Tom CLANCY

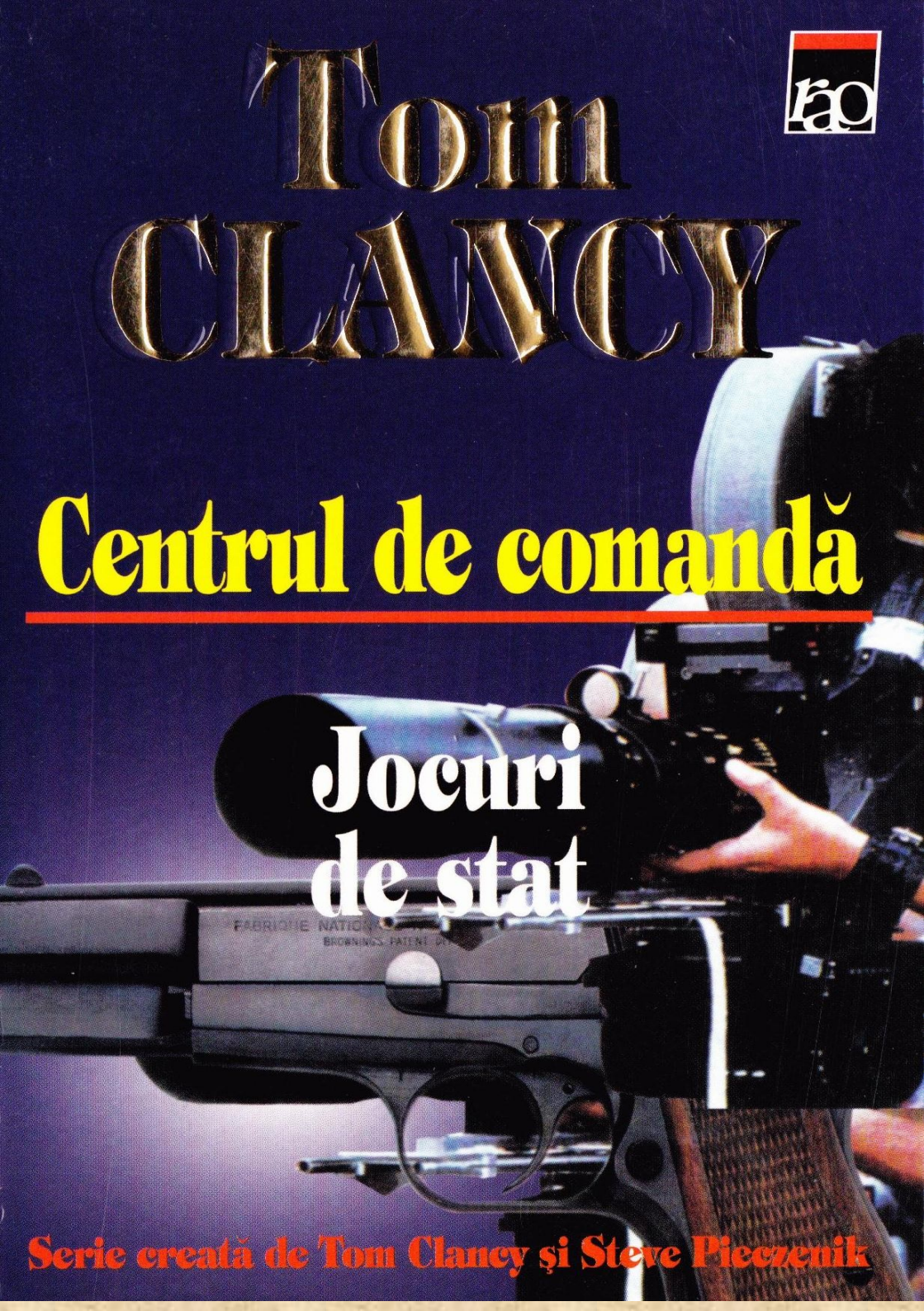

Centrul de comandă

Jocuri de stat

Serie creată de Tom Clancy şi Steve Pieczenik

Titlurile seriei:

01. Centrul de comanda

02. Centrul de comandă: Imaginea din oglindă

03. Centrul de comandă: Jocuri de stat

04. Centrul de comandă: Acte de război

05. Centrul de comandă: Balanţa puterii

Tom CLANCY

Centrul de comandă
Nr. 3
Jocuri de stat

Serie creată de
Tom Clancy & Steve Piecznik

V.1.0

Traducere: HORIA NICOLA URSU

www.virtual-project.eu

ISBN:
973-9460-14-3.

TOM CLANCY'S OP-CENTER: *Games of State.*
RAO International
1999

Mulţumiri

Aducem mulţumirile noastre lui Jeff Rovin, pentru ideile sale creative şi nepreţuita sa contribuţie la pregătirea manuscrisului acestei cărţi. Vrem, de asemenea, să menţionăm ajutorul lui Martin H. Greenberg, Larry Segriff, Robert Youdelman, Esq., Tom Mallon, Esq. Şi să mulţumim din suflet acelor oameni minunaţi de la Penguin Putnam Inc., între care se numără Phyllis Grann, David Shanks şi Elizabeth Beier. Ca întotdeauna, recunoştinţa noastră se îndreaptă spre Robert Gottlieb de la The William Morris Agency, agentul şi prietenul nostru, fără de care această carte nu ar fi fost scrisă. Mai presus de orice, însă, vă revine dumneavoastră, cititorilor noştri, să apreciaţi cât de eficientă a fost colaborarea noastră.

Tom Clancy şi
Steve Pieczenik.

1

Joi, ora 9:47,
Garbsen, Germania

Până în urmă cu vreo câteva zile, Jody Thompson, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, nu ştiuse ce însemna războiul.

În 1991, tânăra fusese prea ocupată cu băieţii, cu telefoanele prietenelor şi lupta împotriva propriei acnee pentru a mai avea timp să acorde atenţie Războiului din Golf. Îşi amintea vag imaginile televizate ale unor fulgere albe ce sfâşiau noaptea verzuie şi comentariile crainicilor referitoare la rachetele Scud ce loviseră Israelul şi Arabia Saudită. Nu era din cale-afară de mândră de ignoranţa ei, dar fetele de paisprezece ani aveau cu totul alte priorităţi.

Vietnamul avusese loc pe vremea părinţilor ei; despre Coreea ştia doar că, atunci când era în ultimul an de colegiu, veteranilor acelui război li se înălţase, în sfârşit, un monument.

Cel de-al doilea război mondial fusese al bunicilor. Cu toate acestea, în chip paradoxal, acesta era războiul despre care ştia acum cele mai multe amănunte.

Cu cinci zile în urmă, Jody îşi lăsase în urmă părinţii înlăcrimaţi, fratele mai mic pradă extazului, pe prietenul ei care locuia alături şi pe micuţa căţeluşă spaniel pe nume Ruth, ce ţopăia tristă în jurul ei şi se îmbarcase în avion la Rockville Centre, Long Island, cu destinaţia Germania, unde avea să participe la turnarea unui film intitulat *Tirpitz.* Până în clipa în care îşi ocupase locul din avion, ţinând în mână scenariul filmului, Jody nu ştiuse mai nimic despre Adolf Hitler, despre Al

Treilea Reich şi despre puterile Axei. Uneori, bunica vorbea cu evlavie despre preşedintele Roosevelt, iar bunicul îl menţiona respectuos pe Truman, a cărui bombă atomică îl salvase de la o moarte sigură într-un lagăr de prizonieri din Birmania. În acel lagăr, bunicul îl muşcase de ureche pe cel care-l tortura. Când Jody îl întrebase de ce făcuse asta – n-ar fi fost o atare acţiune de natură să înăsprească tortura? – blândul bătrân îi răspunsese sibilinic: „Anumite lucruri trebuie făcute la timpul lor”.

În rest, întâlnirile lui Jody cu războiul se limitau la scurtele frânturi din documentarele de pe A & E, peste care sărea de fiecare dată când căuta frecvenţa MTV-ului.

Acum Jody avea parte de o instruire accelerată cu privire la haosul care cotropise lumea în acele vremuri cumplite. Jody ura cititul; abandona la jumătate chiar şi articolaşele din programul TV. Însă scenariul coproducţiei germano-americane o fascinase. Nu era vorba doar de arme şi vapoare, aşa cum se temuse, ci de oameni. Scenariul povestea despre sutele de mii de marinari ce-şi serviseră patria navigând pe Oceanul îngheţat, despre zecile de mii care muriseră acolo, înecaţi în apele îngheţate. Jody află, citind, de existenţa navei surori a lui *Tirpitz*, cuirasatul *Bismarck,* numit „spaima mărilor”. Fabricile din Long Island jucaseră un rol hotărâtor în construirea avioanelor de război ale Aliaţilor. Mulţi dintre soldaţi nu fuseseră mai vârstnici decât prietenul ei, iar cele trăite îi îngroziseră la fel de mult cum l-ar fi îngrozit şi pe Dennis, dacă s-ar fi aflat într-o situaţie similară.

Din clipa în care ajunsese pe platoul de filmare, Jody asistase la transformarea în realitate a impresionantului scenariu.

Azi, în cabana din Garbsen, de lângă Hanovra, avusese ocazia să urmărească scenele deja filmate, în care un ofiţer al SA, căzut în dizgraţie, îşi părăseşte familia pentru a-şi recâştiga onoarea la bordul celebrei nave germane. Cu sufletul la gură, vizionase efectele speciale de mare clasă ce reconstituiau atacul

avioanelor Lancaster ale RAF, care dusese la scufundarea cuirasatului în Tromsofjord, Norvegia, în 1944, producând astfel moartea a o mie dintre membrii echipajului. Şi, în sfârşit, chiar aici, în cabina rulotei ce slujea drept magazie de recuzită, ţinuse în mâini relicve adevărate ale războiului.

Lui Jody nu-i venea să creadă nici măcar acum că o asemenea nebunie se întâmplase de-adevăratelea, deşi dovezile se aflau în faţa ochilor ei. O mulţime de medalii, petliţe, grade, arme şi suveniruri de război fuseseră strânse aici, din diverse colecţii particulare din Europa şi din Statele Unite. Pe rafturi se aflau, legate cu grijă în mape de piele, hărţi militare, manuale, cărţi şi instrumente de scris preluate din biblioteca feldmareşalului von Harbou, prin amabilitatea fiului său. Într-un biblioraft din dulap erau fotografii ale cuirasatului, realizate de către aviaţia de recunoaştere şi de către echipajele minisubmarinelor. În sfârşit, la adăpostul unei cutii de plexiglas, trona un fragment dintr-una din bombele Tallboy de şase mii de kilograme care loviseră nava. Aşchia de metal lungă de cincisprezece centimetri avea să slujească drept imagine de fundal pentru genericul de încheiere a filmului.

Pentru a nu lăsa urme pe suprafaţa relicvelor, tânăra înaltă şi zveltă îşi şterse mâinile pe tricoul ce purta emblema Şcolii de Arte Vizuale, înainte de a lua pumnalul Sturmabteilung autentic după care venise. Ochii ei mari şi negri studiară teaca din oţel negru încrustat cu argint, trecând apoi la mânerul maroniu. În vârful acestuia, literele SA fuseseră gravate cu argintiu într-un cerc, iar dedesubt se puteau vedeau vulturul german şi o svastică. Fata scoase încet lama lungă de douăzeci şi cinci de centimetri din teaca strimtă şi o examină atent.

Era greoaie şi înspăimântătoare. Jody se întreba câtor vieţi le pusese capăt oribilul pumnal, câte soţii rămăseseră văduve şi câte mame îşi plânseseră fiii din cauza lui.

Îl întoarse pe cealaltă parte. Pe latul lamei, cu negru, fuseseră încrustate cuvintele *Alles fur Deutschland.* Când, în urmă cu o noapte, la repetiţii, Jody văzuse pentru întâia oară pumnalul, unul dintre actorii germani, un bărbat mai vârstnic, îi explicase că aceste cuvinte însemnau *Totul pentru Germania.*

Pentru a supravieţui în Germania acelor vremuri trebuia să-i dai tot ce aveai lui Hitler, spusese bătrânul neamţ. Averea, viaţa, omenia... Totul! Bătrânul se aplecase apoi şi-i şoptise la ureche: Dacă iubitul tău îndrăznea să pronunţe vreun cuvânt împotriva Reichului, trebuia să-l trădezi. Ba mai mult, se cuvenea să fii mândră de trădarea ta!

— Thompson, ce faci cu pumnalul ăla?

Glasul răstit al regizorului Larry Lankford o smulse pe Jody din visare. Împinse lama înapoi în teacă şi se grăbi spre ieşire.

— Scuzaţi-mă! strigă ea. Nu ştiam că mă aşteptaţi!

Coborî scara, trecând pe lângă paznic şi ocoli în fugă rulota.

— Nu ştiai?! urlă Lankford. Fiecare minut de aşteptare ne costă două mii de dolari. Regizorul îşi ridică bărbia şi începu să bată din palme:

— Asta înseamnă treizeci şi trei de dolari!

Bătu din palme.

— Şaizeci şi şase de dolari! Nouăzeci şi nouă de dolari...

— Vin! gâfâi Jody.

— ... O sută treizeci şi doi de dolari...

Jody se simţi cuprinsă de ciudă că-l crezuse pe regizorul secund Hollis Arlenna, care-i spusese că, în următoarele zece minute, Lankford n-avea să fie cu siguranţă gata de filmare. După cum o avertizase unul dintre producători, Arlenna era pe cât de scund, pe atât de plin de sine şi-şi satisfăcea îngâmfarea făcându-i pe cei din jur să se simtă prost.

Când Jody aproape că ajunsese, regizorul secund se interpuse între ea şi Lankford. Răsuflând anevoie, Jody se opri şi-i întinse

pumnalul. El îi evita privirea, se întoarse şi parcurse în goană distanţa scurta care-i despărţea de regizor.

— Mulţumesc, rosti Lankford, plin de amabilitate, când tânărul îi oferi arma.

În timp ce regizorul îi explica protagonistului cum să-i înmâneze pumnalul fiului său, secundul se retrase. Fără s-o privească pe Jody, se opri la câţiva paşi de locul unde se afla aceasta.

De ce nu mă mir? se întrebă tânăra.

Deşi nu trecuse nici o săptămână de când se afla pe platoul de filmare, Jody ştia deja cum mergea treaba în industria filmului. Dacă erai isteţ şi ambiţios, toată lumea încerca să te facă să pari tâmpit şi neîndemânatic, ca nu cumva să iei locul altcuiva. Dacă o dădeai în bară, în schimb, toţi te ocoleau. De fapt, poate că situaţia era similară şi în alte domenii, dar un lucru era sigur: cei din industria filmului făcuseră o adevărată artă din a pune beţe-n roate potenţialilor concurenţi.

Întorcându-se spre rulota cu recuzită, se gândi cât de mult îi lipseau prietenii de-acasă, de la Hofstra. Dar prietenii aparţineau epocii revolute a colegiului, iar ea avea acum de înfruntat lumea reală. Îşi dorea să devină regizor de film şi avusese marele noroc că fusese acceptată să facă practica pe un platou de filmare. Era hotărâtă să capete experienţă şi înţelepciune în urma acestui stagiu. Iar dacă, pentru a supravieţui, avea să fie nevoită să devină la fel de a dracului ca toţi ceilalţi, ei bine, cu atât mai rău!

Când ajunse din nou în dreptul rulotei, paznicul, un neamţ ceva mai în vârstă, îi făcu încurajator cu ochiul.

— Căpăţânoşii ăştia nu pot urla la lună şi-atunci urlă la tine, îi spuse el. În locul tău, nu mi-aş face griji în privinţa lor.

— Nici nu-mi fac, domnule Buba, minţi ea, cu zâmbetul pe buze.

Luă în mână mapa atârnată de uşa rulotei. În ea se găsea o

listă a scenelor ce urmau să fie filmate în acea zi, conţinând şi toate detaliile privind recuzita necesară.

— Dacă ăsta o să fie cel mai grav lucru ce o să mi se întâmple pe-aici, fiţi fără grija, o să supravieţuiesc, adăugă ea.

Domnul Buba îi întoarse zâmbetul, iar Jody urcă scările. Ar fi ucis pentru o ţigara, dar fumatul era interzis în rulotă, iar timp de stat pe-afară nu avea. De fapt, trebuia să recunoască faptul că, în acea clipă, ar fi ucis pentru mult mai puţin. De exemplu, pentru a scăpa o dată pentru totdeauna de gura lui Hollis.

Ajungând în pragul uşii, Jody se întoarse şi privi în zare.

— Domnule Buba, cred c-am văzut pe cineva mişcându-se prin pădure, spuse ea.

Paznicul se ridică pe vârfuri şi privi în direcţia respectivă.

— Unde?

— La vreo opt sute de metri depărtare. Individul n-a intrat încă în raza de filmare, dar n-aş vrea să fiu în pielea lui, dacă strică vreun cadru filmat de Lankford.

— Ai dreptate, încuviinţă Buba, scoţând aparatul de emisie-recepţie. Nu ştiu cine o fi şi cum a reuşit să ajungă până aici, dar o să trimit pe cineva să verifice.

În timp ce paznicul raporta prin radio posibila prezenţă a unui intrus, Jody intră înapoi în rulotă. Încercă să uite de Lankford şi de nervii lui, revenind într-o lume întunecată, în care tiranii aveau arme în mâini, nu copii ale unor scenarii şi atacau naţiuni, nu stagiari lipsiţi de experienţă.

2

Joi, ora 9:50,
Hamburg, Germania

Paul Hood tresări, smuls din somn de bufnitura surdă a roţilor trenului de aterizare al uriaşului reactor în contact cu pista numărul doi a Aeroportului Internaţional din Hamburg.

Nu! ... îi răsună un glas undeva în minte. Cu capul rezemat de storul încălzit de soare ce acoperea hubloul, Hood rămase cu ochii închişi, încercând să se agaţe de ultimele frânturi ale visului.

Încă o clipă...

Dar motoarele vuiră, în încercarea lor de a contracara inerţia colosului de metal, iar zgomotul lor alungă şi ultimele rămăşiţe ale paradisului oniric. O clipă mai târziu, Hood uitase deja despre ce fusese vorba în vis; mai ştia doar că senzaţia indusă de acesta fusese din cale-afară de plăcută. Oftând pe tăcute, deschise ochii şi întinse mâinile şi picioarele, acceptând resemnat să înfrunte realitatea.

În vârstă de patruzeci şi trei de ani, directorul Centrului de Comandă se simţea stors şi înţepenit, după cele opt ore petrecute în fotoliul nu tocmai comod. La Centrul de Comandă, zborurile de felul acestuia erau numite „zboruri scurte” – deşi, la drept vorbind, numai scurte nu erau. Li se spunea astfel fiindcă nu se încadrau în baremul celor treisprezece ore, timpul de zbor minim necesar pentru ca unui funcţionar al guvernului să-i fie decontată o călătorie la clasa întâi. Bob Herbert era de părere că interesul pe care funcţionarii guvernului Statelor Unite îl acordau

Japoniei şi Orientului Mijlociu se datora faptului că diplomaţilor şi specialiştilor în comerţul exterior le plăcea să călătorească domneşte. Bob susţinea că, în ziua în care baremul de zbor avea să fie ridicat la douăzeci şi patru de ore, Australia avea să devină punctul de maxim interes, atât din punct de vedere politic, cât şi comercial.

Hood se văzu nevoit să recunoască, oricât de amorţit s-ar fi simţit, că măcar se odihnise. Bob Herbert avea dreptate. Secretul dormitului în avion nu avea nimic de-a face cu măsura în care îi plăceau sau nu călătoriile pasagerului. Hood nu se dădea în vânt după ele şi totuşi dormise minunat. Secretul consta în liniştea cât mai profundă, iar dopurile pentru urechi îl slujiseră cu credinţă încă o dată.

Îndreptându-şi şalele, Hood se încruntă. *Am venit în Germania la invitaţia ministrului adjunct de interne Hausen pentru a inspecta echipamente de înaltă tehnologie ce valorează milioane de dolari, iar nişte mărunţişuri din silicon fabricate în Brooklyn sunt de-ajuns pentru a mă face fericit. Cu siguranţă, acest paradox avea morala lui.*

Hood îşi scoase dopurile din urechi. În timp ce le aşeza la loc în cutia de plastic, încercă să păstreze măcar mulţumirea pe care o simţise atunci când se trezise. Zadarnic însă, clipa de aur trecuse. Hood ridică storul şi clipi atunci când privirea lui întâlni lumina ceţoasă a soarelui.

Vise, tinereţe şi pasiune, îşi zise el. Toate lucrurile bune aveau un sfârşit. Probabil de-aceea şi erau atât de bune... Oricum, ce rost mai avea să jelească la nesfârşit? Soţia şi copiii săi erau sănătoşi şi fericiţi, îi iubea şi îşi iubea munca. Era mai mult decât îşi puteau dori mulţi dintre semenii săi.

Furios pe sine însuşi, se aplecă spre Matt Stoll. Mai tânărul ofiţer responsabil cu suportul logistic al Centrului de Comandă era aşezat în fotoliul din dreapta lui Hood şi tocmai îşi scotea

căştile de pe urechi.

— Bună dimineaţa, îl salută Hood.

— ’Neaţa, răspunse Stoll, aşezând căştile în suportul de pe laterala fotoliului.

Se uită la ceas, apoi îşi întoarse chipul lătăreţ şi rubicond către Hood.

— Am ajuns mai devreme cu douăzeci şi cinci de minute, rosti el cu glasul său calm, articulând cu precizie fiecare silabă. Mi-ar fi plăcut să pot asculta ciclul *Rockin 68* până la capăt, pentru a noua oară.

— Asta ai făcut în ultimele opt ore? Ai ascultat muzică?

— N-am avut de ales, îi răspunse Stoll. După treizeci şi opt de minute de Cream, au venit Cowsills şi Steppenwolf. Combinaţia asta avea ceva din urâţenia superbă a lui Quasimodo: *Indian Lake* făcut sandviş între *Sunshine of Your Love* şi *Bom to be Wild… Ce* zici?

Hood se mulţumi să zâmbească. Nu voia să admită că-i plăcuseră Cowsills în tinereţe.

— Oricum, urmă Stoll, dopurile pe care mi le-a dat Bob mi s-au topit în urechi. Aţi uitat că noi, ăştia de categorie grea, transpirăm mai abitir ca voi, uscaţii.

Hood îşi mută privirea dincolo de fotoliul lui Stoll, de cealaltă parte a culoarului. Ofiţerul de contrainformaţii cu părul cărunt nu se trezise încă.

— Poate c-ar fi trebuit să ascult şi eu nişte muzică, spuse Hood. Am avut un vis grozav şi…

— L-ai uitat.

Hood încuviinţă.

— Cunosc senzaţia, spuse Stoll. E ca o pană de curent care-ţi şterge toate datele din memoria calculatorului. Ştii ce fac eu când mi se întâmplă una ca asta?

— Asculţi muzică? ghici Hood.

Stoll îl privi surprins.

— Vezi, de-aia eşti tu şeful, nu eu. Mda, ascult muzică. De preferinţă, ceva ce-mi aduce aminte de vremurile bune. Asta mă pune imediat pe roate.

De dincolo de culoar, Bob Herbert rosti, cu accentul lui sudic inconfundabil.

— Eu? Mă-ncred în dopuri pentru a-mi găsi pacea sufletească. Iată un motiv îndeajuns de serios pentru a rămâne... uscat. Ce părere ai, şefule?

— Dopurile au fost grozave, îl aprobă Hood. Am adormit înainte de Halifax.

— Ce-ţi spuneam? râse Herbert. Ar trebui să-ncerci să le foloseşti şi la birou. Data viitoare când generalul Rodgers mai are toane, ori când Martha o ia din nou pe ulei, n-ai decât să ţi le strecori în urechi şi să te prefaci că-i asculţi.

— Nu ştiu de ce, dar mă-ndoiesc c-ar merge, fu de părere Stoll. Mike spune mai multe când tace decât atunci când vorbeşte, iar Martha s-a obişnuit deja să-şi transmită poliloghiile prin email.

— Domnilor, lăsaţi-o-n pace pe Martha, îi avertiză Hood. Se pricepe de minune la ce face...

— Bineînţeles, şuieră Herbert ironic. Şi ne-ar da în judecată pentru discriminare sexuală şi rasială dacă am îndrăzni să susţinem altceva...

Hood nu se mai obosi să-l contrazică. Cel mai important lucru pe care-l învăţase în anii cât fusese primar al Los Angeles-ului era că nu-i puteai convinge pe oameni să-şi schimbe opiniile certându-te cu ei. În astfel de cazuri, era preferabil să taci. Tăcând, te situai deasupra celor din jur şi asta îţi dădea o aură de infailibilitate. Singura cale pentru adversar de a ajunge la nivelul tău era de-a renunţa măcar la o parte din pretenţiile meschine, ceea ce deschidea calea unui compromis. Mai devreme sau mai

târziu, aveau să înveţe cu toţii. Chiar şi Bob, deşi el era cel mai îndărătnic dintre toţi.

În vreme ce avionul se oprea, iar pasarela mobilă se apropia, Bob Herbert remarcă:

— La naiba, e o lume cu totul nouă. Presupun că de-acum vom avea nevoie de dopuri electronice. Dacă n-auzim ce nu ne place, evitam riscul de a fi incorecţi din punct de vedere politic.

— Autostrada informaţională ar trebui să le *deschidă* minţile oamenilor, nu să le încuie şi mai mult, i-o întoarse Stoll.

— Mă rog... Eu sunt din Philadelphia, Mississippi, iar pe la noi nu trece nici o autostradă. N-avem decât drumuri de pământ care sunt inundate primăvara şi toată lumea din oraş iese atunci ca să le cureţe.

Semnalul luminos de la centurile de siguranţă se stinse şi toţi cei din avion se ridicară, cu excepţia lui Herbert. În vreme ce restul pasagerilor îşi adunau bagajele de mină, acesta îşi lăsă capul pe spate, privind fix lampa de citit de deasupra capului. Deşi trecuseră cincisprezece ani de când îşi pierduse ambele picioare în urma atentatului asupra ambasadei din Beirut, Hood ştia că Bob Herbert era chinuit de ideea de a nu putea umbla pe propriile-i picioare. Cu toate acestea, nici unul dintre cei care lucrau cu el nu acordase vreodată atenţie acestui handicap. Herbert însă ura ideea de-a se simţi neajutorat în faţa unor străini, de a stârni compasiunea celor din jur.

— Acolo de unde vin, porneam cu toţii de la acelaşi capăt al drumului pe care-l aveam de curăţat şi munceam laolaltă, rosti Herbert morocănos. Diferenţele de opinie erau soluţionate încercând pe rând ambele variante. Într-un fel sau altul, treaba se făcea. În ziua de azi, te contrazici cu cineva şi te trezeşti acuzat că urăşti minoritatea căreia-i aparţine respectivul, oricare ar fi aceea, adăugă el.

— E reversul oportunismului, comentă Stoll. Ăsta-i noul vis

american.

— Doar pentru unii, le atrase atenţia Hood. Ţineţi minte, doar pentru unii.

După ce uşa avionului fu deschisă şi culoarul se eliberă, una dintre stewardesele liniei aeriene germane se apropie, aducând un scaun cu rotile. Fotoliul rulant al lui Herbert, dotat cu telefon celular şi cu un laptop, fusese adus la un loc cu bagajele.

Stewardesa întoarse scaunul în dreptul lui Herbert şi-i întinse mâna, oferindu-se să-l ajute.

— Nu, mulţumesc, pufni Herbert. Fac chestia asta din vremea când dumneata erai încă la grădiniţă.

Cu braţele-i puternice, Herbert se propulsa pe deasupra braţului fotoliului şi ateriza În scaunul rulant cu tapiţerie din piele. Urmat de Hood şi de Stoll, care-şi adunaseră bagajele, porni înainte de-a lungul culoarului, fără să aibă nevoie să fie împins.

Căldura verii de la Hamburg răzbătea prin acoperişul pasarelei, dar arşiţa de-aici nu însemna mai nimic în comparaţie cu ceea ce lăsaseră în urmă la Washington. Pătrunseră în hala aglomerată, în care aerul condiţionat abia reuşea să facă faţă căldurii sufocante. Stewardesa îi conduse la un funcţionar al guvernului pe care Lang îl trimisese pentru a-i ajuta să treacă mai uşor de formalităţile vamale.

Stewardesa se întoarse şi dădu să plece, când Herbert o apucă de braţ.

— Îmi pare rău că m-am răstit la dumneata, dar eu şi ăsta – şi, spunând acestea, lovi uşor cu pumnul în braţul îmbrăcat în piele al scaunului rulant – suntem prieteni vechi.

— Înţeleg, încuviinţă stewardesa. Îmi cer scuze dacă v-am jignit.

— Nicidecum, protestă Herbert. Absolut deloc.

Tânăra femeie se îndepărtă cu zâmbetul pe buze, în vreme ce

funcţionarul german se prezenta. Le spuse că o limuzină urma să-i ducă la hotelul Alster-Hof de pe malul lacului, de îndată ce aveau să termine cu vama. Apoi le arătă încotro trebuiau s-o apuce, dar rămase mult în urmă, în timp ce Bob Herbert îşi făcea vânt înainte, de-a lungul geamului panoramic ce se deschidea către priveliştea aglomeratei Paul Baumer Platz.

— Ei bine, zău dacă nu-i o ironie a sorţii! exclamă Herbert.

— Ce anume? vru să afle Hood.

— Nu reuşesc să găsesc nici măcar un punct în care să mă înţeleg cu proprii mei colegi şi iată-mă aici, pe un aeroport pe care Aliaţii l-au bombardat ca naiba, o dată cu jumătate din oraş. Iată-mă aici, făcându-i ochi dulci unei stewardese şi pregătindu-mă să mă apuc de treabă de la acelaşi capăt al drumului cu nişte indivizi care-au tras în tata, în Ardeni. Să nu-mi spui că nu-i o chestie pentru care e nevoie de nervi tari.

— Precum spuneai adineauri, e o lume cu totul nouă, remarca Hood.

— Îhî, mormăi Herbert. O lume nouă, care mă provoacă să ţin pasul cu ea. Dar am s-o fac, Paul. Aşa să mă ajute Dumnezeu, al naibii să fiu dacă n-am s-o fac.

Cu aceste cuvinte, Herbert o luă înainte, făcând slalom printre americani, europeni şi japonezi. Hood era convins că erau angrenaţi cu toţii în aceeaşi cursă, fiecare în felul său.

3

Joi, ora 9:59,
Garbsen, Germania

Wemer Dagover se strâmbă dezgustat atunci când, trecând de culme, o văzu pe femeia aşezata după copac.

Frumos din partea echipei de la şosea, îşi spuse el. *Au lăsat-o să treacă.* În Germania de altădată, o neglijenţă de acest fel putea distruge o carieră.

Pe măsură ce se apropia, paznicul cu piept vânjos, în vârstă de şaizeci şi doi de ani, rememoră vremea când avea şapte ani şi unchiul Fritz venise să locuiască la ei. Maestru şelar la o şcoală de echitaţie, Fritz Dagover fusese ofiţer de serviciu în noaptea în care un instructor sportiv beat furase calul unui general maior din grajdurile şcolii. Instructorul gonise în noapte şi calul îşi rupsese un picior. Chiar dacă hoţul comisese infracţiunea fără ştirea lui Fritz, amândoi fuseseră deferiţi curţii marţiale şi daţi afară din armată. Deşi mâna de lucru civilă era rară în vreme de război, iar el era un şelar iscusit, unchiul Fritz nu reuşise să-şi găsească o altă slujbă. Îşi pusese capăt zilelor şapte luni mai târziu, înghiţind o gamelă de bere amestecată cu arsenic.

E-adevărat, în vremea celui de-al Treilea Reich s-au comis multe mârşăvii, îşi zise Wemer. Însă pe vremea aia, răspunderea fiecăruia era la mare preţ. Încercând sa ne eliberam de trecut, ne-am descotorosit şi de disciplină, de etica muncii şi de multe alte virtuţi.

Astăzi, puţini erau cei dispuşi să-şi rişte viaţa lucrând ca paznici. Dacă prezenţa acestora pe un platou de filmare, într-o

fabrică ori un supermagazin nu constituia un factor de intimidare suficient, pierderea era de partea celui care-i plătea. Faptul că o slujbă ca aceasta implica anumite responsabilităţi nu era luat în calcul de către mulţi dintre cei ce se angajaseră s-o presteze.

Pentru Wemer Dagover de la agenţia *Sichem,* acest lucru era foarte important. Numele companiei din Hamburg la care era angajat însemna „securitate”. Fie că avea de a face cu o femeie prezentă din întâmplare pe un platou de filmare, ori cu un grup de derbedei ce sărbătoreau aniversarea lui Hitler în Zilele Haosului, Wemer era conştient de răspunderea sa de a asigura securitatea zonei ce-i fusese dată în grijă.

După ce anunţă dispeceratul că văzuse o femeie în pădure şi că aceasta părea a fi singură, Wemer îşi închise aparatul de emisie-recepţie. Trăgând adânc aer în piept, se asigură că insigna îi stătea dreaptă şi-şi aranjă şuviţele rebele sub chipiu. După cum avusese prilejul să constate pe parcursul celor treizeci şi trei de ani cât fusese poliţist la Hamburg, nimeni nu-şi putea impune autoritatea în lipsa unei înfăţişări autoritare.

În calitate de paznic desemnat de agenţia *Sichem* pentru paza platoului de filmare, Wemer îşi petrecea majoritatea timpului în cabina rulotei de comandă, staţionată pe marginea drumului, la ieşirea din micul orăşel. După ce recepţionase apelul lui Bernard Buba, urcase pe bicicletă şi pedalase cinci sute de metri până la rulota-magazie. Acolo îşi lăsase bicicleta şi dăduse ocol platoului de filmare, nebăgat în seamă de nimeni, trecuse dealul şi intrase în crâng. Dincolo de pădure se afla un alt drum, pe care paznicii de la *Sichem* ar fi trebuit să-l păzească, pentru ca amatorii de picnicuri sau cei pasionaţi de urmărirea păsărilor – ori ce naiba va fi fost femeia aceasta – să nu poată intra pe platoul de filmare.

În timp ce se apropia de copac, având soarele în spate, călca pe o coajă de nucă. Tânăra tresări şi se întoarse, ridicându-se în

picioare. Era înaltă, avea pomeţi aristocratici, un nas puternic şi ochi ce străluceau ca aurul lichid în lumina soarelui. Purta o bluza albă, largă, blugi şi cizme negre.

— Salut, îngăimă ea, cu răsuflarea tăiată.

— Bună dimineaţa, răspunse Wemer.

Paznicul se opri la doi paşi de femeie. Îşi duse mâna la chipiu şi continuă:

— Domnişoară, se face un film dincolo de deal, iar noi avem sarcina de a interzice accesul în zonă.

Întinse mâna, arătând în urmă.

— Dacă binevoiţi să mă urmaţi, am să vă însoţesc până lângă drum.

— Bineînţeles, spuse femeia. Îmi cer scuze. M-am mirat, văzându-i pe oamenii ăia pe şosea. Mă gândeam că a avut loc vreun accident...

— În acest caz, aţi fi auzit cu siguranţă ambulanţa venind, rosti Wemer.

— Aveţi dreptate, încuviinţă femeia şi se aplecă să ia ceva de după copac. Daţi-mi voie doar să-mi iau rucsacul...

Wemer apelă dispeceratul, anunţând că urma s-o conducă pe femeie până lângă şosea.

— Aşadar, un film, zise femeia, ridicându-şi rucsacul pe umărul stâng. E vreun actor celebru în distribuţie?

Wemer tocmai se pregătea să-i explice că nu ştia prea multe despre actorii din film, când auzi fâşâitul frunzelor strivite, undeva în urmă. Se întoarse şi îi fu dat să vadă doi bărbaţi îmbrăcaţi în verde, având figurile acoperite de măşti de schi, care tocmai săreau de pe creanga cea mai joasă a unui copac. Cel mai scund dintre cei doi ateriza chiar lângă el, aţintind asupră-i un Walther P38. Wemer nu reuşi să-l vadă pe celălalt, un bărbat mai solid.

— Nu scoate nici un cuvânt, îi porunci pistolarul. Dezbracă-ţi

uniforma şi dă-ne-o nouă.

Wemer privi în fugă către femeie şi văzu cum aceasta scotea din rucsac un Uzi cu patul pliant. Expresia de pe chipul ei devenise rece, indiferentă la privirile şocate pe care i le arunca paznicul. Fata i se alătură pistolarului, îi făcu semn să se dea la o parte şi îşi înfipse ţeava armei în bărbia lui Wemer. Aruncă o privire spre ecusonul de pe buzunarul de la piept al paznicului şi rosti:

— Să fim bine înţeleşi, Herr Dagover. Eroii mor repede. Avem nevoie de uniforma dumitale *acum.*

După o lungă ezitare, Wemer începu să-şi desfacă centura de piele. O aşeză cu grijă pe pământ, având grijă să nu lovească aparatul de emisie-recepţie.

În timp ce Wemer îşi descheia fără tragere de inimă nasturii de alamă, femeia se lăsă în genunchi şi examină cu un ochi critic centura lepădată de paznic. Îşi miji ochii, scoase din lăcaşul de la centură aparatul de emisie şi-l întoarse cu faţa în sus.

Luminiţa roşie a transmiţătorului rămăsese aprinsă. Wemer simţi cum i se punea un nod în gât.

Ştiuse că îşi asuma un risc atunci când, nebăgat în seamă de agresorii săi, pusese în funcţiune aparatul, pentru ca dispecerul să-i poată auzi. Dar slujba pe care o acceptase implica asumarea anumitor riscuri, iar el ştia prea bine acest lucru şi nu regreta deloc că încercase să acţioneze.

Femeia atinse butonul de închidere cu degetul mare, întrerupând transmisia. Apoi privi dincolo de Wemer, spre bărbatul aflat în spatele acestuia şi încuviinţă din cap.

Wemer Dagover icni atunci când bărbatul îi înfăşură o bucată de sârmă de cupru lungă de şaizeci de centimetri în jurul gâtului şi trase din răsputeri. Ultima senzaţie a paznicului fu cea a unei dureri sfâşietoare la gât, care coborî apoi de-a lungul şirei spinării...

Scund, dar bine clădit, Rolf Murnau, originar din Dresda, din fosta Germanie de Est, zăbovea relaxat la poalele unui stejar. Tânărul în vârstă de nouăsprezece ani era înarmat până-n dinţi şi studia cu atenţie terenul ce despărţea culmea dealului de platoul de filmare, ţinea în mână pistolul Walther P38, dar acesta nu constituia decât cea mai vizibilă dintre armele sale. Masca de schi de la centură, întărită cu zale, putea fi transformată într-un box de mâna întâi, în cazul unei lupte corp la corp. Un ac de cravată bine ascuţit, ascuns în gulerul cămăşii, era unealta perfectă pentru a tăia beregata unui adversar. Era destul să-l înfigă la locul potrivit şi să tragă tare de el. Cristalul ceasului de mână era ideal pentru a secţiona pe neaşteptate ochii eventualului oponent, iar brăţara de la încheietura mâinii drepte devenea, la rându-i, un ajutor nepreţuit într-o bătaie cu pumnii.

Din când în când, Rolf se întorcea şi privea în urmă, pentru a fi sigur că nimeni nu se apropia dinspre şosea. Desigur, n-avea cine. După cum fusese stabilit, el şi alţi doi membri ai grupării *Feuer* parcaseră la marginea drumului, la oarecare distanţă şi se strecuraseră în pădure în vreme ce paznicii îşi savurau cafeaua şi erau prea ocupaţi cu pălăvrăgeala pentru a-i observa pe intruşi.

Ochii cenuşii ai lui Rolf se mişcau cu repeziciune dintr-o direcţie în alta, iar buzele strânse îi erau palide. Şi aceste amănunte făcuseră parte din antrenamentul său. Un războinic iscusit pândea clipa în care inamicul clipea, pentru a ataca fulgerător. Învăţase, de asemenea, să-şi ţină gura în timpul operaţiunilor. Un geamăt era de-ajuns pentru a-i confirma adversarului că şmecheria sa funcţionase sau că reuşise să-i dea de furcă. Pe de altă parte, dacă nu erai atent, în lupta corp la corp puteai oricând să te alegi cu un pumn în gură şi să-ţi muşti limba.

Rolf simţi cum îl cuprinde un val de mândrie, în timp ce asculta sporovăiala lipsită de sens a târfelor, homosexualilor şi

afaceriştilor din vale. Cu toţii aveau să piară în vâlvătaia declanşată de *Feuer.* Unii chiar azi, alţii mai târziu. Însă în cele din urmă, mulţumită unor oameni ca el, Karin şi faimosul Herr Richter, viziunea *Fuhrer-ului* avea să fie împlinită.

Părul negru, tuns perie, ascundea cu greu svastica roşie tatuată în creştetul lui Rolf. Transpiraţia acumulată într-o jumătate de oră petrecută cu masca pe faţă dădea parului un luciu adolescentin. Picăturile de sudoare i se prelingeau în ochi, dar Rolf nu le dădea atenţie. Karin era din cale-afară de severă în privinţa formalităţilor militare şi nu i-ar fi plăcut deloc să-l vadă ştergându-şi fruntea sau scărpinându-se. Doar lui Manfred îi erau îngăduite asemenea lucruri, dar acesta nu profita decât rareori de îngăduinţa fetei. Şi-apoi, lui Rolf îi plăcea disciplina. Karin spunea că, fără disciplină, ea şi camarazii ei erau ca nişte verigi izolate, care nu aveau cum să alcătuiască un lanţ. Avea dreptate. Până nu demult, în grupuri de câte trei, patru sau cinci, Rolf şi prietenii săi atacaseră indivizi singuri, dar nu înfruntaseră niciodată o *forţă* inamică, adică poliţia sau echipele antiteroriste. Nu se pricepuseră să-şi canalizeze furia şi pasiunea. Karin avea să schimbe această stare de fapt.

La dreapta lui Rolf, dincolo de stejar, Karin Doring tocmai sfârşea de dezbrăcat cadavrul paznicului, în vreme ce mătăhălosul Manfred Piper se chinuia să îmbrace uniforma. De îndată ce cadavrul rămase numai în chiloţi, tânăra în vârstă de douăzeci şi opt de ani îl apucă de mâini şi-l târî îndărătul unui bolovan. Rolf nu se oferi să o ajute. După ce studiaseră uniforma, Karin îi poruncise să stea de pază, iar el n-avea de gând să facă nimic altceva.

Cu coada ochiului, îl zări pe Manfred strâmbându-se, în vreme ce se străduia să intre în uniforma paznicului. Conform planului, Karin şi unul dintre ei trebuiau să se strecoare până în apropiere de platoul de filmare, iar pentru asta era nevoie ca unul dintre ei

să poarte uniforma agenţiei *Sichem.* Fiindcă paznicul fusese bine clădit, Rolf ar fi arătat ridicol în hainele lui. În concluzie, deşi gulerul avea să-i fie strimt, iar mânecile scurte, Manfred fusese cel ales pentru a-l înlocui.

— Deja mi-e dor de jacheta mea, oftă Manfred, în timp ce încerca să încheie ultimul nasture al tunicii. Ai văzut ce ţinută avea Herr Dagover când s-a apropiat de noi?

Rolf ştia că Manfred nu i se adresase lui, ci lui Karin. Fata era ocupată cu camuflarea cadavrului lui Wemer în iarba înaltă din spatele stâncii, astfel încât nici ea nu răspunse.

— Felul în care şi-a aranjat insigna şi chipiul, urmă Manfred. Părea mândru de uniforma pe care o purta, umbla cu fruntea sus. Se vedea că a fost crescut în epoca Reich-ului. După toate probabilităţile, a făcut parte din Lupii Tineri. În adâncul sufletului, aş putea să jur că era de-ai noştri.

Cofondatorul mişcării *Feuer* clătină din capu-i mare şi pleşuv. Sfârşi de încheiat nasturii şi se apucă să tragă de mânecile tunicii.

— E păcat că cei asemenea lui s-au lenevit. Cu puţină ambiţie şi un dram de imaginaţie, ar fi putut fi de mare folos cauzei.

Karin se ridică. Nu scoase o vorbă, în vreme ce se apropia de trunchiul de copac de care îşi atârnase rucsacul şi arma. Spre deosebire de Manfred, era o taciturnă.

Cu toate astea, Manfred are dreptate, îşi spuse Rolf. Wemer Dagover chiar fusese, probabil, asemenea lor. Când furtuna de foc avea să se dezlănţuie în sfârşit, aveau să-şi găsească destui aliaţi în rândul celor ca el, bărbaţi şi femei ce n-aveau să ezite să cureţe pământul de cei neputincioşi din punct de vedere fizic şi mintal, de coloraţi, de cei indezirabili din punct de vedere etnic şi religios. Dar paznicul făcuse greşeala de a încerca să-şi alerteze superiorii, iar Karin nu era dispusă să tolereze nici un fel de opoziţie. L-ar fi ucis chiar şi pe el, dac-ar fi cutezat să-i pună la

îndoială autoritatea; avea tot dreptul s-o facă. După cum îi spusese lui Rolf atunci când acesta îşi abandonase studiile pentru a deveni soldat, cel care se opune o dată o va face din nou. Iar un comandant nu avea voie să tolereze aşa ceva.

Karin îşi luă arma automată şi o îndesă în rucsac, apropiindu-se apoi de Manfred. Bărbatul în vârstă de treizeci şi patru de ani nu era la fel de bine antrenat sau de şcolit ca tovarăşul său, dar îi era devotat fetei. În cei doi ani care trecuseră de când Rolf se alăturase mişcării *Feuer*, Manfred şi Karin nu se despărţiseră niciodată. Rolf nu ştia dacă legătura lor era amoroasă, sau dacă era vorba doar de o protecţie reciprocă, dar îi invidia sincer.

Când fu gata, Karin îşi reluă atitudinea de excursionistă, iar apoi privi în josul pantei.

— Să mergem, rosti ea cu nerăbdare în glas.

Luând-o de braţ pe fată, Manfred o conduse către platoul de filmare. După plecarea celor doi, Rolf se întoarse şi porni în fugă spre şosea, unde avea să aştepte întoarcerea lor.

4

Joi, ora 3:04,
Washington, D.C.

Privind teancul de cărţi cu benzi desenate de pe pat, generalul Mike Rodgers îşi puse, pentru a mia oară, aceeaşi întrebare: *Unde naiba a dispărut inocenţa?*

Desigur, cunoştea răspunsul. Ca toate celelalte la vremea lor, inocenţa a murit, îşi spuse el amărât.

În vârstă de patruzeci şi cinci de ani, directorul-adjunct al Centrului de Comandă se trezise la ora două, în miez de noapte şi nu mai reuşise să adoarmă. De la moartea colonelului Charles Squires într-o misiune a comandoului Forţei de Impact, Rodgers îşi petrecea fiecare noapte revăzând în minte detaliile incursiunii efectuate în Rusia. Forţele Aeriene fuseseră încântate de performanţele dovedite de elicopterul-spion „Mosquito” pe parcursul acelei misiuni, iar toată lumea fusese de acord că piloţii acestuia făcuseră tot ceea ce era omeneşte posibil pentru a-l salva pe Squires din trenul în flăcări. Cu toate acestea, anumite fraze din rapoartele membrilor comandoului îi reveneau mereu în minte:

„... n-ar fi trebuit să permitem ca trenul să ajungă pe pod...”

„... totul a durat două sau trei secunde...”

„... colonelul nu voia decât să-l scoată pe prizonier din locomotivă...”

Rogers fusese de doua ori în Vietnam, comandase o brigada mecanizata în Războiul din Golf şi îşi luase doctoratul în istorie, înţelegea perfect afirmaţia lordului Macaulay, că „violenţa e

însăşi esenţa războiului” şi era conştient că oamenii mureau în bătălii – uneori cu miile. Dar conştientizarea acestor fapte nu făcea ca pierderea unui om de nădejde să fie mai uşor de suportat. Cu atât mai mult cu cât respectivul om lăsase în urmă o soţie tânără şi un copil mic. De-abia acum erau cu toţii capabili să aprecieze amestecul unic de înţelegere, umor şi pricepere – iar generalul zâmbi, amintindu-şi de vremurile când Charlie era în viaţă – care fusese locotenent-colonelul Squires.

Sătul să stea în pat şi să jelească, Rodgers se îmbrăcase, ieşise din casa sa modestă şi se îndreptase spre supermagazinul local. În acea dimineaţă urma să treacă din nou să-l vadă pe Billy Squires şi voia să-i ducă un dar. Cum Melissa Squires nu era de acord ca fiul ei să facă abuz de dulciuri şi jocuri video, Rodgers socotise că benzile desenate cu supereroi constituiau o alegere grozavă. Băiatului îi plăceau eroii.

Ochii căprui ai generalului rămaseră aţintiţi în gol pentru o clipă, atunci când gândul îi fugi din nou la propriul său erou. Charlie iubise viaţa, dar nu ezitase să şi-o sacrifice pentru a salva un inamic rănit. Fapta lui îi înnobila pe toţi cei din jurul lui – nu doar pe membrii strâns legatei echipe a Forţei de Impact şi pe cei şaptezeci şi opt de angajaţi ai Centrului de Comandă, ci pe fiecare cetăţean în parte al ţării pe care Charlie o iubise cu pasiune. Sacrificiul său fusese o dovadă emblematica a compasiunii unei naţiuni ce ridica sacrificiul de sine la rangul de supremă virtute.

Ochii lui Rodgers se umplură de lacrimi. Încercă să-şi alunge gândurile negre, răsfoind încă o dată cărţile cu benzi desenate.

Fusese şocat, descoperind ca benzile desenate costau acum de douăzeci de ori mai mult decât pe vremea când el însuşi le devora cu patimă: doi dolari cincizeci, în loc de douăzeci de cenţi. Ieşise din casă având doar vreo doi dolari în buzunar şi fusese nevoit să plătească blestemăţiile alea cu cartea de credit.

Dar, mai mult decât preţul, îl deranja faptul că nu mai reuşea să-i deosebească pe eroi de ticăloşi. Superman avea părul lung şi toane, Batman era un marginalizat bolnav de nervi, Robin nu mai era Dick Grayson ci un mucos oarecare, iar un sociopat ce fuma ţigară de la ţigară şi-şi spunea Nevăstuica îşi făcea de cap, sfâşiind oamenii cu ghearele-i lungi.

Dacă Melissa nu-i de acord cu dulciurile, sunt curios cum o să înghită chestiile astea.

Rodgers mătură teancul de benzi desenate pe podea, lângă papucii de casă. Nu putea să-i ofere în dar unui copil asemenea grozăvii.

Poate c-ar trebui să aştept până când se deschid librăriile şi să-i cumpăr o carte din seria cu fraţii Hardy, îşi spuse el, deşi nu era pe de-a-ntregul convins că voia să afle ce se întâmplase cu Frank şi Joe. În vremurile astea, fraţii Hardy purtau, probabil, cercei în urechi şi în vârful limbii, călăreau motociclete şi se obrăzniciseră. Tatăl lor, Fenton, asemenea lui Rodgers, îmbătrânise prematur şi se întâlnea noapte de noapte cu femei ce nu-şi doreau decât să se mărite.

La dracu', îşi zise Rodgers. O să mă opresc la un magazin de jucării şi-o să-i cumpăr un joc de acţiune. Şi, poate, un joc de şah sau o videocasetă educativă. Ceva pentru mâini şi ceva pentru spirit...

Rodgers îşi frecă baza nasului acvilin, iar apoi întinse mâna după telecomandă. Se aşeză comod în capul oaselor şi trecu în revistă o sumedenie de posturi de televiziune ce transmiteau filme noi şi proaste, în culori violente, sau comedii spălăcite şi la fel de proaste. Se opri în cele din urmă la un canal ce transmitea un film vechi, cu Lon Chaney Jr. În rolul unui om-lup. Chaney implora un tânăr îmbrăcat în halat alb să-l vindece, să-l scape de suferinţa atroce.

— Ştiu cum te simţi, mormăi Rodgers.

Cu toate acestea, Chaney era norocos. Suferinţei sale îi punea capăt, de regulă, un glonţ de argint. În cazul lui Rodgers, ca şi în cazul majorităţii supravieţuitorilor unui genocid, unei crime sau unui război, suferinţa se estompa, dar nu dispărea niciodată cu totul. Ea devenea mai pregnanta la orele mici ale nopţii, când în încăpere răsuna bâzâitul televizorului şi singurul lucru inedit erau luminile farurilor maşinilor care treceau rareori prin faţa casei. Sir Fulke Greville spunea, pe bună dreptate, într-una din elegiile sale, că „tăcerea sporeşte durerea”…

Rodgers închise televizorul, stinse lumina, adună pernele şi se trânti pe burtă în aşternut.

Ştia că n-avea cum să schimbe starea în care se afla. Dar ştia, de asemenea, că nu-şi putea permite să se lase pradă durerii. Avea de consolat o văduvă şi pe fiul ei. Îl aştepta trista însărcinare de-a găsi un nou comandant pentru Forţa de Impact şi trebuia să conducă Centrul de Comandă tot restul săptămânii, cât timp Paul Hood avea să se afle în Europa. Iar ziua de azi avea să fie cea mai grea dintre toate, aşa cum atât de corect o descrisese juristul Centrului de Comandă: „clipa când se-ntoarce vulpea în ogradă”.

În tăcerea nopţii, toate acestea păreau o povară mult prea grea. Apoi Rodgers îşi aminti de toţi cei care nu apucau să trăiască îndeajuns de mult pentru a simţi povara vieţii, iar propria-i povară nu i se mai păru la fel de apăsătoare.

Crezând că înţelege, în sfârşit, de ce un Batman ajuns la vârsta de mijloc simţea nevoia să o mai ia razna din când în când, Rodgers se cufundă în cele din urmă într-un somn fără vise…

5

Joi, ora 10:04,
Garbsen, Germania

Intrând în rulotă şi privind în jur, Jody se strâmbă dezgustată. Aruncă o privire pe lista de recuzită.

— Grozav, murmură ea. Mai bine nici că se putea.

Exasperarea sinceră care impregnase discuţia ei cu domnul Buba se preschimbase de-acum într-o adevărată obsesie. Obiectul de care avea nevoie atârna în baia minusculă a rulotei. A ajunge acolo prin labirintul acela de lăzi şi mese necesita manevre complexe. Şi, după cum i se arătase norocul în acea dimineaţă, Lankford avea să se declare mulţumit de prima dublă trasă şi avea să treacă la scena următoare înainte ca ea să fi apucat să se întoarcă.

Aşezând lista pe masă, Jody porni spre ieşire. Deşi ar fi ajuns mult mai repede dacă s-ar fi târât pe sub mese, era convinsă că, de-ar fi făcut-o, s-ar fi găsit cu siguranţă cineva care s-o vadă. La absolvire, când o anunţase că obţinuse permisiunea de a efectua acest stagiu, profesorul Ruiz o avertizase că Hollywoodul avea să încerce, poate, să-i schimbe ideile şi să-i reteze entuziasmul şi creativitatea. Îi spusese totodată că rănile acestea aveau să se vindece în cele din urmă, iar răsplata avea să fie uriaşă. O rugase însă să nu renunţe niciodată la demnitatea ei. O dată pierdută, nu avea s-o mai poată recâştiga cu nici un preţ. Din această cauză, prefera să aleagă calea cea mai grea, în loc să se târască pe sub mese; ocoli, se aplecă, se strecură şi îşi undui corpul ca o contorsionată pentru a străbate labirintul care era

magazia de recuzită.

Potrivit listei, trebuia să le furnizeze celor de pe platou o uniformă de iarnă veritabila, care fusese purtată chiar de către unul dintre marinarii de pe *Tirpitz.* Aceasta fusese atârnată în baie, căci dulapul din rulota era ticsit cu arme de foc. Autorităţile locale ceruseră ca armamentul folosit pe parcursul filmărilor să fie ţinut sub cheie, iar dulapul din rulotă era singurul spaţiu închis care poseda aşa ceva.

Jody făcu slalom printre tot felul de obiecte, parcurgând ultimii metri ce o despărţeau de uşa băii. În dreptul acesteia se aflau un cufăr uriaş şi o masă solidă, astfel încât nu reuşi s-o deschidă decât pe jumătate. Reuşi să se strecoare înăuntru, iar uşa se trânti în urma ei. Jody înghiţi în sec, gata să se înece. În baie stăruia un miros puternic de naftalină, mai pregnant decât îl simţise vreodată în apartamentul bunicii ei din Brooklyn. Respirând pe gura, începu trecerea în revistă a zecilor de saci cu haine, citind pe rând etichetele. Şi-ar fi dorit să poată deschide fereastra, dar aceasta fusese blocată cu un grilaj din fier forjat pentru a-i descuraja pe eventualii hoţi, astfel încât deschiderea ivărului ar fi fost un adevărat calvar.

Înjura în gând. *Se putea oare întâmpla ceva mai rău*? se întreba ea. Etichetele erau scrise în germană.

O traducere a acestora era anexată la lista de recuzită. Înjurând din nou şi din ce în ce mai nerăbdătoare, deschise uşa şi se strecură afară. În timp ce pornea în sens invers prin labirint, Jody auzi voci undeva lângă rulotă. Zvonul de glasuri se apropia.

La naiba cu entuziasmul şi creativitatea, domnule profesor Ruiz, îşi zise ea. Cu ochii minţii, Jody îşi văzu sfârşitul carierei la o distanţă de numai douăzeci de secunde.

Tentaţia de a se târî era mare, dar Jody îi rezistă eroic. Când ajunse destul de aproape de masa pe care îşi lăsase lista, se apleca, o agăţa cu degetul arătător şi o trase spre ea. Cuprinsa

de disperare, începu să fredoneze o melodie, închipuindu-şi ca se afla în ringul de dans şi înainta înapoi spre baie într-un ritm pe care nu-l mai atinsese de la banchetul de absolvire a liceului. Curând, se afla din nou în încăperea ticsită cu miros de naftalină, închise uşa, aşeză lista pe chiuvetă şi, comparând inscripţiile de pe etichete cu cele imprimate pe listă, începu să răscolească frenetic prin maldărul de saci cu haine.

6

Joi, ora 10:07,
Garbsen, Germania

Auzind vocile care veneau din spatele rulotei, domnul Buba se întoarse.

— ... Sunt dintre cei ce au ghinion mereu, rosti un glas de femeie.

Era uşor răguşită şi vorbea repede.

— Când intru într-un magazin, se întâmplă imediat *după* ce o stea de cinema a trecut pe acolo. Dacă mă aflu într-un restaurant, mi se spune că, în urmă cu o zi, cutare celebritate a cinat la aceeaşi masă. La aeroport, le ratez mereu, la o diferenţă de câteva minute.

Domnul Buba clătina din cap. Doamne, ce le mai turuie femeia asta. Săracul Wemer.

— Şi iată-mă aici, urmă femeia, în vreme ce dădea colţul rulotei. Ajung şi eu din întâmplare pe un platou de filmare, la numai câţiva metri de o stea de cinema, iar dumneata nici măcar nu vrei să mă laşi s-o văd.

Domnul Buba îi urmări, în timp ce se apropiau. Femeia mergea chiar în faţa lui Wemer, care avea pălăria trasă peste ochi şi umerii largi înmuiaţi parcă de o povară grea. Femeia gesticula frenetic, ca şi cum ar fi executat un dans al frustrării. Domnul Buba ar fi vrut s-o poată convinge că a vedea o stea de cinema de aproape nu însemna mare lucru. Că şi celebrităţile erau oameni ca toţi ceilalţi, doar ceva mai răsfăţaţi de soartă...

Cu toate acestea, i se făcu milă de fată. Wemer ţinea cu

stricteţe la respectarea regulamentului, dar poate că avea să reuşească să-l convingă s-o lase pe sărmana femeie să vadă o stea de cinema.

— Wemer, începu el. Dacă doamna tot se află aici, de ce n-am lăsa-o…

Domnul Buba nu mai apucă să-şi sfârşească propoziţia. Apropiindu-se din spatele femeii, Manfred se repezi asupra lui, izbindu-l cu bastonul lui Wemer. Lemnul de esenţă tare vopsit în negru îi strivi gura lui Buba, iar paznicul horcăi, înecându-se cu sânge şi aşchii de dinţi, în vreme ce se prăbuşea pe spate. Manfred îl lovi din nou, de astă dată în tâmpla dreaptă, iar forţa izbiturii smuci spre dreapta capul paznicului, care încetă să horcăie. Alunecă în jos şi rămase nemişcat, cu spatele rezemat de rulotă, în vreme ce sângele începea să formeze o pata pe umerii şi gulerul uniformei.

Manfred deschise portiera cabinei, aruncă bastonul însângerat pe banchetă şi urcă. Tocmai atunci, dinspre platoul de filmare se auzi un strigăt:

— Jody!

Karin se întoarse cu spatele spre platoul de filmare, îşi dădu jos rucsacul, îngenunche şi scoase automatul Uzi.

Bărbatul scund care strigase mai devreme clătină din cap şi se apropie de rulotă.

— Jody, ce dracu’ faci acolo? Mi-e teamă că, foarte curând, vom renunţa la serviciile tale.

Karin se ridică în picioare şi se întoarse.

Regizorul secund se opri, la nici cincizeci de metri distanţă.

— Hei! strigă el, gesticulând furios în direcţia rulotei. Cine sunteţi? Arătă apoi spre arma automată.

— Aceea e una din armele noastre de recuzită? N-aveţi dreptul sa…

Sigură de sine, Karin apăsă pe trăgaci. Se auziră trei pocnituri

scurte şi Hollis Arlenna se prăbuşi pe spate, cu braţele desfăcute şi ochii holbaţi.

În clipa în care corpul neînsufleţit atinse pământul, oamenii aflaţi pe platoul de filmare o luară la fugă care încotro, ţipând. Îndemnat de o colegă, un tânăr actor încercă să se apropie de locul în care căzuse regizorul secund. În vreme ce se târa înspre cadavrul lui Arlenna şi spre Karin, o nouă rafală ţâşnită din ţeava Uzi-ului îi zbură creierii, lăsându-l nemişcat. Tânăra actriţă scoase un ţipăt şi continuă să urle, urmărind întreaga scenă de la adăpostul unei camere de luat vederi.

Motorul puternic al rulotei mugi, trezit la viaţa. Manfred ambreie, mărind turaţia, iar larma asurzitoare acoperi strigătele de panică.

— Să mergem! urlă el către Karin, trântind portiera cabinei.

Tânăra înaintă cu spatele către uşa deschisă a rulotei, rotindu-şi privirile şi arma. Fără ca vreun muşchi să i se fi clintit pe chip, sări înăuntru, trase după sine scara demontabilă şi închise uşa. Manfred acceleră şi camionul se urni către pădure. Corpul neînsufleţit al domnului Buba alunecă pe pământul îmbibat cu sânge.

7

Joi, ora 10:12,
Hamburg, Germania

Jean-Michel socotea oportun faptul că întâlnirea sa cu autoproclamatul nou Fuhrer urma să aibă loc în cartierul Sankt Pauli din Hamburg.

În 1682, o biserică purtând hramul sfântului Paul fusese înălţată aici, pe unul din dealurile ce străjuiau cursul lin al Elbei. În 1814, francezii atacaseră şi jefuiseră sătucul liniştit şi, din acea zi, totul se schimbase. Hanuri, săli de dans şi bordeluri fuseseră construite aici pentru a satisface nevoile de distracţie ale marinarilor de pe vasele cu aburi ce ancorau în portul Hamburg. La jumătatea veacului al nouăsprezecelea, regiunea Sankt Pauli era deja cunoscută ca un tărâm al pierzaniei şi al păcatului.

În zilele noastre, pe timp de noapte, această etichetă rămăsese perfect valabilă. Firme de neon şi afişe provocatoare îi invitau pe trecători în localuri de toate felurile: de la săli de bowling la cârciumi cu muzică de jazz, de la sex-show-uri live la saloane de tatuaj, de la prăvăliile unor lustragii la cazinouri. Întrebări aparent nevinovate, de genul: „N-ai un chibrit?” sau „Eşti liber în seara asta?” constituiau pentru prostituate prilejul de abordare a unor potenţiali clienţi, în vreme ce drogurile erau oferite spre vânzare pe un ton mai discret, dar fără fasoane.

Într-adevăr, era un loc potrivit de întâlnire pentru reprezentantul Noilor Iacobini şi Felix Richter. Demersul francez de unire a celor două mişcări avea să schimbe din nou Germania.

De data asta, în bine…

Francezul îşi lăsase cei doi tovarăşi de călătorie să doarmă în camera de la hotelul situat pe An der Alster şi luase un taxi. Călătoria către Sankt Pauli dură un sfert de oră şi se încheie la Grosse Freiheit, în inima cartierului distracţiilor deocheate. Zona era pustie, cu excepţia turiştilor dornici să admire priveliştea fără a fi agăţaţi la tot pasul.

Jean-Michel îşi trecu mâna prin părul negru şi des şi îşi încheie jacheta verzuie. Înalt şi uşor supraponderal, în vârstă de patruzeci şi trei de ani, vicepreşedintele executiv al companiei *Demain* abia aştepta să-l întâlnească pe Felix Richter. Puţinii care-l cunoşteau şi cei care-i erau apropiaţi spuneau că Richter era devotat cauzei. Acesta era un lucru bun. Atât Monsieur Dominique, cât şi restul echipei franceze erau oameni devotaţi, iar Monsieur Dominique nu suporta să aibă de-a face cu indivizi cărora nu le păsa de cauză.

Pe de altă parte, se spunea că Richter era un om al extremelor, deosebit de impulsiv. Într-o clipă te îmbrăţişa, iar în clipa următoare îţi tăia capul, după cum îi dictau instinctele. Din acest punct de vedere, semăna mult cu misteriosul şef din umbră al lui Jean-Michel. Monsieur Dominique era dintre cei care fie urau, fie iubeau cu patimă, generoşi sau nemiloşi în funcţie de circumstanţe. Hitler şi Napoleon fuseseră plămădiţi din acelaşi aluat.

E ceva ce ţine de firea conducătorilor, îşi spuse Jean-Michel, *ceva ce nu le permite ambivalenţa.* Era mândru că-l cunoştea pe Monsieur Dominique. Spera din suflet că avea să fie la fel de mândru şi că-l cunoştea pe Herr Richter.

Jean-Michel se apropie de uşa neagră de metal a clubului patronat de Richter, un local numit *Auswechseln.* Nu se vedea nici un semn la faţadă, cu excepţia vizorului şi a unei sonerii chiar alături de acesta. Lângă uşă, era montată o sculptură de

marmură reprezentând un cap de ţap. Francezul apăsă pe butonul soneriei şi aşteptă.

Auswechseln – adică înlocuitorul – era unul dintre cele mai infame, deocheate şi de succes localuri de noapte din Sankt Pauli. Bărbaţii care veneau aici trebuiau să vină cu o parteneră. La intrare, cuplul primea un colier roz şi unul albastru, purtând numere diferite; cei care aveau numerele corespondente deveneau parteneri pentru noaptea aceea. Nu erau acceptaţi decât cei bine îmbrăcaţi şi atrăgători.

O voce răguşită se făcu auzită din gura deschisă a ţapului de marmură.

— Cine e?

— Jean-Michel Home, răspunse francezul.

Fu cât pe-aci să adauge în germană: *Am întâlnire cu Herr Richter*, dar se hotărî să n-o facă. Dacă ajutoarele lui Richter nu ştiau cine era cel aşteptat, însemna că acesta era neglijent în organizare. În acest caz, Jean-Michel şi camarazii săi ar fi fost mai înţelepţi dacă ar fi renunţat la o asemenea colaborare.

O clipă mai târziu, uşa se deschise şi un individ clădit ca un culturist, înalt de doi metri, îi făcu semn lui Jean-Michel să intre. Uriaşul închise uşa şi trase zăvorul, după care îşi aşeză palma grea pe umărul francezului. Îl împinse înainte până într-un loc situat în faţa tejghelei de la recepţie, îl apăsă în jos şi-l obligă să rămână în acea poziţie timp de câteva clipe.

Jean-Michel observă videocamera montată în perete şi micuţul receptor din urechea vlăjganului. Cineva, undeva, compara figura noului sosit cu fotografia ce fusese trimisă prin fax din biroul lui Dominique de la sediul companiei *Demain.*

O clipă mai târziu, uriaşul rosti:

— Aşteaptă aici.

Apoi se întoarse şi dispăru în întuneric.

Sunt eficienţi, remarcă în gând Jean-Michel, în timp ce auzea

bubuitul paşilor uriaşului pe pardoseala ringului de dans. Cât despre prudenţa de care dădeau dovadă, nici aceasta nu era deloc exagerată. Monsieur Dominique nu ajunsese în poziţia în care se afla acţionând orbeşte.

Jean-Michel privi în jur. Încăperea era luminată doar de cele patru tuburi roşii de neon aşezate deasupra tejghelei din dreapta sa. Din câte vedea, nu putea deduce mare lucru din înfăţişarea barului; nici măcar nu putea afirma cu convingere că uriaşul părăsise încăperea. Singurul lucru pe care francezul l-ar fi putut afirma fără teama de a greşi era că locul acesta mirosea, în ciuda bâzâitului constant al instalaţiilor de aer condiţionat. Era o duhoare abia perceptibilă, dar nu mai puţin greţoasă, de mucuri de ţigară, băutură stătută şi desfrâu.

După vreun minut sau două, Jean-Michel auzi din nou zgomot de paşi. De data asta, răsunau cu totul altfel decât paşii vlăjganului. Erau paşii uşori ai unui individ sigur pe el. Omul nu-şi târa picioarele pe parchet, ci călca distinct, fără să şovăie. O clipă mai târziu, Felix Richter păşi în lumina roşie din faţa tejghelei.

Jean-Michel îl recunoscu deîndată pe bărbatul de treizeci şi doi de ani pe care-l văzuse numai în poze. Dar fotografiile nu reuşiseră nicidecum să imortalizeze dinamismul acestui om. Avea un metru optzeci înălţime şi părul blond, tuns scurt de tot. Purta un costum impecabil croit, o cravată neagră cu dungi roşii şi pantofi lustruiţi cu mare grijă. Nu avea nici un fel de bijuterii. Oamenii lui Richter considerau aceste podoabe inutile şi rezervate numai femeilor, iar în organizaţia lor nu era loc pentru aşa ceva.

Medalii. Doar atât le permit să poarte oamenilor mei, afirmase Herr Richter o dată, într-un editorial publicat în *Unser Kampf,* revista pe care o edita.

Dar şi mai impresionanţi decât ţinuta lui Richter erau ochii săi.

În această privinţă, fotografiile fuseseră şi mai departe de adevăr. Chiar şi în lumina roşie a barului, erau scânteietori şi, o dată fixaţi asupra unui obiectiv, nu-l mai pierdeau din vedere. Herr Richter nu părea a fi genul de om care să-şi plece privirea în faţa cuiva.

Apropiindu-se, germanul îşi mişcă mâna încet, de parcă ar fi scos o armă din teaca. Mâna dreaptă alunecă încet de-a lungul şoldului, iar apoi se întinse brusc: o mişcare ciudată, dar nu mai puţin elegantă. Francezul îi strânse mâna cu putere, surprins de forţa atingerii lui Richter.

— Mă bucur că aţi venit, rosti acesta. Cu toate acestea, speram să primesc mai degrabă vizita patronului dumneavoastră.

— După cum ştiţi, Monsieur Dominique preferă să-şi conducă afacerile direct de la sediu, răspunse Jean-Michel. Având în vedere tehnologia de care dispune, nu prea are motive să se deplaseze.

— Înţeleg, încuviinţă Richter. N-a fost fotografiat niciodată, a fost văzut rareori; misterul care îl înconjoară îi serveşte de minune interesele.

— Deşi misterios, Monsieur Dominique îşi are propriile interese, sublinie Jean-Michel. M-a trimis să-l reprezint în această discuţie şi, de asemenea, să fiu ochii şi urechile lui pe parcursul Zilelor Haosului.

— E firesc, vrea să se convingă că donaţia pe care a făcut-o pentru organizarea acestei sărbători este folosită aşa cum se cuvine, zâmbi Richter.

Jean-Michel clătină din cap.

— Greşiţi, domnule Richter. Monsieur Dominique nu procedează aşa. El învesteşte numai în cei în care crede cu adevărat.

Francezul îşi desprinse mâna din menghina strânsorii lui

Richter, iar acesta se apropie, îl luă de braţ şi-l conduse înainte prin întuneric.

— Faţă de mine nu trebuie să vă simţiţi dator să-l apăraţi pe Dominique, rosti Richter. E un lucru absolut firesc să vrei să ştii cu ce se ocupă cei asemeni ţie.

Cei asemenea ţie? îşi zise Jean-Michel. Monsieur Dominique era patronul unei companii ce valora un miliard de dolari şi controla unul dintre cele mai importante consorţii din Franţa şi din lume. Puţini erau cei pe care-i considera egalii săi. În ciuda intereselor paralele cu ale sale, Herr Richter nu se număra, cu siguranţă, printre aceştia.

Richter schimbă subiectul:

— Camera de hotel pe care v-am rezervat-o v-a fost pe plac?

— De-a dreptul grozavă, încuviinţă Jean-Michel.

Aroganţa lui Richter îl enervase.

— Mă bucur, spuse Richter. E unul dintre puţinele hoteluri vechi ce-au mai rămas în picioare în Hamburg. În timpul războiului, Aliaţii au bombardat intens oraşul, spulberând cea mai mare parte. A fost ghinionul Hamburgului de a fi un oraş-port. Însă, ca o ironie a sorţii, o parte dintre hotelurile vechi, construite din lemn, au supravieţuit.

Îşi desfăcu braţele, ca şi cum ar fi vrut să îmbrăţişeze întregul Sankt Pauli.

— Aliaţii nu atacau beţivi şi prostituate, ci doar mame şi copii nevinovaţi. Şi cu toate acestea, ne numesc pe *noi* monştri pentru atrocităţi imaginare, de genul miticului Holocaust.

Jean-Michel se trezi admirând pasiunea şi înflăcărarea cu care vorbea Richter. Deşi negarea Holocaustului era ilegală în Germania, ştia că Richter o practicase cu regularitate în perioada cât fusese student la medicină. Chiar şi după ce bursa îi fusese retrasă din cauza unor remarci antisemite, nu încetase. Deşi autorităţile judiciare nu se înghesuiau să condamne propaganda

de acest fel, câtă vreme ea se menţinea în limitele nonviolenţei, Richter fusese în cele din urmă arestat, după ce o echipa de televiziune din străinătate înregistrase şi difuzase discursul său de la Auschwitz, intitulat *Minciuna evreiască.* Petrecuse doi ani în închisoare, timp în care aghiotanţii săi preluaseră conducerea mişcării ce se năştea, având însă grijă ca legenda şi prestigiul lui Richter să se răspândească.

Datorită curajului şi devotamentului faţă de cauză pe care le dovedea acest om, Jean-Michel hotărî să dea uitării auspiciile nu tocmai favorabile sub care debutase întâlnirea. La urma urmei, se aflau aici pentru a discuta lucruri concrete.

Ajunseră în dreptul unei mese şi Richter aprinse lampa care atârna deasupra ei. Abajurul translucid îl reprezenta pe zeul Pan cântând din fluier.

Se aşezară în acelaşi timp. Lumina nu cădea pe ochii lui Richter, dar francezul continua să-i vadă strălucind în penumbră, la fel de luminoşi ca lampa. Omul din faţa sa făcuse avere exploatând acest club şi un serviciu de însoţire care avea reprezentanţe la Berlin, Stuttgart, Frankfurt şi Hamburg. Francezul era însă gata să pună rămăşag că Richter fusese un ticălos chiar şi pe vremea când era sărac.

Jean-Michel ridică privirea către nivelul superior. Culoarul era plin de uşi. În mod evident, acestea se deschideau spre nişte încăperi rezervate celor ce-şi doreau mai mult decât un simplu dans.

— Înţeleg că locuiţi aici, Herr Richter.

— Am într-adevăr un apartament, dar nu-mi petrec aici mai mult de una sau două nopţi pe săptămână. În cea mai mare parte a timpului stau în apartamentele din sediul Partidului Naţional Socialist al Secolului 21, la Bergdorf, în sud. Acolo se desfăşoară cea mai mare parte a activităţilor mişcării. Scrierea discursurilor, solicitările telefonice, transmiterea de poştă

electronică, difuzarea unor emisiuni prin radio, editarea propriului nostru ziar... Apropo, aţi văzut *Kampf*-ul de săptămână asta?

Jean-Michel încuviinţă.

— Excelent, urmă Richter. Totul se desfăşoară cât se poate de legal. Nu e ca pe vremuri, când autorităţile s-au grăbit să mă persecute pentru diferite acuzaţii. Aşadar, v-aţi gândit să onoraţi cu prezenţa dumneavoastră Zilele Haosului. Şi, de asemenea, vă aflaţi aici pentru a-l reprezenta pe patronul dumneavoastră în „discuţii", după cum s-a exprimat domnia sa în scurta conversaţie telefonică pe care am avut-o.

— Aşa este, Herr Richter.

Jean-Michel se aplecă peste masă şi îşi încrucişă braţele.

— Mă aflu aici pentru a vă face o propunere.

Jean-Michel fu dezamăgit de reacţia lui Richter. Acesta nici măcar nu clipise.

— Vă ascult, rosti el sec.

— Nu e un fapt de notorietate publică, începu Jean-Michel, dar trebuie să ştiţi că Monsieur Dominique a luat legătura în mod discret cu diverse grupări neonaziste din întreaga lume: Razorheads din Anglia, Soldaţii din Polonia şi Asociaţia Whites Only din America. Încearcă în felul ăsta să alcătuiască o reţea mondială a organizaţiilor ce urmăresc un ţel comun, acela al purificării etnice.

— Împreună cu Noii Iacobini, numărul membrilor aflaţi sub comanda sa o să fie în jur de şase mii, deduse Richter.

— Cam aşa ceva, încuviinţă Jean-Michel. Iar după intrarea în reţea în Statele Unite, acest număr va creşte, cu siguranţă.

— Fără îndoială, îl aprobă Richter. Am văzut copii ale jocurilor sale. Sunt cât se poate de antrenante.

— Herr Richter, ceea ce Monsieur Dominique doreşte să vă propună este să vă alăturaţi, cu organizaţia dumneavoastră,

acestei reţele. O să vă furnizeze fonduri, o să aveţi acces la tehnologia companiei *Demain* şi un rol în edificarea viitorului acestei lumi.

— Un rol, repetă Richter. Un rol într-o piesă scrisă de Monsieur Dominique.

— Nu o piesă, îl corectă Jean-Michel. Însăşi istoria.

Richter afişă un zâmbet rece.

— De ce aş accepta un rol în piesa lui Dominique, când aş putea să-mi scriu şi să-mi regizez propria piesă?

Din nou, îngâmfarea lui Richter îl surprinse pe Jean-Michel.

— Fiindcă Monsieur Dominique are la dispoziţie resurse la care cei ca dumneavoastră pot cel mult să viseze. Şi, mulţumită relaţiilor pe care le are, vă poate oferi protecţie, atât din punct de vedere politic, cât şi personal.

— Protecţie împotriva cui? întrebă Richter. Guvernul n-o să îndrăznească să se mai atingă de mine. Cei doi ani pe care i-am petrecut la închisoare m-au transformat într-un martir al cauzei. Iar oamenii mei sunt devotaţi.

— Există şi alţi conducători, rosti Jean-Michel, pe un ton de ameninţare voalată. Alţi potenţiali noi *Fuhreri.*

— Chiar aşa? se miră Richter. Vă referiţi la cineva anume?

Francezul abia aştepta să-l strângă cu uşa pe acest individ, iar aceasta părea a fi ocazia cea mai potrivită.

— Sincer să fiu, Herr Richter, umblă zvonul că gruparea *Feuer* şi Karin Doring se află în plină ascensiune în topul preferinţelor mişcării.

— Există astfel de zvonuri? întrebă Richter blând.

Jean-Michel încuviinţă din cap. Francezul ştia că Felix Richter şi Karin Doring fuseseră inamici declaraţi cu doi ani în urmă, când Karin intrase în scenă, venind din Germania de Est şi propovăduind ideea unui terorism făţiş, în vreme ce Richter, proaspăt ieşit din închisoare, era adeptul activismului politic. Cei

doi îşi azvârliseră critici din ce în ce mai dure, până când câţiva membri ai grupării *Feuer* uciseseră doi membri ai facţiunii lui Richter. În cele din urmă, cei doi lideri stabiliseră o întâlnire la nivel înalt într-un hotel din Berlin şi căzuseră de acord să-şi urmeze în continuare propriile ţeluri, fără a se mai critica unii pe alţii. Cu toate acestea, tensiunile se menţinuseră între gruparea de gherila a fetei din Germania de Est şi mai chibzuitul medic din Vest.

— Karin e energică, curajoasă şi are o personalitate carismatică, declara Jean-Michel. Din câte am auzit, a pus la cale atacul asupra băncii din Bremen şi a organizat incendierea tribunalului de la Nurenberg...

— Astea şi multe altele, aprobă Richter. Karin se pricepe la chestiunile legate de război. E o pisică aflată la conducerea altor pisici la fel de sălbatice, un lider de maidan, un comandant de teren. Dar ceea ce nici voi şi nici ea nu reuşiţi să înţelegeţi este că n-ar putea pune pe picioare şi n-ar putea conduce un partid politic. Ea insista să participe personal la fiecare misiune. Într-o bună zi, o bombă mânuită greşit sau poate chiar autorităţile or să-i vină de hac.

— Poate că aveţi dreptate, acceptă Jean-Michel. Cu toate acestea, în numai doi ani, gruparea *Feuer* a recrutat o mie trei sute de membri, din care trei sute sunt soldaţi în toată puterea cuvântului.

— Corect, spuse Richter. Dar cea mai mare parte dintre ei sunt est-germani. Animale. În cinci ani, am recrutat aproape cinci mii de membri de partea asta a frontierei. Iată care e temelia unei mişcări politice, domnule Home. Acesta e viitorul, sublinie el.

— Fiecare varianta îşi are locul ei în angrenaj, rosti Jean-Michel. Monsieur Dominique este de părere că atât dumneavoastră, cât şi Karin, aţi fi aliaţi de nădejde şi de aceea

mi-a sugerat să stau de vorbă şi cu ea.

Privirea pătrunzătoare a lui Richter se ridică de la ceas către Jean-Michel. Ochii germanului erau ca nişte maşinării micuţe, precise şi lipsite de emoţii. Jean-Michel îl privi, în timp ce Richter se ridica. Scurta audienţă luase sfârşit, în mod evident. Francezul era categoric surprins de acest deznodământ.

— Diseară la ora cinci şi jumătate vin să vă iau de la hotel, rosti neamţul. O să participăm, împreună cu Karin, la mitingul din această noapte de la Hanovra. O să aveţi ocazia să constataţi cine conduce şi cine se supune ordinelor. Până atunci, vă urez o zi plăcută.

În timp ce Richter se întorcea şi pornea în direcţia opusă, uşierul solid îşi făcu apariţia în spatele lui Jean-Michel.

— Îmi cer scuze, Herr Richter, rosti cu îndrăzneală Jean-Michel.

Richter se opri.

Jean-Michel se ridică şi el în picioare.

— Am ordin să-i raportez lui Monsieur Dominique acum, în dimineaţa asta, nu la noapte, urmă francezul. Ce să-i spun despre oferta pe care v-am transmis-o?

Richter se întoarse. În ciuda întunericului, Jean-Michel distinse limpede răutatea din ochii lui.

— Spuneţi-i că o să mă gândesc la propunerea lui generoasă. Până când o să-i dau un răspuns cert, doresc sprijinul şi prietenia domniei sale.

— Cu toate acestea, mă daţi afară, replică Jean-Michel.

— Vă dau afară? repetă Richter.

Vocea îi era blândă, lipsită de patimă, dar întunecată.

— Nu sunt un simplu funcţionar ori vreun bodyguard, protestă francezul. În calitate de reprezentant al lui Monsieur Dominique, pretind să fiu tratat cu politeţea ce mi se cuvine.

Richter se apropie încet de Jean-Michel.

— În calitate de reprezentant al lui Dominique…

— *Monsieur* Dominique, îl corectă Jean-Michel indignat. Îi datoraţi cel puţin respect. Vrea să vă ajute…

— Francezii îi sprijină întotdeauna pe cei ce conduc opoziţia, pufni Richter. În 1979, l-aţi ajutat pe Dacko să-l răstoarne pe Bokassa în Republica Centrafricană şi l-aţi adăpostit pe ayatollahul Khomeini când se pregătea să se întoarcă în Iran. Francezii speră să obţină favoruri de la astfel de oameni, când vor fi ajuns la putere, dar obţin rareori ceea ce-şi doresc. Îl respect pe Dominique, adăugă el, pe un ton îngheţat. Însă, spre deosebire de dumneata, domnule Home, nu mă simt dator să mă gudur pe lângă el. El *vrea* ajutorul meu. Eu, în schimb, nu am nevoie de ajutorul lui.

Individul ăsta e înfiorător de încrezut, îşi zise Jean-Michel. Auzise destul; era timpul s-o şteargă.

— Îmi cer scuze, cred că nu-mi rămâne decât să plec, rosti el.

— Nu, răspunse Richter calm. N-am să accept scuzele. Nimeni nu pleacă din faţa mea fără să i-o cer eu.

Francezul se holbă la el o vreme, iar apoi se întoarse, vrând să se îndrepte spre ieşire. Se lovi de uşier. Uriaşul îl apucă pe Jean-Michel de gât şi-l întoarse din nou cu faţa spre Richter.

— Richter, ai înnebunit? strigă Jean-Michel.

— N-are importanţă dacă am înnebunit sau nu, replică Richter. Aici, eu poruncesc.

— Crezi că Monsieur Dominique nu va afla de toate astea? Crezi că-ţi va da dreptate? Noi…

— *Noi!* i-o reteză neamţul, privindu-l drept în ochi. Exprimarea asta… *Noi am înţeles, noi am auzit că…*

Richter se înfuriase.

— *Noi,* monsieur? Cine te crezi?

Braţul lui Richter se mişcă în aceeaşi manieră stranie în care îl văzuse mişcându-se la începutul întâlnirii lor. De data asta însă, mâna ţinea un cuţit. Se opri la mai puţin de un centimetru de

pleoapa stângă a lui Jean-Michel. Apoi ridică încă puţin mâna, astfel încât cuţitul avea acum vârful îndreptat spre globul ocular al francezului.

— Am să-ţi spun ce eşti, urmă Richter. Eşti doar un căţeluş.

În ciuda furiei care-l năpădise, francezul simţi cum se înmoaie pe dinăuntru. *E o nebunie,* îşi zise el. Avea impresia că nimerise într-un soi de falie temporala. Gestapoul n-avea ce să caute aici, într-o eră a camerelor video şi a domniei opiniei publice internaţionale. Şi totuşi, era acolo, chiar în faţa sa, ameninţându-l cu tortura.

Richter continuă să-l privească fără să clipească, apoi adăugă, pe acelaşi ton lipsit de patimă:

— Îmi vorbeşti de parcă mi-ai fi egal. Ce-ai făcut în viaţa ta? Ai urmat calea luminată de un vizionar, nimic mai mult.

Jean-Michel simţi un nod în gât şi încercă din răsputeri să-l înghită. Într-un târziu reuşi, dar nu izbuti să scoată vreun cuvânt. Ori de câte ori clipea, lama îi zgâria uşor pleoapa. Se strădui să nu geamă, dar o făcu, jalnic.

— Am greşit, spuse Richter. Nu eşti nici măcar un căţeluş. Eşti mielul pe care păstorul l-a trimis în locul său, pentru a-mi transmite o ofertă, dar şi pentru a-mi pune la încercare dantura. Ce-ar fi dacă te-aş muşca? întrebă el. Dominique ar avea astfel ceva de învăţat, în ceea ce mă priveşte. Ar învăţa că nu mi-e teamă de funcţionarii lui. Ar şti că, pe viitor, va trebui să mă trateze altfel. Cât despre tine...

Richter ridică din umeri.

— Dacă o să te muşc prea tare, n-o să-i rămână decât să te înlocuiască.

— Nu! strigă Jean-Michel, indignarea învingând pentru moment spaima. N-ai înţeles!

— Ba da. Ţi-am verificat dosarul pe computer, în clipa în care mi-ai trecut pragul. Ai intrat în organizaţia lui Dominique acum

douăzeci şi unu de ani şi unsprezece luni şi ai urcat scara ierarhică mulţumită pregătirii tale ştiinţifice. Ai obţinut un brevet de invenţie pentru un cip de patru biţi destinat jocurilor video, ceea ce a permis companiei *Demain* să vândă jocuri mult mai avansate, în vreme ce alte companii lucrau pe unul sau cel mult doi biţi. S-a iscat ceva scandal în Statele Unite din această cauză, deoarece o companie din California a afirmat că cipul proiectat de tine semăna cam mult cu cel pe care tocmai se pregăteau să-l lanseze ei pe piaţă.

Jean-Michel simţi cum i se tăiau picioarele. Richter se mulţumea oare să citeze nişte fapte aflate dintr-un fişier, sau ştia mai mult despre originile companiei *Demain!*

— De curând, ai obţinut un nou brevet pentru un cip cu silicon ce stimulează direct celulele nervoase, un cip pe care *Demain* o să-l folosească de-acum în proiectarea programelor sale. În perioada şcolarizării ai fost apolitic. Însă când te-ai angajat la *Demain,* ai adoptat viziunea lui Dominique despre lume. De-abia atunci ai fost introdus în cercul restrâns al Noilor Iacobini ce-şi propuseseră sa descotorosească Franţa de algerieni, marocani şi arabi, precum şi de inamicii noştri comuni, israelienii, cu scopul de a-l ajuta să-şi ducă intenţiile la îndeplinire. Dar cuvântul cheie din fraza aceasta este „a ajuta”, domnule Home. În noua ordine, etniile inferioare nu au ce căuta, însă, la o adică şi slujitorii devotaţi, deşi oarecum mai valoroşi, pot fi înlocuiţi oricând.

Jean-Michel nu scoase un cuvânt.

— Aşadar, nu ne-a mai rămas decât un singur lucru de discutat, urmă Richter. Cât de tare o să-l muşc pe miel?

Richter întoarse cuţitul cu vârful în sus. Jean-Michel încercă din nou să se dea înapoi, dar uriaşul îl înşfacă de păr, împiedicându-l astfel să se mişte. Richter ridică încă puţin lama, aşa încât acum vârful se afla chiar dedesubtul pleoapei. Continuând să vorbească, o mişcă mai departe, urmând conturul ochiului.

— Ştiai că am studiat medicina înainte de a întemeia Partidul Secolului 21? întrebă el. Răspunde!

— Da. Vă rog, Herr Richter, vă rog, adăugă Jean-Michel, urându-şi neputinţa.

— Am devenit medic, urmă Richter şi aş fi fost probabil un bun practician, dacă m-aş fi hotărât să-mi urmez această vocaţie. Am ales însă să n-o fac şi ştii de ce? Fiindcă mi-am dat seama că nu aveam să-i pot îngriji pe cei inferiori din punct de vedere genetic. Menţionez toate astea deoarece, după cum vezi, am găsit o altă utilitate antrenamentului meu în domeniu. Îmi folosesc cunoştinţele pentru a influenţa şi pentru a controla trupul şi, în consecinţă, mintea. De exemplu, dacă aş continua să-mping în sus acest cuţit, ştiu că aş întâlni foarte curând muşchiul ocular lateral. Dacă l-aş tăia, ţi-ar fi foarte greu să mai priveşti în sus sau în jos. Ai fi nevoit, din cauza asta, să porţi o banderolă peste ochi, căci altfel ai fi dezorientat de mişcarea nesincronizată a ochilor tăi şi – izbucni în râs – ai arăta de-a dreptul caraghios, cu un ochi privind înainte şi altul mişcându-se normal.

Jean-Michel fu gata să leşine. Picioarele îi tremurau violent şi, dacă uriaşul nu l-ar fi ţinut de păr, ar fi căzut grămadă. Privind faţa roşie a lui Richter, francezul nu putea să vadă cuţitul. Simţi o înţepătură în globul ocular.

— Vă rog, nu, suspină el. *Mon Dieu,* Herr Richter…

Lacrimile îi înceţoşară privirea şi tremurul maxilarului inferior făcu ochiul să se mişte. Fiecare nouă mişcare sporea puţin câte puţin durerea.

Încet, neamţul îşi ridică mâna stângă până în dreptul cuţitului. Îşi aşeză palma deschisă sub mâner, de parcă s-ar fi pregătit s-o smucească în sus.

— Ştiai că ceea ce facem acum e o parte din tehnica de spălare a creierului folosită de KGB? Cei de-acolo reuşeau adevărate miracole cu ajutorul ei. Am studiat-o cu atenţie.

Creierul unui individ înregistrează ca pe un adevăr absolut ceea ce i se comunică atunci când subiectul este supus durerii. Desigur, experienţa trebuie repetată de mai multe ori, pentru a fi cu adevărat eficientă. În mod sistematic şi tenace.

Apăsă uşor cuţitul în sus. Înţepătura deveni o durere pătrunzătoare, pe care Jean-Michel o simţi reflectându-se până în ceafă.

Jean-Michel ţipă, iar apoi începu să scâncească. În ciuda ruşinii pe care o încerca, nu reuşea să se stăpânească.

— Ei, ce crezi acum despre egalitate, mieluşelule? întrebă Richter.

— Cred că aţi reuşit să-mi demonstraţi punctul dumneavoastră de vedere, îngăimă Jean-Michel, înghiţindu-şi lacrimile.

— Punctul meu de vedere? spuse Richter. Iată primul cuvânt cu adevărat înţelept pe care l-ai rostit azi, dar mă îndoiesc că ai făcut-o în mod conştient.

Richter răsuci iar cuţitul, smulgându-i francezului un nou urlet.

— De fapt, iată care-i punctul meu de vedere. În viitorul apropiat, Dominique o să aibă mai mare nevoie de mine decât am eu de el. Noii Iacobini, soldaţii lui, sunt o forţă neglijabila, bună cel mult pentru rezolvarea pe plan local a unor probleme. Pe de alta parte, eu posed capacitatea de a acţiona pe plan internaţional. Şi o s-o fac. Noile sale programe pentru computere or să fie distribuite în Statele Unite, dar puterea lor de convingere o să fie numai colaterală. În ceea ce mă priveşte, împreună cu locotenenţii mei, o să descind în America, pentru a mă întâlni cu naziştii de-acolo şi pentru a-i încuraja. Noi suntem poporul din *Vaterland,* mişcarea este aici la ea acasă. Voi sunteţi un popor ce s-a lăsat cucerit şi a învăţat să-i slujească pe alţii. Lumea o să mă urmeze şi o s-o facă acum, nu peste cinci ori peste zece ani. Şi, un lucru la fel de important, oamenii vor contribui cu ajutorul lor bănesc la prosperitatea mişcării. Astea

sunt, domnule Home, motivele care ne fac, pe mine şi pe Dominique, egali. Ba chiar mai mult: eu îi devin, astfel, superior.

Richter zâmbi şi, o clipă mai târziu, lăsă cuţitul să-i cadă în palma deschisă. Făcu un pas înapoi şi-l vârî în teaca ascunsă în mânecă.

Jean-Michel gemu, de durere şi uşurare totodată.

— Asta e, conchise Richter. Când o să-l contactezi pe Dominique, spune-i că ţi-am dat o lecţie despre ce înseamnă umilinţa. Poţi să-l informezi, de asemenea, că nici Karin Doring, nici altcineva n-o să conducă pe viitor mişcarea în Germania. Asta e menirea *mea.* Mai avem şi altceva de discutat?

Uşierul îşi slabi strânsoarea îndeajuns de mult pentru ca Jean-Michel să poată clătină din cap.

— Excelent, rosti Richter, întorcându-i spatele. Ewald o să-ţi cheme un taxi şi o să-ţi dea un minut ca să te reculegi. Sunt convins că o să ne revedem diseară. O să fie o noapte de neuitat.

După plecarea lui Richter, uriaşul îi dădu drumul prizonierului. Jean-Michel se prăvăli la podea tremurând şi se rostogoli pe o parte. Cu ochiul stâng, distingea tot ce-l înconjura printr-o ceaţă roşiatică, deoarece sângele îi picura din pleoapă.

Zăcând într-o rână, simţindu-şi picioarele încă amorţite, Jean-Michel scoase din buzunar o batista. În locul unde aceasta atinse ochiul, se forma deîndată o pată rozalie, de sânge diluat cu lacrimi. Îl durea cumplit de fiecare dată când clipea. Dar mai rea decât durerea fizică era cea spirituală. Se simţea ultimul dintre laşi, fiindcă cedase atât de uşor.

În vreme ce-şi oblojea rana, Jean-Michel îşi aminti că, în ciuda maltratării la care fusese supus, reuşise să îndeplinească ceea ce-i ceruse Monsieur Dominique. Făcuse o oferta, pe care acest îngâmfat o refuzase.

Richter nu bănuia care era adevăratul motiv pentru care Monsieur Dominique voia să-l cuprindă în reţeaua sa. Nu

urmărea astfel să sprijine mişcarea pentru puritate etnica, ci să dea serios de furcă guvernului german. Monsieur Dominique urmărea să destabilizeze Germania îndeajuns de mult pentru ca restul Europei să nu îngăduie acestei ţări să dicteze viitorul Comunităţii Europene. Acest rol trebuia să-i revină Franţei, iar Franţa avea să urmeze direcţia indicată de câţiva dintre liderii ei financiari, care posedau averi de miliarde de dolari. În plus calea urmată de Comunitatea Europeană avea să fie imitată şi de Asia şi restul lumii.

Da, ne vor urma. Jean-Michel ştia asta. Mai ales după ce America avea să cadă pradă haosului. *Şi, când acest ţel o să fie împlinit,* îşi zise el, *Monsieur Dominique o să se ocupe şi de Richter.* Căci, aşa cum învăţaseră francezii cu mai bine de o jumătate de veac în urmă, nu era bine să-i lase pe fasciştii germani să devină prea puternici.

Câteva minute mai târziu, Jean-Michel reuşi să se ridice în picioare. Se rezemă de un scaun şi-şi trase răsuflarea. Rana începuse deja să se inflameze şi să-i apese globul ocular; de fiecare dată când clipea, creştea ura pe care o simţea faţă de Richter.

Acum însă e timpul să laşi asta deoparte, îşi spuse el. Ca orice om de ştiinţă, Jean-Michel învăţase să fie răbdător. Şi apoi, după cum îi spusese Monsieur Dominique înainte de plecare, chiar şi un pas greşit putea să te înveţe ceva util. Cele întâmplate îi dezvăluiseră multe despre noul Fuhrer.

Punându-şi batista înapoi în buzunar, francezul se îndreptă spre ieşire. Nici măcar nu privi spre Ewald pentru a-i cere ajutorul. Deschise uşa, îşi feri ochiul rănit de lumina puternică a soarelui şi porni fără grabă spre taxiul care-l aştepta.

8

Joi, ora 11:05,
Hamburg, Germania

Călătoria pe autostradă de la aeroport până la hotel dură treizeci şi cinci de minute. Ca întotdeauna când călătorea în interes de serviciu, Hood îşi dori să fi avut timp să se oprească, măcar o clipă, pentru a admira câte o clădire sau un monument, ori pentru a zăbovi puţin în muzeele pe lângă care treceau. Era din cale-afară de supărător să privească doar o fracţiune de secundă, din goana cu o sută cincizeci de kilometri pe oră a maşinii, acele biserici care fuseseră deja vechi atunci când Statele Unite abia se năşteau. Dar chiar dac-ar fi dispus de răgazul necesar, Hood nu era convins că şi l-ar fi petrecut delectându-se ca un turist de rând. Oriunde mergea, era obsedat de îndeplinirea cu maximum de eficienţă a sarcinilor pentru care venise. În felul acesta, rareori îi rămânea timp de joacă ori de plimbare. Devotamentul său faţă de slujbă era una dintre calităţile care îi atrăseseră porecla de „Papa Paul”, dată de cei de la Centrul de Comandă. Nu era sigur de asta, dar bănuia că la originea ei se afla ofiţerul de presă al Centrului, Ann Farris.

Hood simţi un straniu sentiment de tristeţe, în timp ce urmărea siluetele zvelte ale zgârie-norilor moderni ce defilau prin faţa ochilor săi, dincolo de geamul fumuriu al maşinii. Tristeţe, pentru sine şi pentru Ann. Tânăra divorţată reuşea cu greu să-şi ascundă afecţiunea pe care o nutrea pentru Paul şi, de fiecare dată când, lucrând, rămâneau singuri în încăpere, între ei doi se crea o apropiere primejdioasă, o atracţie seducătoare, o pasiune

sufocantă, căreia ar fi fost atât de simplu să-i cedeze. Dar cum s-ar fi sfârşit o asemenea aventură? El era căsătorit şi avea doi copii mici, pe care nu intenţiona să-i lase de izbelişte. E drept, nu mai făcea dragoste cu soţia sa cu aceeaşi plăcere ca altădată. Uneori – şi îi era silă s-o recunoască – ar fi preferat chiar să n-o mai facă deloc. Ea încetase să fie Sharon cea îndrăgostită, atenta şi energica. Devenise mămică. Devenise aidoma unui personaj al unui serial de televiziune, care avea o viaţă aparte pentru familie şi o alta pentru colegii de serviciu, pe care el îi ştia doar de la petrecerile organizate de Crăciun. Îmbătrânise, era mereu obosită şi uitase de foamea de mângâieri cu care se repezea să-i sară în braţe.

Iar asta în vreme ce tu, măcar în adâncul sufletului, ai rămas acelaşi cavaler fără teamă şi fără prihană, îşi zise Hood.

Desigur, asta se întâmpla doar într-un cotlon ascuns al sufletului său. Era nevoit s-o recunoască: din punct de vedere fizic, nici el nu mai era acelaşi. Poate doar în ochii lui Ann Farris. Şi, poate tocmai de aceea, se simţea uneori pierdut atunci când privirile li se întâlneau.

Cu toate acestea, reuşise să-şi clădească o viaţă alături de Sharon, bazată pe o iubire de altă natură decât cea pe care o împărtăşeau odinioară. Gândul de a se întoarce acasă, la familia sa, după ce s-ar fi implicat într-o relaţie extraconjugală la serviciu, l-ar fi făcut să se simtă... Ei bine, ştia exact cum s-ar fi simţit. Se gândise de destule ori la asta, în timp ce se întorcea acasă de la Baza Andrews, după câte o noapte petrecută în compania lui Ann, revăzând comunicate de presă. S-ar fi simţit ca un vierme spurcat şi josnic, ascunzându-se de lumina soarelui, scobind în ţarină în căutarea celor necesare vieţii.

Dar chiar de-ar fi putut suporta sentimentul de vină, o astfel de relaţie n-ar fi fost onestă în ceea ce-o privea pe Ann. Era o femeie de treabă, cu o inimă de înger. A o duce cu vorba, a-i da

speranţe deşarte, a se amesteca în vieţile ei şi a fiului ei ar fi fost o greşeala.

Dar nimic din toate astea nu te împiedică s-o doreşti, nu-i aşa? se întreba Hood. Poate că acesta era motivul pentru care atât el, cât şi Sharon, se implicau cu atâta patimă în muncă. Încercau astfel să înlocuiască pasiunea de odinioară cu ceva nou, cu o activitate care să le redea entuziasmul, care să le ofere ceva proaspăt şi diferit în fiecare zi.

Dar, Doamne, ce n-aş da pentru o noapte precum cele de odinioară, îşi zise Hood mâhnit.

Hotelul Alster-Hof era aşezat între cele două superbe lacuri ale oraşului. Hood, Herbert şi Stoll abia avură timp să urce în camere şi să facă un duş, înainte de a reveni în holul hotelului. O dată ajunşi în cameră, în timp ce Herbert arunca o privire pe fereastră, Stoll făcu o scurtă verificare electronică a încăperii, pentru a se convinge că nu existau microfoane ascunse.

— Frumoasă privelişte, nu? spuse Herbert, în timp ce coborau cu liftul către holul hotelului.

Se juca încet cu bastonul lung de patruzeci de centimetri, confecţionat dintr-o coadă de mătură, pe care-l ţinea mereu la îndemână, sub braţul drept al scaunului rulant, pentru a se apăra în caz de nevoie. În acelaşi scop, sub braţul stâng se afla ascuns un briceag cu lama de cinci centimetri.

— Lacurile astea, cu bărcile lor cu pânze, îmi aduc aminte de Golful Chesapeake.

— Se numesc Binnenalster şi Aussenalster, îi în forma îndatoritor tânărul liftier neamţ. Asta înseamnă Alsterul Interior şi Alsterul Exterior.

— Mda, se potriveşte, admise Herbert, aşezând bastonul înapoi în cârligele de sub braţul scaunului. Deşi, în ceea ce mă priveşte, le-aş fi numit mai degrabă Alsterul Mare şi Alsterul Mic. De câte ori e mai întins lacul cel mare? De zece ori?

— Trei sute nouăzeci şi cinci de hectare, faţă de numai patruzeci şi cinci, răspunse prompt tânărul.

— Am fost pe-aproape, constată Herbert, pe când liftul tocmai oprea la parter. Dar rămân la părerea mea în privinţa numelui. Poţi deosebi întotdeauna ceea ce e mare de ceva mai mic. Dar te poţi înşela daca nu ştii din ce parte a oraşului priveşti cele doua lacuri şi nu-ţi mai dai seama, care-i „înăuntru” şi care „afară”.

— Poate c-ar trebui să lăsaţi un bilet în cutia pentru sugestii, sugeră tânărul. O găsiţi acolo, chiar lângă cutia poştală.

Herbert îl privi lung. La fel făcu şi Hood, încercând să-şi dea seama dacă băiatul glumise sau vorbise serios. Germanii erau renumiţi pentru lipsa lor de umor; cu toate acestea, auzise că generaţiile mai tinere învăţaseră lecţia sarcasmului şi a ironiei din filmele americane văzute la cinema şi la televizor.

— Poate c-am s-o fac, spuse Herbert, ieşind din lift.

Ridică privirea spre Stoll, încovoiat sub povara rucsacului.

— Translatorul e la tine. Ia vezi, cum ar suna numele date de mine în nemţeşte?

Stoll tastă cuvintele englezeşti pe claviatura translatorului electronic, un dispozitiv nu mai mare decât o carte de buzunar. Aproape instantaneu, echivalentul lor german se materializa pe ecranul cu cristale lichide.

— Se pare că lacurile s-ar numi, în varianta ta, *Grossalster* şi *Kleinalster,* îl anunţă Stoll.

— Nu mi se pare că sună tocmai elegant, nu credeţi? fu de părere Hood.

— Ai dreptate, îl aprobă Herbert. Dar ştii ceva? Sună al naibii de bine faţă de numele pe care le avem în Philadelphia, Mississippi: Dead Cat Pond, Mudworm Creek...

— Mie-mi place genul ăsta de nume, spuse Stoll. Adaugă puţină culoare locală.

— Da, dar nu evocă o imagine pe care să vrei să o vezi pe-o

carte poştală, râse Herbert. De fapt, în rastelul de tablă de la magazinul universal nu găseai niciodată decât vederi cu şcoala veche şi cu strada principală.

— În ceea ce mă priveşte, aş fi preferat pârâul şi râpa, insistă Stoll.

În timp ce-şi croiau cale prin holul aglomerat al hotelului, Hood privi cu atenţie în jur, căutându-i pe Martin Lang şi pe ministrul adjunct de externe Richard Hausen. Nu-l întâlnise niciodată pe Hausen, dar aştepta cu nerăbdare să-l revadă pe Lang, magnatul electronicii germane. Petrecuseră un timp împreună în Los Angeles, la un dineu organizat pentru oaspeţii din străinătate ai unei convenţii în domeniul calculatoarelor. Hood fusese impresionat de căldura, sinceritatea şi inteligenţa lui Lang. Era un umanist care înţelesese că bunăstarea angajaţilor săi însemna bunul mers al companiei. În conducerea unei întreprinderi, spunea el, nu era permis niciodată să dai vina pe subordonaţi. Perioadele dificile trebuiau să fie suportate de conducere, nu de cei aflaţi la nivelurile inferioare.

Când problema constituirii Centrului Regional de Comandă, la ideea lui Matt Stoll şi a lui Mike Rodgers, intrase în discuţie şi se vorbise pentru întâia oară despre costuri, numele lui Lang fusese amintit primul, în privinţa furnizării tehnicii de calcul necesare. Tehnologia pe bază de fotoni *Leuchtturm* brevetată de compania sa era uşor adaptabilă, rapidă şi, desigur, deosebit de costisitoare. Ca în toate chestiunile care implicau obţinerea acordului guvernului, edificarea COR-ului avea să impună negocieri extrem de delicate. Ar fi fost greu de obţinut aprobarea Congresului pentru a cheltui o jumătate de miliard de dolari în beneficiul noului COR în orice împrejurări, darămite când o parte din această suma avea să fie necesară pentru cumpărarea unei aparaturi fabricate în altă ţară. Pe de altă parte, Centrului de Comanda i-ar fi fost destul de greu să convingă anumite ţări să

accepte implantarea unui COR, în condiţiile în care respectivele ţari nu puteau să participe nici măcar parţial cu propria aparatura.

De fapt, problema se reducea la numai două puncte delicate, reflectă Hood. În primul rând, Germania avea să devină cât de curând principala forţă conducătoare din Comunitatea Europeana. Posibilitatea de-a deplasa un centru mobil de obţinere a informaţiilor în condiţiile unei libertăţi relative avea să permită Statelor Unite să ţină sub observaţie tot ce se întâmpla în Europa. Congresul avea să fie încântat de acest lucru. În al doilea rând, *Hauptschlussel*, compania lui Lang, avea să fie obligată, prin contractul de asociere, să cumpere o parte din materiile prime necesare pentru acest proiect şi altele similare de la companii americane. În felul acesta, o mare parte a sumei implicate avea să rămână pe teritoriul american.

Hood era încrezător în puterea sa de a-l convinge pe Lang de toate acestea. Împreună cu Matt, aveau să-i arate o nouă tehnologie, în a cărei exploatare germanii aveau să fie cu siguranţă dornici să se implice, o descoperire întâmplătoare a micului departament de cercetare al Centrului de Comandă, făcută în timp ce specialiştii de acolo căutau o cale de a verifica integritatea circuitelor electronice de mare viteză. Iar Lang nu era doar un om de onoare, ci şi un om de afaceri şi, în acelaşi timp, un patriot. Cunoscând toate amănuntele cu privire la dotarea Centrului Regional de Comandă şi la potenţialul acestuia, Lang avea să-şi convingă guvernul să aprobe anumite contramăsuri, din motive de securitate. În acel moment, Hood avea să poată cere Congresului banii necesari pentru contracararea respectivelor contramăsuri, bani pe care avea să fie dispus să-i cheltuie în beneficiul unor companii americane.

Zâmbi. Oricât de ciudate i s-ar fi părut aceste manevre de culise lui Sharon, care ura negocierile de orice fel, sau lui Mike

Rodgers, care era orice, numai diplomat nu, lui Hood asemenea intrigi îi făceau plăcere. Rezolvarea unor probleme din sfera politicii internaţionale semăna cu o uriaşă partidă de şah. Deşi nici unul dintre jucători nu putea să spere că avea să iasă pe deplin învingător, era interesant de aflat cât de multe piese erai capabil să-i iei adversarului.

Cei trei se opriră în dreptul cabinelor telefonice, departe de forfota gălăgioasă a oaspeţilor hotelului. Hood îmbrăţişa din priviri decorul baroc al holului somptuos, ca şi amestecul eterogen de oameni de afaceri îmbrăcaţi în haine de gală şi turişti purtând veşminte care de care mai pestriţe. Detaşarea din fluxul uman îi permitea să evalueze mai lucid aspectul general al celor din jur, preocupaţi fiecare de propriile probleme, de propriile destinaţii, de cei care-i însoţeau…

O coamă aurie îi atrase atenţia, mişcându-se în dreptul intrării principale. Reuşise să-i capteze simţurile nu atât din cauza înfăţişării, cât a felului în care se mişca. În timp ce părăsea holul, femeia îşi plecă uşor capul spre dreapta, iar pletele ei lungi şi blonde ţâşniră spre stânga, cu o mişcare rapidă, ce demonstra încredere în sine.

În timp ce Hood se holba la ea, incapabil să facă vreo mişcare, femeia ieşi şi dispăru spre dreapta. Vreme de câteva clipe, directorul Centrului de Comandă nu clipi şi nici măcar nu respiră. Larma din hol, atât de pronunţată cu o clipă în urmă, deveni pentru el un bâzâit îndepărtat.

— I-ai zărit cumva, şefule? întreba Stoll.

Hood nu-i răspunse. Cu un efort supraomenesc, porunci picioarelor să se mişte; se repezi spre ieşire, făcând slalom printre turişti şi bagaje şi îmbrâncind un grup de oaspeţi ce se opriseră în dreptul uşii pentru a schimba o vorbă.

O femeie de aur, îşi zise el.

Ajunse la uşă şi se repezi afară. Privi spre dreapta.

— Doriţi un taxi? îl întrebă portarul îmbrăcat într-o livrea cu fireturi.

Hood însă nu-l auzise. Privi spre nord şi văzu un taxi îndepărtându-se, prins în iureşul circulaţiei intense. Din cauza soarelui, nu reuşi să distingă dacă înăuntru se afla sau nu vreun pasager. Se întoarse către portar.

— În taxiul acela a urcat cumva o femeie? întrebă Hood.

— *Ja,* încuviinţa tânărul în livrea.

— O cunoşti? întrebă Hood.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Hood realiză că interogatoriul său l-ar fi putut speria pe tânărul neamţ. Răsuflă adânc, apoi reluă:

— Îmi cer scuze... N-am vrut să ţip la dumneata. Voiam doar... Cred c-o cunosc pe femeia aceea. Locuieşte aici, la hotel?

— *Nein,* răspunse portarul. A venit doar ca să lase un pachet.

— Acolo? întrebă Hood, arătând spre holul hotelului.

— Nu, nu la recepţie. A dat cuiva pachetul.

O femeie în vârstă, englezoaică după accent, îi ceru portarului să cheme un taxi.

— Vă rog să mă scuzaţi, îi spuse acesta lui Hood.

În timp ce portarul se apropia de bordura şi sufla în fluier, Hood îşi aţinti privirea în pământ, bătând din picior, chinuit de nerăbdare. Matt Stoll, urmat de Herbert, îl ajunseră din urma.

— Hai noroc, zise Stoll.

Hood privea acum către şosea, luptându-se cu un amalgam de emoţii.

— Ai rupt-o la fugă de parcă ţi-ar fi scăpat câinele pe autostradă la ora de maximă circulaţie, spuse Stoll. E totul în ordine?

Hood încuviinţă din cap.

— Da, puteam să pun pariu, comentă Herbert ironic.

— Serios, nu-i nici o problemă, protestă Hood, cu gândurile

aiurea. Am... Mă rog, n-are nici o importanţă. E o poveste lungă.

— La fel a fost şi *Dune* şi mi-a plăcut la nebunie, râse Stoll. Vrei să ne dai mai multe amănunte? Ai văzut pe cineva?

Hood tăcu o vreme, înainte de a răspunde afirmativ.

— Pe cine? vru să ştie Herbert.

Hood răspunse cu o ciudată evlavie în glas:

— O femeie de aur.

Stoll plescăi din limbă şi spuse:

— Ahaaa... îmi cer scuze c-am întrebat.

Privi spre Herbert, care ridică din umeri, afişând o expresie de genul „nu mă-ntreba pe mine”.

Portarul reveni şi Hood îl întrebă, pe un ton ceva mai calm de data asta:

— Ai văzut cumva cui i-a înmânat doamna pachetul ăla?

Portarul clătină trist din cap:

— Îmi pare rău. Tocmai chemasem un taxi pentru Herr Tsuburaya şi n-am observat.

— E-n regulă, am înţeles, spuse Hood.

Băgă mâna în buzunar şi-i întinse portarului o bancnotă de zece dolari.

— Dacă se întoarce cumva, n-ai vrea să încerci să afli cine este? Spune-i că Paul...

Ezita o clipă.

— Ba nu, nu-i spune cine te-a întrebat. Încearcă doar să afli cine e. Ne-am înţeles?

— *Ja,* răspunse portarul îndatoritor şi se apropie de bordură pentru a deschide portiera taxiului care tocmai trăsese în faţa intrării.

Stoll îi dădu un ghiont lui Hood.

— Dacă-mi dai zece dolari, sunt dispus să stau şi eu pe-aici. Două perechi de ochi văd mai bine decât una singură.

Hood îl ignoră. Era curată nebunie. Nu reuşea să-şi dea seama

dacă pătrunsese într-un vis sau un coşmar.

În timp ce cei trei americani aşteptau în faţa hotelului, o limuzină lungă şi neagră parcă în dreptul lor. Portarul se grăbi să deschidă portiera şi un bărbat îndesat, cu păr cărunt, păşi pe trotuar. Privirea sa o întâlni îndată pe cea a directorului Centrului de Comandă.

— Herr Hood! exclamă Martin Lang, făcându-i semn şi zâmbind larg şi sincer.

Se apropie cu mâna întinsă.

— Mă bucur să vă revăd, după atâta vreme. Arătaţi extraordinar!

— Washingtonul îmi prieşte mai mult decât Los Angeles-ul, răspunse Hood.

Deşi îi zâmbea lui Lang, Hood continua de fapt s-o vadă pe femeia de adineauri. Uşoara înclinare a capului, revărsarea de păr auriu...

Încetează! urlă el în gând. *Ai venit aici cu un anumit scop. Şi ai o viaţă a ta.*

— De fapt, mormăi Stoll, Paul arată bine fiindcă a reuşit să adoarmă în avion. Altfel, ne-ar fi împuiat capul toată ziua, mie şi lui Bob.

— Mă îndoiesc că aveţi dreptate, râse Lang. Spre deosebire de mine, sunteţi tânăr şi plin de vitalitate.

În vreme ce Hood îşi prezenta colegii, un bărbat de vreo patruzeci de ani, înalt, blond şi cu un aer de distincţie deosebită, coborî din maşină şi se apropie de ei fără grabă.

— Herr Hood, daţi-mi voie să vi-l prezint pe Richard Hausen, rosti Lang când bărbatul ajunse lângă ei.

— Bine aţi venit la Hamburg, le ură Hausen.

Avea o voce răsunătoare şi rafinată totodată şi vorbea o engleză impecabilă. Strânse pe rând mâinile celor trei americani, înclinându-se uşor de fiecare dată.

Hood fu surprins de faptul că Hausen venise singur, nefiind însoţit de o armată de asistenţi. Funcţionam americani nu făceau nici un pas fără a avea alături măcar doi trepăduşi tineri, buni la toate.

Impresia lui Stoll fu uşor diferită.

— Îmi aminteşte de Dracula, şopti ofiţerul responsabil cu suportul logistic.

Hood obişnuia să ignore comentariile sarcastice ale lui Stoll, dar de data asta se părea că Matt o nimerise. Hausen era îmbrăcat din cap până-n picioare în negru. Avea chipul palid, dar ochii îi erau strălucitori şi întreaga lui atitudine sugera curtoazia exagerată a Lumii Vechi. Însă, din câte aflase Hood înainte de plecare, Hausen se asemăna mai mult cu doctorul Van Helsing, duşmanul de moarte al lui Dracula. Atâta doar că, în loc să vâneze vampiri, Richard Hausen vâna neonazişti. Liz Gordon, psihologul Centrului de Comandă, se folosise de informaţiile disponibile în site-ul Naţiunilor Unite de pe Internet pentru a alcătui un sumar portret al lui Hausen. Astfel, ea îi atribuia „o ură înverşunată faţă de extremiştii de dreapta, demnă de căpitanul Ahab”. Liz scria că Hausen îi considera pe aceştia „o ameninţare nu doar la adresa naţiunii sale, ci a întregii comunităţi internaţionale”. Mai mult chiar, „îi ataca având o patimă ce sugerează o animozitate de ordin personal, cu originea în trecut. Aceasta se datorează poate chelfănelilor încasate în copilărie, comune multor băieţi de la ţară care sunt trimişi la studii la oraş”.

În completare, Martha Mackall îl avertizase pe Hood să fie atent la un singur lucru: Hausen poate că încerca să strângă relaţiile ţării sale cu Statele Unite tocmai pentru a-i determina pe naţionalişti să-l atace. Martha scria:” Asta i-ar da o aură de martir, care-i prinde mereu bine unui politician abil”, scrisese Martha.

Hood clasă această presupunere în sertarul mintal al posibilităţilor. Deocamdată, se mulţumi să considere prezenţa lui Hausen la această întâlnire drept un semnal al dorinţei industriei electronice germane de a face afaceri cu guvernul american.

Lang îi conduse spre limuzină, promiţându-le un prânz german autentic, în restaurantul care oferea cea mai bună perspectivă asupra Elbei. Lui Hood nu-i păsa însă nici ce şi nici unde aveau să mănânce. Era nerăbdător să se lase purtat de valul conversaţiei profesionale, pentru a-şi regăsi astfel cât mai curând stăpânirea de sine.

Până la urmă, Hood savură cu mare plăcere mâncarea cu specific local, deşi spre sfârşit, când chelnerul strângea rămăşiţele desertului, Stoll se aplecă şi-i mărturisi în şoapta că supa de ţipar şi afinele cu frişcă nu făceau doi bani în comparaţie cu un *taco* gras şi un shake de căpşuni.

Potrivit obiceiurilor germane, era cam devreme pentru prânz, iar restaurantul era pustiu. Conversaţia atinse subiectele politice de actualitate, fiind punctata de comentarii referitoare la recenta aniversare a cincizeci de ani de la punerea în aplicare a Planului Marshall. În cei aproape douăzeci de ani de când lucra în domeniul relaţiilor internaţionale, având ocazia să întâlnească numeroşi investitori şi politicieni, Hood aflase că majoritatea germanilor erau recunoscători pentru programul care-i salvase din marasmul financiar postbelic. Constatase însă că aceeaşi germani nu scăpau nici un prilej pentru a găsi scuze pentru acţiunile Reichului. Cu toate acestea, în ultimii câţiva ani întâlnise destui care se declarau mândri de felul în care acceptaseră deplina responsabilitate pentru faptele comise în numele ţării lor în timpul celui de-al doilea război mondial. Richard Hausen, de pilda, participase activ la obţinerea de despăgubiri pentru victimele lagărelor de concentrare naziste.

Martin Lang era mândru şi mâhnit în acelaşi timp.

— Guvernul japonez nici măcar n-a folosit vreodată cuvântul „scuze” până la cea de-a cincizecia aniversare a încheierii războiului, spuse el, înainte sa le fi fost aduse aperitivele. Iar francezilor le-a trebuit şi mai mult pentru a recunoaşte implicarea statului lor în deportarea a şaptezeci şi cinci de mii de evrei. Faptele comise de Germania sunt de neimaginat. Dar noi, cel puţin, facem efortul de a încerca să înţelegem ce s-a întâmplat în acele vremuri.

Lang remarcă faptul că unul dintre efectele secundare ale încercării Germaniei de a-şi regăsi sufletul pierdut fusese o oarecare încordare a relaţiilor dintre ţara sa şi Japonia şi Franţa.

— De parcă, recunoscându-ne atrocităţile, am fi încălcat un cod criminal al tăcerii. Acum suntem priviţi ca nişte laşi, ca şi cum nu ne-am fi ridicat la înălţimea tăriei convingerilor noastre.

— Tocmai de-aia au trebuit japonezii să fie determinaţi să se aşeze la masa păcii cu ajutorul bombelor atomice, mormăi Herbert.

Cealaltă schimbare semnificativă pe care o observase Hood în ultimii ani era una de atitudine: entuziasmul fusese înlocuit de un resentiment crescând faţă de asimilarea fostei Germanii de Est. Era una dintre principalele *Zahnschmerzen* sau „dureri de dinţi” pentru Lang, după cum se exprimase în mod diplomatic.

— E o altă ţară, spuse el. E ca şi cum Statele Unite ar încerca să absoarbă Mexicul. Est-germanii sunt fraţii noştri, dar au adoptat cultura şi modul sovietic de viaţă. Refuză să se schimbe şi sunt convinşi că le datorăm daune morale şi materiale pentru vina de a-i fi abandonat la sfârşitul războiului. Îşi întind mâinile, dar nu pentru a ne cere unelte sau diplome, ci bani. Şi, când tinerii nu primesc ceea ce vor, se alătură bandelor şi devin violenţi. Estul a târât naţiunea noastră într-un abis spiritual şi financiar din care o să avem nevoie de câteva decenii ca să ieşim.

Hood fu surprins de resentimentul făţiş exprimat de către politician. Dar şi mai tare îl luă prin surprindere mormăitul aprobator al chelnerului, în timp ce le umplea paharele cu apă minerală.

Hausen arătase ceva mai devreme înspre chelner.

— A cincea parte din fiecare marcă pe care o câştigă se duce în Est, rostise el.

Nu discutară despre Centrul Regional de Comanda în timpul mesei. Pentru asta le rămânea timp mai târziu, în biroul lui Hausen de la Hamburg. Nemţii erau dornici să-şi cunoască partenerii de afaceri înainte de a încerca să-i seducă.

Spre sfârşitul prânzului, telefonul celular al lui Hausen începu să sune. Neamţul scoase aparatul din buzunar, îşi ceru scuze şi se întoarse cu spatele pentru a răspunde.

Deodată, se încrunta şi buzele i se albiră. Spuse câteva cuvinte, apoi închise.

În loc să-şi pună aparatul înapoi în buzunar, îl aşeză la îndemână, pe masă.

— Era adjunctul meu, rosti, privind spre Lang, iar apoi spre Hood. A avut loc un atac terorist pe un platou de filmare, nu departe de Hanovra. Au fost patru morţi, iar o tânără americană a fost dată dispărută. Se presupune că ar fi fost răpită.

Chipul lui Lang deveni cenuşiu.

— Filmul... E vorba de *Tirpitz!*

Hausen încuviinţă. Înaltul funcţionar guvernamental era vădit îngrijorat.

— Se ştie cine s-a aflat la originea atacului? întrebă Herbert.

— Deocamdată, nimeni n-a emis pretenţii în sensul ăsta, răspunse Hausen. Cea care a tras a fost o femeie.

— Doring, spuse Lang, ridicând privirea spre Herbert. Nu poate fi vorba decât de Karin Doring, lidera grupării *Feuer.* Sunt una dintre cele mai violente grupări neonaziste din Germania.

Vocea îi era acum scăzută, lipsită de intonaţie:

— Richard avea dreptate. Doring recrutează tineri violenţi din Germania de Est şi îi antrenează ea însăşi.

— Platoul de filmare nu era păzit?

Hausen răspunse afirmativ.

— Una dintre victime a fost chiar un paznic.

— La ce le-ar folosi atacarea unui platou de filmare? întrebă Hood mirat.

— Era vorba de o coproducţie germano-americană, răspunse Hausen. E un motiv suficient pentru Doring. Ea militează pentru expulzarea din Germania a tuturor străinilor. Am aflat însă că teroriştii au furat o rulotă plină cu relicve naziste: medalii, arme, uniforme şi alte asemenea lucruri.

— Avem de-a face cu nişte ticăloşi nostalgici, observă Herbert.

— S-ar putea, îl aprobă Hausen. Pe de altă parte, scopul lor ar fi putut fi altul. Vedeţi dumneavoastră, domnilor, de câţiva ani încoace se manifestă un fenomen înspăimântător, numit Zilele Haosului.

— Am auzit vorbindu-se despre ele, interveni Herbert.

— Presupun însă că n-aţi aflat de existenţa fenomenului din mediile de informare, replică Hausen. Reporterii noştri refuză să facă publicitate pentru aşa ceva.

— Dar, în felul ăsta, nu devin ei înşişi complici ai unei cenzuri de tip nazist? se miră Stoll.

Herbert se strâmbă la el.

— La dracu', nu. Nu-i condamn deloc. Nişte prieteni de la Interpol mi-au vorbit de Zilele Haosului. Chiar că-i o mare porcărie.

— Aşa e, îl aprobă Hausen.

Îi privi pe rând pe Stoll şi Hood.

— Grupările extremiste din întreaga Germanie, ba chiar şi unele din străinătate, se adună în zilele astea în împrejurimile

Hanovrei, la o sută de kilometri sud de Hamburg. Au loc mitinguri şi se colportează ideile şi literatura lor murdară. Unii, între care şi grupul condus de Doring şi-au făcut un obicei din a ataca în zilele-astea ţinte simbolice sau strategice.

— Avem toate motivele să credem că grupul condus de Doring a fost cel ce a acţionat azi, adăugă Lang. Sunt rapizi şi se pricep de minune să păstreze discreţia.

— Şi, între timp, guvernul ezită să acţioneze dur împotriva participanţilor la Zilele Haosului, de teama de a nu crea martiri, deduse Herbert.

— Sunt destui în guvern care se tem de asta, încuviinţă Hausen. Le e frică de creşterea numărului celor care, deşi sunt, de altfel, nişte oameni de treabă, nutresc deschis sentimente de mândrie faţă de ceea ce a fost capabilă să realizeze naţiunea lor, mobilizată de carisma lui Hitler. Aceşti funcţionari vor să scoată radicalismul în afara legii, fără a-i pedepsi însă pe radicalii înşişi, îndeosebi în Zilele Haosului, când se manifestă atâtea forţe antagoniste, guvernul e obligat să acţioneze cu prudenţă.

— Şi care e părerea dumneavoastră personală? vru să afle Hood.

— Eu cred că ar trebui să facem şi una şi alta, răspunse Hausen. Să-i strivim fără milă oriunde i-am găsi şi să folosim legile pentru a-i potoli pe cei care se strecoară pe sub stânci, ca nişte şerpi.

— Şi credeţi că această Karin Doring – sau oricine altcineva s-a aflat la originea atacului – a vrut să pună mâna pe relicve pentru Zilelor Haosului? întrebă Herbert.

— Deţinerea relicvelor l-ar lega în mod direct pe posesorul lor de Reich, rosti Hausen, gândind cu glas tare. Imaginaţi-vă ce motivaţie puternică ar oferi fiecărui membru al grupării conştiinţa acestei legături.

— O motivaţie pentru ce anume? se miră Herbert. Pentru

comiterea unor noi atacuri?

— De exemplu, încuviinţă Hausen. Sau, pur şi simplu, o motivaţie pentru prelungirea cu încă un an a loialităţii faţă de grupare. Având în vedere existenţa a şaptezeci sau optzeci de grupări care caută să recruteze membri, loialitatea e la mare preţ.

— Pe de altă parte, furtul ăsta ar face să le crească inimile celor care ar citi despre el în ziare, opină Lang. Bărbaţii şi femeile despre care vorbea Richard mai devreme, cei care, în secret, continuă să-l venereze pe Hitler.

— Ce se ştie despre tânăra americană dispărută? se interesă Herbert.

— Lucrează ca stagiară în echipa de filmare. A fost văzută pentru ultima oară în preajma rulotei furate. Poliţia crede că s-ar putea să se fi aflat înăuntru atunci când au atacat teroriştii.

Herbert aruncă o privire spre Hood. Acesta reflectă câteva clipe, iar apoi dădu aprobator din cap.

— Am să vă rog să mă scuzaţi, spuse Herbert, îndepărtându-şi fotoliul rulant de masă şi pipăindu-şi telefonul instalat pe braţul acestuia. O să-mi caut un locşor liniştit şi-o să dau câteva telefoane. Poate că reuşesc să mai adaug câteva informaţii noi la ceea ce se ştie până acum.

Lang se ridică şi îi mulţumi, apoi îşi ceru scuze încă o dată. Herbert îl asigură că nu avea nici un motiv s-o facă.

— Mi-am pierdut soţia şi picioarele din cauza unor terorişti la Beirut, spuse el. De fiecare dată când îşi arată chipul, mi se oferă o şansă în plus de a-i vâna.

I se adresă apoi lui Hausen:

— Teroriştii sunt durerea *mea* de dinţi, Herr Hausen. Trăiesc doar pentru a-i pedepsi pe ticăloşii ăştia.

Herbert îşi întoarse fotoliul rulant cu o smucitură şi porni printre mese. După plecarea sa, Hausen îşi reluă locul, încercând

să-şi adune gândurile. Hood îl privi cu atenţie. Liz avusese dreptate; aici se petrecea ceva.

— Purtăm această bătălie de mai bine de cincizeci de ani, rosti Hausen pe un ton grav. Împotriva unei boli te poţi vaccina; în faţa unei furtuni te poţi adăposti. Dar cum să te aperi când ai de-a face cu aşa ceva? Cum poţi lupta împotriva urii? Iar mizeria asta se amplifică, Herr Hood. Cu fiecare an ce trece, apar noi grupări, cu tot mai mulţi membri. Dumnezeu să ne aibă în pază când vor reuşi să se unească.

— Adjunctul meu de la Centrul de Comandă spunea o dată că împotriva unei idei nu poţi lupta decât cu o altă idee mai bună, zise Hood. Îmi face plăcere să cred că avea dreptate. Iar dacă nu... Făcu un semn către Herbert, care ieşise pe terasa ce domina panorama râului:

— Dacă nu, sunt cu trup şi suflet alături de ofiţerul meu de contrainformaţii. Nu ne rămâne decât să-i vânăm.

— Sunt bine ascunşi, îi atrase atenţia Hausen. Sunt extrem de bine înarmaţi şi e practic imposibil să te infiltrezi în rândurile lor, fiindcă nu acceptă decât membri foarte tineri. Rareori reuşim să ne dăm seama dinainte ce anume pun la cale.

— Aşa a fost până acum, îl întrerupse Matt Stoll.

Lang îl privi uimit.

— Ce vreţi să spuneţi, Herr Stoll?

— Vă amintiţi de rucsacul pe care l-am lăsat în maşină?

Hausen şi Lang încuviinţară la unison, iar Stoll zâmbi:

— Ei bine, dacă o să reuşim să punem pe roate chestiunea Centrului Regional de Comandă, o s-avem prilejul să smulgem o mulţime de buruieni din ogradă.

9

Joi, ora 11:42,
Wunstorf, Germania

Auzind ţipete afară, Jody Thompson îşi închipui că Hollis Arlenna era cel care striga după ea. Începu să răscolească febril printre costumele din baie, blestemându-i pe furnizorii de recuzită care puseseră etichetele în limba germană şi pe Hollis Arlenna, care era un ticălos de mâna întâi.

Apoi auzi împuşcături. Ştia că nu putea fi doar o scenă din film. Toate puştile de recuzită erau încuiate în rastel şi doar domnul Buba avea cheia. Apoi auzi strigătele de durere şi de spaimă şi ştiu că afară se petrecea ceva îngrozitor. Încetă să răscolească prin sacii cu haine şi ciuli urechile.

Când auzi motorul rulotei ambalându-se, Jody îşi închipui că vreunul dintre membrii echipei încerca să îndepărteze „vedetele” de ceea ce se întâmpla pe platou – indiferent despre ce va fi fost vorba. Apoi auzi uşa trântindu-se şi pe cineva mişcându-se înăuntru. Respectivul nu scoase nici un cuvânt, iar Jody îi interpretă tăcerea ca pe un semn rău. Dacă ar fi fost paznicul, l-ar fi auzit cu siguranţă vorbind în aparatul de emisie-recepţie.

Deodată, avu senzaţia că în baie se făcuse foarte cald. Observă că uşa nu era încuiată; ridică încetişor zăvorul şi-l trase. Apoi se ghemui între sacii cu haine, ţinându-se strâns de unul dintre ei, pentru a nu-şi pierde echilibrul. Avea de gând să rămână ascunsă până când cineva avea s-o scoată de acolo.

Ciuli urechile. Nu purta ceas, astfel încât doar succesiunea sunetelor îi putea evoca trecerea timpului. Intrusul din încăperea

alăturată scormoni printre săbiile aşezate pe masa din colţul opus. Auzi paşi ocolind masa pe care erau înşirate medaliile şi decoraţiile. Câteva dulapuri fură deschise şi închise la loc.

Apoi, acoperind bâzâitul ventilatorului din tavan, Jody auzi cum intrusul zgâlţâia uşa unui dulap situat în capătul rulotei. O clipă mai târziu, răsunară patru pocnituri seci.

Jody îşi înfipse unghiile în sacul de haine, străpungând folia groasă de polietilenă. *Ce naiba s-o fi întâmplând dincolo?* se rezemă de perete, încercând să se ţină cât mai departe de uşă. Îşi simţea inima bătând să-i spargă pieptul.

Auzi uşa dulapului deschizându-se şi trântindu-se la loc, atunci când rulota luă o curbă strânsă. Piciorul unei mese zgârie podeaua când persoana de dincolo ocoli masa fără delicateţea cu care se mişcase Judy mai devreme, ci brutal, nerăbdător.

Intrusul se apropia de uşa băii. Brusc, ideea de a rămâne închisă acolo i se păru nebunească lui Jody.

Îşi întoarse capul şi privi în sus. Văzu sticla jivrată a geamului. Gratiile erau acolo, menite să împiedice intrarea oricărui musafir nepoftit. Iar acum, aceleaşi gratii o împiedicau să iasă.

Se făcu mică de tot când clanţa uşii de la baie fu zgâlţâită cu furie. Se piti îndărătul sacilor cu haine ce foşniră domol, apoi se târî încet către tronul toaletei. În spatele ei se afla micuţa cadă a duşului. Se rezemă de uşa de sticlă a cabinei de duş. Îşi auzi bătăile repezi ale inimii şi dinţii începură să-i clănţăne. Îşi muşcă degetul mare, ca să nu se lase trădată de acel sunet.

O împuşcătură o făcu să uite de bătăile sonore ale inimii şi de clănţănitul dinţilor. Ţipă şi-şi muşcă degetele atunci când o ploaie de aşchii de lemn şi plastic zburară din broasca uşii, căzând pe sacii de haine şi pe pardoseala. Apoi uşa fu dată în lături şi încărcătorul unei arme automate împinse şirul de uniforme germane. Un chip îşi făcu apariţia de după acestea, privind-o ţintă. Un chip de femeie.

Jody îşi ridica ochii de la ţeava armei, întâlnind privirea îngheţata din ochii de aur lichid ai femeii. Continua să-şi muşte degetul, ca să nu ţipe.

Femeia îi făcu semn să se ridice cu ţeava armei, iar Jody se supuse. Mâinile îi căzură pe lângă corp şi simţi sudoarea rece scurgându-i-se de la subsuori.

Femeia rosti ceva în germană.

— N-nu înţeleg… îngăimă Jody.

— Ţi-am spus să ridici mâinile şi să te întorci, repetă femeia pe un ton răstit, într-o engleză marcată de un accent pronunţat.

Jody îşi ridică mâinile şi ezită. Îşi aminti că, în urmă cu câţiva ani, citise că ostaticii erau adeseori împuşcaţi în ceafă.

— Vă rog… murmură ea. Nu sunt decât o stagiară. Am fost angajată numai acum câteva…

— Întoarce-te! lătră femeia.

— Vă rog, nu! imploră Jody, în timp ce executa ordinul.

Aflată cu faţa spre geam, Jody auzi foşnetul uniformelor date deoparte şi simţi metalul cald al ţevii armei lipindu-i-se de ceafă.

— Vă rog… suspină ea.

Tresări când femeia o atinse; începu să-i pipăie pieptul, apoi şoldurile. Femeia întinse mâna şi-i pipăi abdomenul de-a lungul centurii, apoi o întoarse din nou cu faţa spre ea. Arma era îndreptată acum spre gura tinerei.

— Nu ştiu despre ce-i vorba, rosti Jody, printre sughiţurile de plâns. Dar, vă jur, n-am să spun nimănui…

— Gura, porunci scurt femeia, iar Jody se conformă.

Ştia acum că avea să facă tot ce-i cerea femeia aceasta. Descoperea cu groază că voinţa îi fusese cu totul suprimată de vederea armei şi a acelei persoane care era dispusă oricând s-o folosească.

Camionul frână brusc, oprindu-se, iar Jody se împletici, gata să cadă. Se rezemă de chiuvetă şi reveni în poziţia de mai înainte,

cu mâinile sus. Femeia nici nu se clintise, iar oprirea brusca nu părea s-o fi luat prin surprindere.

Uşa rulotei se deschise şi un tânăr se apropie de ele. Se opri în spatele lui Karin şi aruncă o privire în baie. Avea tenul palid şi o svastică tatuată în creştetul capului.

Fără să-şi desprindă privirea de Jody, Karin întoarse uşor capul către tânărul nou venit şi-i spuse:

— Începe.

Bărbatul pocni din călcâiele bocancilor, se întoarse şi se apucă să încarce relicvele naziste în lăzi.

Karin continuă s-o privească insistent pe Jody.

— Nu-mi place să ucid femei, rosti ea într-un târziu. Dar nu-mi pot permite să iau ostatici, n-ar face decât să ne întârzie.

Era limpede. Jody avea să moară. Simţi cum membrele îi amorţesc şi începu din nou să plângă. Îşi aminti cum, în clasa întâi, se scăpase în pantaloni când un profesor strigase la ea. Începuse să plângă şi nu se mai putuse opri, în timp ce restul copiilor râdeau de se prăpădeau. Orice urmă de încredere în sine şi demnitate îi dispăru.

O ultimă inspiraţie de moment o determină să se lase să cadă. Întinsă pe podea, având în faţa ochilor piciorul chiuvetei şi toaleta, pe care le întrezărea ca prin ceaţă, începu să se roage în gând.

În loc s-o împuşte, femeia îi ordonă unui alt bărbat, ceva mai vârstnic, să adune uniformele. Apoi închise uşa băii. Fata aşteptă, surprinsă, ca împuşcăturile să răzbată dintr-o clipă într-alta prin uşă. Se urcă pe capacul WC-ului, într-o încercare disperată de a oferi o ţintă cât mai greu de atins.

Spre surprinderea ei, în loc de împuşcături auzi doar scârţâitul unui obiect târât pe podeaua rulotei, urmat de o bufnitură sonoră.

Teroriştii blocaseră uşa.

Nu mă va ucide, îşi zise Jody. *Se mulţumeşte să mă închidă aici.*

Transpiraţia îi îmbiba hainele, în vreme ce aştepta urmarea cu sufletul la gură. Cei trei terorişti îşi terminaseră treaba în rulotă şi plecaseră. Jody ascultă încordată. Nimic.

Apoi îl auzi pe unul dintre terorişti în dreptul geamului de la baie. Jody îşi lipi urechea de perete. Auzi scrâşnetul metalului frecat de metal, un clănţănit, apoi din nou sunetul metalic, o dată, de două ori, de trei ori. Urmă pârâitul unei ţesături sfâşiate şi simţi un miros puternic de benzină.

Rezervorul de benzină, îşi zise ea, cu o groază crescândă. *L-au deschis.*

— *Nu*! strigă Jody, sărind de pe capacul WC-ului.

Se repezi cu toate puterile în uşă.

— Spuneaţi că nu vă place să ucideţi femei! *Vă rog!*

O clipă mai târziu, Jody adulmecă un miros de fum şi auzi paşi grăbiţi îndepărtându-se de rulotă. Văzu portocaliul flăcării reflectat în geamul din sticlă mată. Aveau de gând să dea foc rulotei, cu ea închisă înăuntru.

În felul ăsta, femeia nu e nevoită să mă ucidă, pricepu Jody. *Se mulţumeşte să mă lase să mor...*

Fata se repezi din nou cu umărul în uşă, dar aceasta nici nu se clinti. Lucirea portocalie crescu în intensitate şi Jody încremeni în centrul încăperii, urlând, pradă spaimei şi disperării.

10

Joi, ora 5:47,
Washington, D.C.

Liz Gordon tocmai sfârşise de măcinat cafeaua şi se pregătea să-şi aprindă cea dintâi ţigară din acea zi, când telefonul începu să sune.

— Cine naiba o fi la ora asta? Se întrebă tânăra în vârstă de treizeci şi doi de ani şi trase cu sete din ţigară.

Scrumul îi căzu pe cămaşa de noapte Mike Danger şi-l scutură pe podea cu un gest absent. Îşi trecu mâna prin părul negru şi buclat şi ascultă cu atenţie, încercând să-şi dea seama unde lăsase telefonul.

Trezindu-se în zori, la ora cinci, Liz recapitulase ceea ce avea să le spună membrilor Forţei de Impact în aceasta dimineaţa. La ultima reuniune de grup din urmă cu două zile, tinerii soldaţi de elită erau încă sub influenţa şocului pierderii lui Charlie Squires. Cea mai afectata de moartea comandantului era mezina echipei, Sondra Devonne, care nu înceta să vorbească despre el şi despre familia acestuia. Printre lacrimi, tânăra recruta îi mărturisise că sperase sa înveţe atât de multe de la el, iar acum toată înţelepciunea şi toate cunoştinţele lui se pierduseră, fără a fi fost transmise altcuiva.

Moartea…

— Unde dracu’ e porcăria aia de telefon? se enerva Liz, răscolind ziarele de pe masa din bucătărie.

Nu se temea că omul aflat la celălalt capăt al firului ar fi putut închide. La ora asta, nu putea fi decât Monica, telefonându-i din

Italia. Iar colega ei de apartament şi totodată cea mai bună prietenă nu avea să renunţe până când nu avea să-şi primească mesajele. În fond, plecase aproape de-o zi întreagă.

Vezi, Doamne, dacă te sună Sinatra, n-o să-l mai poţi contacta, îşi zise morocănos psihologul Centrului de Comandă.

De trei ani, de când locuiau împreună, Monica, muziciană de meserie, muncise din greu, cântând în cluburi, la nunţi şi petreceri, fără a refuza vreodată o ofertă de angajare. Muncise atât de mult, încât Liz nu se mulţumise să-i ordone să-şi ia o vacanţă, ci chiar cotizase cu jumătate din costul excursiei în Italia, pentru a o convinge să plece.

În cele din urmă, Liz găsi telefonul, aşezat pe unul dintre scaunele din bucătărie. Înainte de a-l ridica, Liz făcu o scurtă pauză, necesară pentru a trece în altă lume. În relaţiile cu pacienţii ei, obişnuia să creeze o lume separată în mintea sa, pentru fiecare dintre aceştia; pentru a le putea acorda deplină atenţie, psihologul se muta mintal în aceste lumi, evitând astfel orice întrerupere, lipsă de concentrare sau pierdere inutilă de timp. Deşi Monica nu-i era pacientă, ci prietenă, îi venea greu uneori să facă distincţia între aceste două noţiuni.

Strecurându-se în universul Monicăi din propria-i minte, aruncă o privire pe lista de mesaje fixată cu un magnet pe uşa frigiderului. Singurele telefoane primite erau de la bateristul Monicăi, Angelo „Tim” Panni şi de la mama acesteia; amândoi doriseră să se convingă că Monica ajunsese cu bine la Roma.

— *Pronto*, don’şoară Sheard, rosti ea, apăsând pe butonul telefonului fără fir.

Varianta italiană a cuvântului „alo” era unul dintre cele două cuvinte pe care le cunoştea din această limbă.

Vocea masculină de la celălalt capăt al firului îi reteză elanul:

— Îmi pare rău, Liz, dar nu e Monica. Sunt Bob Herbert.

— Bob! exclamă Liz. Asta chiar că-i o surpriză. Ce mai e nou

prin ţara lui Freud?

— Credeam că Freud a fost austriac, se miră Herbert.

— A fost, dar nemţii l-au avut şi ei pentru un an, explică Liz. *Anschluss-ul* a avut loc în 1938, iar Freud a murit un an mai târziu, în 1939.

— Zău că nu-i amuzant subiectul la ora asta, remarcă Bob Herbert. Se pare că *Vaterland-ul* îşi încordează muşchii pentru o nouă eră de edificare a unui imperiu.

Liz se întinse să-şi ia ţigara.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea.

— N-ai văzut ştirile de dimineaţă? se miră Herbert.

— Primul buletin se difuzează abia la şase. Pentru numele lui Dumnezeu, Bob, ce s-a întâmplat?

— O bandă de neonazişti au atacat un platou de filmare, începu Herbert. Au ucis câţiva oameni din echipă, au furat o rulotă plină cu relicve naziste şi duşi au fost. Deşi ulterior n-au dat nici un semn de viaţă, se pare că au luat ostatică o tânără americancă.

— Iisuse, spuse Liz, îngrozită, între două fumuri de ţigară.

— Se pare că atacatorii erau conduşi de o femeie pe nume Karin Doring. Ai auzit de ea?

— Numele mi se pare cunoscut, încuviinţa Liz.

Cu telefonul în mână, ieşi din bucătărie şi se îndreptă spre birou.

— Dă-mi câteva secunde şi am să-ţi spun tot ce ştiu despre ea.

Porni computerul, se aşeză în faţa lui şi accesă baza de date din biroul ei de la Centrul de Comandă. După nici zece secunde, dosarul lui Karin Doring apăru pe ecranul computerului.

— Karin Doring, cunoscută drept „Fantoma din Halle”, citi Liz.

— Fantoma de unde? întrebă Herbert.

— Halle, oraşul ei natal, în fosta Germanie de Est. I se spune

Fantoma fiindcă părăseşte întotdeauna locul faptei înainte de a putea fi prinsă. Nu foloseşte măşti de schi sau alte deghizări, fiindcă vrea ca lumea să ştie că s-a aflat în spatele acţiunilor respective. Reţine chestia care urmează: într-un interviu acordat unei publicaţii numite *Unser Kampf,* s-a caracterizat drept un Robin Hood nazist, ce luptă pentru binele majorităţii germane oprimate.

— Pare a fi o psihopată, remarcă Herbert.

— Pare, dar nu e. Tocmai asta-i problema cu cei de teapa ei, spuse Liz şi începu să tuşească.

Trase din ţigară şi continuă, în timp ce trecea în revistă datele din dosar:

Pe vremea liceului, la sfârşitul anilor şaptezeci, a făcut pentru scurtă vreme parte din Partidul Comunist.

— Iscoadă la duşman?

— Nu prea cred, spuse Liz.

— Iar am dat-o-n bară, constată Herbert. De ce naiba nu mi-oi fi ţinând gura?

— Nu-ţi face griji, presupunerea ta era întemeiată din punct de vedere logic, deşi se prea poate să fie greşită. În mod evident, Doring se afla în căutarea propriei personalităţi din punct de vedere ideologic. Ca toate mişcările extremiste, stânga comunistă şi dreapta neonazistă se aseamănă mult, au aceeaşi rigiditate a gândirii. Oamenii ăştia nu sunt în stare să-şi reprime frustrările şi, în consecinţă, le exteriorizează. De obicei în subconştient, încearcă să se convingă pe sine că toate neplăcerile lor sunt cauzate de alţii – „alţii” însemnând, de regulă, oricine este altfel decât ei. În Germania lui Hitler, vina pentru şomajul excesiv o purtau, chipurile, evreii. Evreii deţineau un număr disproporţionat de posturi în bănci, universităţi, spitale. Erau, în mod ostentativ, prosperi, iar diferenţele faţă de germani erau evidente: aveau tradiţii diferite, sărbători diferite,

îşi luau concediile în perioade diferite. Erau ţinta cea mai la îndemână. Acelaşi lucru a fost valabil şi pentru evreii din Rusia comunistă.

— Am priceput, declară Herbert. Mai poţi să-mi dai vreun amănunt despre femeia noastră: contacte, ascunzători, obiceiuri?

Liz parcurse în grabă restul documentului. Era fragmentat în secţiuni intitulate „Statistici esenţiale”, „biografie” şi*, „modus operandi”.*

— E o singuratică, citi Liz. În jargonul teroriştilor, asta înseamnă că acţionează de fiecare dată numai cu grupuri mici, de trei, cel mult patru oameni. De asemenea, nu trimite niciodată vreun camarad într-o misiune pe care n-ar fi dispusă să şi-o asume ea însăşi.

— Un fapt care se potriveşte cu atacul de azi, observa Herbert. Ce lovituri are la activ?

— Nu obişnuieşte să revendice vreun atac, spuse Liz.

— Încă o potrivire cu ceea ce s-a întâmplat azi.

— … Dar martorii oculari au identificat-o drept autoarea incendierii unui centru comercial al cărui proprietar era un arab, precum şi drept cea care a livrat o ladă cu băutură în care pusese o grenadă amorsată, la Ambasada Africii de Sud din Berlin, anul trecut.

— E nemiloasă, remarca Herbert.

— Da, încuviinţă Liz. Aceasta e de fapt una din ideile principale care o apropie atât de mult de aripa radicală neonazistă. Şi totuşi, apare un element straniu. Magazinul în care a pus bomba era un magazin cu articole pentru bărbaţi, iar băutura cu pricina era destinată unei petreceri de burlaci.

— De ce ţi se pare atât de straniu? Poate că-i urăşte pe bărbaţi.

— Chestia asta nu se potriveşte deloc cu ideologia nazista,

replică Liz.

— E adevărat, recunoscu Herbert. În materie de război şi genocid, naziştii au acordat dintotdeauna şanse egale ambelor sexe. Oricum, ar putea fi un lucru bun pentru puştoaica americancă, în cazul în care a luat-o drept ostatică. Poate că n-o va ucide.

— N-aş pune mâna-n foc în această privinţa, clătină Liz din cap, sceptica. Cruţarea femeilor nu e pentru ea o regulă, ci doar un gest de curtoazie. Aici scrie că doi dintre martorii oculari care au încercat s-o identifice au murit la câteva zile după ce discutaseră cu autorităţile. Unul dintre ei într-un accident de maşină, celalalt după o aparentă tentativă de jaf. Victima accidentului de maşină era femeie. O fostă membră a grupării *Feuer,* care a încercat să părăsească mişcarea, a fost la rândul ei ucisă.

— Cine vede, piere, sintetiză Herbert. La fel ca şi în cazul Mafiei.

— Nu tocmai, spuse Liz. Cea care s-a retras a fost înecata într-o toaleta, după ce fusese bătută bestial şi biciuită. Avem de-a face cu o *schatze* de-a dreptul perversă. Oricum, nu-mi pare genul care să cruţe femeile.

Liz reveni la secţiunea care rezuma biografia lui Karin.

— Să încercăm să aflăm de unde provine domnişoara Doring.

Începu să citească, apoi spuse:

— Ia te uită! Cred că am găsit ce căutam: maică-sa a murit când avea şase ani, iar fata a fost crescută de tată. Pun pariu pe ce vrei tu că, dacă am săpa niţel, am da peste o chestie murdara de tot.

— Abuz.

— Mda, mormăi Liz. Din nou, avem de-a face cu un tipar clasic. În copilărie, Karin a fost fie bătuta, fie molestată sexual, dacă nu cumva a avut parte de amândouă. Şi-a sublimat

nebuneşte suferinţa, apoi a căutat un loc unde să-şi poată descătuşa furia. A încercat la comunişti şi, dintr-un motiv sau altul, nu i-a plăcut…

— Erau pe ducă, sugeră Herbert.

— Apoi a găsit în mişcarea neonazistă figura paternă care îi lipsea, virtuţile pe care tatăl ei nu le dovedise niciodată.

— Unde e acum Papa Doring? vru să afle Herbert.

— E mort, îl informă Liz. Ciroză. A murit când Karin avea cincisprezece ani, tocmai în perioada în care ea şi-a început cariera politică.

— E-n regulă, spuse Herbert. Acum credem că ştim cine ne este inamicul. Se bucură când ucide bărbaţi, dar e dispusă să ucidă şi femei. Şi-a adunat un grup de terorişti şi atacă obiective străine. Cu ce scop? Vrea cumva să-i sperie pe străini?

— Ştie că n-are cum să reuşească, spuse Liz. Naţiunile străine or să continue să-şi menţină ambasadele, iar afacerile internaţionale or să meargă mai departe, orice-ar face. Mai degrabă avem de-a face cu un soi de reclamă pentru recrutarea de noi adepţi, indivizi la fel de agresivi ca şi ea. Şi să ştii, Bob, strategia ei dă roade. Cu patru luni în urmă, când acest dosar a fost adus ultima oara la zi, *Feuer* avea o mie trei sute de membri, cu o rată de creştere anuală de douăzeci la sută. Dintre ăştia, douăzeci sunt activi, soldaţi cu normă întreagă, care-o urmează de la o tabără la alta.

— Cunoaştem localizarea vreuneia dintre tabere?

— Îşi schimbă locul mereu, răspunse Liz. Avem trei fotografii la dosar.

Le accesă pe rând şi citi notele explicative:

Una a fost făcută pe malul unui lac, în Mecklenburg, cea de-a doua într-o pădure din Bavaria, iar cea de-a treia undeva în munţi, la graniţa cu Austria. Nu ştim cum călătoresc, dar se pare că-şi amplasează corturile unde şi când le convine.

— Se deplasează, probabil, cu un autobuz sau o rulotă, deduse Herbert, care adăugă dezamăgit: Grupările de gherilă obişnuiau să călătorească după itinerarii bine stabilite, pentru a-şi asigura linii permanente de aprovizionare. Însă, având la dispoziţie telefoane celulare şi servicii de livrare a hranei la domiciliu, practic pot să se aprovizioneze oricând şi oriunde doresc. Despre câte tabere avem informaţii?

— Doar despre astea trei, răspunse Liz.

Linia secundară a telefonului emise un semnal sonor. Nu putea fi decât Monica, dornică să-şi asculte mesajele. Colega ei de cameră avea să înnebunească tot sunând, dar Liz n-avea chef de flecăreală.

— Ce ştim despre oamenii de încredere? întrebă Herbert. Pe câţi dintre ei se bazează?

— Colaboratorul ei cel mai apropiat pare a fi Manfred Piper. I s-a alăturat după absolvirea liceului. În aparenţă, ea se ocupă de aspectele militare, în vreme ce Piper colectează fonduri, îi verifică pe membrii aspiranţi şi altele de felul ăsta.

Herbert tăcu o vreme, apoi rosti:

— Nu prea ştim mare lucru, nu crezi?

— Ştim destul pentru a-i înţelege motivaţiile, dar ma tem că nu îndeajuns pentru a-i da de urmă.

— Liz, gazdele noastre sunt de părere că s-ar putea să fi organizat totul ca să-şi facă rost de costume pentru Zilele Haosului, micul carnaval al urii ce se află în plină desfăşurare aici. Ţinând cont de antecedentele ei, cu atacuri având ţinte politice, ţi se pare că teoria lor e logică? întrebă Herbert după o scurtă pauză.

— Mă tem că tu eşti cel care abordează problema dintr-un unghi greşit, îl contrazise Liz. Cum se numea filmul?

— *Tirpitz,* răspunse Herbert. Bănuiesc că e ceva legat de nava aia de război…

Liz accesă *Imagini în mişcare,* un nod de reţea ce oferea noutăţi despre filmele aflate în producţie. După ce localiză filmul în cauză, declară:

— Platoul de filmare a fost o ţintă politică, Bob. Era o coproducţie germano-americană.

Herbert se gândi o clipă, apoi îşi expuse concluziile:

— Aşadar, fie echipa de filmare americană a fost doar suplimentul, fie relicvele naziste.

— Te-ai prins.

— Uite ce-i, urmă Herbert. O să discut cu autorităţile locale şi poate c-o să dau o raită la una din sărbătorile Zilelor Haosului.

— Ai grijă ce faci, Bob, îl avertiză Liz. Neonaziştii nu ţin uşile deschise pentru cei ţintuiţi în fotolii rulante. Aminteşte-ţi, eşti diferit…

— Mie-mi spui? râse Herbert. Oricum, dă-mi de ştire dacă mai afli ceva despre doamna în cauză sau despre anturajul ei.

— Aşa o să fac, promise Liz. Dar ai grijă de tine! *Ciao,* încheie ea, folosind cel de-al doilea cuvânt italian pe care-l cunoştea.

11

Joi, ora 11:52,
Toulouse, Franţa

Încăperea care avea pereţii acoperiţi cu lambriuri era mare şi întunecata. Singura lumină provenea de la o lampă aşezată alături de biroul masiv din lemn de mahon. Pe suprafaţa acestuia, în semicerc, se aflau un telefon, un fax şi un computer. Rafturile din spatele biroului erau aproape invizibile în penumbră. Pe fiecare dintre acestea erau aşezate modele miniaturale ale unor ghilotine. O parte dintre acestea erau funcţionale, făcute din oţel şi lemn. Altele erau din sticlă sau metal şi mai exista una făcută din plastic, dintre cele ce se găseau de vânzare în Statele Unite.

Ghilotinele fuseseră folosite pentru execuţiile oficiale din Franţa până în 1939, când ucigaşul Eugen Weidmann fusese decapitat în faţa închisorii St. Pierre de la Versailles. Lui Dominique nu-i plăceau însă modelele recente de ghilotine: acestea erau prevăzute cu găleţi speciale pentru colectarea capetelor, ecrane menite să-i ferească pe călăi de sângele împroşcat şi perne de cauciuc menite să absoarbă zgomotul căderii lamei grele. Lui Dominique îi plăceau originalele.

Faţă în faţă cu biroul, doar o siluetă fantomatică în semiîntunericul încăperii, se înălţa o ghilotina înalta de doi metri şi jumătate, care fusese utilizată în timpul Revoluţiei Franceze. Obiectul nu fusese restaurat niciodată. Grinzile de susţinere erau uşor putrede, iar jugul fusese lustruit de numeroasele trupuri pe care le îmbrăţişase „Madame la Guillotine”. Ridicată până

aproape de grinda transversală, lama era ruginită de pe urma ploii şi a sângelui. Coşul de răchită şi el original, avea împletitura aproape destrămată. Dominique remarcase însă particule din rumeguşul folosit pentru absorbirea sângelui şi fire de păr care rămăseseră agăţate în răchita coşului atunci când capetele se rostogoliseră înăuntru.

Arăta exact ca în 1796, atunci când curelele de piele fuseseră pentru ultima oară strânse în jurul gleznelor şi la subsuorile condamnatului şi când luneta, gulerul de oţel, strânsese ca într-o menghină grumazul ultimei victime, împiedicându-i orice mişcare. Oricât s-ar fi zbătut, înnebuniţi de groază, condamnaţii nu puteau scapă de îmbrăţişarea fatală. După ce călăul dădea drumul cordonului, nimic nu mai putea opri căderea lamei ce avea o greutate de patruzeci de kilograme. Capul cădea; în coşul de răchita, corpul era împins deoparte, într-un alt coş, căptuşit cu piele, iar scândura verticală era gata să-şi primească următoarea victimă. Procesul era atât de rapid, încât plămânii victimelor încă nu apucau să se golească bolborosind când erau aruncate de pe scândură. Se spunea că, vreme de câteva secunde, creierele încă vii ale capetelor tăiate permiteau victimelor să vadă şi să audă groaznicul postludiu al propriei execuţii.

La apogeul domniei Terorii, călăul Charles Henri Sanson şi ajutoarele sale erau capabili să decapiteze aproximativ un condamnat pe minut. Trei sute de femei şi bărbaţi fuseseră executaţi cu ajutorul ghilotinei în numai trei zile, o mie trei sute în şase săptămâni, iar totalul urcase la 2831 între 6 aprilie 1793 şi 29 iulie 1795.

Ce zici de asta, Herr Hitler? se întrebă Dominique. Camerele de gazare de la Treblinka fuseseră proiectate pentru a ucide două sute de oameni în doar cincisprezece minute, cele de la Auschwitz aveau o capacitate de două mii de oameni. În aceste

împrejurări, cifrele victimelor ghilotinei l-ar fi impresionat oare pe maestrul ucigaş, sau l-ar fi făcut să râdă batjocoritor?

Ghilotina era piesa cea mai valoroasa din colecţia lui Dominique. Dincolo de aceasta, pe pereţi atârnau, în rame somptuoase, ziare din epocă şi documente originale semnate de George Jacques Danton şi alţi conducători ai Revoluţiei Franceze. Dar nici unul dintre acestea nu-l înfiora în egală măsură cu ghilotina. Chiar şi atunci când luminile erau stinse şi umbrele se estompau, Dominique îi simţea prezenţa, care-i amintea că trebuia să fii hotărât pentru a reuşi. Mulţi copii de nobili îşi pierduseră capetele din pricina sinistrei lame, dar revoluţia îşi avea preţul ei.

Telefonul ţârâi. Era linia trei, o linie la care secretarele nu răspundeau niciodată. Doar partenerii săi şi Home cunoşteau acel număr.

Dominique, aşezat într-un fotoliu de piele, se aplecă în faţă. Era înalt şi deşirat, avea nasul mare, fruntea înalta şi bărbia puternică. Părul negru, tuns scurt, contrasta izbitor cu puloverul şi pantalonii albi cu care era îmbrăcat.

Apăsă pe butonul difuzorului.

— Da? rosti el calm.

— Bună dimineaţa, Monsieur Dominique, spuse cel de la capătul firului. Sunt Jean-Michel.

— E cam devreme, observă Dominique, după o scurtă privire la ceas.

— A fost o întâlnire scurtă, Monsieur Dominique.

— Povesteşte-mi, ceru el.

Jean-Michel se supuse. Îi povesti despre discursul care-i fusese ţinut câtă vreme fusese torturat şi despre îngâmfarea cu care neamţul se declara egalul lui Monsieur Dominique. Jean-Michel îi expuse pe scurt şi cele câteva informaţii pe care reuşise să le culeagă despre Karin Doring.

Dominique îl ascultă fără să comenteze. Apoi, când Jean-Michel îşi încheie raportul, întrebă:

— În ce stare ţi-e ochiul?

— Nu cred c-o să am probleme, răspunse Jean-Michel. O să consult un medic în cursul după-amiezii.

— Bine, încuviinţă Dominique. N-ar fi trebuit să te duci acolo fără Henri şi Yves. Doar de-aia i-am trimis...

— Ştiu, *monsieur,* replică Jean-Michel. Îmi pare rău, dar n-am vrut să-l intimidez pe Herr Richter.

— Ei, se pare că nici n-ai reuşit s-o faci, rosti Dominique.

Tonul vocii îi rămăsese calm, iar expresia de pe chipul său era la fel de relaxată. Ochii lui negri scăpărau însă de furie atunci când întrebă:

— Henri e acolo?

— Da, domnule, spuse Jean-Michel.

— Dă-mi-l la telefon, ceru Dominique. Încă ceva, Jean-Michel: ia-i cu tine pe băieţi diseară.

— Aşa o să fac, Monsieur Dominique, răspunse Jean-Michel.

Aşadar, micul Fuhrer îşi încearcă puterile, bruscându-l pe reprezentantul meu, îşi zise Dominique. Atitudinea lui Richter nu-l luase prin surprindere. Vanitatea sa îl făcea să creadă ceea ce se scria în propriul lui ziar. În fond, era german, iar acest popor nu înţelesese niciodată noţiunea de umilinţă.

Henri se prezentă la telefon, iar Dominique îi vorbi doar timp de câteva secunde. Apoi apăsă pe butonul difuzorului şi se lăsă pe spate în fotoliu.

Richter era deocamdată prea mărunt pentru a putea fi considerat o adevărata forţa la el în ţară, dar era de preferat să fie pus la punct înainte de a deveni aşa ceva. Cu fermitate şi nu neapărat cu mânuşi. Richter rămânea în continuare primul pe lista opţiunilor lui Dominique, dar, dacă avea să fie nevoit să renunţe la el, era dispus să se mulţumească şi cu Karin Doring.

Aceasta era la rândul ei independentă, dar, la fel ca Richter, avea nevoie de bani. Şi, după ce avea să afle ce i se va fi întâmplat lui Richter, avea să se dovedească, în mod sigur, mai rezonabilă.

Furia începu să i se şteargă din priviri, în timp ce contempla silueta întunecată a ghilotinei. Asemenea lui Danton, care îşi începuse cruciada împotriva monarhiei ca un individ moderat, Dominique era hotărât să devină din ce în ce mai sever. Altfel, aliaţii şi duşmanii săi aveau să-l considere un om slab.

A-i impune lui Richter o oarecare disciplină fără a-l înlătura nu avea să fie uşor. Dar, după cum spusese tot Danton, într-un discurs în faţa Comitetul Legislativ de Apărare Generală, în 1792, *îndrăzneala e, mai presus de orice, o virtute.* Îndrăzneala de a folosi ghilotina, îndrăzneala de a-şi afirma propriile convingeri... Atunci, ca şi acum, de aceste două virtuţi avea nevoie poporul pentru a câştiga o revoluţie.

Iar el avea să câştige această revoluţie. Iar apoi avea să achite o datorie veche. Nu faţă de Richter, ci faţă de un alt german. Faţă de cel care-l trădase în acea noapte de demult. Cel care pusese totul în mişcare.

Avea să-l distrugă pe Richard Hausen.

12

Joi, ora 11:55,
Wunstorf, Germania

Vuietul sirenei de incendiu a rulotei o determină pe Jody să nu mai ţipe.

Rotocoalele de fum care se strecuraseră prin gemuleţul de aerisire declanşaseră dispozitivul de alarmă instalat în baie. Zgomotul strident îi domoli panica şi o readuse cu picioarele pe pământ, făcând-o să cântărească mai lucid situaţia în care se afla.

Aude gând să arunce în aer rulota, îşi spuse ea.

Ca şi în clipele când asupra ei fusese îndreptată o armă, Jody era perfect conştientă că fiecare secunda ar fi putut fi ultima din viaţa ei. Se apropie repede de geam şi, cu vârful degetelor, dădu deoparte zăvorul, iar apoi, lipindu-şi palmele de sticla rece ca gheaţa, împinse cu putere, scoţându-şi mâinile printre gratiile de oţel. Îşi lipi faţa de acestea şi urmări înaintarea flăcărilor de-a lungul cârpei răsucite ca un fitil. Din fericire, teroriştii nu se mai obosiseră să-i înfunde capătul în rezervorul de benzină, ci se mulţumiseră s-o azvârle deasupra acestuia, curentul de aer urmând a favoriza înteţirea focului. Îşi scoase braţul pe fereastră şi încerca să apuce cârpa; îi lipseau vreo treizeci de centimetri.

— Doamne, *nu...*

Se dădu înapoi de lângă geam, îşi trecu mâna prin păr şi privi în jur. Trebuia să găsească un obiect de care să se poată folosi pentru a agăţa cârpa aprinsă. Trecu în revistă obiectele din baie: chiuveta, WC-ul... Nimic.

Chiuveta!

Îi trecuse prin minte o modalitate prin care ar fi putut stinge focul, dar în încăperea strimtă nu se găsea nici un recipient care să poată fi folosit pe post de găleată.

— *Gândeşte!* urlă ea.

Se întoarse. Văzu duşul, dar nu observă nici un fel de prosoape mai mari. Încercă să smulgă de la loc bara pentru prosoape şi nu reuşi, dar observă capul duşului, conectat la un furtun.

Dădu drumul la apă, smulse capul duşului din cârlig şi-l trase către fereastră. Lipseau câţiva centimetri.

Flacăra acoperise aproape complet capacul rezervorului când, urlând de frustrare, Jody aruncă cât colo duşul şi apucă prosopul mic, pentru mâini, de lângă chiuvetă. Îl înmuie în apa toaletei şi alergă la fereastră. Îşi scoase mâna printre gratii, scutură prosopul ud, pentru a-l desface, iar apoi îl lăsă să cadă peste rezervorul aprins. Se auzi un fâsâit şi tânăra îşi lipi faţa de geam.

Flacăra care cuprinsese partea superioară a rezervorului fusese stinsă, dar dedesubt şi lateral focul continua să ardă.

Prosopul pentru mâini fusese singurul existent în baie, iar acesta nu mai exista. Smulgându-şi bluza, Jody o înfundă în toaletă, aşa cum procedase şi cu prosopul. De data asta, însă, se mulţumi să lovească cât putu de tare în peretele rulotei cu ţesătura umedă. Nu-i dădu drumul, ci lăsă apa din ea să se scurgă de-a lungul peretelui rulotei, peste rezervor. O umezi din nou şi o lovi, răsucită, de peretele rulotei, iar apa se prelinse într-o peliculă compactă, stingând ultimele flăcări. Un miros de fum se înălţă până la ea şi Jody îl adulmecă îndelung, gândindu-se că era cel mai frumos miros pe care-l simţise vreodată.

— Dracu’ să te ia! urlă Jody, adresându-se femeii a cărei imagine i se întipărise în minte. *Nu ucid femei,* aşa ai zis. Ei bine, n-ai reuşit să mă ucizi, târfă! N-ai reuşit să-mi faci felul!

Jody îşi îmbrăcă bluza udă. Era rece şi atingerea ei îi transmise un fior plăcut de-a lungul spinării. Îşi îndreptă privirea spre uşă.

— Acum e rândul tău, proclama Jody, plină de încrederea în sine dată de recenta-i victorie.

De data asta, urma să aibă nevoie cu adevărat de bara pentru prosoape. Rezemându-se cu spatele de peretele din faţă, o izbi puternic cu piciorul. Apoi se repezi cu umărul în uşa băii. Reuşi s-o deschidă îndeajuns de mult pentru a strecura bara, pe care o folosi în chip de levier. Uşa se mişcă încet, în vreme ce Jody reuşea să împingă deoparte obiectul care o bloca – indiferent ce va fi fost acela. După câteva minute, izbuti s-o împingă destul de mult pentru a putea ieşi.

Sări peste masa răsturnată pe care teroriştii o folosiseră pentru a bloca uşa băii, alergă la uşa rulotei, o deschise şi, cu pumnii ridicaţi, strigă:

— N-aţi reuşit să-mi faceţi felul!

Privirea i se îndreptă spre cabina şoferului şi un fior îngheţat o străbătu.

Dar dacă se aşteaptă să audă explozia? se întrebă ea. Şi dacă, neauzind-o, aveau să se întoarcă?

Epuizata, alergă spre capătul rulotei. Se folosi de un băţ pentru a trage deoparte cârpa înmuiată ce atârna deasupra rezervorului, iar apoi urcă în cabină. Apăsă pe bricheta de bord, aşteptă să se încălzească şi, între timp, rupse bucăţi de stofă din căptuşeala portierelor. Când bricheta ajunse la incandescenţă, aprinse una dintre bucăţile rupte de stofă şi coborî din cabină, îndreptându-se spre rezervor.

Folosi o altă bucată de stofă pentru a şterge apa din jurul gurii rezervorului, îi băgă un capăt în rezervor şi o aprinse la celălalt capăt, după care o luă la fugă spre pădure. În toţi anii de când devenise cinefilă, văzuse mii de camioane şi maşini explodând. Dar acestea fuseseră – Jody ştia bine acest lucru – armate cu

explozibili, iar rezervoarele lor erau departe de a fi pline cu benzină. N-avea idee cât de mare, cât de sonoră şi cât de distructivă putea fi explozia unei rulote având rezervorul plin.

Avu prezenţa de spirit de a-şi astupa urechile, în vreme ce alerga.

Nu trecu decât un minut până când bubuitura surdă a exploziei o ajunse din urmă, urmată imediat de scârţâitul strident al metalului sfâşiat şi de asurzitoarele explozii ale pneurilor. O clipă mai târziu, simţi arsura undei de şoc care aducea cu sine un val de aer fierbinte. Prin bluza uda şi pielea capului, Jody percepu pârjolul, dar îl dădu imediat uitării, când în jur începu să plouă cu aşchii fierbinţi de metal şi particule fine de sticlă. Îşi aminti de ploaia de foc din *Cele zece porunci* şi de gândul pe care-l avusese urmărind respectiva secvenţă a filmului, că de o astfel de ploaie nu aveai cum să te aperi. Se lăsă în genunchi şi apoi se ghemui, ferindu-şi capul cu mâinile. O bucată mare de tablă sfâşie acoperişul protector format de coroanele copacilor şi se înfipse în pământ, la numai câţiva centimetri de piciorul ei. Sări în picioare şi alergă spre cel mai apropiat copac.

Îngenunche la baza acestuia şi-i îmbrăţişa trunchiul, judecând, nu fără temei, că ramurile îi puteau oferi un adăpost împotriva bucăţilor mai mari aruncate de explozie. Strânse în braţe trunchiul, scuturată din nou de un acces de plâns, de parcă întreg curajul s-ar fi scurs din ea o dată cu explozia rulotei. Rămase acolo multă vreme după ce ploaia cu rămăşiţe încetase. Tremura din toate încheieturile şi nu putea să se oprească. La un moment dat, nici măcar nu mai reuşi să se ţină de copac.

Porni şi parcurse o nouă bucata de drum. Era epuizata, pierdută şi se hotărî să se odihnească. Deşi iarba moale era mult mai ispititoare, se caţără într-un copac şi se cuibări între două ramuri apropiate, îşi rezemă capul de una dintre ele şi închise ochii.

M-au condamnat la moarte, îşi zise ea. *Au ucis oameni. Cine le dă acest drept?*

Suspinele de plâns se răriră şi într-un târziu încetară, dar spaima refuză să se destrame. Realiza cât fusese de vulnerabila, dar, o dată cu senzaţia propriei fragilităţi în faţa agresiunii, încerca şi sentimentul plăcut al resurselor nebănuite pe care le găsise, în clipele de cumpănă, în propria-i fiinţă.

Nu i-am lăsat să mă ucidă, îşi spuse ea.

Revăzu limpede cu ochii minţii chipul îngheţat al lui Karin Doring. O ura, ura din adâncul sufletului siguranţa de sine a acelei ticăloase. Jumătate din mintea lui Jody ar fi vrut să le dea cumva de ştire acelor monştri că nu reuşiseră s-o înfrângă, că fuseseră la un pas de a-i lua viaţa, dar nu-i putuseră lua minţile.

Cealaltă jumătate însă voia să doarmă. După câteva minute, jumătatea somnoroasă învinse jumătatea războinică, după o luptă înverşunata.

13

Joi, ora 6:40,
Quantico, Virginio

Mike Rodgers nu avusese de gând să-l viziteze pe Billy Squires înainte de ora şapte. Primise însă un telefon de la Melissa imediat după şase, îşi îmbrăcase în grabă uniforma, luase revistele cu benzi desenate – ţinea morţiş să-i ducă băiatului un dar şi nu avea când să găsească altceva – şi se grăbise într-acolo.

— Nu-i o chestiune de viaţă şi de moarte, îi spusese Melissa la telefon, dar n-ai putea să vii ceva mai devreme? Aş vrea să vezi ceva.

Melissa îi dăduse de înţeles că nu putea intra în amănunte, câci Billy era de faţă. Îl asigurase însă că, în momentul în care avea să ajungă acolo, avea să priceapă imediat despre ce era vorba.

Generalul ura misterele şi, pe parcursul celor patruzeci de minute cât dură călătoria, îşi imagină tot soiul de scenarii catastrofice, de la o invazie de furnici ori de lilieci până la vreo boacănă majoră, comisă de Billy însuşi.

Nici una dintre ipotezele imaginate de el nu se apropie nici pe departe de ceea ce-i fu dat să vadă.

Baza Forţei de Impact se afla la Academia FBI din Quantico, Virginia. Membrii echipei locuiau în apartamente, pe teritoriul bazei. Cei care aveau familii primiseră case. Melissa şi Billy locuiau în cea mai mare dintre acestea, aproape de piscină. Conform regulamentelor, aveau permisiunea să rămână în

locuinţa de serviciu a comandantului până la numirea unui nou conducător permanent al Forţei de Impact. Din partea lui Rodgers, cei doi puteau sta însă oricât doreau în locuinţa, iar noul comandant n-avea decât să-şi găsească o alta. Nici nu putea fi vorba să-l despartă pe Billy de prietenii lui până când Melissa nu avea să considere că băiatul era pregătit pentru aşa ceva.

În plus, având în vedere cât de bine merge căutarea unui nou comandant, o să trecem în mileniul viitor până când echipa o să aibă din nou un lider, îşi zise Rodgers, arătându-şi actele santinelei de la poarta bazei.

Cel pe care-l considera a fi omul potrivit pentru preluarea funcţiei, colonelul Brett August, îl refuzase până acum de două ori şi, Rodgers era aproape sigur, avea să-l refuze şi azi, când va încerca să-l convingă pentru a treia oară. Între timp, conducerea interimara a echipei îi revenise maiorului Shooter, de la Baza Andrews a Aviaţiei. Toţi îl plăceau şi era un strateg înnăscut, dar îi lipsea experienţa câmpului de luptă. Desigur, nu exista nici un motiv pentru a presupune că avea să dea greş într-o misiune de teren, dar nu exista nici garanţia că *nu* avea s-o facă. Iar în misiuni de care depindea soarta întregii lumi, cum fuseseră cele îndeplinite de Forţa de Impact în Coreea şi în Rusia, acesta era un risc ce nu putea fi asumat.

Rodgers îşi lăsă în parcare maşina, un Blazer roşu, nou-nouţ şi se îndreptă în fugă spre uşa din faţă a locuinţei familiei Squires. Melissa îi ieşi în întâmpinare. Arăta bine, trăsăturile chipului îi erau relaxate, astfel încât Rodgers îşi permise să încetinească.

Pe de altă parte, tânăra femeie arăta mereu ca şi cum totul ar fi fost bine în cea mai bună dintre lumi. Chiar şi în vremea când Charlie era în viaţă, când el era învins în „luptele de cocoşi” din piscina, ori rata câte un cuvânt de şapte litere în competiţiile de scrabble, Melissa era întruchiparea calmului. După moartea

soţului ei, participase la picnicurile şi ieşirile în natură organizate de celelalte familii ale membrilor Forţei de Impact, încercând să păstreze aparenţele unei vieţi cât se poate de normale, de dragul fiului ei. Rodgers putea cel mult să-şi închipuie lacrimile amare pe care ea le vărsa atunci când era singură. Dar cuvântul cheie era „să-şi închipuie”. Rareori îşi etala tristeţea în public.

Rodgers urcă treptele şi o îmbrăţişă călduros.

— Îţi mulţumesc c-ai venit, Mike.

— Mmm, ce frumos miroşi, zâmbi el. Şampon de caise?

Ea încuviinţă.

— Nu l-ai mai folosit până acum, din câte ştiu.

— M-am hotărât să schimb câte ceva din viaţa mea, spuse ea. Ştii cum e.

Rodgers o sărută pe frunte.

— Desigur.

Trecu pragul casei. I se păru straniu că nu simţea deloc aroma combinaţiilor stranii de cafea pe care le prepara şi savura Charlie.

— Unde-i Billy? întrebă Rodgers.

— E în baie. Îşi consumă energia jucându-se în cadă şi în felul ăsta e mai cuminte la şcoală.

Rodgers îl auzi pe băiat împroşcând cu apă şi râzând, în baia de la etaj. Îşi întoarse privirea spre Melissa.

— S-a mai înviorat?

— În ultimele zile, da, spuse Melissa. De fapt, tocmai de-aia te-am rugat să vii ceva mai devreme.

Melissa traversă camera de zi şi-i făcu semn lui Rodgers să o urmeze. Intrară în camera de joacă a copilului, ai cărei pereţi erau decoraţi cu afişe înrămate cu avioane. Pe televizor se afla o fotografie a lui Charlie, purtând într-un colţ o banderolă de doliu. Alte fotografii de familie erau răspândite în întreaga încăpere, pe cămin şi pe rafturile bibliotecii.

Rodgers evită să le privească, în timp ce Melissa îl conducea la masa pe care era instalat computerul. Rodgers puse deoparte revistele cu benzi desenate, în timp ce Melissa porni computerul.

— M-am gândit că accesul pe Internet ar fi o distracţie interesantă pentru Billy, spuse ea. A găsit o pagină-sumar interesantă...

— Scuză-mă, dar nu cred c-am înţeles, spuse Rodgers.

— Deduc că termenii de specialitate nu-ţi sunt cunoscuţi...

— Nu, confirmă Rodgers. Activităţile de înaltă tehnicitate n-au fost niciodată punctul meu forte, dar asta-i o altă poveste.

Melissa încuviinţa, zâmbind.

— O pagină-sumar e un sistem de meniuri ce permite utilizatorilor un acces relativ uşor la arhivele de text de pe Internet.

— Ceva în genul clasificărilor zecimale din bibliotecile adevărate, sugeră Rodgers.

— Aşa ceva, zâmbi Melissa. Există anumite noduri în reţea unde copiii ce şi-au pierdut un părinte pot sta de vorbă unii cu alţii. Nu-şi cunosc chipurile şi rasa, dar asta nu-i împiedică să-şi împărtăşească gândurile şi sentimentele. Billy a intrat în reţea şi a făcut cunoştinţă cu câţiva puşti grozavi, cu care avea o mulţime de lucruri în comun. Până când, ieri seară, unul dintre aceştia, un băiat de doisprezece ani pe nume Jim Eagle, l-a condus pe Billy într-o expediţie în reţea până într-un nod numit Centrul de Mesaje.

Calculatorul emise un bâzâit şi Melissa se aplecă asupra tastaturii. Intră în fişierul Centrului de Mesaje şi, de îndată ce emblema site-ului apăru pe ecran, Rodgers ştiu ce fel de „mesaje” aveau să afle aici.

„S”-ul din emblemă semăna leit cu cel din sigiliile SS-ului nazist. Melissa accesă „lista celor mai des puse întrebări”, un subfişier rezervat neofiţilor. Rodgers se apucă de citit, cuprins de

o greaţă tot mai acută, pe măsură ce înainta în lectură.

Cea dintâi întrebare se referea la termenii prin care se cuveneau a fi denumiţi negrii, evreii, homosexualii, mexicanii şi alte minorităţi. Drept răspuns la cea de-a doua întrebare era furnizată o listă a celor mai mari figuri din istorie şi se ofereau scurte rezumate ale realizărilor acestora. Adolf Hitler era primul pe o listă pe care fuseseră trecuţi liderul nazist american George Lincoln Rockwell, asasinul lui Martin Luther King, James Earl Ray, generalul cavaleriei confederate Nathan Bedford Forrest, ba chiar şi un personaj literar, supraveghetorul de sclavi Simon Legree din *Coliba unchiului Tom.*

— Billy n-a prea înţeles ce conţinea lista asta cu întrebările, aşa că s-a lăsat angajat orbeşte în conversaţia cu Jim Eagle, continuă Melissa. Puştiul ăsta, Jim – dacă o fi cu adevărat un copil, deşi mă cam îndoiesc – este în mod evident hotărât să-i atragă pe copiii debusolaţi şi nefericiţi în sânul mişcării.

— Şi o face oferindu-le o nouă imagine a tatălui sau a mamei, un alt model de urmat, deduse Rodgers.

— Exact, confirmă Melissa, readucându-l pe Rodgers în fişierul principal, în aşa-numita „cameră de discuţii”.

Aici puteau fi citite scurte scrisori pline de greşeli de ortografie, ai căror autori îşi exprimau ura faţă de anumite persoane sau grupuri. Alţii dădeau publicităţii versuri noi, obscene, pentru cântece vechi de când lumea, existând chiar şi un „ghid de ucidere şi împăiere a unei negrese”.

— Ăsta e cel pe care l-a văzut Billy, rosti Melissa calmă, arătând spre imprimantă. I-au transmis chiar şi imaginile însoţitoare. Le-am lăsat acolo, n-am vrut să fac tam-tam din cauza asta, ca să nu-l sperii pe copil.

Rodgers aruncă o privire în sertarul imprimantei şi văzu pagina tipărită în culori. Era o fotografie din lateral şi o alta frontală a unui cadavru din care fusese scos scheletul, cu săgeţi

indicatoare şi instrucţiuni. Judecând după decorul înconjurător, fotografia fusese făcută într-o morgă. Rodgers era întotdeauna întors pe dos de ceea ce văzuse nu o dată pe câmpurile de luptă, dar cadavrele de acolo erau cele ale unor anonimi. Ceea ce avea în faţă era însă de-a dreptul sadic. Era genul de imagine care l-ar fi determinat să rupă în bucăţi Primul Amendament, dacă nu şi-ar fi dat seama că, făcând asta, n-ar fi fost cu nimic mai bun decât cei ce propovăduiau asemenea murdării.

Luă hârtia şi o împături, vârând-o apoi în buzunarul pantalonilor.

— O să-i rog pe băieţii de la departamentul tehnic al Centrului de Comandă să arunce o privire, spuse Rodgers. Avem un program denumit Samson, ce poate fi folosit la distrugerea unor programe. Poate că vom reuşi să punem capăt mizeriei ăsteia.

— O s-o ia de la capăt, spuse Melissa resemnata. Şi apoi, să ştii, ăsta nu-i cel mai urât dintre cele ce există în reţea...

Tânăra se aplecă din nou asupra tastaturii şi accesă un alt nod din reţea, unde o secvenţă de joc video se repeta la fiecare cincisprezece secunde.

Imaginile arătau un bărbat cu o seceră, urmărind un negru prin pădure. Urmăritorul trebuia să sară peste cadavre şi să le reteze picioarele negrilor linşaţi care-i ieşeau în cale pentru a-şi ajunge din urmă prada. Textul care însoţea desenul animat anunţa, cu litere de-o şchioapă: ŞI TU POŢI DEVENI UN VÂNĂTOR! PESTE NUMAI NOUĂ ORE ŞI DOUĂZECI DE MINUTE, ADA VĂ PUNE LA DISPOZIŢIE JOCUL *MULŢIMEA CARE TAIE ŞI SPÂNZURĂ.* ÎN CURÂND, ALTE NOUTĂŢI, LA ACEEAŞI ADRESĂ!

— Ai cumva idee ce înseamnă ADA?

— Ştiu eu, răsună un glas din spatele lor. Mi-a spus Jim.

Rodgers şi Melissa se întoarseră şi-l văzură pe Billy în pragul uşii. Băiatul se apropie cu paşi vioi.

— Noroc, Billy! exclamă Rodgers.

Îl salută milităreşte şi băiatul îi răspunse în acelaşi fel. Apoi se îmbrăţişară.

— Bună dimineaţa, domnule general Rodgers, rosti Billy. ADA e prescurtarea de la Asociaţia Doar Albii. Jim spunea că vor să facă felul tuturor celorlalţi. „Strigă WHOA!”, asta-i deviza lor.

— Înţeleg, spuse Rodgers, rămânând ghemuit în faţa băieţelului. Tu ce părere ai despre treaba asta?

Billy ridică din umeri:

— Nu ştiu.

— Nu ştii? se miră Melissa.

— Ei bine, spuse Billy, plecându-şi privirea. Aseară, când am văzut fotografia aia, m-am gândit că tata a fost omorât şi m-am supărat foarte tare…

— Îţi dai seama, nu-i aşa, că oamenii ăştia sunt foarte, foarte răi? întrebă Rodgers. Să ştii, sunt foarte puţini cei care cred în astfel de lucruri.

— Jim spunea că oamenii cred, dar nu vor s-o recunoască.

— Nu-i adevărat, spuse Rodgers. Fiecare-şi are oile sale negre, mărunţişuri care-i enervează pe oameni, de genul câinilor care latră tot timpul sau al maşinilor care claxonează noaptea. Se întâmplă uneori ca unii să urască de-adevăratelea unul sau doi oameni, pe propriul şef, vreun vecin, sau…

— Tata îi ura pe cei care beau nes, interveni Billy. Spunea că sunt fili-şi-nu-mai-ştiu-cum.

— Filistini, completă Melissa.

Privi în lături şi-şi muşcă buzele, ca să nu izbucnească în plâns.

Rodgers îi zâmbi băiatului:

— Sunt convins că tatăl tău nu-i ura cu adevărat pe oamenii ăia. Folosim prea des cuvântul „a urî”, chiar şi atunci când, de fapt, nu vorbim serios. Un lucru nu trebuie să uiţi: Jim greşeşte. Cunosc o mulţime de oameni şi, dintre ei, nimeni nu urăşte în

felul ăsta. Celor de felul lui Jim le face bine să-i înjosească pe alţii. Ei simt nevoia să urască, pentru ei e ca o boală, o boală mintală. Atunci când nu-i urăsc pe imigranţi sau pe oamenii de altă religie, îi urăsc pe cei care au o alta culoare a părului, pe cei mai scunzi ori pe cei care preferă crenvurştii, nu hamburgerii.

Billy chicoti.

— Ceea ce încerc să-ţi spun e că oamenii de felul ăsta sunt răi şi nu trebuie să crezi ceea ce-ţi bagă-n cap. Dacă vrei, în schimb, am cărţi şi casete video despre oameni ca Winston Churchill, Frederick Douglass sau Mahatma Gandhi.

— Ce nume ciudat!

— S-ar putea să ţi se pară ciudat, dar Gandhi, ca şi ceilalţi de care ţi-am zis, avea lucruri minunate de spus. O să-ţi aduc câte ceva data viitoare când o să vin să te văd. Dacă vrei, putem să citim şi să vedem casetele alea împreună.

— E-n regulă, accepta Billy.

Rodgers se ridică şi făcu un semn către masa pe care se afla calculatorul. În comparaţie cu ce-i fusese dat să vadă, un Superman cu părul lung nu mai părea deloc o grozăvie.

— Până atunci, ţi-am adus nişte benzi desenate, îi spuse Rodgers. De data asta, Batman, data viitoare, Gandhi.

— Mulţumesc, spuse Billy, ridicându-şi privirile întrebătoare către mama sa.

Aceasta încuviinţă din cap şi Billy se repezi să ia teancul de reviste.

— O să le citeşti când te-ntorci de la şcoală, îi spuse Melissa fiului ei, care se apucase să răsfoiască lacom revistele colorate.

— Chiar aşa, o aprobă Rodgers. Dacă-mi promiţi că nu întârzii prea mult, te duc eu la şcoală. Ne putem opri la barul din colţ pentru un mic dejun şi un joc video şi, în plus, o să ai onoarea de a călători ca vântul în Blazer-ul meu nou-nouţ!

— Un joc video? exclamă Billy, cu ochii strălucindu-i de

bucurie. La bar au o consolă cu *Blazing Combattle.*

— Grozav, spuse Rodgers.

Billy îl salută în grabă pe general, mulţumindu-i încă o dată pentru benzile desenate şi se repezi tropăind înspre camera sa.

Melissa îl luă de braţ pe Rodgers şi îl sărută pe obraz, spunându-i:

— Îţi rămân datoare, Mike.

Luat pe nepregătite, Rodgers roşi. Privi în lături, iar Melissa îi eliberă braţul, în vreme ce el se pregăti s-o ia pe urmele lui Billy.

— Mike, rosti Melissa.

El se opri şi-şi întoarse privirea către ea.

— E-n regulă, spuse ea. Ai fost mereu aproape, în toate câte le-am avut de îndurat. Nu trebuie să te simţi stânjenit.

Roşeaţa se intensifică pe obrajii lui Rodgers. Ar fi vrut să-i spună cât de mult îi iubea pe toţi, cât de mult îl iubise pe Charlie, dar nu o făcu. În clipa aceea, nu era sigur de propriile-i sentimente.

— Mulţumesc, rosti el într-un târziu.

Se mulţumi să zâmbească. Billy năvăli în jos pe trepte, iar generalul îl urmă, în timp ce băiatul străbătea ca o vijelie camera de zi, cu ghiozdanul în spate, mânat de pofta-i tinerească de viaţa. Nu se opri decât în parcare.

— Fără dulciuri, domnule general! strigă Melissa înainte ca uşa să se închidă în urma lor. Şi nu-l lăsa pe Billy sa se aprindă prea tare la jocul video!

14

Joi, ora 8:02,
Washington, D.C.

Senatorul Barbara Fox şi cei doi asistenţi ai săi sosiră la Baza Andrews a Forţelor Aeriene în Mercedesul senatorial. Mai vârstnicul Neil Lippes era aşezat în spate, alături de doamna senator, în vreme ce juniorul echipei, Bobby Winter, conducea. Pe bancheta de alături era aşezată o servietă diplomat.

Ajunseseră ceva mai devreme, întâlnirea lor fusese programată abia la opt şi jumătate, îi informă politicos santinela de la poartă, înainte de a-i lăsa să treacă.

— Dimpotrivă, rosti femeia căruntă, în timp ce intrau pe teritoriul bazei, am ajuns cu douăzeci şi cinci de milioane de dolari mai târziu.

Maşina celor trei se îndreptă spre o clădire anostă cu două etaje, amplasată lângă pista de rezervă a Marinei. În perioada Războiului Rece, clădirea zugrăvită în culoarea fildeşului slujise drept cazarmă pentru piloţii de elită care, în cazul unui atac nuclear, aveau misiunea de a evacua persoanele-cheie din aparatul oficial de la Washington.

Acum, după o operaţie estetică ce costase un milion de dolari, clădirea adăpostea Centrul de Comandă, denumire curentă pentru recent înfiinţatul Centru Naţional pentru Gestionarea Crizelor. Cei şaptezeci şi opt de angajaţi cu normă întreagă care lucrau aici erau tacticieni aleşi pe sprinceană, logisticieni, soldaţi, diplomaţi, analişti în domeniul contrainformaţiilor, specialişti în domeniul computerelor sau al mediului înconjurător, psihologi,

experţi în teledetecţie şi recunoaştere aeriană, jurişti şi responsabili pentru relaţiile cu mass-media. CNGC-ul folosea alţi patruzeci şi doi de angajaţi în comun cu Departamentul Apărării şi CIA şi avea la dispoziţie comandoul tactic al Forţei de Impact.

După cum colegii ei preocupaţi de buget nu uitau niciodată să-i amintească, senatorul Fox fusese printre cei ce propuseseră înfiinţarea CNGC-ului. Existase o vreme când sprijinise intens eforturile de afirmare ale Centrului. Iniţial, acesta fusese menit să servească drept interfaţă şi rezervă pentru Agenţia Centrală de Informaţii, Agenţia Naţională de Securitate, Casa Albă, Departamentul de Stat şi cel al Apărării, Agenţia de Contrainformaţii a Armatei, Biroul Naţional de Recunoaştere şi Centrul de Spionaj şi Analiză a Ameninţărilor. După rezolvarea cu succes a unei situaţii de criză ce se soldase cu luarea de ostatici, situaţie pe care FBI-ul, timorat după acţiunea în forţă de la Waco, o aruncase discret în ograda Centrului şi după descoperirea şi zădărnicirea unei tentative de sabotare a navetei spaţiale, Centrul de Comandă îşi câştigase prerogative egale cu cele ale celorlalte agenţii, ba chiar mai mult. Ceea ce debutase prin a fi o verigă de legătură în domeniul informaţiilor, având o mică echipă de intervenţie antiteroristă, poseda acum capacitatea unică de a monitoriza, iniţia şi/sau gestiona operaţiuni în întreaga lume.

O dată cu dobândirea acestor noi capacităţi, bugetul Centrului crescuse la şaizeci şi unu de milioane de dolari. Asta însemna cu patruzeci şi trei de procente mai mult decât în anul precedent, care fusese doar cu opt procente mai mare decât în anul dinainte. Iar doamna senator de California, în vârstă de cincizeci şi doi de ani, nu era dispusă să accepte un asemenea buget, cu atât mai mult cu cât alegerile se apropiau; în plus, prietenii de la CIA şi FBI cereau echivalarea bugetului. Paul Hood îi era prieten vechi, iar la un moment dat doamna senator făcuse uz de influenţa ei pentru a-l determina pe preşedinte să accepte

numirea sa în postul de director al Centrului. Venise însă vremea ca Paul şi scorţosul său adjunct, generalul Mike Rodgers, să-şi redimensioneze scala operaţiunilor, aducând-o la un nivel care, cu siguranţă, nu avea să le convină.

Winter parcă maşina lângă o jardinieră de beton, al cărei rol estetic era dublat de cel de baricadă împotriva potenţialelor maşini-capcană. Cei trei coborâră şi traversară peluza tunsă cu grijă pe dalele răzleţe. Când ajunseră în faţa uşii de sticlă, o cameră video le înregistra imaginea. O clipă mai târziu, o voce de femeie răsună din difuzorul de lângă camera de luat vederi, anunţându-i că puteau intra. Se auzi un bâzâit şi Winter împinse uşa, deschizând-o.

Înăuntru fură întâmpinaţi de doi paznici înarmaţi. Unul dintre ei se postase în faţa biroului de recepţie, iar celalalt rămăsese la adăpostul geamului blindat. Paznicul din faţa biroului verifică legitimaţiile purtând sigiliul Congresului, parcurse cu un detector de metale suprafaţa servietei diplomat, iar apoi îi îndrumă înainte, de cealaltă parte a nivelului administrativ inferior. La capătul coridorului se afla un ascensor păzit de un al treilea paznic înarmat.

— Iată un loc unde-am putea reduce bugetul cu aproximativ cincizeci de mii de dolari, i se adresă Barbara lui Neil după ce uşile ascensorului se închiseră.

Cei doi aghiotanţi zâmbiră, în vreme ce liftul se repezea în jos, spre nivelul subteran la care se desfăşurau principalele activităţi ale Centrului.

Un alt paznic străjuia ascensorul.

— Şaptezeci şi cinci de mii, murmura Barbara către ceilalţi doi.

Santinela, o femeie, le verifică din nou legitimaţiile, după care îi invită să ocupe loc într-o sală de aşteptare.

Senatorul Fox se răsti la ea:

— Am venit aici pentru a-l întâlni pe generalul Rodgers, nu ca

să aşteptăm să catadicsească el să ne primească.

— Îmi pare rău, doamnă senator. Generalul nu e aici.

— Nu-i aici? făcu Barbara Fox mirată, privindu-şi ceasul, după care pufni: şi eu care credeam că generalul locuieşte aici!

Privi din nou către santinelă:

— Are telefon în maşină?

— Da, doamnă.

— Te rog, sună-l.

— Îmi pare rău, răspunse santinela, dar nu am numărul. Doar domnul Abram îl are.

— Atunci sună-l pe el, ceru senatorul. Spune-i domnului Abram că vrem să stăm de vorbă cu dânsul. Şi nu uita să-i spui că nu avem obiceiul să pierdem vremea în sălile de aşteptare.

Santinela formă numărul directorului asistent al Centrului. Deşi tura sa se încheia, conform regulamentului, la ora şase, acesta era împuternicit să decidă în absenţa superiorilor.

Între timp, uşa se deschise şi intră ofiţerul responsabil cu problemele economice, Martha Mackall. Chipeşa negresă în vârstă de patruzeci şi nouă de ani afişa obişnuita expresie plictisită din fiecare dimineaţă. Aceasta se metamorfoză însă într-un chip radios, atunci când dădu cu ochii de Barbara Fox.

— Doamnă senator Fox! exclamă ea. Ce mai faceţi?

— Sunt furioasă, răspunse Barbara Fox sec.

Cele două femei îşi strânseră mâinile.

Martha îşi îndreptă privirea spre tânăra santinelă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu credeam că Superman mai şi doarme, răspunse Barbara cu un zâmbet subţire.

— Superman? se miră Martha.

— Generalul Rodgers.

— Aha, râse Martha. Înţeleg. Spunea că va trece în dimineaţa asta pe la familia Squires.

— Îl interesează, desigur, cum o mai duce băiatul, rosti senatorul.

Santinela privi în lături, stânjenită.

Martha îi oferi braţul Barbarei Fox.

— Ce-ar fi să aşteptaţi în biroul meu, doamnă senator? propuse ea. Am să cer să vi se aducă nişte cornuri şi o cafea.

— Cornuri? rânji Barbara.

Apoi, întorcându-se către Neil, rosti:

— Şaptezeci şi cinci de mii şi vreo două sute.

Cei doi bărbaţi zâmbiră, iar Martha îi imită. Doamna senator era convinsă că Martha n-avea idee la ce anume se referise. Zâmbise doar pentru a se încadra în atmosfera grupului. Acest lucru nu avea nimic rău în sine, recunoscu în sinea ei Barbara Fox. Dar, deşi zâmbetul Marthei scosese la iveală o dantură perfectă, nu dezvăluise nimic despre firea ei. La drept vorbind, Barbara era convinsă că Martha Mackall nu avea *deloc* simţul umorului.

În vreme ce înaintau de-a lungul coridorului acoperit de o mochetă groasa, Martha întrebă:

— Ce mai e nou în Comisia de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii din Congres? N-am auzit să fi existat repercusiuni serioase în legătură cu incursiunea Forţei de Impact pe teritoriul Rusiei.

— Având în vedere că-n felul ăsta a fost împiedicată o lovitură de stat, reacţia colegilor mei nu mă surprinde deloc, replică senatorul Fox.

— Nici pe mine, încuviinţă Martha.

— Din câte-am auzit, urmă Barbara, preşedintele Janin i-a informat pe asistenţii săi de la Kremlin că ar dori ca, de îndată ce podul va fi reconstruit, să fie aşezată acolo o placă memorială în onoarea locotenent-colonelului Squires.

— Ar fi minunat, zâmbi Martha.

Ajunseseră în faţa biroului, iar Martha îşi introduse codul personal cu ajutorul tastaturii de lângă uşă. Cu un clinchet, uşa se deschise şi Martha îi invita pe oaspeţi să intre primii.

Chiar înainte ca gazda să fi apucat s-o roage pe Barbara Fox să ia loc, Bill Abram îşi făcu apariţia în cadrul uşii.

— Bună dimineaţa tuturor, rosti ofiţerul uscăţiv şi mustăcios. Voiam doar să va anunţ că generalul Rodgers a telefonat acum un minut şi îşi cere scuze, dar o să întârzie niţel.

Chipul prelung al senatorului se lungi şi mai mult şi, cu sprâncenele ridicate, femeia întreba:

— Probleme cu maşina?

Martha izbucni în râs.

— A rămas blocat în trafic, explică Abram. Spune că habar n-avea că la ora asta e chiar atât de mare circulaţia.

Senatorul Fox se aşeză într-un fotoliu capitonat, iar cei doi asistenţi rămaseră în picioare în spate.

— Generalul a anunţat cumva şi care au fost motivele întârzierii? Ştia de această întâlnire…

— Da, ştia şi-a amintit-o, spuse Abram încurcat. Dar, ăă, mi-a spus să vă transmit c-a fost reţinut la o simulare de război cu personalul Forţei de Impact.

Martha se holbă la Abram.

— N-a programat nici o simulare pentru această dimineaţă. Sper că n-a fost vorba de una din faimoasele lor „lupte de cocoşi” în piscină…

— Nu, nicidecum, o linişti Abram, jucându-se distrat cu vârful cravatei. De data asta a fost altceva, ceva neprevăzut.

Senatorul Fox clătină din cap.

— O să-l aştept, spuse ea.

Bobby Winter ţinuse până în acea clipă servieta-diplomat în mână. După ce senatorul rosti aceste cuvinte, o aşeză lângă piciorul fotoliului.

— O să aştept, continuă Barbara Fox, întrucât ceea ce am de spus *nu* mai poate să suporte amânare. Vă jur însă că, atunci când o s-apară, generalul Rodgers o să găsească un Centru de Comandă radical diferit de cel pe care l-a părăsit aseară. Radical diferit, pentru totdeauna, punctă ea, ridicându-şi nasul cârn.

15

Joi, ora 14:10,
Hamburg, Germania

Paul Hood şi însoţitorii săi părăsiră restaurantul la ora unu şi douăzeci. Îl lăsară pe Bob Herbert la hotel, ca să-şi poată continua seria de telefoane referitoare la atacul împotriva platoului de filmare. Ceilalţi îşi continuară drumul către întreprinderea lui Lang, *Hauptschlussel*, aflată la treizeci de minute de mers cu maşina de Hamburg, într-un oraş numit Gluckstadt.

Asemenea Hamburgului, Gluckstadtul era situat pe malul Elbei; spre deosebire de acesta, era un târg învechit, având înfăţişarea specifica a burgurilor Lumii Vechi. Nu era nicidecum un loc în care Paul Hood să se fi aşteptat să găsească o fabrică de microprocesoare. Ce-i drept, clădirea întreprinderii nu arăta deloc ca o fabrică. Era un trunchi de piramidă acoperit din vârf şi până-n temelie cu oglinzi întunecate.

— Parc-ar fi un drops modelat în aşa fel încât să nu poată fi detectat pe radar, chicoti Stoll, în vreme ce se apropiau de clădire.

— Nici nu ştiţi cât de aproape sunteţi de adevăr, îi spuse Lang. Clădirea a fost proiectată astfel încât să reflecte împrejurimile, nu să iasă în evidenţă.

Hausen adăugă:

— După ce am văzut cum au poluat comuniştii aerul şi frumuseţea vechii Germanii, am început să acordăm mai multă atenţie construirii unor clădiri care să nu se potrivească doar cu

mediul înconjurător, ci să fie şi pe placul celor angajaţi să lucreze în ele.

Hood fu nevoit să recunoască în sinea sa că, spre deosebire de politicienii americani, Hausen nu folosea limbajul politicos şi muşcător specific acestora.

Interiorul clădirii cu trei niveluri era larg şi luminos, un mediu ideal pentru muncă. Parterul era divizat în trei secţiuni. Chiar lângă intrare fusese amplasat un sector împărţit în boxe în care se aflau oameni care lucrau la computere. În dreapta se afla un şir de birouri, iar în capătul îndepărtat se găsea camera sterilă. Acolo, în spatele unui perete de sticlă, bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în halate albe şi purtând măşti executau procedurile complexe de fotoreducţie, transformând proiectele la scară mare în microcipuri şi circuite imprimate.

La fel de amabil ca înainte, dar vizibil şocat de vestea atacului asupra platoului de filmare, Lang rosti:

— Angajaţii noştri lucrează de la opt la cinci, cu două pauze de o jumătate de oră şi o pauză de masă de o oră. La subsol avem o sală de sport şi o piscină, precum şi încăperi mici, cu duşuri şi paturi, pentru cei care vor să se odihnească sau să se învioreze.

— Aş vrea să văd ce s-ar întâmpla dac-am avea paturi şi duşuri la noi, la Washington, comentă Stoll. N-ar mai lucra nimeni.

După ce-i conduse pe oaspeţi prin spaţiile ceva mai restrânse ale primului etaj, Lang îi invită să urce la etajul doi, mult mai spaţios. De-abia sosiseră, când telefonul celular al lui Hausen începu să sune.

— S-ar putea să aflam noutăţi despre atentat, le spuse Hausen, care apoi îşi ceru scuze şi se retrase într-un colţ.

După plecarea lui, Lang le prezentă americanilor procesul de producere în serie a microcipurilor, operaţiune complet automatizată, dusă la bun sfârşit de o serie de maşinării

silenţioase. Stoll rămase în urma celorlalţi, studiind panourile de comandă şi urmărind mişcările aparatelor foto şi imprimantelor ce executau succesiunea acelor operaţiuni care odinioară necesitau îndemânare şi fermitate în mânuirea ciocanului de lipit şi a traforajului. Îşi aşează micul rucsac pe o masă şi intră în vorbă cu una dintre tehniciene, care verifica la microscop corectitudinea imprimării circuitelor. Când Stoll întrebă dacă avea voie să arunce o privire, ea privi spre Lang, care încuviinţă din cap. Stoll privi prin obiectiv şi îi făcu femeii un compliment referitor la fineţea microprocesorului de prelucrare a sunetului pe care-l studiase.

După încheierea vizitei la etajul doi, se îndreptară cu toţii spre ascensor, în aşteptarea lui Hausen. Acesta se oprise într-un colţ, gârbovit, cu telefonul într-o mână, în vreme ce cu cealaltă îşi astupa urechea. Nu vorbea decât rareori, părând că asculta o prelegere.

Între timp, Stoll îşi deschise rucsacul şi arunca o privire înăuntru. Îl închise la loc şi se apropie de ceilalţi. Zâmbi către Hood, care îi făcu cu ochiul şmechereşte.

— Din păcate, începu Lang, nu pot să vă conduc şi prin laboratoarele de la etajul trei, unde are loc munca de cercetare şi dezvoltare a proiectelor. Vă asigur, nu-i nimic personal la mijloc, adăugă el, privind către Stoll. Mă tem însă că acţionarii noştri ar sări ca arşi, aflând de o asemenea vizită. Vedeţi dumneavoastră, lucrăm în prezent la o nouă tehnologie, care o să revoluţioneze industria…

— Aha, făcu Stoll. Iar tehnologia asta… are cumva de a face cu teoria cuantelor şi principiul suprapunerii din mecanica cuantică? Da?

Pentru a doua oară în acea zi, Lang păli. Păru că încearcă să spună ceva, dar nu reuşi să-şi descleştеze fălcile.

Stoll strălucea de încântare.

— Vă mai amintiţi de dispozitivul pe care l-am menţionat mai devreme?

Lang încuviinţă, mut de uimire.

Stoll atinse rucsacul pe care-l ţinea în mână.

— Ei bine, Herr Lang, tocmai v-am oferit o mostră din posibilităţile lui de utilizare.

În colţul laboratorului, lumea lui Richard Hausen se prefăcea în ţăndări. Deşi auzea limpede acel glas din trecut, dintr-un trecut de coşmar, nu-i venea să creadă că era adevărat.

— Salut, *Haussier,* rosti glasul, cu un pronunţat accent franţuzesc.

I se adresase folosind porecla ce-i fusese atribuită lui Hausen pe vremea când studia economia la Sorbona – *Haussier*, taurul financiar. Puţini erau cei care-l cunoşteau sub acest nume.

— Salut, răspunse Hausen iritat. Cine-i acolo?

— Sunt prietenul şi colegul tău, Gerard Dupre, rosti pe acelaşi ton blând interlocutorul.

Hausen păli. Vocea îşi pierduse furia şi accentele pătimaşe pe care şi le amintea. Însă cel cu care vorbea *ar fi putut fi* într-adevăr Dupre. Preţ de o clipă, Hausen nu fu în stare să scoată o vorbă. Mintea îi fu invadată de un amestec de chipuri şi imagini de coşmar. Interlocutorul îi spulberă îndată viziunea.

— Da, sunt Dupre. Cel pe care l-ai ameninţat. Cel pe care l-ai avertizat să nu se mai întoarcă niciodată. Şi totuşi, m-am întors. Acum sunt Gerard Dominique, revoluţionar.

— Nu te cred, îngăimă într-un târziu Hausen.

— Vrei să-ţi amintesc cum se numea cafeneaua? Cum se numea strada aceea? replica glasul, înăsprindu-se. Vrei să-ţi spun cum se numeau fetele?

— Nu! izbucni Hausen. Tu ai fost făptaşul, nu eu!

— Aşa zici tu…

— Nu! Aşa a fost!

Vocea repetă, calm:

— Aşa zici tu.

— De unde-ai obţinut numărul? întrebă Hausen.

— Pot obţine orice, răspunse celălalt. Pot să dau de urma oricui.

Hausen clătină din cap.

— De ce tocmai acum? întrebă el. Au trecut cincisprezece ani…

— Doar o clipă în ochii zeilor, râse interlocutorul. Aceiaşi zei care, acum, vor să te judece.

— Să mă judece? spuse Hausen. Pentru ce? Fiindcă am spus adevărul despre crimele tale? Am făcut ceea ce se cuvenea…

— Ce se cuvenea? îl întrerupse celălalt. Ticălosule! Loialitatea, *Haussier.* Loialitatea e cheia tuturor lucrurilor. Loialitatea, la bine şi la rău. Loialitate în viaţă şi loialitate în clipa morţii. E unul dintre criteriile ce despart oamenii de suboameni. Şi, în dorinţa mea de a-i elimina pe suboameni, am de gând să încep cu tine, *Haussier.*

— Erai un monstru încă de-atunci şi nu te-ai schimbat deloc, declară Hausen.

Palmele îi transpiraseră în asemenea măsură încât fu nevoit să strângă mai tare telefonul în mână pentru a nu-l scăpa.

— Te înşeli, răspunse celalalt. Sunt şi mai monstruos. Mult mai mult. Fiindcă dorinţa mea nu mai e o simplă dorinţă, ci dispun şi de mijloacele necesare pentru a mi-o îndeplini.

— Dispui de ele? pufni Hausen. Tatăl tău e cel care ţi-a oferit totul…

— Nu. Le-am câştigat eu însumi, replică tăios interlocutorul. De unul singur. Tot ce am, e câştigat de mine însumi. Tata a avut norocul de a putea trage foloase de pe urma războiului. Toţi cei care şi-au încropit vreo făbricuţă atunci s-au îmbogăţit. Nu, *Haussier,* tata era la fel de nebunatic cum eşti tu. Din fericire, a

avut bunul simţ să moară la timpul potrivit.

E o nebunie, îşi zise Hausen.

— Dupre, începu el. Sau pretinzi să-ţi spun Dominique? Nu ştiu unde te afli şi nici ce-ai devenit între timp. Dar trebuie să ştii că nici eu nu mai sunt ce-am fost. M-am schimbat mult. Nu mai sunt studentul sărac pe care l-ai cunoscut.

— O, ştiu asta, râse celălalt. Ţi-am urmărit fiecare mişcare. Ascensiunea în guvern, campaniile purtate împotriva grupărilor extremiste, căsătoria, naşterea fiicei tale, divorţul. Apropo, drăguţă fată, fiică-ta! Chiar îi place atât de mult baletul?

Hausen îşi încleşta mâna pe telefon.

— Dacă-i atingi fie şi un singur fir de păr, o să te găsesc şi-n gură de şarpe şi-o să te ucid.

— Vai, ce cuvinte grele din partea unui om politic atât de cumpătat, rosti Dominique. Dar tocmai în asta constă frumuseţea „meseriei" de părinte, nu-i aşa? De îndată ce copilul e ameninţat, nimic altceva nu mai contează, nici averea, nici sănătatea...

— Dacă vrei să te lupţi, luptă-te cu mine, rosti Hausen.

— Desigur, *Haussier,* răspunse celălalt. *Alors,* adevărul e că în ultima vreme m-am străduit să las în pace puştoaicele. Nu-ţi aduc decât belele, nu-i aşa?

Hausen avea privirile aţintite în podea, însă în faţa ochilor săi se ivise chipul tânărului Gerard Dupre. Furios, turbat de furie chiar, dând frâu liber urii. Se strădui să găsească în sine resurse pentru a-l urî, dar, în ciuda ameninţărilor proferate la adresa fiicei sale, ştiu că nu se putea lăsa purtat de ura.

— Aşadar, ai de gând să mă judeci, rosti Hausen, depunând eforturi pentru a-şi păstra calmul. Trebuie să ştii un lucru: oricât de jos aş cădea, tu o să te afunzi şi mai jos.

— A, nu-ţi face iluzii, replica celalalt. Vezi tu, spre deosebire de tine, am avut grija să acţionez numai la adăpostul unui lanţ de angajaţi. Mai mult chiar, mi-am clădit un imperiu cu ajutorul unor

oameni care gândesc la fel ca mine. Am angajat chiar un individ care să mă ţină la curent cu viaţa şi opera lui Richard Hausen. L-ai căuta degeaba, acum nu mai e în preajma ta, dar trebuie să recunosc că mi-a furnizat o mulţime de informaţii preţioase despre tine.

— Există legi, îl avertiza Hausen. Complicitatea e bine definită în procedurile juridice.

— Ştii destule despre acest subiect, nu? remarcă interlocutorul cu subînţeles. Oricum, în ceea ce priveşte afacerea aia de la Paris, a trecut destul timp. Legea nu ne mai poate atinge, pe nici unul dintre noi. Imaginează-ţi însă ce s-ar întâmpla dacă opinia publică ar afla; închipuieşte-ţi reacţia lumii, atunci când fotografiile făcute în acea noapte vor începe să apară în presă...

Fotograful îşi zise Hausen îngrozit. Era oare cu putinţa ca tot ce se întâmplase în acea noapte să fi fost imortalizat pe peliculă?

— Voiam doar să ştii că intenţionez să te distrug, rosti glasul de la celălalt capăt al firului. Voiam să-ţi ofer un subiect de reflecţie. Aşteaptă urmarea.

— Nu, i-o reteză Hausen. O să găsesc o cale ca să te-nfrunt.

— Poate, spuse Dominique. Dar în cazul ăsta, frumoasa dansatoare de numai treisprezece ani o să revină în atenţia mea. Fiindcă, deşi am afirmat limpede că nu mai vreau să am de-a face cu puştoaicele, or să se găsească unii membri ai grupului meu care să...

Hausen apasă pe un buton, întrerupând convorbirea. Îşi vârî telefonul în buzunar şi se întoarse, afişând un zâmbet nesigur. Adresându-se unui angajat, îl întreba unde putea găsi o toaletă, îi făcu apoi semn lui Lang să-i conducă pe ceilalţi, dându-i de înţeles că avea să-i ajungă din urmă. Avea nevoie de un răgaz pentru a se gândi la ceea ce trebuia să facă.

Ajungând în baie, Hausen se apleca deasupra chiuvetei. Îşi strânse mâinile căuş, umplându-le cu apă şi îşi limpezi faţa,

lăsând apa, să se prelingă încet printre degete. Când căuşul palmelor se goli, continuă să-şi ţină chipul acoperit, ascunzându-şi faţa.

Gerard Dupre.

Sperase că nu avea să mai audă în veci acest nume; sperase să nu mai revadă chipul acestuia nici măcar cu ochii minţii.

Dupre se întorsese însă, la fel ca Hausen. Reveni în trecut, înapoi la Paris, înapoi în cea mai întunecată dintre nopţile vieţii sale, înapoi în vârtejul spaimelor şi al vinei de care încercase să scape atâţia ani.

Şi, cu faţa cuprinsă în mâini, Hausen începu să plângă. Erau lacrimi de spaimă... Şi de ruşine.

16

Joi, ora 8:16,
Washington, D.C.

După ce-l lăsă pe Billy la şcoală şi îşi acordă sieşi câteva minute pentru a potoli fluxul de adrenalină cauzat de cele două reprize de *Blazing Combattle*, Rodgers îşi folosi telefonul din maşină pentru a-l suna pe Darrell McCaskey. Ofiţerul de legătură a Centrului cu FBI-ul pornise deja spre slujbă, iar Rodgers reuşi să-l contacteze la telefonul din maşină. La drept vorbind, generalul n-ar fi fost deloc mirat ca ei doi să fi trecut unul pe lângă altul în timp ce vorbeau. În ultima vreme, avea tot mai des impresia că tehnologia modernă nu era decât o cale inventată de un şmecher pentru a vinde fraierilor cu mii de dolari două cutii de conserve legate între ele cu o sfoară. Desigur, cutiile în cauză erau echipate cu dispozitive de bruiaj ce amestecau sunetele înalte cu cele joase la un capăt, remontându-le la celălalt capăt al liniei. Orice interceptare a unei astfel de convorbiri n-ar fi relevat ascultătorului decât o hârâială lipsită de sens.

— ’Neaţa, Darrell, rosti generalul.

— ’Neaţa, domnule general, replică McCaskey, morocănos ca în fiecare dimineaţă. Să nu mă-ntrebi de meciul de volei de-azi noapte. DOD le-a tras alor noştri o bătaie pe cinste.

— N-o să te-ntreb de meci, zâmbi Rodgers. Ascultă, aş vrea să verifici ceva. Ai auzit vreodată de un grup numit ADA. Asociaţia Doar Albii?

— Mda, am auzit. Să nu-mi spui că ţi-au ajuns la urechi zvonuri despre Baltic Avenue? Se presupunea a fi un secret adânc

îngropat...

— Nu, nu ştiam nimic despre aşa ceva, răspunse Rodgers.

Baltic Avenue era numele curent de cod al FBI-ului pentru acţiunile îndreptate împotriva unui duşman din interiorul ţării. Numele fusese preluat din jocul de *Monopoly,* unde Baltic Avenue corespundea primei căsuţe de după punctul de pornire; conexiunea era oarecum logică, în acest caz fiind vorba despre începutul unei misiuni. Codurile se schimbau săptămânal, iar Rodgers aştepta cu nerăbdare zilele de luni, când McCaskey îl informa în legătură cu noile denumiri codate ale misiunilor. În lunile din urmă, numele sale de cod preferate fuseseră *Moise,* inspirat de fraza personajului biblic: *Eliberaţi-mi poporul şi Peppermint Lounge,* care relua numele unui local faimos în anii şaizeci pentru dansatoarele sale.

— ADA face subiectul lui Baltic Avenue? vru să afle Rodgers.

— Nu, răspunse McCaskey. Oricum, nu în mod direct.

Rodgers evită să-l întrebe pe McCaskey mai multe despre respectiva misiune. Deşi linia telefonică era bruiată, bruiajul era valabil numai în cazul ascultătorilor întâmplători. Cu aparatura adecvată, apelurile de acest gen puteau fi curăţate de bruiaj şi descifrate, iar unele dintre grupările care militau pentru supremaţia albă posedau mijloace îndeajuns de sofisticate.

— Spune-mi ce ştii despre ADA, ceru Rodgers.

— Sunt pe cai mari, răspunse McCaskey. Au câteva tabere de instruire paramilitară în sud-est, sud-vest şi nord-vest. Oferă o gamă completă de servicii, de la lecţii de confecţionare artizanală a gloanţelor şi până la activităţile extraşcolare pentru puştanii detracaţi. Publică o revista plină de porcării intitulata *Puhrer* – se scrie la fel ca şi *Fuhrer* – care are birouri de vânzări şi publicitate şi subredacţii la New York, Los Angeles şi Chicago. De asemenea, asociaţia sponsorizează grupul AWED – *All White Electric Dudes.*

— Şi, mai nou, pot fi găsiţi şi pe Internet, completă Rodgers.

— Ia te uită! exclamă McCaskey. Nu ştiam că te pasionează explorarea reţelei.

— Nu pe mine, ci pe fiul lui Charlie Squires, explică Rodgers. Puştiul a găsit în reţea un joc video cu negri linşaţi.

— La dracu'!

— Acolo am crezut că voi ajunge, când am văzut despre ce era vorba, spuse Rodgers. Ce ştii despre treaba asta?

— Curios că mă-ntrebi tocmai acum, zise McCaskey. Am vorbit de curând cu un prieten german de la Biroul pentru Apărarea Constituţiei din Dusseldorf. Sunt foarte îngrijoraţi din cauza Zilelor Haosului, când, se pare, toţi neonaziştii de la ei organizează adunări şi mitinguri: cei ilegali în mod legal, iar cei legali în mod ilegal. Nu ştiu dacă m-ai înţeles...

— Nu prea.

— Neonazismul fiind ilegal, hitleriştii recunoscuţi nu-şi pot ţine adunările în public. Se întâlnesc în hambare, prin păduri sau în fabrici abandonate. Cei care pozează în activişti politici, propovăduind însă aceeaşi doctrină nazistă, au posibilitatea de a ţine, conform legii, mitinguri publice.

— Am priceput, declară Rodgers. Dar de ce nu-i ţin pe hitleriştii recunoscuţi sub supraveghere permanentă?

— Sunt ţinuţi, atunci când autorităţile guvernamentale reuşesc să-i identifice. Şi, chiar în cazurile fericite în care guvernul le dă de urmă, unii – ca de exemplu tipul ăsta, Richter, care a făcut şi puşcărie – dau în judecată guvernul, acuzându-l de persecuţie şi hărţuire şi până la urmă autorităţile îi lasă în pace. Adversitatea opiniei publice faţă de „capetele rase" e mare, dar aceeaşi opinie publică e mai degrabă favorabilă lăsării în pace a celor de teapa lui Richter, care sunt, chipurile, ceva mai curăţei.

— Guvernul nu-şi permite să piardă prea mulţi alegători.

— Pe de o parte, admise McCaskey. Pe de altă parte, nu vrea

să creeze martiri în rândul neonaziştilor. Unii dintre aspiranţii la gloria lui Hitler şi-au câştigat o notorietate de speriat. Se pricep de minune să manipuleze mulţimea avidă de ştiri de senzaţie.

Lui Rodgers nu-i convenea deloc ceea ce-i fusese dat să audă. Criminalii care manipulau mass-media erau una din vechile sale marote. Lee Harvey Oswald fusese cel din urmă ucigaş ce-şi strigase nevinovăţia la televiziune, fiind, în ciuda acestui fapt, condamnat de opinia publică şi de tribunal în egală măsură – dar chiar şi în cazul lui, verdictul juriului nu fusese dat în unanimitate. Între chipul pleoştit al unui răufăcător şi cel hotărât al unui procuror, mulţimea avea mereu tendinţa de a-l simpatiza pe cel dintâi.

— Ei şi ce spunea prietenul tău neamţ? reveni Rodgers la subiectul iniţial.

— BAC-ul e îngrijorat, deoarece în paralel cu Zilele Haosului s-a dezvoltat şi un fenomen nou, numit Reţeaua Thule. E o regrupare a aproximativ o sută de adrese de e-mail şi buletine on-line, care permit grupărilor neonaziste să comunice şi să formeze alianţe. Autorităţile n-au reuşit să-i descopere până în prezent sursa de provenienţă şi, din această cauză, nu o pot distruge.

— Cine sau ce e Thule? întrebă Rodgers.

— E numele leagănului legendar din nord al civilizaţiei europene, râse McCaskey. Când eram puşti, am citit o mulţime de romane fantasy şi de aventuri care îşi localizau acţiunea acolo. Ceva în genul *Ursus din Ultima Thule...*

— Bărbăţie şi puritate europeană, comentă Rodgers. E un simbol irezistibil.

— Mda, încuviinţă McCaskey. Şi totuşi, cine-ar fi crezut că un loc ce părea la prima vedere miraculos ar putea deveni simbolul unei asemenea porcării corupte?

— Deduc din spusele tale că această Reţea Thule şi-a croit

drum şi în America? întrebă Rodgers.

— Nu tocmai, răspunse McCaskey. Avem şi noi demonii noştri domestici. De aproximativ doi ani, FBI-ul, Centrul pentru Legalitate din Alabama şi Centrul Simon Wisenthal au monitorizat îndeaproape activitatea în reţea a grupărilor extremiste. Problema, la fel ca şi în Germania, constă în faptul că băieţii răi respectă litera legii. În plus, se bucură de protecţia deplină a Primului Amendament.

— Primul Amendament nu le dă voie să incite la acţiuni violente, remarcă Rodgers.

— Nici n-o fac. Oricât ar fi de împuţiţi, indivizii sunt foarte precauţi.

— La un moment dat, or să calce strâmb, afirmă Rodgers, încrezător. Iar atunci mi-ar face plăcere să fiu prin preajmă, ca să pot pune gheara pe ei.

— Până acum, n-au făcut nici cea mai mică greşeală. FBI-ul a urmărit toate nodurile de reţea neonaziste: cele cinci „terenuri de joacă” şi cele opt buletine informative. De asemenea, s-a încheiat o înţelegere cu Germania, care prevede comunicarea reciprocă a oricărei informaţii aflate prin intermediul reţelei.

— Numai cu Germania? se interesă Rodgers.

— Plus Germania, Anglia, Canada şi Israelul, preciza McCaskey. Nimeni altcineva nu-i dispus să scormonească în rahat. Până acum, n-a apărut nimic ilegal.

— Doar o mulţime de lucruri imorale.

— Desigur, încuviinţă McCaskey. Dar ştii la fel de bine ca şi mine că am purtat o groază de războaie pentru a le oferi tuturor americanilor libertatea cuvântului. Inclusiv celor din ADA.

— Am purtat şi un război pentru a dovedi că Hitler n-avea dreptate, îi aminti Rodgers. Nu avea şi nu are nici acum. În ceea ce mă priveşte, consider că războiul cu ticăloşii de genul ăsta e departe de-a fi încheiat.

— Că veni vorba de război, îşi aminti McCaskey. Înainte de-a pleca de-acasă m-a sunat Bob Herbert. Printr-o stranie coincidenţă, voia informaţii despre un grup terorist german numit *Feuer.* Ai auzit despre atacul de azi-dimineaţă?

Rodgers îi răspunse că nu apucase să vadă ştirile, iar McCaskey îl puse la curent. Noul atac şi crimele comise îi reamintiră lui Rodgers faptul că neonaziştii erau la fel de ticăloşi ca monştrii care îi inspiraseră, de la Hitler la Heydrich sau Mengele. Nu putea să creadă, *refuza* să creadă că, atunci când scriseseră Constituţia, părinţii naţiunii se gândiseră la ticăloşii de genul acesta.

— Avem pe cineva care să se ocupe de obţinerea informaţiilor de care are nevoie Bob? întrebă Rodgers.

— Liz are un dosar referitor la gruparea *Feuer,* răspunse McCaskey. Mă întâlnesc cu ea de îndată ce-ajung la birou. O să revăd datele respective şi-o să-i trimit un rezultat lui Bob, celor de la CIA şi Interpolului. Cu toţii caută să dea de urma făptaşilor, dar şi de cea a fetei dispărute.

— E-n regulă, încuviinţă Rodgers. Când termini, ia-o şi pe Liz cu tine şi veniţi în biroul meu, să stăm puţin de vorbă. Nu cred că discuţia mea cu doamna senator Fox o să dureze prea mult.

— Aoleu, se văită McCaskey. Chiar trebuie să stăm de vorbă *după* ce-o-ntâlneşti?

— Nu-ţi face nici o grijă, o să mă descurc, îl linişti Rodgers.

— Dacă spui tu...

— Nu pari prea convins.

— Paul e un diplomat, spuse McCaskey. Tu eşti un luptător. Iar eu n-am văzut până acum nici un senator care să reacţioneze la altceva decât la pupăturile în fund.

— Am stat de vorbă cu Paul despre asta, spuse Rodgers. El a fost de părere că, atâta vreme cât ne-am dovedit utilitatea în Coreea şi-n Rusia, ne putem permite să-i luăm mai tare pe cei

din Congres. Amândoi am căzut de acord că, mulţumită sacrificiului şi performanţelor celor din Forţa de Impact, senatorului Fox o să-i fie greu să refuze cererea de creştere a bugetului pe care intenţionăm s-o înaintăm.

— O *creştere* a bugetului? se miră McCaskey. Domnule general, directorul adjunct Clayton de la FBI mi-a spus c-a fost nevoit să taie nouă procente din bugetul propriu. Iar el a scăpat uşor. Se zvoneşte că băieţii din Congres vorbesc de o reducere de doisprezece până la cincisprezece la suta din bugetul celor de la CIA.

— O să stau de vorba cu doamna senator şi despre chestiunile astea, spuse Rodgers. Avem nevoie de mai mulţi oameni pe teren. Cu toate schimbările care au loc în Europa, în Orientul Mijlociu şi, în ultima vreme, în Turcia, avem nevoie de informaţii proaspete de la faţa locului, în permanenţă. Cred c-am s-o pot convinge de necesitatea acestora.

— Domnule general, sper să ai dreptate, oftă McCaskey. Mă îndoiesc însă că biata femeie a avut vreo zi în care să fie bine dispusă, de la asasinarea fiicei sale şi sinuciderea soţului ei încoace.

— Face parte dintr-un comitet a cărui sarcină e de a veghea asupra siguranţei acestei ţări, interveni Rodgers. Tot ce e legat de subiectul ăsta este de primă importanţă şi trebuie să treacă în prim-plan.

— Da, dar ea trebuie să răspundă şi contribuabililor care au votat-o, îi atrase atenţia McCaskey. Oricum, îţi urez noroc.

— Mulţumesc, rosti Rodgers.

De fapt, nu se simţea chiar atât de încrezător în propria sa putere de convingere precum lăsase să se înţeleagă şi nici nu se mai obosi să-i amintească lui McCaskey vorbele memorabile ale lui A.E. Housman: „Norocul e întâmplător, doar necazurile sunt certe”. Şi, într-adevăr, ori de câte ori ţepoasa doamnă senator

Fox era implicată, necazurile chiar *erau* sigure.

Două minute mai târziu, Rodgers părăsi autostrada, angajându-se pe şoseaua care ducea spre Baza Andrews a Forţelor Aeriene. În timp ce urma drumul sinuos atât de bine ştiut, îi telefona lui Paul Hood pentru obişnuita punere la curent din fiecare dimineaţă. Îi istorisi pe scurt păţania lui Billy Squires şi îl anunţă că-i ceruse lui McCaskey să demareze o anchetă pentru a afla cine se ascundea în spatele acelui joc video. Hood îl aprobă întru totul.

După terminarea convorbirii, Rodgers reflecta o vreme asupra grupărilor extremiste. Era oare doar o impresie faptul că acţiunile lor se înmulţiseră în ultima vreme? De vină pentru această senzaţie să fi fost doar promptitudinea cu care presa îşi făcea datoria de a informa, atrăgând atenţia populaţiei?

Sau vor fi fiind adevărate ambele variante, îşi zise el, în vreme ce trecea de santinela de la poartă. Zarva stârnită de presă în jurul grupărilor extremiste îndemna mereu noi adepţi ai urii să se unească, ceea ce alimenta speculaţiile din mass-media cu privire la „fenomenul” rasismului. *O mină spală pe alta...*

Rodgers îşi parcă maşina şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre intrarea principala. Sosirea doamnei senator Fox fusese programată pentru ora opt şi jumătate. Se făcuse deja opt şi douăzeci şi cinci. De regulă, doamna Fox sosea ceva mai repede la întâlniri şi, pe de altă parte, o deranja enorm dacă persoana cu care trebuia să se întâlnească nu era de faţă pentru a-i ieşi în întâmpinare.

Un punct negru pentru mine, din start, îşi zise Rodgers, intrând în ascensorul care avea să-l ducă la subsolul clădirii. Ba chiar două, dacă doamna senator s-a sculat cu faţa la cearşaf în dimineaţa asta...

Văzând expresia de sinceră compătimire de pe chipul Anitei Mui, santinela care păzea intrarea la nivelul inferior, ştiu

deîndată că scorul era deja de doi la zero în favoarea doamnei senator.

Fie ce-o fi, va trebui să găsesc o cale de a ieşi basma curată, îşi spuse generalul, parcurgând coridorul. Aceasta era misiunea celor aflaţi la comandă, iar lui Rodgers îi plăcea să conducă. Era încântat să-i supravegheze pe cei din Forţa de Impact şi, ori de câte ori Paul Hood era plecat, îi prelua cu cea mai mare bucurie atribuţiile de comandant al Centrului de Comandă. Îi plăcea să fie implicat în diverse acţiuni care erau de folos Americii. Faptul că el însuşi constituia o cât de mică piesă în uriaşul angrenaj îl umplea de mândrie.

Iar o piesă trebuie să se descurce în relaţia cu celelalte piese, îşi zise el. Chiar şi atunci când „celelalte piese" sunt politicienii...

Rămase locului când, trecând prin dreptul uşii întredeschise a biroului Marthei Mackall, o zări pe doamna senator înăuntru. O singură privire spre figura ei încruntata îi fu de-ajuns pentru a şti că o făcuse de oaie, înainte chiar de a fi apucat să scoată măcar un singur cuvânt.

Instinctiv, îşi privi ceasul. Era opt şi treizeci şi două de minute.

— Îmi cer scuze, rosti el umil.

— Intra, domnule general Rodgers, îl îndemna Barbara Fox, cu un glas înţepat şi plin de răceală. Doamna Mackall îmi povestea despre tatăl ei. Fiicei mele îi plăcea la nebunie muzica acestuia.

Rodgers intră zâmbind.

— Tuturor ne plăceau la nebunie cântecele lui Mack, spuse el. În Vietnam îl porecliserăm Sufletul Saigonului.

Martha afişa expresia gravă, „de serviciu", pe care Rodgers i-o cunoştea de mult. Martha avea obiceiul de a adopta atitudinea celor care o puteau ajuta sa promoveze. Asta însemna că, dacă doamna senator Fox era pornită împotriva lui Rodgers, Martha avea să se situeze de partea ei. Rodgers începuse deja să se familiarizeze cu asemenea reacţii.

Generalul se aşeză pe un colţ al biroului Marthei. Dacă doamna senator Fox voia să profite de avantajul prezenţei aliatei sale, Rodgers intenţiona s-o oblige să privească în sus pentru a-i vorbi.

— Din nefericire, domnule general Rodgers, n-am venit aici să discutăm despre muzică, rosti doamna Fox. Am venit ca să vorbim despre bugetul Centrului. Mărturisesc că am fost foarte dezamăgită ieri, când asistentul directorului Hood m-a sunat să mă anunţe că domnul Hood o să fie ocupat azi... cu cheltuirea unor fonduri pe care nu le avem. M-am hotărât totuşi să vin azi aici.

— Am lucrat împreună cu Paul la stabilirea bugetului, răspunse Rodgers. Vă pot răspunde aşadar la orice întrebare legată de acest subiect.

— Am o singura întrebare: când anume a început Serviciul Imprimeriei Guvernului să publice ficţiune? Atacă Barbara Fox Rodgers simţi o arsură în stomac. McCaskey avusese dreptate: ar fi fost de preferat ca Paul să fie de faţă la această discuţie.

Doamna senator Fox îşi luă servieta în poală şi o deschise.

— Aţi cerut o majorare a bugetului de optsprezece procente, într-un moment în care toate agenţiile îşi reduc drastic bugetul, spuse ea, întinzându-i documentul de trei sute de pagini pe care-l redactase el însuşi. Aveţi aici bugetul pe care o să-l prezint comisiei de finanţe. Acesta conţine corecturile mele, care totalizează o reducere de treizeci şi două de procente.

Rodgers o săgeta din ochi pe doamna senator:

— Reduceri?

— Despre felul în care vor fi repartizate celelalte şaptezeci de procente rămase mai putem discuta, adăugă Fox. Reducerile vor intra însă în vigoare.

Rodgers rezista cu greu dorinţei de a-i azvârli în faţă voluminosul dosar. După o scurta pauză, se întoarse şi-l aşeză pe

biroul Marthei.

— Aveţi tupeu, nu glumă, doamnă senator.

— La fel ca şi dumneata, domnule general, replică doamna Fox neclintita.

— Ştiu, rosti Rodgers. Mi l-am pus la încercare în faţa vietnamezilor, a irakienilor şi a nord-coreenilor.

— Cu toţii îţi cunoaştem meritele, spuse ea. Însă nu despre el e vorba.

— Aşa e, încuviinţă Rodgers calm. E vorba de o condamnare la moarte. Deşi avem o organizaţie perfect pusă la punct, i-am pierdut pe Bass Moore în Coreea şi pe Charlie Squires în Rusia. Dacă ne reduceţi bugetul, n-o să mai fim în stare să ne menţinem sprijinul de care au nevoie oamenii noştri.

— La ce bun? întrebă Barbara Fox. Ca să puneţi la cale noi aventuri transoceanice?

— Nu, răspunse el. Întregul sistem de informaţii al guvernului nostru e bazat pe SPIE – spionaj electronic. Sateliţii-spion. Ascultarea la distanţă. Recunoaşterea aeriană. Computerele. Acestea sunt unelte folositoare, dar nu sunt de ajuns în sine. Acum treizeci – patruzeci de ani aveam oameni pe toată suprafaţa globului: SPIU – spionajul uman, agenţii de teren. Erau oameni care se infiltrau în guvernele străine, în agenţii de contrainformaţii şi grupări teroriste şi îşi puneau la contribuţie judecata, iniţiativa, creativitatea şi curajul pentru a ne aduce informaţii. Nici măcar cea mai sofisticată cameră de luat vederi nu e-n stare să dea de urma unor documente aflate într-un sertar. Doar un om poate sparge codurile unui computer care nu e legat în reţea. Un satelit-spion nu poate privi în ochi un terorist ca să ne spună dacă acesta e cu adevărat convins de cauza pentru care luptă, sau dacă ar putea fi convins să lucreze pentru noi. Trebuie să reconstituim reţelele de agenţi.

— Frumos discurs, îl aplaudă doamna senator. Nu veţi avea

însă parte de sprijinul meu. N-avem nevoie de agenţi de teren pentru a proteja interesele americane. Forţa de Impact a împiedicat un fanatic coreean să declanşeze un bombardament nuclear asupra Tokyo-ului. Oamenii noştri au salvat de la dezastru un preşedinte rus care întârzie să-şi dovedească recunoştinţa, devenindu-ne aliat. De ce ar plăti contribuabilii americani pentru menţinerea unei forţe poliţieneşti internaţionale?

— Fiindcă sunt singurii care îşi pot permite aşa ceva, replică Rodgers. Luptăm cu un cancer, doamnă senator. Nu putem şti dinainte unde o să apară următoarea metastază.

— Sunt de acord cu doamna senator, interveni Martha din spatele său. Există foruri internaţionale la care Statele Unite pot face apel pentru a-şi împărtăşi îngrijorările. Naţiunile Unite şi Tribunalul Internaţional au fost înfiinţate exact în acest scop. Şi apoi, mai există şi NATO.

— Şi unde-au fost toţi ăştia când ar fi fost nevoie de ei? întrebă Rodgers, fără să se întoarcă.

— Poftim?

— Unde erau Naţiunile Unite când racheta Nodong a decolat din Coreea? Noi am fost medicii care au împiedicat Japonia să facă o febră de optsprezece milioane de grade.

— Repet, a fost o treabă bine făcută, încuviinţă doamna Fox. Dar nu era neapărat nevoie să acţionaţi. Statele Unite au supravieţuit cu bine războiului dintre Rusia şi Afganistan, precum şi celui iraniano-irakian. O să trecem cu bine şi de alte asemenea conflicte.

— Spuneţi-o familiilor victimelor teroriştilor, i-o reteză Rodgers. Doamnă senator, nu vă cerem lux sau jucării sofisticate. Vă cerem doar ceea ce e necesar pentru a asigura securitatea cetăţenilor americani.

— Într-o lume perfectă, ar trebui să fim în stare să avem grijă

de fiecare clădire, fiecare avion, fiecare individ, replica Barbara Fox, închizându-şi servieta. Dar nu trăim într-o lume perfectă, iar bugetul Centrului o să fie redus aşa cum am indicat. Fără audienţe sau dezbateri pe această temă.

— E-n regulă, accepta Rodgers. De îndată ce se va întoarce Paul, puteţi începe prin a-mi reduce mie salariul.

Doamna senator Fox îşi dădu ochii peste cap.

— Te rog, domnule general, ne putem lipsi de manifestări de acest fel.

— Credeţi-mă, nu încerc deloc să dramatizez situaţia, spuse Rodgers, ridicându-se şi netezindu-şi gulerul jachetei. Dar nu cred în treburile făcute pe jumătate. De la tragedia din Franţa, aţi devenit o izolaţionistă înverşunată, doamnă senator.

— Asta n-are nimic de-a face cu…

— Ba da, are. Ştiu ce simţiţi. Francezii nu l-au descoperit pe asasinul fiicei dumneavoastră, nici nu s-au prea străduit în sensul ăsta, aşa încât de ce i-am ajuta noi acum? Aţi lăsat însă ca acest punct de vedere să prevaleze asupra interesului naţional.

— Domnule general, eu n-am pierdut pe nimeni, dar sunt de acord cu doamna senator, interveni Martha. Centrul de Comandă a fost creat pentru a colabora cu alte agenţii, nu cu alte naţiuni. Am pierdut din vedere acest lucru.

Rodgers se întoarse şi privi în jos, în ochii Marthei.

— Tatăl tău avea un cântec ce se numea *Băiatul care-a stins lumina.* Era vorba despre un puşti alb, care stinsese luminile într-un club, astfel încât un muzician de culoare să poată cânta acolo…

— Nu-mi da mie lecţii despre tata, îl repezi Martha. Şi nu-mi explica cât sunt de norocoasă că sunt aici, domnule general. Nimeni nu m-a ajutat să devin ceea ce sunt…

— Dacă m-ai fi lăsat să termin, ai fi înţeles ce voiam să-ţi spun, o întrerupse Rodgers, pe acelaşi ton calm.

Generalul nu ridica niciodată tonul în faţa unei femei, era unul din lucrurile esenţiale pe care le învăţase de la mama sa.

— Încercam să-ţi spun doar că expresia lui Goschen, „splendida izolare”, nu mai e valabilă în prezent. Nici în lumea muzicii şi nici în universul politicii. Daca Rusia cedează, căderea ei va afecta China, republicile baltice şi Europa. Dacă Japonia are de suferit...

— Am învăţat principiul dominoului la grădiniţă, i-o tăie Martha.

— Aşa e, l-am învăţat cu toţii, întări Barbara Fox. Chiar crezi, domnule general, că dumneata şi Centrul de Comandă sunteţi pilonii care susţin întreaga structură?

— Ne facem datoria, răspunse Rodgers. Dar am putea face mai mult.

— Iar eu zic că aţi făcut destule şi aşa, i-o întoarse doamna Fox. Când eram încă novice pe băncile Senatului, bombardierelor americane nu li s-a permis survolarea teritoriului Franţei pentru a interveni la Benghazi şi Tripoli. Iar francezii ne erau, cică, aliaţi. Atunci am afirmat în plenul şedinţei că nu ne-am ales corect ţinta bombardamentelor. Am vorbit cât se poate de serios. Mai recent, teroriştii ruşi au aruncat în aer un tunel la New York. Ministerul rus al Securităţii ştia oare ceva despre asta? Ne-au avertizat oare noii noştri amici de la Centrul de Comandă rus? Chiar şi în prezent, acţionează cumva pentru stoparea escaladării gangsterismului rus pe malurile noastre? Nu, domnule general, n-o fac.

— Paul a fost în Rusia pentru a stabili o legătură cu Centrul lor de Comanda, argumentă Rodgers. Credem c-o să obţinem deplina lor cooperare.

— Ştiu, am citit raportul întocmit, spuse senatoarea. Ştii când o să obţinem colaborarea lor? De-abia după ce-o să cheltuim zeci de milioane de dolari pentru a dota Centrul de Comandă rus cu

aparatură la fel de sofisticată ca a noastră. Până atunci însă, generalul Orlov se va fi retras, în locul lui se va afla altcineva, un ins ostil Statelor Unite, iar noi ne vom alege din nou cu un duşman la a cărui înălţare vom fi contribuit din plin.

— Istoria Americii e plină de şanse asumate şi de pierderi de felul ăsta, încuviinţă Rodgers. E plină însă şi de legături care au fost susţinute şi clădite pe baze trainice. Nu putem abandona definitiv optimismul şi speranţa.

Doamna senator se ridică. Îi întinse servieta unuia dintre asistenţi şi-şi netezi cutele fustei negre.

— Domnule general, toată lumea îţi cunoaşte pasiunea pentru aforisme, dar mie nu-mi place să mi se ţină predici. Sunt optimistă şi sper din tot sufletul că vom fi în stare să rezolvăm problemele cu care se confruntă America. Dar nu sunt de acord ca Centrul de Comandă să devină o bază a celor care intervin în tulburările ivite pe plan internaţional. Un grup de reflecţie, da. O sursă de informaţii, da. Un centru de rezolvare a crizelor interne, desigur. Dar nu o echipă de justiţiari internaţionali. Iar pentru îndeplinirea sarcinilor pe care le-am subliniat mai devreme, bugetul pe care l-am propus o să fie suficient.

Doamna Fox se înclină în faţa lui Rodgers, îi strânse mâna Marthei şi porni spre ieşire.

— Doamnă senator, i se adresă Rodgers.

Barbara Fox se opri şi Rodgers făcu câţiva paşi în direcţia ei. Era aproape la fel de înaltă ca el, iar privirea ei albastru-cenuşie o înfruntă pe-a lui fără să clipească.

— Darrell McCaskey şi Liz Gordon au primit sarcina de a colabora pentru sintetizarea unor informaţii, spuse Rodgers. Presupun că aţi auzit despre atacul de azi dimineaţă asupra acelui platou de filmare...

— Nu, răspunse Barbara Fox nedumerită. N-am citit nimic despre asta în ziarul de azi-dimineaţă.

— Bănuiam, mormăi Rodgers.

Toţi funcţionarii guvernamentali îşi preluau informaţiile de la CNN şi din *Washington Post.* De fapt, tocmai pe asta se şi bazase generalul.

— Atacul a avut loc în urmă cu patru ore, continua el. Au fost mai multe victime. Bob Herbert se află acolo în interes de serviciu şi ne-a cerul ajutor.

— Iar dumneata eşti de părere că ar trebui să sprijinim investigaţiile autorităţilor germane? întrebă femeia. Ce interese vitale ale Americii se află în joc? De ce crezi c-ar trebui să le pese contribuabililor americani de asta?

Rodgers îşi cumpăni îndelung replica. Îi întinsese o cursă doamnei senator, iar aceasta muşcase momeala. Lovitura avea să fie necruţătoare.

— E drept, doar doi contribuabili americani vor fi afectaţi, spuse Rodgers, prefăcut indiferent. E vorba de părinţii americancei în vârstă de douăzeci şi unu de ani care a fost răpită de terorişti.

În ochii albastru-cenuşii se iviră lacrimi. Doamna Fox se clătină vreme de o clipă, de parcă s-ar fi străduit din greu să-şi păstreze echilibrul. Trecură câteva clipe înainte ca ea să poată deschide gura.

— N-ai milă deloc, nu-i aşa, domnule general?

— Ba da, atunci când inamicul se predă, doamnă senator.

Ea continuă să-l privească. În ochii ei părea a se fi adunat toată tristeţea lumii, iar Rodgers se simţi ca naiba.

— Ce-ai vrea să-ţi spun acum? izbucni ea. Desigur, trebuie să-i ajutaţi s-o salveze pe fată. E în joc viaţa unui cetăţean american.

— Vă mulţumesc şi-mi cer scuze, rosti Rodgers. Uneori, acţiunile noastre sunt şi în interesul americanilor.

Barbara Fox continuă să-l privească o vreme, apoi se întoarse către Martha. Îşi luă din nou rămas-bun de la aceasta şi ieşi cu

paşi grăbiţi din birou, urmată îndeaproape de cei doi asistenţi.

Rodgers nu-şi mai aducea aminte când se întorsese şi luase de pe masă dosarul cu bugetul. Acesta era însă în mâinile sale atunci când porni la rândul său către uşă.

17

Joi, ora 14:30,
Hamburg, Germania

Henri Toron şi Yves Lambesc nu erau obosiţi. De fapt, nu *mai* erau obosiţi. Sosirea lui Jean-Michel îi trezise pe cei doi francezi, iar apelul telefonic al lui Dominique îi readusese pe deplin în simţiri.

Pe deplin.

Desigur, era vina lui Jean-Michel. Veniseră aici pe post de bodyguarzi, dar acesta preferase să se ducă de unul singur la clubul din Sankt Pauli. Cei trei sosiseră pe teritoriul german după miezul nopţii, în jurul orei unu. Henri şi Yves jucaseră black-jack până la două şi jumătate. Dacă Jean-Michel i-ar fi trezit, l-ar fi însoţit. Ar fi avut, în ciuda oboselii, simţurile treze şi ar fi putut să-l apere de mânia nemţilor. Dar Jean-Michel îi lăsase să doarmă. La urma urmei, ce motive ar fi avut să se teamă?

— De ce crezi că ne-a cerut Monsieur Dominique să te însoţim? mugise Henri, văzând în ce hal arăta Jean-Michel. Ca să dormim pe săturate sau ca să te apărăm?

— N-am crezut c-o să fie vreun pericol, răspunsese Jean-Michel.

— Când ai de-a face cu nemţii, eşti întotdeauna în pericol, declarase sentenţios Henri.

Monsieur Dominique sunase în timp ce Yves înfăşură cuburi de gheaţă într-un prosop, improvizând o compresă pentru ochiul umflat al lui Jean-Michel. Cel care răspunsese fusese Henri.

Ca de obicei, patronul nu ridicase tonul. Nu o făcea niciodată.

Se mulţumise să le înşire instrucţiunile şi închisese. Cei doi ştiau că aveau să fie pedepsiţi cu o lună de sarcini peste program, fiindcă dormiseră liniştiţi, în timp ce Jean-Michel era torturat. Aceasta era sancţiunea standard pentru cea dintâi abatere. Cei care greşeau şi a doua oară erau concediaţi, fără comentarii. Ruşinea de a-l fi dezamăgit pe patron era cu mult mai dureroasă decât pierderea falangei unui deget, pe care erau obligaţi s-o lase în coşul uneia din micile ghilotine ale lui Monsieur Dominique.

Luaseră aşadar un taxi până în St. Pauli, iar acum stăteau rezemaţi de o maşină parcată în apropierea intrării în clubul *Auswechseln.* Străzile începuseră să se umple deja de turişti, dar porţiunea de circa douăzeci de metri care îi despărţea de intrarea clubului era relativ „curată”.

Înalt de un metru nouăzeci, cu un piept ca de taur, Henri îşi omora timpul fumând, în vreme ce Yves, lat în umeri şi mai înalt cu două degete, clefăia de zor guma de mestecat pe care o preparase el însuşi. În buzunarul hainei, Yves avea un revolver Beretta 92F, în vreme ce Henri purta un pistol belgian GP. Misiunea lor era simplă: trebuiau să-l aducă pe Richter la telefon cu orice preţ.

Timp de două ceasuri, Henri nu scăpase din ochi intrarea în club, fumând ţigară de la ţigară. Când uşa se deschise în sfârşit, îl înghionti pe Yves şi, împreună, porniră într-acolo.

Un individ solid tocmai dădea să iasă. Henri şi Yves se prefăcură că trec pe lângă el nepăsători, apoi se întoarseră fulgerător. Înainte ca uriaşul să fi apucat să închidă uşa, Henri îi înfipse ţeava armei în stomac şi îi ceru să se întoarcă.

— *Nein,* răspunse individul, categoric.

Fie că-i era din cale-afară de devotat şefului său, fie că purta o vestă antiglonţ. Henri nu se mai obosi să-şi repete cererea. Îi puse piedică uriaşului şi-l împinse înăuntru. Acesta se împletici,

gata să cadă şi rămase locului rezemat de tejgheaua de la intrare, gemând. Henri îi lipi ţeava armei de frunte. Yves îşi scoase la rândul său pistolul şi dispăru în întuneric, către dreapta.

— Richter, i se adresă Henri individului. *Ou est-il!*

Gorila clubului *Auswechseln* îl trimise la dracu', în germană. Henri ştia ce înseamnă *Holle.* Restul îl deduse din tonul cu care i-o spusese. Mută ţeava revolverului, aţintind-o spre ochiul stâng al individului.

— Pour la derniere fois, rosti el. Richter! Tout de suite!

Un glas răsună în întuneric, articulând limpede în franceză:

— *Nimeni* nu are dreptul să intre în clubul meu înarmat şi să-şi dicteze poruncile după bunu-i plac. Daţi-i drumul lui Ewald.

Zgomotul de paşi se apropie de ei, venind din capătul opus al încăperii întunecate. Henri nu-şi dezlipi revolverul de ochiul gorilei.

O umbră se ivi la capătul tejghelei şi se aşeză pe un scaun.

— Am spus să-i daţi drumul lui Ewald, repetă Richter. Acum.

Yves se apropie, venind din dreapta. Richter nu-i acordă nici măcar o privire. Henri nu se clinti.

— Herr Richter, colegul meu o să formeze un număr la telefonul de pe tejghea şi-o să vă ofere receptorul, anunţă Henri.

— Nu. Nu atâta vreme cât angajatul meu se află sub ameninţarea armei, replică Richter hotărât.

Yves ajunse lângă Richter şi se postă în spatele lui. Germanul nu catadicsi să se întoarcă.

Henri îl privi lung pe Richter. Francezul avea două variante. Să-i dea drumul acestui Ewald, dar asta i-ar fi oferit câştig de cauză lui Richter, creând un precedent nefavorabil pentru ceea ce avea să urmeze. Cealaltă variantă era să-l împuşte pe Ewald; în felul acesta, l-ar fi intimidat poate pe Richter, dar ar fi creat şi probleme cu poliţia. Pe de altă parte, uciderea gorilei nu implica,

în mod automat, cooperarea lui Richter.

Nu mai rămăsese de făcut decât un singur lucru. Instrucţiunile lui Monsieur Dominique cereau să-l aducă pe Richter la telefon şi, după aceea, să facă ceea ce li se ordonase mai devreme. Nu se aflau aici pentru a câştiga un concurs de măsurare a voinţei.

Henri făcu un pas înapoi, dând drumul gorilei. Ewald se ridică indignat şi-i aruncă o privire furibundă lui Henri, după care se îndreptă protector spre Richter.

— E-n regulă, Ewald, rosti acesta. Oamenii ăştia n-or să-mi facă nici un rău. Au venit aici ca să-mi face legătura cu Dominique, din câte-mi dau seama.

— Domnule, n-am să plec câtă vreme se află aici, spuse namila.

— Zău, Ewald, n-am să păţesc nimic. Or fi ei francezi, dar nu-s proşti. Poţi pleca liniştit. Soţia ta te aşteaptă şi n-aş vrea să-şi facă griji inutil.

Uriaşul privi pe rând către patronul său, apoi spre Yves. Se zgâi îndelung la acesta din urmă, apoi spuse:

— Da, Herr Richter. Încă o dată, vă urez o după-amiază plăcută.

— La fel, Ewald, se înclină Richter. Ne vedem mâine dimineaţă.

Aruncând din nou o privire ucigaşă spre Yves, Ewald se întoarse şi ieşi lovindu-se, ca din întâmplare, de umărul lui Henri.

Uşa se închise în urma lui. În tăcerea care coborî, Henri îşi auzi ticăitul ceasului. Făcu un semn din cap către telefonul de la capătul tejghelei.

— Acum, îi spuse el partenerului său. Sună-l.

Yves ridică receptorul, formă un număr, iar apoi îi întinse receptorul lui Richter.

Germanul rămase nemişcat, cu braţele încrucişate.

— Cuplează difuzorul, se strâmbă Henri.

Yves apăsă pe butonul de amplificare şi aşeză receptorul în furcă. Zbârnâitul răsună îndelung, în mai bine de o duzină de rafale, înainte ca, la celălalt capăt al firului, cineva să răspundă apelului.

— Felix? rosti glasul.

— Da, Dominique, răspunse Richter. Sunt aici.

— Cum o mai duci?

— Grozav, replică Richter, privind către Henri, care tocmai îşi aprindea o altă ţigară de la mucul celei vechi. Ar fi de-a dreptul extraordinar dacă nu m-aş afla în prezenţa celor doi haidamaci trimişi de tine. De ce mă insulţi, *monsieur,* ameninţându-mă cu folosirea forţei? Credeai că n-o să accept să stau de vorbă cu tine?

— Nicidecum, răspunse calm Dominique. Nu ăsta e motivul pentru care mi-am trimis oamenii. Să-ţi spun drept, Felix, i-am trimis ca să-ţi închidă localul.

Henri ar fi putut să jure că auzise şira spinării lui Richter trosnind, atunci când acesta prinsese din zbor replica interlocutorului.

— Ca să-mi închidă localul, repeta Richter. Fiindcă am îndrăznit să mă ating de mieluşelul tău, domnul Home?

— Nu, spuse Dominique. El e singurul răspunzător pentru cele întâmplate. N-ar fi trebuit să vină la tine de unul singur. Intenţia mea e de a-ţi demonstra inutilitatea refuzului tău de a colabora cu mine.

— Şi-o s-o faci arătându-ţi muşchii ca un gangster de rând, spuse Richter pe un ton dezamăgit. Mă aşteptam la mai mult din partea ta.

— Asta, Herr Richter, e problema ta majoră. Spre deosebire de tine, eu nu am idei preconcepute. Cred în menţinerea influenţei prin orice mijloc aflat la îndemână. Şi, că veni vorba, nu te obosi să telefonezi la serviciul tău de companie, în după-amiaza asta,

ca să verifici programările pentru diseară. O să constaţi că fetele şi băieţii au preferat să se alăture unui serviciu concurent.

— Oamenii mei n-or să se lase convinşi să se supună unei asemenea mârşăvii, izbucni Richter. Nu-i poţi obliga să te asculte.

Henri observă schimbarea din glasul lui Richter. Încetase să fie arogant. Simţi privirea lui Richter aţintita asupră-i, atunci când îşi strivi ţigara de registrul oaspeţilor.

— Aşa e, oamenii tăi n-or să accepte să fie siliţi, îl aprobă Dominique. În schimb, or să fie dispuşi să te urmeze. Iar tu o să faci ce-ţi spun, dacă nu cumva eşti dispus să renunţi la mai mult decât propriile-ţi mijloace de trai.

Câteva secunde mai târziu, registrul începu să fumege. Richter se ridică de pe scaun şi făcu un pas în direcţia lui. Henri ridică pistolul, iar Richter se opri.

— Asta înseamnă bătaie de joc, nu bun simţ, spuse el. Cine are de câştigat dacă ne umplem de sânge unii pe alţii? Numai duşmanii.

— Tu ai fost cel ce-a vărsat sânge pentru întâia oară, replică Dominique. Să sperăm însă c-a fost prima şi ultima dată.

O flacără izbucni din paginile registrului, luminând portocaliu chipul lui Richter. Sprâncenele-i erau încruntate, iar gura schimonosită într-un rictus furios.

— Asigurările or să-ţi deconteze îndeajuns de mult din pagube ca s-o poţi lua de la capăt, urmă Dominique. Între timp, o să am grijă ca organizaţia ta să aibă banii necesari ca să continue să funcţioneze. Prin urmare, cauza n-o să aibă de suferit. Doar mândria ta o să fie rănită. Iar acesta, Herr Richter, nu e un motiv îndeajuns de serios ca să am insomnii din pricina remuşcărilor.

În timp ce paginile registrului se înnegreau, transformându-se în cenuşă, Henri duse registrul pe tejghea. Alimentă flacăra cu şerveţele, iar apoi înşiră teancul de şerveţele până dedesubtul

rezervorului de bioxid de carbon de lângă pompa pentru sifon.

— Acum ţi-aş sugera să pleci, împreună cu asociaţii mei, spuse Dominique. Ăsta nu e genul de *Feuer* în care să vrei să fii implicat. O zi bună în continuare, Felix.

Dominique închise telefonul, iar în difuzor se auzi tonul.

Henri făcu un pas către uşă, făcându-le celorlalţi doi semn să-l urmeze.

— N-o să dureze mai mult de două minute, spuse el. Ar fi timpul să mergem.

Yves îşi scoase guma din gură şi o lipi de muchia tejghelei. Richter nu se clinti.

— Herr Richter, i se adresă Henri. Ca să nu fiţi tentat să stingeţi focul, Monsieur Dominique ne-a instruit să ne asigurăm fie că plecaţi împreună cu noi, fie că nu mai părăsiţi localul. Ce alegeţi?

Flăcările sclipiră în ochii lui Richter, care-i privi ţintă pe cei doi. Apoi, cu privirea îndreptată înainte, acesta părăsi cu paşi grăbiţi clubul, fără a scoate vreun cuvânt. Ceilalţi îl urmară în fugă.

Richter făcu semn unui taxi. Henri şi Yves porniră în direcţia opusă, zorind către apele de un albastru întunecat ale Elbei.

Nici măcar nu întoarseră capul atunci când auziră explozia, urmată, după un răgaz de o fracţiune de secundă, de impactul schijelor cu solul şi de strigătele de ajutor ale trecătorilor răniţi sau doar înspăimântaţi.

Când şoferul de taxi auzi bubuitura, trase pe dreapta. Privi în urmă, înjură, după care coborî din maşină şi se îndepărtă în fugă spre locul dezastrului, pentru a încerca să vadă dacă nu le putea fi de ajutor eventualilor răniţi.

Felix Richter nu i se alătură. Rămase aşezat pe bancheta din spate, privind ţintă înainte. Neştiind cum arăta Dominique, în mintea lui nu se contura vreun chip anume. Nu vedea decât strălucirea roşie a urii. Acolo, în maşină, începu să urle. Urlă din

rărunchi, până când glasul i se stinse, urlă până când îşi epuiză şi ultimele resurse, până când urechile şi gâtul începură să-l doară. Cu răsuflarea tăiată, îşi umplu plămânii cu aer şi urlă iar, revărsându-şi furia şi frustrarea.

Rămânând din nou fără suflare, tăcu. Fruntea i se umpluse de broboane de sudoare ce-i picurau în ochi. Răsufla greu, dar redevenise calm şi hotărât. Privi în urmă şi văzu mulţimea de gură-cască adunată pentru a vedea incendiul. Unii se holbară la el, dar el le susţinu privirile, fără teamă şi fără ruşine.

Mulţimea îl privea, pricepu el. Mulţimea. Ei erau poporul Fuhrerului. Erau sângele ce, pompat de Conducător, dădea viaţă ţării. Mulţimea...

Nici în ruptul capului nu avea să i se alăture lui Dominique tocmai acum. Refuza să fie pionul lui sau un trofeu oarecare. Şi în nici un caz, nu avea să lase nepedepsită jignirea pe care i-o adusese Dominique.

El nu poate fi distrus, îşi zise Richter. Dar putea fi umilit, dacă era luat pe nepregătite.

Mulţimea. Poporul. Sângele vieţii unei naţiuni. Vor răspunde unei inimi puternice. Iar guvernul, trupul acelei naţiuni, va fi nevoit să le dea ascultare.

Privind în oglinda retrovizoare şi urmărind flăcările ce-i mistuiau clubul, Richter ştiu ce-i rămânea de făcut.

Coborî din maşină şi o luă pe jos, cale de două cvartale, îndepărtându-se fără prea mare tragere de inimă de mulţimea de curioşi. Luă un alt taxi şi se îndepărta către apartamentul său din centru, pentru a da un telefon. Acel apel telefonic avea să schimbe cursul istoriei Germaniei şi, cu siguranţă, pe cel al istoriei întregii lumi.

18

Joi, ora 8:34,
New York, New York

Clădirea cu trei etaje zugrăvită într-un maroniu nedefinit, situată pe Christopher Street, în West Village, fusese înălţată în 1844. Uşa, obloanele şi cele două trepte de la intrare rămăseseră neschimbate. Deşi zugrăveala veche de câteva zeci de ani începuse să se scorojească pe alocuri, casa avea ceva atrăgător în desuetudinea ei. Fiind atât de aproape de terenurile instabile de pe malul fluviului Hudson, fundaţiile alunecaseră niţel şi multe din cărămizile zidurilor urmaseră aceeaşi tendinţă. Mişcarea lor crease crăpături ondulate simetric de-a lungul întregii faţade, care fuseseră apoi umplute cu mortar.

De-o parte şi de cealaltă a clădirii se aflau o florărie şi o bombonerie. Venită în America la începutul anilor optzeci, familia Dae-jung – doi tineri coreeni care erau proprietarii florăriei – nu acordase niciodată atenţie bărbaţilor şi femeilor care intrau şi ieşeau din clădirea veche de un veac şi jumătate de alături. Nici Daniel Tetter şi Matty Stevens, doi bărbaţi între doua vârste ce se ocupau de bomboneria Voltaire, nu fuseseră mai curioşi. Doar de câteva ori, în cei douăzeci şi şapte de ani de când îşi deschiseseră prăvălia, avuseseră prilejul să-l întâlnească pe distantul proprietar din Pittsburgh.

Apoi, în urmă cu trei luni de zile, agentul special Douglas DiMonda de la biroul new yorkez al FBI-ului şi mai vârstnicul comisar de divizie din cadrul Poliţiei Municipale Peter Arden îi vizitaseră pe cei doi Dae-jung, precum şi pe Tetter şi Stevens.

Negustorii fuseseră informaţi că, în urmă cu patru luni, FBI-ul şi Poliţia din New York alcătuiseră o echipă comună menită să investigheze activitatea ocupanţilor clădirii maronii. Vecinilor li se dezvăluise doar că actualul titular al chiriei clădirii, Earl Gumey, era un extremist rasist ce milita pentru supremaţia albilor şi că acesta era suspectat că plănuise o serie de acţiuni împotriva negrilor şi a homosexualilor din Detroit şi Chicago.

Ceea ce omiseseră agenţii era că în gruparea paramilitară căreia îi aparţinea Gumey, ce purta numele Naţiunea Pură, fusese infiltrat cu un an în urmă un agent al FBI-ului. Scriindu-i, potrivit unui cod convenit anterior, „mamei" sale din Grenda Hills, California „John Wooley" transmisese informaţii despre antrenamentele Naţiunii Pure la baza acesteia din Munţii Mohawk din Arizona şi despre intenţia superiorilor săi de a angaja gruparea drept braţ armat al altor organizaţii rasiste şi grupări paramilitare. Agentul reuşise să afle că se pregătea o operaţiune de mare amploare, care avea să se desfăşoare la New York, ceva mult mai semnificativ decât ambuscadele soldate cu moartea a trei negri la Detroit şi cu violarea a cinci lesbiene la Chicago. Din nefericire, agentul nu fusese trimis în Manhattan împreună cu restul grupului expediţionar şi nu cunoştea detalii despre intenţiile Naţiunii Pure. Spre deosebire de comandantul Gumey.

După luni de supraveghere din stradă şi din maşini parcate în preajmă, de preluare de amprente de pe cutiile de bere aruncate la gunoi şi de cercetări în arhive, DiMonda şi Arden se convinseseră că aveau de-a face cu o echipă alcătuită din cei mai periculoşi membri ai Naţiunii Pure. Şase din cei şapte bărbaţi şi una din cele două femei ce locuiau în clădirea maronie aveau cazier, în majoritatea cazurilor pentru crime sau delicte grave. Şi totuşi, echipa operativa nu reuşise să afle ce punea la cale Gurney. Telefoanele sub ascultare nu revelaseră decât conversaţii despre vreme, slujbe şi familie, iar extremiştii nu

trimiseseră nici un mesaj prin fax. Obţinerea unui mandat judecătoresc pentru deschiderea scrisorilor şi a coletelor poştale nu adusese, la rându-i, nimic nou. În mod cert, ocupanţii clădirii presupuneau că erau urmăriţi şi nu voiau să dea de bănuit, semn că se pregătea într-adevăr ceva.

Apoi, cu două săptămâni înainte ca agenţii să fi luat legătura cu familia Dae-jung, Tetter şi Stevens, echipa de supraveghere descoperise ceva care-i determinase să iasă din expectativă. Cei nouă indivizi care locuiau în casa maronie începuseră să care înăuntru tot mai multe cutii, saci şi valize. Soseau de fiecare dată câte doi, dintre care unul era întotdeauna cu mâinile goale înfipte în buzunarele unei jachete groase. Membrii echipei de supraveghere nu avuseseră nici o îndoială în privinţa conţinutului buzunarelor: erau arme şi acolo, la fel ca în cutii, în saci şi în valize. DiMonda şi Arden nu aveau însă de gând să se mulţumească să captureze nişte arme. Dacă sus se afla un adevărat arsenal, echipa operativă intenţiona să pună mâna pe întregul inventar.

Ideea de a face rost de un mandat de percheziţie pentru o cercetare la faţa locului fusese respinsă din capul locului. Până când echipa de intervenţie ar fi ajuns la etajul trei – de regulă, cartierele generale ale unor astfel de organizaţii erau întotdeauna plasate la ultimul etaj – orice documente sau dischete compromiţătoare ar fi fost distruse. În plus, DiMonda şi Arden nu intenţionau să se poarte cu mânuşi cu aceşti ticăloşi. Moe Gera, comandantul biroului, îşi dăduse acordul pentru deplasarea discretă a unui detaşament de atac, pentru orice eventualitate.

Negustorii fuseseră imediat de acord să lase acest detaşament să-şi ocupe poziţiile în magazinele lor. Ideea unui atac îi înspăimântase, ca şi cea a posibilelor repercusiuni. Cu toţii participaseră însă la marea demonstraţie de protest din Village,

care urmase atacurilor bandelor de *skinheads* şi recunoscuseră că nu şi-ar fi iertat niciodată dacă, din cauza temerilor lor, alţii şi-ar fi pierdut vieţile. DiMonda le promisese protecţie din partea poliţiei new yorkeze, atât acasă, cât şi la serviciu.

Echipa îşi ocupase locurile discret, în timp. Agentul FBI de origine coreeană Park fu angajat în prăvălia familiei Dae-jung. Tetter şi Stevens îl angajaseră pe Johns, un comisionar negru care era de fapt detectiv în cadrul poliţiei New York-ului. Ambii angajaţi petreceau o mulţime de timp în faţa prăvăliilor, fumând şi fiind văzuţi de cei care intrau în clădire. Două săptămâni mai târziu, fiecare prăvălie mai angajase câte trei noi ajutoare, numărul agenţilor operativi prezenţi la faţa locului ridicându-se astfel la opt. Cu toţii lucrau în tura de zi, în perioada când activitatea din clădirea maronie se intensifica. Adevăraţii angajaţi ai celor două prăvălii erau plătiţi ca să stea acasă şi să-şi ţină gura.

Fiecare dintre noii angajaţi avusese grijă să fi fost remarcat de cei ce veneau şi plecau din clădirea maronie. Fiind văzuţi des prin preajmă, aveau să treacă neobservaţi.

Poliţistul cartierului fusese înlocuit temporar de către detectivul Arden. Ascunzându-şi fizicul impresionant de culturist sub nişte haine lăbărţate, DiMonda începuse să bântuie strada în chipul unui individ fără adăpost care, din când în când, dormea pe pragul casei maronii şi trebuia să fie împins deoparte pentru a elibera intrarea. Gumey însuşi i se plânsese în repetate rânduri lui Arden, cerându-i să-l izgonească pe acel „rahat împuţit şi bun de nimic”. Arden promisese să facă tot posibilul în acest sens.

FBI-ul reuşise să obţină de la proprietarul clădirii planurile acesteia, omul fiind convins că avea de-a face cu un potenţial cumpărător. Planul fusese scanat şi, cu ajutorul calculatorului, biroul din New York al FBI-ului alcătuise o imagine tridimensională a clădirii, fiind apoi puse la punct detaliile

planului de bătaie. Fusese o zi aleasă, la o oră matinală, când străduţa îngustă cu sens unic avea să fie cât mai puţin circulată. La ora aceea, valul de oameni care se îndreptau spre slujbe avea să fi trecut, iar turiştii nu vor fi invadat încă Greenwich Village.

În zorii „dimineţii D”, când încă nu se luminase, poliţiştii îmbrăcaţi în civil se strecurară în cele două prăvălii vecine. În total, în fiecare dintre acestea se aflau acum câte cinci ofiţeri de poliţie, a căror misiune era de a face arestări, de îndată ce răufăcătorii aveau să iasă din bârlog.

Echipele iniţiale prezente în cele două prăvălii primiră ordinul de a intra în acţiune atunci când DiMonda avea să strige „Hei”. Acest semnal avea să fie dat fie când unul dintre ocupanţii clădirii avea să-l împingă, fie când Arden avea să încerce să-l alunge din pragul intrării în clădire. După ce echipa iniţială va fi intrat în acţiune, întăririle, adică un detaşament format din doisprezece poliţişti, aveau să-şi părăsească furgoneta parcată după colţ, pe Bleecker Street. Şase dintre ei aveau să intervină numai în cazul în care se auzeau focuri de armă. În momentul declanşării acţiunii în forţă, poliţia avea să blocheze strada la ambele capete, împiedicându-i totodată pe locuitorii zonei să-şi părăsească apartamentele. Dacă neonaziştii reuşeau să iasă din clădire, ceilalţi şase poliţişti din echipa de rezervă aveau să se afle la post, pe stradă, pentru a-i lua ca din oală. Tot pe Bleecker Street aştepta şi o ambulanţă, pentru orice eventualitate.

Totul începu la opt şi treizeci şi patru de minute, când DiMonda se aşeză pe prag, cu o cafea şi un covrig. În ultimele câteva săptămâni, primele două persoane părăseau clădirea de regulă între zece şi zece şi jumătate, luau metroul până la Thirty-third Street, după care se îndreptau spre un birou situat pe Sixth Avenue. Respectivul birou nu făcuse niciodată un secret din destinaţia sa: un punct de vânzare şi preluare de anunţuri, ca şi o subredacţie a revistei *Puhrer.* Cei doi vizitatori preluau ce

trebuia din acel birou şi se întorceau în apartamentul din clădirea maronie. FBI-ul examinase pachetele destinate biroului revistei şi nu găsise nici un fel de arme; rămânea o singură posibilitate: cei din redacţie cumpărau arme, muniţie şi pumnale de pe stradă şi le depozitau acolo, urmând a le distribui ulterior celor din Naţiunea Pură sau oricui altcuiva.

Uşa clădirii maronii se deschise la opt şi patruzeci şi patru de minute. În clipa aceea, DiMonda îşi aruncă ceaşca de cafea spre dreapta, în faţa magazinului de dulciuri şi se rostogoli în holul clădirii. Arden, care aşteptase în interiorul prăvăliei, ieşi în momentul în care văzu ceaşca rostogolindu-se pe trotuar.

O tânără blondă platinată şi bine făcută se împiedică de DiMonda.

— Domnule ofiţer! striga ea. Luaţi gunoiul ăsta de-aici!

Un individ înalt, cu mustaţă, îl luă de guler pe mai scundul DiMonda şi se pregăti să-i facă vânt în strada.

— Hei! urlă acesta, indignat.

Un agent ieşi din florărie şi se postă în spatele fetei care ieşise. Când ea încerca să-l împingă pe DiMonda, agentul sări între ei şi o împinse pe fată spre florărie. Fata ţipă la el, atunci când un alt agent ieşi din prăvălie şi o anunţă că era arestată. Fata încercă să se opună, iar cei doi ofiţeri îi puseră cătuşele şi o siliră să intre în prăvălie, unde o închiseră în încăperea din dos.

Între timp, Arden intrase în holul clădirii.

— Ce naiba mai aşteptţi, dom’le? se răsti neonazistul la Arden, în vreme ce tocmai reuşise să-l scoată pe DiMonda în stradă, la timp pentru ca doi agenţi să-l apuce de subsuori şi să-l târască înăuntrul magazinului de dulciuri.

— Nu vă faceţi griji, domnule! strigă Arden. O să am grijă ca vagabondul ăsta să nu vă mai deranjeze.

Acest anunţ era destinat, de fapt, eventualilor ascultători aflaţi în clădire. Arden îşi scosese deja pistolul Sig Sauer P226 de 9

milimetri şi se lipise de peretele din stânga scărilor.

DiMonda ajunse înăuntru dintr-un salt, trecând în dreapta. Opt agenţi îl urmară, intrând doi câte doi. Primii doi se postară de-o parte şi de alta a uşii încăperii de la parter, în spatele scărilor. Unul dintre ei îngenunche, având arma aţintită asupra uşii, în vreme ce al doilea rămase în picioare, într-o poziţie din care să poată vedea primul palier intermediar. Următorii doi agenţi trecură de Arden şi DiMonda şi luară poziţie pe primul palier intermediar. Urcară cu grijă, în poziţii atent studiate, astfel încât să exercite o presiune cât mai mică asupra treptelor, pentru a nu le face să scârţâie.

Alţi doi agenţi urcară, oprindu-se la jumătatea scărilor, urmaţi de încă doi, care ocupară palierul de la primul etaj, unul dintre ei ţinând sub observaţie uşa, iar altul scările. Ultimii doi se postară la jumătatea următorului rând de trepte şi, în sfârşit, Arden şi DiMonda urcară până la ultimul etaj. DiMonda se aşeză în faţa uşii, în timp ce Arden se lipsea de perete în dreapta ei, lângă trepte, cu arma îndreptată în sus şi privirea aţintită asupra partenerului său. DiMonda avea să-i arate calea de urmat. Dacă agentul FBI hotăra să intre, avea să-l urmeze. Dacă avea să se retragă, Arden urma să-i acopere retragerea şi abia apoi să se ia după el.

DiMonda scoase din buzunarul hainei sale ponosite un mic dispozitiv ce arăta ca o seringă hipodermică, având dedesubt un mic receptacul de dimensiunile a trei monede de zece cenţi suprapuse. Îngenunche cu arma în mâna dreaptă şi, cu mare băgare de seamă, introduse vârful subţire al dispozitivului în gaura cheii, lipindu-şi apoi ochiul de capătul opus.

Dispozitivul FOALSAC *(Fiber-Optic Availablelight Scope and Camera)* – o cameră de luat vederi cu fibre optice – oferea utilizatorului o imagine panoramică a încăperii cercetate, fără a emite sunete sau lumină. Micul receptacul inferior conţinea o

baterie cu cadmiu şi o rolă de film menită să înregistreze tot ceea ce dorea observatorul. DiMonda mişcă uşor micul aparat dinspre stânga spre dreapta, apăsând pe partea inferioară a cartuşului de film de câte ori dorea să înregistreze vreo imagine dintre cele văzute. La procesul acestor ticăloşi, dovezile fotografice aveau să constituie o probă de netăgăduit. Cu atât mai mult cu cât dispozitivul îi dezvălui rasteluri cu arme automate, două lansatoare de grenade M79 şi un maldăr de puşti FMK semiautomate. În încăpere se aflau trei oameni. Un bărbat şi o femeie luau micul dejun la o masă din partea dreaptă, iar cea de-a treia persoană – Gumey – era aşezată la o altă masă, în dreptul uşii şi lucra la un calculator portabil. Asta însemna că ceilalţi patru neonazişti se aflau în dormitoarele de la nivelurile inferioare.

DiMonda ridică trei degete, arătând spre încăpere. Arden privi în josul treptelor, repetând gestul. Apoi aşteptă ca restul agenţilor să-şi verifice propriile obiective.

Prin semne, fu anunţat că ceilalţi membri ai Naţiunii Pure erau cazaţi câte doi în fiecare cameră. DiMonda ridică degetul mare al mâinii stingi, semnalând astfel începerea următoarei etape a atacului.

Lucrau cu toţii repede, ca nu cumva vreunul dintre ocupanţii încăperilor să se hotărască să iasă la plimbare ori să-şi cumpere vreun ziar.

DiMonda îşi puse deoparte dispozitivul de observare. Deoarece existau şanse ca uşile să fi fost întărite pe dinăuntru cu gratii de fier, agenţii nu aveau să încerce să le spargă prin forţe proprii, ci ataşând o încărcătură de explozibil plastic pentru clanţe. Încărcăturile fuseseră calculate pentru a fi îndeajuns de puternice încât să străpungă orice fel de închizătoare sau întăritură. Un mic scut de metal proteja partea exterioară a bucăţii de explozibil, fiind menit să direcţioneze explozia spre

interior; de acesta era fixat un cronometru cât o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi. În vârful lui se afla un mâner minuscul. O dată tras, acesta declanşa o numărătoare inversă de zece secunde. La sfârşitul ei, o sarcină electrică amorsa explozia plasticului.

DiMonda încuviinţă din cap. Cel aflat pe palierul intermediar transmise mai departe semnalul. La cel de-al treilea semn din cap al lui DiMonda, toţi agenţii traseră de mâner.

În timp ce numărătoarea inversă înainta în tăcere, agenţii aflaţi pe paliere se apropiară de uşi. Atunci când fusese plănuit atacul, studiaseră repartizarea posibilă a membrilor Naţiunii Pure în diversele încăperi, iar acum acţionau în consecinţă. Agenţii Park şi Johns urcară aşadar la ultimul etaj. Park se postă înapoia lui DiMonda, iar Johns rămase pe trepte, chiar în spatele lui Arden. Ceilalţi doi agenţi se aşezară în dreptul uşilor de la primul şi, respectiv, al doilea nivel.

DiMonda se retrăsese în stânga, astfel încât clanţa propulsată de explozie să nu-l lovească. Arătă spre sine, iar apoi, pe rând, spre Park şi Johns. Aceasta era ordinea în care, de la stânga spre dreapta, aveau să se ocupe de cei aflaţi în încăpere. Agentul Arden avea să-l ajute pe oricare ar fi avut nevoie.

Cronometrul sfârşi numărătoarea inversă şi explozibilul fu amorsat. Se auzi o bubuitură nu mai puternică decât cea a unei pungi de hârtie ce explodează. Clanţa de alamă fu distrusă, iar uşa se deschise spre interior.

DiMonda intră primul, urmat de Park, Johns şi Arden. În fumul care invadase încăperea în urma exploziei, cei patru se aliniară, strigând într-un glas: „Nici o mişcare!”, din rărunchi şi cât putură de tare, urletul fiind menit să-i intimideze cât mai mult pe cei vizaţi.

Doi dintre rasişti se ridicară auzind explozia, dar nu făcură nici o mişcare, spre deosebire de Gumey. Acesta se ridică, aruncă

laptopul în direcţia lui Park şi îşi duse mâna sub masă.

Park lăsă jos arma şi prinse din zbor calculatorul, strigând către Arden:

— Ocupă-te de el!

Arden nu aşteptase un astfel de îndemn, ci îşi scosese revolverul de 9 milimetri, în timp ce Gumey, la rândul său, smucea din teaca fixată sub tăblia mesei un automat Sokolovsky, de calibrul 45. Arma de 45 scuipă foc cea dintâi, primul glonţ izbind marginea vestei antiglonţ a lui Arden. Umărul agentului fu sfărâmat de lovitură, dar şocul îl propulsă pe agent în afara razei de acţiune a ploii de gloanţe care urmă. În timp ce acestea izbeau peretele din spatele său, Arden trase, o dată cu Park, care se ghemuise, aşezase laptopul pe podea şi deschisese focul.

Unul din gloanţele lui Arden îl lovi pe neonazist în şoldul stâng, iar altul în piciorul drept, în vreme ce glonţul pornit din arma lui Park îi găuri antebraţul drept.

Urlând de durere, Gumey scăpă din mână arma şi se prăbuşi într-o rână. Dintr-un salt, Park fu lângă el şi-i lipi pistolul de tâmplă. În cele patru secunde cât durase schimbul de focuri, nici bărbatul şi nici femeia nu se clintiseră.

De la etajele inferioare nu se auzise vreun foc de armă, dar împuşcăturile de la ultimul etaj alarmaseră echipa de rezerva, care năvăli în clădire. Se năpustiră pe scări în sus, în timp ce Park îi punea cătuşele lui Gumey. DiMonda şi Johns îi obligară pe ceilalţi doi să se lipească de perete, cu mâinile la spate. În timp ce le puneau cătuşele, femeia urlă la DiMonda, numindu-l trădător al propriei rase, în timp ce bărbatul profera înjurături şi ameninţări la adresa familiei sale. Nici unul dintre ei nu păru să-l fi băgat în seamă pe Johns.

Trei dintre membri echipei de rezervă sosiră pe palierul ultimului etaj şi luară poziţia doi-unu: doi dintre ei se repeziră înăuntru, ocupând poziţii de tragere în dreapta şi-n stânga, în

timp ce al treilea se trânti pe burtă în cadrul uşii, gata să-i acopere, în caz de nevoie. Văzând că Arden şi conducătorul extremiştilor zăceau pe podea, iar ceilalţi doi inamici aveau deja cătuşe la mâini, cel din uşă se ridică şi plecă să cheme ambulanţa.

Cei doi agenţi rămaşi din echipa de rezervă se ocupară de prizonieri, iar DiMonda se apropie de Arden.

— Nu-mi vine să cred, gâfâi acesta.

— Nu vorbi, spuse DiMonda, îngenunchind la căpătâiul lui. Dacă ţi-ai rupt vreun oscior, n-are rost să agravezi situaţia mişcându-te.

— Bineînţeles că mi-am rupt oasele, şuieră Arden. Mai exact, blestematul ăsta de umăr. Lucrez de douăzeci de ani în poliţie şi n-am fost rânit nici măcar o dată. Aveam toate şansele să ies teafăr la pensie, iar nemernicul ăsta m-a lovit. Şi ce lovitură. Vechea şmecherie ieftină, cu pistolul de sub tăblia mesei…

În ciuda rănilor, Gumey reuşi să articuleze:

— Veţi muri. Cu toţii veţi muri.

DiMonda ridică privirea spre el, în timp ce brancardierii îl aşezau pe targă.

— Mda, până la urmă, toţi ne ducem, odată şi-odată, ridică el din umeri. Dar, până atunci, vom continua să scormonim prin tufişuri, ca să distrugem toţi şerpii de teapa voastră.

— Nu va trebui să căutaţi prea mult, râse Gumey. Tuşi, apoi continuă, scrâşnind din dinţi: Vom ieşi noi, de bunăvoie şi va fi vai şi-amar de voi!

19

Joi, ora 14:45,
Hamburg, Germania

Hood şi Lang fură uimiţi atunci când, întorcându-se, Hausen îi anunţă că trebuia să plece.

— Ne revedem mai târziu, în biroul meu, rosti acesta, strângându-i mâna lui Hood.

Apoi, înclinându-se uşor către Stoll şi Lang, plecă. Nici Hood şi nici Lang nu se osteniră să-l întrebe ce se întâmplase. Se mulţumiră să-l urmărească cum se îndepărta cu paşi grăbiţi către parcarea unde îşi lăsase maşina ceva mai devreme.

Când Hausen demară, dispărând din unghiul lor de vedere, Stoll întrebă uimit:

— Omul ăsta e cumva Superman? Credeţi că e vorba de o nouă misiune pentru *Ubermensch!*

— Nu l-am mai văzut niciodată atât de tulburat, rosti Lang. Părea neliniştit şi… i-aţi remarcat privirea?

— La ce vă referiţi? întrebă Hood.

— Avea ochii injectaţi, de parc-ar fi plâns, explică Lang.

— Poate c-a aflat de vreun deces al cuiva apropiat, sugeră Hood.

— Poate. Însă, într-un astfel de caz, ne-ar fi spus-o. Ar fi amânat întâlnirea, spuse Lang şi clătina din cap. E foarte straniu.

Hood însuşi era neliniştit, fără să ştie prea bine de ce. Deşi abia îl cunoscuse pe Hausen, avusese impresia că ministrul-adjunct de externe era un om cu o personalitate extrem de puternica. În calitate de om politic, nutrea convingeri ferme, pe

care le considera a fi în interesul ţării sale. Din raportul pregătit de Liz Gordon, Hood aflase că Hausen cutezase să-i înfrunte pe neonazişti în public, la cea dintâi ediţie a Zilelor Haosului şi că publicase o serie de editoriale în diferite ziare, solicitând insistent publicarea Registrelor Morţii de la Auschwitz, listele întocmite de Gestapo cu cei morţi în lagărul de concentrare. Nu părea a-i sta în fire să fugă din faţa unei probleme.

Cei trei aveau însă o mulţime de alte treburi, aşa încât, în vreme ce se îndreptau spre biroul său, Lang afişă o expresie neutră, cea pe care o utiliza de fiecare dată când avea treabă.

— De ce aţi avea nevoie pentru a vă face demonstraţia? îl întrebă industriaşul pe Stoll.

— Doar de o suprafaţă plană, răspunse Stoll. Tăblia unei mese sau chiar podeaua îmi va fi de-ajuns.

Biroul lipsit de geamuri era surprinzător de mic. Era luminat de tuburi fluorescente discret camuflate şi singurele piese de mobilier erau cele două canapele aşezate faţă în faţă. Biroul lui Lang era o simplă placă de sticlă aşezată deasupra a două coloane de marmură de aceeaşi culoare. Pereţii erau zugrăviţi în alb, iar pardoseala era din gresie albă.

— Constat că vă place albul, remarca Stoll.

— Se presupune a avea o valoare psihoterapeutică ridicată, explica Lang.

— Unde mi-aş putea descărca povara? întrebă Stoll, scoţându-şi rucsacul.

— Pe birou e numai bine, răspunse Lang. E solid şi rezistent la zgârieturi.

Stoll îşi aşează bagajul lângă telefonul care era tot de culoare albă.

— Valoare psihoterapeutică, repetă acesta. Vreţi să spuneţi că nu e la fel de deprimant ca negrul, sau că, spre deosebire de albastru, nu e o culoare trista? Vă referiţi la genul ăsta de

considerente?

— Exact, confirmă Lang.

— Nu mă văd deloc în postura de a-i cere doamnei senator Fox banii necesari pentru a zugrăvi întreg Centrul de Comandă în alb, rosti Hood.

— Mda, rânji Stoll. Ar vedea roşu în faţa ochilor, iar tu te-ai înnegri de furie.

Hood se strâmbă, în vreme ce Lang se apropie de birou, urmărindu-l cu atenţie pe colegul acestuia.

Primul obiect scos din rucsac fu o cutie argintie de dimensiunile unei cutii de pantofi. În partea anterioară avea o deschizătură prevăzută cu un opercul, iar în partea opusă un vizor.

— E un revelator de imagine cu laser, explică Stoll, plin de solicitudine.

Cel de-al doilea obiect era de dimensiunile unui fax mai mic.

— Ăsta e un generator de imagine, cu sondare optică şi electronică.

Scoase apoi din rucsac un al treilea obiect, o cutie din plastic alb plină cu cabluri, ceva mai mică decât cea argintie.

— Iar ăsta e alimentatorul portabil, încheie Stoll. Nu se ştie niciodată când o să fim nevoiţi să acţionăm în străfundurile pădurii.

Apoi, rânjind din nou:

— Sau, mă rog, pe masa unui laborator mai slab dotat.

— Ce-i ăsta, de fapt? întrebă Lang, continuând să privească foarte atent.

— Pe scurt, e ceea ce noi am numit dispozitivul T-Bird, anunţă Stoll. Direcţionează un fascicul laser către un anume obiect, generând astfel imagini. Pulsul laser are o frecvenţă de aproximativ o sută de femtosecunde, adică o zecime dintr-o trilionime de secundă.

Apăsă pe un buton de formă pătrată instalat pe alimentator.

— Se obţin astfel oscilaţii de ordinul terahertzilor, ce acoperă domeniul radio şi cel infraroşu al spectrului. Acestea ne permit sa detectam ceea ce se află dincolo de un înveliş subţire: hârtie, plastic, lemn... practic, aproape orice. E de-ajuns să ştii cum să interpretezi modificările oscilaţiilor pentru a şti ce se află de cealaltă parte a învelişului în cauză. Cuplând acest segment la acest aparat – atinse generatorul de imagini – obţinem de fapt o imagine limpede a ceea ce se află în interior.

— Un soi de dispozitiv cu raze X, deduse Lang.

— Da, cam aşa ceva; îi lipsesc însă tocmai razele X, zâmbi Stoll. Aparatul nostru poate fi folosit şi pentru determinarea compoziţiei chimice a unui anume obiect. De pildă, cantitatea de grăsime dintr-o felie de şuncă.

Stoll se apropie de Lang şi întinse mâna, rostind:

— Vreţi să-mi împrumutaţi pentru o clipă portofelul dumneavoastră?

Lang îşi duse mâna la buzunarul de la piept şi-şi scoase portofelul, pe care i-l întinse apoi tânărului savant. Stoll îl luă şi-l aşeză la capătul opus al biroului. Apoi se apropie de dispozitiv şi apăsă pe un buton verde.

Cutia argintie bâzâi o clipă, după care din aparatul asemănător unui fax se ivi o bucată de hârtie.

— E îndeajuns de silenţios, spuse Stoll. Am efectuat această operaţiune jos, în laborator, fără ca tehnicianul de lângă mine să fi auzit ceva.

Când hârtia se derula, Stoll o scoase din aparat şi-i aruncă o scurtă privire. Apoi i-o întinse lui Lang.

— Sunt soţia şi copiii dumneavoastră? întrebă el.

Lang privi uimit imaginea uşor difuză în alb-negru a familiei sale.

— Remarcabil, murmură el. E de-a dreptul uimitor.

— Imaginaţi-vă ce s-ar putea obţine dacă am prelucra imaginea cu ajutorul unui computer, sugeră Stoll. Dacă am elimina bruiajele şi am rafina niţel detaliile.

— Iniţial, când laboratoarele noastre au dezvoltat această tehnologie, încercam să aflăm ce gen de gaze şi lichide se aflau în interiorul unor bombe, explică Hood. Speram să le putem neutraliza de la distanţă, fără a fi nevoiţi să le atingem. Singura problemă era faptul că prezenţa unui receptor era necesară de cealaltă parte a obiectului, pentru a analiza razele T care-l străbăteau. Apoi, echipele de cercetare şi dezvoltare ale Centrului au găsit o cale de a efectua analiza direct la sursă. În felul acesta, dispozitivul T-Bird a devenit o excelentă unealtă de supraveghere.

— Care e raza de acţiune efectivă? vru să afle Lang.

— Practic, e egală cu distanţa până la Lună, urmă Hood. Cel puţin asta e distanţa pe care am testat noi aparatul. Am aruncat o privire în interiorul modulului de aterizare al misiunii Apollo 11. Se pare că Armstrong şi Aldrin erau nişte băieţi curăţei. Teoretic, dispozitivul ar trebui să funcţioneze la distanţe egale cu raza de acţiune a laserului.

— Dumnezeule! exclamă Lang. Dar e minunat.

Hood, care până atunci stătuse retras într-un colţ, se apropie.

— Dispozitivul T-Bird va fi o componentă vitală a noului Centru Regional de Comandă, spuse Hood. Trebuie însă să-l facem şi mai compact şi să-i mărim rezoluţia, astfel încât agenţii operativi să-l poată utiliza fără probleme pe teren. De asemenea, trebuie să găsim o cale de a filtra detaliile nedorite ale imaginilor, ca de exemplu reţelele de fier-beton din pereţi.

— Aici intervin microcipurile pe care le produceţi dumneavoastră, adăugă Stoll. Vrem să perfecţionăm în asemenea măsură dispozitivul, încât un individ să poată citi scrisorile de pe biroul domnului ambasador stând în faţa

ambasadei.

— Totul se reduce la un schimb de tehnologie, urmă Hood. Dumneavoastră obţineţi conţinutul acestei... cutii, iar noi primim microcipul pe care-l fabricaţi.

— E uimitor, repetă Lang. Există vreun material prin care dispozitivul să nu poată răzbate?

— Deocamdată, metalele ne pun probleme, dar suntem convinşi că le vom putea rezolva, răspunse Stoll.

— Uimitor, nu conteni să se mire Lang, privind în continuare fotografia.

— Şi ştiţi care-i clenciul? supralicita Stoll. Până când reuşim să ne rezolvăm problema, ia gândiţi-vă ce bani am putea face vânzând portofele izolate metalic.

20

Joi, ora 8:47,
Washington, D.C.

— Mike, sa fiu a naibii daca eşti întreg la minte.

Cuvintele rostite pe un ton plin de amărăciune de către Martha Mackall atârnară parcă în tăcerea încordata din încăpere vreme de câteva secunde, înainte ca Rodgers să reacţioneze la spusele ei. Se opri la câţiva paşi de pragul uşii, iar când, într-un târziu, îi vorbi, tonul lui era calm. Oricât i-ar fi displăcut, nu-şi putea permite să reacţioneze instinctiv, ca un om de rând. Martha îi era egală în orice confruntare, dar a te lua la harţă, ca bărbat, cu o femeie de culoare însenina să te rogi să fii dat în judecată pentru hărţuire şi discriminare. Printr-o ironie a sorţii, acesta era reversul inevitabil şi chiar necesar, dar nu mai puţin sâcâitor, al existenţei unor creaturi precum cei din ADA.

— Îmi pare foarte rău că asta crezi despre mine, rosti Rodgers. Şi, dacă mai are vreo importanţa, află că-mi pare rău şi că am supărat-o pe doamna senator.

— Sinceră să fiu, nu cred că mai are vreo importanţă, replică Martha. Te-ai folosit de moartea fiicei sale ca s-o derutezi, apoi i-ai spus că ne e duşman. Iar acum ai tupeul de a spune că-ţi pare rău.

— Exact, confirmă el. Dar nu-i vorba de tupeu, Martha, ci de un regret sincer. Îmi pare rău că discuţia asta a trebuit să aibă loc.

— Chiar îţi pare? întrebă ea.

Rodgers porni spre ieşire, dar Martha sări în picioare. Se aşeză

în dreptul uşii, în calea lui, se ridică pe vârfuri şi se apropie de el până când chipurile lor fură la nici douăzeci de centimetri distanţă.

— Spune-mi, Mike, ai fi făcut aceleaşi giumbuşlucuri şi dac-ar fi fost vorba de Jack Chan, Jed Lee sau oricare altul dintre senatorii bărbaţi? Te-ai fi purtat cu aceeaşi răceală?

Tonul femeii îi dădu lui Rodgers impresia că se afla în postura acuzatului într-un proces. Fu tentat să-i spună să plece, dar optă în cele din urmă pentru o altă replică:

— Probabil că nu.

— Bineînţeles că nu, întări Martha. Băieţii din vechiul club au grijă unii de alţii, nu-i aşa?

— Nu-i vorba de asta, spuse Rodgers. I-aş fi tratat altfel pe senatorii Chan şi Lee fiindcă, în mod sigur, n-ar fi încercat să-mi sară la beregată.

— Aha, eşti convins că doamna senator avea ceva cu tine *personal!* Aşadar, în opinia ta, se leagă de bugetul nostru fiindcă are un dinte împotriva lui Mike Rodgers?

— În parte, da, încuviinţă Rodgers. Nu împotriva mea personal, nu fiindcă aş fi bărbat, ci fiindcă eu cred că, în calitate de unică superputere existentă, Statele Unite au responsabilitatea de a interveni oricând şi oriunde e nevoie. Iar Centrul de Comandă joacă un rol crucial în acţiunile rapide care derivă din această răspundere. Zău, Martha, chiar credeai că mă umflu în pene aşa, de amorul artei?

— Mda, răspunse ea. Asta cred. Oricum, aşa a sunat tot ce-ai spus.

— Ei bine, n-a fost aşa. Încercam să scot în evidenţă activitatea *noastră.* A mea, a ta, a lui Paul, Ann, Liz. Încercam să arăt eroismul lui Charlie Squires. Încercam să apăr Centrul de Comandă şi Forţa de Impact. Câţi bani şi câte vieţi omeneşti ar fi costat un nou război în Coreea? Sau o relansare a cursei

înarmărilor? Acţiunile noastre au evitat cheltuirea a miliarde de dolari.

În timp ce vorbea, observă cum Martha se înmuiase. Nu mult, dar vizibil.

— Şi-atunci, de ce nu i-ai explicat toate astea aşa cum mi le spui mie acum? reveni ea la atac.

— Fiindcă am fost pus în faţa unui fapt împlinit, răspunse Rodgers. S-ar fi folosit de argumentele mele pentru a-şi susţine propria teorie.

— Te-am văzut înghiţind altele mult mai rele de la Paul, fără să crâcneşti.

— Da, fiindcă îi sunt subordonat.

— Şi nu e oare tot Centrul de Comandă subordonat senatorilor Fox, Lee, Chan şi celorlalţi din Comisia de Supraveghere a Serviciilor Secrete din Congres?

— Într-o anumită măsură, da, recunoscu Rodgers. Dar cuvântul cheie în această sintagmă e „comisie”. Senatorii Chan şi Lee nu sunt nişte izolaţionişti intratabili. Ar fi discutat cu mine sau cu Paul despre reducerea fondurilor, ne-ar fi oferit şansa de a ne spune părerea.

Martha îşi ridică pumnul încleştat la nivelul obrazului.

— Hai să vorbim niţel şi despre puterea de decizie.

— Cineva, cumva, trebuie să ia nişte hotărâri…

— Mda, bărbaţii, îl întrerupse Martha. Ferească Dumnezeu însă ca o femeie să ia o hotărâre şi să-i dea unui bărbat sarcina de a o îndeplini. Într-un astfel de caz, nu găseşti nimic mai bun de făcut decât s-o jigneşti.

— Nu mai mult decât a făcut-o ea însăşi, replică Rodgers. Spui că nu sunt întreg la minte? Dar cine e cel care ridică stindardul egalităţii numai în anumite împrejurări?

Martha nu-i răspunse.

Rodgers îşi plecă privirea.

— Cred că am exagerat cu toţii în disputa asta. Avem şi altele de făcut. Nişte ticăloşi tocmai se pregătesc să lanseze în reţea jocuri video cu albi care linşează negri. Mă întâlnesc ceva mai târziu cu Darrell şi Liz, să vedem cum le-am putea pune nişte beţe-n în roate. Aş vrea s-aud şi părerea ta.

Martha încuviinţă.

Rodgers o privi. Se simţea ca naiba.

— Ascultă-mă, urmă el. Nu-mi place când cineva adopta mentalitatea asta defensiva, de buncăr. Cu atât mai puţin când e vorba de mine însumi. Presupun că-i o reacţie inconştienta, legata de protecţia propriului teritoriu. Armata apără necondiţionat tot ce ţine de armata, puşcaşii marini apără oricând un alt puşcaş marin…

— O femeie sare mereu în apărarea altei femei, completă Martha cu blândeţe.

— *Touche*, zâmbi Rodgers. Bănuiesc că, în adâncul inimii, am rămas asemenea carnivorelor care-şi apără teritoriul.

— E doar un punct de vedere, replică ea.

— Stai să vezi altul, spuse Rodgers. „Voi stăpâni: asta mi-e menirea. Iar bunul Dumnezeu mă va ierta: asta e menirea Lui.” Cea care a rostit cuvintele astea a fost o femeie, Ecaterina cea Mare. Ei bine, Martha, uneori mă port şi eu ca un stăpân. Iar când o fac, nu-mi rămâne decât să sper c-o să mă ierţi.

Martha îl privi pieziş. Păru că se străduieşte din răsputeri să rămână furioasă, dar nu reuşi.

— De astă dată, ai marcat tu, zâmbi ea.

Rodgers îi întoarse zâmbetul, iar apoi se uită la ceas.

— Trebuie să dau un telefon. Ce-ar fi să stai de vorbă cu Darrell şi Liz, să te pui în temă şi să ne vedem ceva mai târziu?

Martha se relaxă în sfârşit şi se dădu la o parte din calea lui. Apoi, în timp ce Rodgers deschidea uşa, i se adresă iar:

— Mike?

El se opri.

— Da?

— Oricum, trebuie să recunoşti că ai lovit-o cam tare pe doamna senator. Fă-mi plăcerea şi sun-o ceva mai târziu, doar aşa, să te convingi că totul e-n regulă.

— Aveam de gând s-o fac, spuse Rodgers, ieşind. Din când în când, chiar şi eu pot fi milostiv.

21

Joi, ora 14:55,
Hamburg, Germania

Bob Herbert petrecu mai bine de o oră dându-se de ceasul morţii la telefon.

Aşezat în fotoliul său rulant şi utilizând telefonul portabil, Herbert stătu de vorbă, o bună parte din acest interval de timp, cu asistentul său de la Centrul de Comandă, Alberto Grimotes. Alberto era proaspăt absolvent al Universităţii Johns Hopkins, deţinea un doctorat în psihologie şi avea o mulţime de idei bune. Fiind foarte tânăr, îi lipsea experienţa vieţii, dar muncea din greu şi Herbert ajunsese să-l considere un frate mai mic.

Cea dintâi problemă cu care se confruntau, spuse Herbert, era aceea de a afla care dintre serviciile secrete ale aliaţilor s-ar fi putut afla în posesia unor informaţii de ultim minut referitoare la teroriştii germani. Atât el, cât şi Alberto, fură de părere că israelienii, britanicii şi polonezii erau singurii care aveau motive să urmărească îndeaproape aceste grupări. Nici o altă naţiune nu nutrea, într-un grad atât de mare, o teamă viscerală veşnică faţă de germani şi acţiunile lor.

Herbert aşteptă pe fir, în timp ce Alberto verifica baza de date disponibilă referitoare la agenţii de teren activi. Informaţiile despre aceştia erau stocate într-un fişier pe care Herbert o numea „blana” Centrului de Comanda: fişierul FUR – Foreign Undercover Resources[1].

Herbert se simţea jenat de fiecare dată când era nevoit să

[1] Resurse Secrete în Străinătate *(n. tr.).*

cerşească informaţii secrete, dar propriile resurse de pe teritoriul german erau extrem de reduse. Înaintea reunificării Germaniei, Statele Unite erau puternic implicate în reprimarea, în colaborare cu Germania, a grupărilor teroriste venite din Est. După reunificare, teoretic cel puţin, agenţii americani fuseseră retraşi de pe teritoriul german. Grupările teroriste germane deveniseră o problema ce ţinea de politica internă. Oricum, având în vedere drasticele reduceri de buget, CIA, Biroul Naţional de Recunoaştere şi celelalte servicii secrete aveau destul de furca pentru a se menţine mai presus de cele ale Chinei, Rusiei şi ale celorlalte ţări din Emisfera Vestică.

De-aia nu reuşim să detectăm din timp posibilele focare de izbucnire a necazurilor, îşi zise Herbert, *cuprins de amărăciune.*

Desigur, chiar presupunând că celelalte guverne aveau agenţi pe teritoriul german, nu exista nici o garanţie că acestea aveau să se arate dornice să-şi împartă informaţiile. De când cu multmediatizatele scurgeri de informaţii din serviciile secrete americane, în 1980, celelalte ţări strâmbau din nas când venea vorba de divulgarea propriilor surse de informaţii, deoarece nu voiau să rişte o posibilă compromitere.

— Hub şi Shlomo au câte patru, respectiv zece, oameni la faţa locului, îl informă Alberto.

Se referea la comandorul Hubbard de la serviciul de informaţii britanic şi la Uri Shlomo Zohar de la Mossad.

Convorbirea având loc pe o linie publică, neverificată, Herbert nu-i ceru mai multe detalii. Ştia însă că oamenii lui Hubbard din Germania erau ocupaţi cu oprirea contrabandei cu arme din Rusia, în vreme ce israelienii, la rândul lor, încercau să împiedice traficul cu arme către ţările arabe.

— Cât despre băieţii lui Bog, aceştia încă au de furcă cu eliminarea mizeriei făcute de ruşi, urmă Alberto.

De astă dată, vorbea despre generalul Bogdan Lothe,

comandantul serviciului secret polonez şi despre urmările situaţiei în care se aflase Polonia, la un pas de declanşarea războiului cu Rusia.

— Vrei să-ţi spun una buna? întrebă Alberto.

— N-ar strica să-mi descreţesc niţel fruntea, încuviinţă Herbert.

— Consultând lista, constat ca singurul ajutor ne-ar putea veni din partea lui Bernard.

Dacă n-ar fi fost vorba de o chestiune atât de gravă, Herbert ar fi izbucnit cu siguranţă în râs.

— Ajutor, din partea lor? rosti Herbert. Ascultă-mă bine, una ca asta n-o să se întâmple niciodată. Niciodată.

— Nu fi chiar atât de convins, replică Alberto. Aşteaptă o clipă, vreau să citesc un raport primit de la Darrell.

Aşteptând, Herbert începu sa bată darabana pe braţul fotoliului.

Bernard era, de fapt, colonelul Bernard Benjamin Ballon de la Jandarmeria Naţională. Era de notorietate istorică faptul că această organizaţie menită să combată criminalitatea devenea surdă şi oarbă atunci când venea vorba de manifestările extremiste, mai ales atunci când acestea erau îndreptate împotriva evreilor sau a imigranţilor. De asemenea, Jandarmeria încheiase un pact cu nemţii, conform căruia, atâta vreme cât agenţii francezi evitau să se infiltreze pe teritoriul german, autorităţile Germaniei nu aveau să dezvăluie identitatea miilor de colaboraţionişti care îi sprijiniseră pe nazişti în timpul războiului. Unii dintre aceştia, bărbaţi şi femei deopotrivă, deveniseră acum lideri politici şi financiari şi exercitau presiuni pentru ca serviciile secrete franceze să nu se amestece în treburi.

La patruzeci de ani, Ballon era un luptător înverşunat împotriva nedreptăţilor de orice fel şi încerca din răsputeri să

smulgă Jandarmeria din batjocura propriei apatii.

Cu toate acestea, trebuia să răspundă de propriile acţiuni în faţa guvernului, iar acest guvern nu era nicidecum favorabil Statelor Unite. Franţa căzuse pradă unui naţionalism frenetic, în asemenea măsură încât cuvintele de origine engleza erau izgonite din vocabularul comun, mâncărurile americane erau puse la index în meniuri, iar filmele de la Hollywood îşi găseau tot mai greu loc pe ecranele cinematografelor. Ideea de a cere sprijinul acestor înverşunaţi antiamericani era, aşadar, cum nu se poate mai dubioasă, în vreme ce posibilitatea ca aceştia să răspundă unei astfel de solicitări era de-a dreptul absurdă.

— Bernard are o problemă în propria-i ogradă şi e în căutarea unor posibile conexiuni între elementele ostile din Franţa şi Germania, rosti Alberto, după un timp. A contactat Marele I luna trecuta, iar ei au luat legătura cu Darrell. Darrell i-a procurat lui Bernard anumite informaţii de care acesta avea nevoie.

„Marele I” era expresia prin care era desemnat Interpolul, în comunicaţiile pe linii neverificate. Darrell nu era un simplu ofiţer de legătură între Centrul de Comandă şi FBI, ci servea drept interfaţă în relaţiile cu Interpolul şi diversele organizaţii internaţionale ce vegheau la respectarea legilor.

— Şi ce fel de informaţii voia Bernard să afle? întrebă Herbert, continuând să bată darabana pe braţul fotoliului rulant.

Ideea de a apela la francezi îi displăcea profund.

— Datele respective nu sunt cuprinse în raport, anunţă Alberto. Se pare că erau anumite chestiuni secrete. O să-l întreb pe Darrell despre ce anume era vorba.

— Fă-o şi sună-mă de îndată ce afli ceva nou, spuse Herbert.

— În regulă, încuviinţă Alberto. Pot să te sun la vreun număr sigur?

— N-o să avem timp de aşa ceva, răspunse Herbert. O să fii nevoit să rişti şi să mă suni pe linia asta. De asemenea, te rog

să-l informezi şi pe generalul Rodgers.

— Desigur. Şi, fiindcă tot o să mă-ntrebe, unde să-i spun c-o să fii?

— Spune-i că m-am dus să verific personal anumite teorii ale haosului, spuse Herbert.

— Aha, uitasem, ne aflăm în *acea* perioada a anului, nu-i aşa? Se dumiri Alberto.

— Exact, îi confirma Herbert. E vremea convenţiei anuale a maniacilor. Şi, că tot veni vorba, iată şi chestiunea numărul doi: ştim cumva unde se desfăşoară activităţile din aceste Zile ale Haosului?

— Vrei să-ţi fac rost şi de o invitaţie? râse Alberto.

— Nu-i deloc amuzant, replică Herbert.

— Iartă-mă, se scuză Alberto. Caut chiar acum.

Herbert auzi ţăcănitul încet al tastaturii.

— Mda, rosti Alberto. În ultimii doi ani, mai mulţi participanţi au inaugurat Zilele Haosului printr-un toast, la ora şase după amiaza la Beer-Hall, în Hanovra.

— Oare de ce nu mă surprinde deloc chestia asta? spuse Herbert ironic.

Puciul de tristă amintire din 1923 al lui Hitler, pus la cale la Beer-Hall din München, fusese cea dintâi încercare, nereuşită, de a prelua puterea în Germania. Dar acolo unde Hitler eşuase, aceşti indivizi sperau, evident, să învingă.

Următoarea perioadă de timp petrecută de Herbert la telefon fu consacrată găsirii unui automobil echipat cu acceleraţie şi ambreiaj de mână. O serie de companii închiriau maşini pentru handicapaţi cu tot cu şoferi, dar Herbert n-avea nevoie de aşa ceva. Intenţiona să afle informaţii chiar la faţa locului, la sărbătoarea Zilelor Haosului şi nu avea de gând să-l supună pe respectivul şofer vreunui risc.

În cele din urmă, găsi o companie de închirieri care avea o

maşină echipată conform dorinţelor sale şi care, deşi nu avea parbriz blindat şi scaune ejectabile – glumise, desigur, îl asigură el pe funcţionarul întru totul lipsit de umor – avea să-i fie adusă la hotel. Hotărî să se îmbrace neostentativ, aşa încât îşi scoase cămaşa albă şi cravata şi îmbrăcă tricoul primit în dar de la sora sa, cel ce purta inscripţia: *Numele meu e Herbert... Bob Herbert. Apoi* îşi luă jacheta şi coborî în hol. Cu ajutorul portarului, îşi amplasă scaunul rulant deschis în spaţiul anume amenajat din spatele banchetei şoferului. Apoi, după ce îşi aşeză pe bancheta de alături o harta, având la îndemână telefonul portabil şi dispozitivul electronic de traducere conceput de Matt Stoll, Bob Herbert porni la drum în noul său Mercedes.

Era o situaţie ciudată, tristă şi ironică în acelaşi timp, că un om cu posibilităţi de mişcare limitate reprezenta suma totală a agenţilor de teren activi ai americanilor în Germania. Pe de altă parte, era un om care poseda voinţa şi experienţa necesară şi dispunea de resursele unei organizaţii puternice. Destui agenţi se aventuraseră în teritoriu inamic având mai puţin la dispoziţie. Mult mai puţin. Deşi nu spera ca prezenţa sa să treacă neobservată, era dispus mai mult ca oricând să creadă acel dicton faimos în lumea spionilor, conform căruia: „Nu trebuie niciodată să subestimezi ceea ce un altul poate şti; şi niciodată să nu subestimezi ceea ce ar putea dezvălui cineva neatent, tâmpit sau beat”. La Beer-Hall avea şanse mari să găsească reprezentanţi din toate aceste categorii.

Mai mult decât independenţa, savura senzaţia incomparabilă a reintrării în acţiune. Acum ştia, la rândul său, ce trebuia să fi simţit Mike Rodgers când se alăturase Forţei de Impact în Coreea.

Călătoria de la hotel şi până la Hanovra dură mai puţin de două ore. Era o rută fără ocolişuri, dinspre nord spre sud, pe Autobahn Al, unde funcţiona o recomandare simplă privind viteza

limită: între 100 şi 130 de kilometri pe oră. Cu toate acestea, oricine cobora sub 130 de kilometri pe oră era considerat de ceilalţi participanţi la trafic drept o „contesă” lentă, încrezută şi cu un aspect de matroana.

Herbert goni aşadar cu o viteza constantă de o suta patruzeci la oră. Coborî geamurile portierelor din faţă şi se bucură de furia proaspătă a curentului de aer. În ciuda vitezei, nu pierdu nimic din peisajul superb, plin de verdeaţă, al Saxoniei Inferioare. Conştiinţa faptului ca aceste locuri frumoase adăposteau cea mai virulenta dintre mişcările extremiste din istoria civilizaţiei era de-a dreptul deprimantă.

A şa va fi şi paradisul pentru mine: în fiecare copac se vor ascunde vreo doi-trei şerpi, îşi spuse el.

Atunci când, cu ani în urma, sosise în Liban împreună cu soţia sa, avea o altă opinie despre lume şi frumuseţe. Cerul de un albastru fără pată, clădirile vechi, sărăcăcioase sau magnifice, amestecul de credincioşi musulmani şi creştini. Francezii se retrăseseră în 1946, iar „fraţii întru credinţă” declanşaseră un război necruţător unii împotriva altora. Infanteria marină americană ajutase la stingerea patimilor în 1958, dar acestea erupseseră cu şi mai multă furie în 1970. În cele din urmă, americanii reveniseră. Cerul era la fel de albastru, iar clădirile la fel de impunătoare, atunci când un musulman sinucigaş înarmat cu o bombă pătrunsese în clădirea Ambasadei Americane din Beirut, în 1983. Cincizeci de oameni îşi pierduseră viaţa în urma atentatului şi mult mai mulţi fuseseră răniţi. De atunci, frumuseţea îşi pierduse inocenţa, ba chiar şi atracţia, pentru Bob Herbert. Chiar şi viaţa, odinioară atât de bogată şi de promiţătoare, se transformase într-o lungă aşteptare a clipei când avea să se alăture din nou soţiei sale.

Hanovra oferea un contrast teribil, în comparaţie cu peisajul din afara oraşului. Mai mult chiar, era ea însăşi un amalgam de

contraste. Asemenea Hamburgului, oraşul suferise numeroase pagube în urma bombardamentelor din timpul celui de-al doilea război mondial. Pitite între cartierele moderne şi largile terenuri virane se aflau colţişoare construite în stilul arhitectonic al secolului al şaisprezecelea, clădiri de lemn alternând cu uliţe strâmte şi grădini baroce. Cu toate acestea, arhitectura Evului Mediu târziu nu constituia una dintre slăbiciunile lui Herbert; acesteia îi prefera puritatea regiunii rurale în care se născuse şi crescuse, cu văile pline de ţânţari şi broaşte şi cu băcănii la fiecare colţ de stradă. Conducându-şi automobilul pe străzile Hanovrei, fu izbit de contrastul dintre cele două chipuri ale oraşului.

Se potriveşte, îşi zise Herbert, *în vreme ce se îndrepta spre Rathenauplatz. Chiar şi populaţia acestui oraş are două feţe diferite.*

Ca o ironie a istoriei şi fanteziei urbane, oraşul vechi adăpostea cea mai mare parte a cafenelelor şi a restaurantelor.

Farmecul ascundea viperele. Pentru a ajunge acolo, fu de-ajuns să depisteze şi să urmărească trei motociclişti cu capetele rase. Nici măcar pentru o clipă nu făcu greşeala de a-şi închipui că aceştia se îndreptau spre Muzeul de Artă Modernă Sprengel.

Nu-i trebuiră decât vreo zece minute pentru a ajunge acolo şi, fără prea mare greutate, ghici care anume era Beer-Hall. Localul era situat în mijlocul unui şir de cafenele şi baruri, cea mai mare parte a acestora fiind închise. Taverna avea faţada de cărămidă roşie şi o firmă simplă, pe care numele era înscris cu majuscule negre pe un fond roşu.

— Nici că se putea altfel, mormăi Herbert, în vreme ce trecea prin dreptul ei.

Acestea erau culorile Germaniei naziste. Deşi afişarea publică a svasticilor era interzisă pe teritoriul german, proprietarii reuşiseră să realizeze asemănarea fără a încălca legea. De altfel,

aşa cum remarcase şi Hausen pe parcursul prânzului, grupările de acest fel evitau interdicţiile folosind denumiri eufemistice de genul: „Fii lupilor” sau „Naţional-socialiştii secolului XXI”.

Dar, dacă taverna Beer-Hall nu constitui o surpriză, cu totul alta fu situaţia în ceea ce-i privea pe cei adunaţi în faţa ei.

Cele zece mese rotunde din faţa localului erau departe de a fi de-ajuns pentru cei dornici să poposească acolo şi al căror număr creştea văzând cu ochii. Aproape trei sute de indivizi, majoritatea tineri, şedeau ori stăteau în picioare pe trotuar, pe bordură sau chiar pe asfaltul străzii, unii dintre ei rezemaţi de maşinile pe care proprietarii nu apucaseră să le retragă la timp şi care, cu siguranţă, n-aveau să mai fie de găsit după trecerea celor trei zile ale sărbătorii. Puţinii pietoni ce riscaseră să iasă la ora aceasta se strecurau repede prin mulţime. Patru poliţişti se străduiau să menţină fluenţa traficului, iar maşinile manevrau atent, ocolind cu grija mulţimea de indivizi ce se adunase şi începuse să bea în faţa cârciumii Beer-Hall.

Herbert se aşteptase să descopere o armată de capete rase şi cămăşi negre, cu tatuaje ori pseudo-uniforme naziste călcate şi apretate. E drept, erau acolo vreo zece tineri tunşi *punk* şi câteva „capete rase”. Dar cea mai mare parte a bărbaţilor prezenţi, ca şi cele câteva femei purtau haine elegante şi tunsori normale, chiar niţel conservatoare. Râdeau cu toţii şi păreau a se simţi în largul lor, ca nişte tineri agenţi de bursă sau avocaţi veniţi la Hanovra pentru a participa la un congres de specialitate. Scena era înspăimântătoare prin însăşi banalitatea ei. Herbert constata, cu o groază crescândă, că acesta ar fi putut fi, la o adică, oraşul *său* natal.

Cu o privire antrenată, Herbert împărţi tabloul uman în fragmente rezonabile ca mărime, înregistrând pe rând imaginile, pentru a le putea oricând regăsi în memorie, în căutarea unor detalii semnificative.

Trecând pe alături, trase cu urechea la ceea ce răzbătea prin fereastra deschisă. Nu vorbea fluent germana, dar reuşi să audă destul pentru a înţelege. Oamenii aceştia discutau despre politicieni, computere şi, pentru numele lui Dumnezeu, despre *reţete culinarei* Nu era deloc ceea ce-şi închipuise că avea să găsească: o mulţime de tineri, cântând vechi cântece nemţeşti de inimă albastră. Nu era de mirare că autorităţile evitau să se amestece în sărbătorile ocazionate de Zilele Haosului. Dacă ar fi descins acolo, i-ar fi putut aresta pe câţiva dintre medici, avocaţi, economişti, jurnalişti, diplomaţi de elita şi Dumnezeu mai ştie pe cine altcineva. Şi numai Dumnezeu ştie ce s-ar fi putut întâmpla dacă aceşti oameni se hotărau să treacă la acţiune împotriva guvernului. Încă nu erau îndeajuns de puternici sau de uniţi. Dar, dac-ar fi fost, legile germane n-ar mai fi valorat curând mare lucru, iar haosul s-ar fi preschimbat într-o imagine coerenta de care lumea ar fi avut toate motivele să se teamă.

Simţi cum îl trecea un fior şi, în sinea sa, strigă: *N-aveţi nici un drept să faceţi una ca asta, tineri ticăloşi!* Dar, cu mintea limpede, ştia că, de fapt, aveau toate drepturile. În chip ironic, înfrângerea lui Hitler le conferise dreptul de a spune şi de a face orice doreau, atâta vreme cât nu instigau la ură rasiala sau religioasă şi nu negau în public realitatea Holocaustului.

La capătul străzii fusese aşezată o masă de recepţie la care erau aşezaţi vreo şase bărbaţi şi femei. Coada care se formase în dreptul mesei era ordonata: nimeni nu se îmbulzea, nimeni nu se plângea; nimic nu tulbura atmosfera generală de camaraderie. Herbert încetini şi urmări cum organizatorii strângeau cotizaţiile, ofereau itinerarii şi vindeau insigne şi ace de cravată în negru şi roşu.

Au pus pe picioare o adevărată industrie aici, îşi zise Herbert uimit. O industrie subtilă şi veninoasă; totuşi, absolut legală. De fapt, aici era problema. Spre deosebire de capetele rase,

consideraţi neonazişti de cea mai joasă speţă şi dispreţuiţi de cei prezenţi aici, bărbaţii şi femeile acestea erau îndeajuns de deştepţi pentru a se menţine în limitele legii. Şi, în momentul în care aveau să fie destui pentru a-şi alege reprezentanţi, Herbert era convins că aveau să schimbe aceste legi, la fel cum făcuseră în martie 1933, când Actul de încredinţare îi conferise lui Hitler puteri dictatoriale asupra naţiunii.

Unul dintre cei ce făceau oficiile de gazdă, un tânăr înalt şi blond, stătea ţeapăn de cealaltă parte a mesei, strângând mâna fiecărui nou-venit. În mod evident, cei câţiva din tagma celor cu capetele rase nu-l încântară, prin prezenţa lor, ca de altfel nici cei decent îmbrăcaţi şi tunşi.

Există caste chiar şi în rândul ticăloşilor, remarcă Herbert. Fu surprins atunci când unul dintre noii-veniţi mai răpănoşi îşi însoţi strângerea de mână cu tradiţionalul salut nazist, ridicându-şi braţul drept. Era un gest nostalgic izolat. Ceilalţi păreau a fi stânjeniţi de atitudinea respectivului, aşa cum se întâmplă atunci când un beţiv se prezintă în ultimul hal la o petrecere simandicoasă; toată lumea toleră salutul, dar nimeni nu-i răspunse în aceeaşi manieră. Era cert că în noul Reich existau divergenţe de opinii, aşa cum existaseră şi în cel vechi. Anumite fisuri, care ar fi putut fi manipulate de către o forţă externă.

În spatele lui Herbert se formase un şir de maşini. Lăsând din mână maneta ambreiajului, apasă cu putere pe cea de acceleraţie, iar maşina ţâşni înainte. Era furios: îl înfuriaseră aceşti monştri vicleni, moştenitori ai dorinţei de război şi genocid; pe de altă parte, era furios din pricina sistemului care le permitea să existe.

Dând colţul, constată că pe străzile laterale parcarea era interzisă. Se bucură, constatând că aici nu exista nici un poliţist care să dirijeze circulaţia cu un baston ridicol. Ar fi fost prea de tot; întreaga sărbătoare ar fi căpătat, în acest caz, un aer de

serbare câmpenească.

Coti din nou şi găsi un loc de parcare. Apăsă pe un buton situat lângă radioul maşinii şi portiera din stânga spate se deschise. Platforma pe care era aşezat fotoliul său rulant se ridică şi se destinse, depunând pe sol indispensabilul mijloc de locomoţie. Lui Herbert îi fu de-ajuns o singură mână pentru a-l trage în dreptul portierei sale. Se hotărî chiar în clipa aceea să-i convingă pe cei ce fabricau aceste maşini să le exporte şi în Statele Unite, căci, în mod categoric, uşurau al naibii de mult viaţa celor asemenea lui.

Săltându-se în fotoliu, îşi puse centura de siguranţă, ca un pilot de elită. Apăsă apoi pe un buton de bord şi platforma se retrase. Când aceasta reveni la locul ei, Herbert trânti portiera şi porni la drum în direcţia din care venise, către Beer-Hall.

22

Joi, ora 15:28,
Toulouse, Franţa

Dominique simţea victoria aproape. Căpătase consistenţă, devenise o prezenţă aproape materială. Una foarte apropiată.

Simţea acest lucru cu atât mai pregnant cu cât, de curând, avocatul său de la New York îl sunase pentru a-l anunţa că poliţia şi FBI-ul muşcaseră din momeală. Îi arestaseră pe membrii Naţiunii Pure pe care Dominique îi sprijinise material vreme de luni de zile. Gumey şi ai lui aveau să suporte arestarea şi procesul ca nişte adevăraţi nazişti: cu curaj şi demnitate. În acelaşi timp, aveau să trimită FBI-ul în căutarea unor depozite de arme şi materiale de propagandă şi aveau să-l dea pe mâna poliţiei pe cel care le violase pe lesbienele din Chicago. Iar FBI-ul avea să-şi trâmbiţeze victoria.

Victoria, îşi zise el, rânjind. *Mai degrabă goana după potcoave de cai morţi.* O goană care avea să-i facă să piardă timpul, dându-le de lucru celor de la FBI şi conducându-i pe oamenii legii pe o pistă greşită.

Dominique era uimit de cât de uşor se lăsaseră păcăliţi cei de la FBI. Trimiseseră un om de-al lor să se infiltreze în mişcare. Dar, deoarece numitul John Wooley avea aproape treizeci de ani şi nu făcuse parte din nici o altă organizaţie similară, doi dintre membrii Naţiunii Pure merseseră în vizită în California, pentru a se interesa de „mama” căreia acesta îi scria atât de des. Deşi FBI-ul făcuse efortul de a închiria o casă şi îi construise chiar o biografie, cei doi descoperiseră că bătrâna în cauză telefona de

două sau de trei ori pe zi din cabina telefonică de la băcănia din colţ. Cu ajutorul unei minicamere ascunse, aflaseră numărul de telefon pe care îl forma aceasta, care se dovedise a fi cel al sediului regional al FBI-ului din Phoenix. Liderul Naţiunii Pure, Ric Myers, presupunea că bătrâna era ea însăşi un agent federal pensionat. Cu toate acestea, Naţiunea Pură îi îngăduise lui Wooley să fie pe mai departe unul dintre membrii ei, profitând de ocazie pentru a furniza date false FBI-ului.

În acest timp, Dominique se afla în căutarea unor neonazişti americani care să fie gata să se pună în slujba intereselor sale. Jean-Michel îl informase despre Naţiunea Pură, iar prezenţa lui Wooley se potrivea de minune cu planul său.

De doamna Wooley şi de fiul ei o să ne ocupăm la timpul potrivit, reflectă Dominique. Peste câteva săptămâni, când Statele Unite aveau să cadă pradă haosului, cei doi Wooley aveau să se numere printre primele victime. Bătrâna avea să fie violată şi ochii aveau să-i fie scoşi, chiar la ea acasă, iar agentul infiltrat avea să fie castrat şi lăsat în viaţă, ca să le treacă altor amatori cheful de-a face pe eroii.

Dominique privea prin geamul unidirecţional în sala de conferinţe de lângă biroul său, o încăpere care, la rândul ei, oferea o perspectivă asupra fabricii sale subterane. Acolo, în fosta manufactură ce data din perioada cruciadei albigensiene, în secolul al treisprezecelea, când producţia de bază era cea de armuri şi halebarde, muncitorii săi asamblau acum casete video şi imprimau CD-ROM-uri cu jocuri. Într-un compartiment separat, amplasat lângă peretele perfect izolat ce flanca malul râului, tehnicienii descărcau mostre din aceste jocuri în reţelele din lumea întreagă. Consumatorii căpătau astfel posibilitatea de a le comanda în formatul preferat.

Cea mai mare parte a jocurilor fabricate la *Demain* erau jocuri obişnuite, pur distractive. Grafica, sunetul şi scenariul lor erau

însă atât de îngrijit elaborate, încât din 1980, anul lansării primului joc numit A Knight to Remember, *Demain* devenise una dintre cele mai apreciate companii producătoare de software.

Cu toate acestea, celelalte jocuri, de o factura mai speciala, îi erau cu mult mai dragi lui Dominique. De fapt, acestea constituiau adevăratul viitor al companiei sale şi, în acelaşi timp, o cheie pentru viitorul întregii lumi.

Lumea mea, îşi zise. O lume pe care avea s-o conducă din umbra.

Stripsy the Gipsy fusese cel dintâi dintre aceste noi şi importante jocuri. Fusese lansat în urmă cu nouă luni şi avea drept subiect o ţigancă de moravuri uşoare. Obiectivul urmărit era obţinerea de informaţii, localizarea târfei şi apoi găsirea diverselor articole de îmbrăcăminte pe care aceasta le împrăştiase pretutindeni pe terenul de joc. *Demain* vânduse zece mii de copii ale acestui joc în întreaga lume. Vânzările se făcuseră prin poştă, de la o adresă din Mexic unde autorităţile fuseseră mituite din greu pentru a nu se amesteca în afacere, indiferent de natura jocurilor vândute.

Stripsy the Gipsy fu urmat de Ghetto Blaster, al cărui scenariu se desfăşura în Varşovia, în timpul celui de-al doilea război mondial; în Cripple Creek, scopul era de a-i conduce pe handicapaţi pe malul unui râu şi de a-i îneca; Reorientation era un joc de grafică, pe parcursul căruia jucătorii trebuiau să transforme chipuri asiatice în chipuri occidentale surâzătoare; în sfârşit, compania mai lansase şi Fruit Shoot, al cărui scop era împuşcarea a cât mai multora dintre homosexualii care mărşăluiau la o paradă.

Preferatele lui Dominique erau însă cele mai recente astfel de jocuri, Concentration Camp şi Hangin’ with the Crowd, mult mai sofisticate decât cele de până atunci. Concentration Camp era diabolic de educativ, iar Hangin’ with the Crowd le permitea

jucătorilor să-şi însereze propriile figuri pe chipurile bărbaţilor şi femeilor care vânau negrotei. Hangin ’ with the Crowd fusese deja lansat în reţea în Statele Unite sub formă de mostre demonstrative şi compania primise, ca urmare, un număr record de comenzi. Concentration Camp urma să fie prezentat în Franţa, Polonia şi Germania – într-un anume loc din Germania, mai exact.

Aceste jocuri constituiau un vehicul potrivit pentru răspândirea mesajului intoleranţei, dar nu erau decât începutul unei vaste operaţiuni. La patru săptămâni după lansarea noilor jocuri, Dominique avea să purceadă la realizarea celui mai ambiţios dintre proiectele sale în domeniu, încununarea unei munci de o viaţă. Totul avea să înceapă cu un joc video trimis gratuit utilizatorilor reţelei. Numele acestuia avea să fie R.I.O.T.S. – *Revenge Is Only The Start* – Răzbunarea e doar începutul, iar răspândirea lui rapidă avea să declanşeze o criză cum America nu-şi imaginase nici în cele mai negre coşmaruri ale sale. Apoi, în vreme ce America avea să fie preocupată, iar Germania avea să lupte cu un val de atacuri ale neonaziştilor autohtoni, Dominique şi partenerii lui îşi vor fi extins imperiile din domeniul afacerilor.

Ne vom extinde? îşi puse el întrebarea. *Nu, vom recupera ceea ce ni s-ar ñ cuvenit dintotdeauna.*

În anii optzeci, pe când guvernul Mitterand ducea o lipsă acută de venituri, o serie de întreprinderi fuseseră naţionalizate, în deceniul următor, acestea începuseră să se prăbuşească, datorită poverii costurilor enorme ale serviciilor medicale, a sumelor enorme cheltuite cu pensiile şi a hrănirii unor cetăţeni francezi învăţaţi să trăiască pe banii statului din leagăn până-n mormânt. Falimentul lor antrenase în cădere o serie de bănci şi, ca urmare, rata şomajului crescuse la un nivel înspăimântător, de 11,5 procente în 1995, în prezent fiind de 15 procente, mergând până la dublu, în rândul personalului de înaltă

calificare. În tot acest timp, Adunarea Naţională stătuse cu mâinile în sân, încuviinţând cu docilitate fiecare capriciu al preşedintelui şi al elitei sale de consilieri.

Dominique intenţiona să schimbe situaţia, cumpărând multe dintre companiile falimentare şi polarizându-le. Prin aceasta, avea să apară un anume defazaj în beneficiile unora dintre angajaţi, dar şomerii aveau să capete slujbe, iar cei aflaţi deja în serviciu aveau să se bucure de siguranţa locurilor de muncă.

Plănuia, de asemenea, să preia controlul asupra unei bănci franceze. Banii companiei *Demain* aveau să propulseze banca în avanscena lumii financiare, iar filialele ei internaţionale aveau să-i permită efectuarea a nenumărate operaţiuni peste hotare. O mai uşoară circulaţie a fondurilor, evitarea unor taxe şi speculaţiile favorabile pe piaţa valutară constituiau tot atâtea avantaje ce decurgeau din preluarea controlului asupra băncii. Demarase deja negocierile pentru cumpărarea unei companii britanice de producţie cinematografică, a unei fabrici de ţigări din China, a unei firme canadiene din domeniul produselor farmaceutice şi a unei companii germane de asigurări. Peste hotare, a deţine controlul unor mari întreprinderi însemna a avea piciorul pe grumazul guvernului.

Indivizii şi corporaţiile mici nu-şi puteau permite astfel de manevre, spre deosebire de marile conglomerate internaţionale. După cum spunea odinioară tatăl său, *a transforma o sută de mii de franci într-un milion nu-i uşor. Dar a transforma o sută de milioane în două sute de milioane e de-a dreptul inevitabil.*

Ceea ce încercase Japonia să întreprindă în anii optzeci, eşuând în încercarea de a deveni puterea economică dominantă a lumii, avea să reuşească Franţa în zorii veacului douăzeci şi unu. Iar Dominique avea să fie regentul din umbra tronului suveranului.

— Germania, murmură el dispreţuitor.

Nemţii porniseră cu stângul în istorie, ca un popor de învinşi, o naţiune cucerită de Iuliu Cezar în anul 55 înainte de Cristos. Fuseseră salvaţi din robie de către Carol cel Mare, regele franc.

Dominique angajase deja un solist francez pentru a înregistra *Rap-ul lui Hider,* un cântec ale cărui versuri le compusese cu câteva săptămâni în urmă. Într-un ritm săltăreţ, acesta dezvăluia chipul adevărat al germanilor, o naţiune de încuiaţi, cu totul lipsită de umor. După ce ţelurile sale privind Franţa aveau să fie îndeplinite, Dominique era ferm hotărât să-i pună pe nemţi cu botul pe labe. Cu toate acestea, nu putuse rezista impulsului de a-şi plăti în avans datoria faţă de Hausen.

Henri telefonase ceva mai devreme, anunţându-i succesul misiunii încredinţate. Incendiul era capul de afiş al ştirilor locale. O jumătate de cvartal de clădiri istorice arsese înainte ca pompierii să reuşească să stingă flăcările. Era bine, dar Dominique era curios să afle care avea să fie riposta lui Richter. Avea să-l ucidă oare pe Jean-Michel în drum spre miting, la noapte? Avea să atace prăvălia vreunui distribuitor german al produselor *Demain!* Nu, o astfel de reacţie era puţin probabilă. Asta ar fi ridicat periculos de mult miza jocului, fără a-l afecta prea mult, sau neafectându-l deloc, pe Dominique însuşi. Avea să capituleze Richter, punând capăt disputei? Greu de crezut. Richter era prea orgolios pentru a capitula necondiţionat. Avea să dezvăluie presei activităţile secrete desfăşurate de Dominique? Puţin probabil. Richter nu ştia prea multe despre acest subiect şi, oricum, cine să-i dea crezare? Era un proxenet neonazist, nimic mai mult. În fond, nu exista nici o dovadă care să-l incrimineze pe Dominique.

Dar Richter avea să acţioneze, asta era sigur. Trebuia s-o facă. Onoarea i-o cerea.

Întorcând spatele ferestrei, Dominique se întoarse în birou. Speculaţiile erau distractive, dar, la urma urmei, erau lipsite de

sens. De un singur lucru era sigur Dominique: n-ar fi vrut să fie în pielea lui Richter.

23

Joi, ora 15:23,
Pe malul râului Leine, Germania

Trecând de un pâlc de copaci şi privind înainte, Karin Doring îşi îngădui, lucru foarte rar, de altminteri, un zâmbet larg. Tabăra era una dintre cele mai frumoase privelişti pe care-i fusese vreodată dat să le vadă. Terenul situat pe malul râului Leine fusese cumpărat cu mai bine de un deceniu în urmă de către familia lui Manfred. Era o suprafaţă de aproximativ zece hectare de pădure frumos mirositoare, având la est râul şi la vest o culme înalta, care domina regiunea. O râpă adâncă îi apăra dinspre nord, iar copacii ofereau protecţie împotriva privirilor indiscrete ale eventualilor spioni aerieni. Tabăra înălţată de discipolii ei era alcătuită din mai multe şiruri de corturi, aşezate în patru rânduri de câte cinci, în fiecare dintre ele locuind câte două persoane. Corturile erau camuflate cu frunziş, pentru a nu sări în ochii celor pe care autorităţile aveau să-i trimită în căutarea rulotei cu recuzită care fusese furată. Maşinile şi vehiculele celor de aici fuseseră parcate pe latura sudică şi, la rândul lor, erau camuflate cu grijă.

Cel mai apropiat oraş era Garbsen, la treizeci şi trei de kilometri sud. Cercetările menite să-i localizeze pe teroriştii care atacaseră platoul de filmare aveau să înceapă de acolo, dar direcţia principală în care aveau să se îndrepte investigatorii era cea a Hanovrei, locul de desfăşurare a festivităţilor legate de Zilele Haosului, departe de tabără, către sud-est. Autorităţile n-aveau să se gândească să-i caute aici, în acest ţinut feeric demn

de basmele Fraţilor Grimm. Nu-şi puteau permite să aloce prea mulţi oameni acestei investigaţii, nu acum şi nici în următoarele trei zile, iar până la sfârşitul Zilelor Haosului Karin şi discipolii ei vor fi plecat de mult de-aici. Chiar dacă poliţia ajungea la concluzia că atacul fusese opera ei, chiar dacă reuşeau să găsească tabăra, n-aveau să-i prindă niciodată. Santinelele aveau să-i avertizeze la timp, iar câinii dresaţi pentru atac aveau să-i reţină pe poliţişti până când relicvele aveau să fie arse ori aruncate în lac. Era o măsură de precauţie tristă, dar necesară, căci nu trebuiau să rămână urme incriminatorii care să dovedească implicarea lor în atac.

Las' să încerce să ne prindă, îşi zise Karin sfidătoare. Dacă era necesar, aveau să lupte până la ultimul soldat. Guvernul german n-avea decât să emită legi umilitoare, să-şi nege trecutul, să se gudure pe lângă americani şi restul ţărilor europene. Ea şi discipolii ei n-aveau să se închine. Iar, cu timpul, restul Germaniei avea să reintre în posesia moştenirii pe care ea avea s-o păstreze neatinsă.

Cei patruzeci de membri ai grupării *Feuer* care o urmaseră aici se numărau printre discipolii ei cei mai devotaţi. Sosirea furgonetei fu întâmpinată cu urale de cei aflaţi în perimetrul taberei. Până când Rolf parcă furgoneta în şirul de maşini de pe latura sudică, o mare parte dintre *Feuermenschen,* „oamenii ei de foc", cum obişnuia să-i numească, formaseră deja un semicerc în faţa ei. Îşi ridicară braţul drept în diagonală, cu pumnul în sus şi începură să scandeze *Siegerfeuer!* – „Focul cuceritor!".

Coborând din furgonetă, Karin nu scoase un cuvânt. Ocoli maşina şi deschise uşile din spate, apucând o cască de oţel cu uşoare umbre de rugină şi cureaua din piele crăpată de trecerea timpului. Emblema în roşu, alb şi negru de pe latura dreaptă şi *Wehrmachtadler-ului* alb-argintiu, vulturul cu svastică de pe

insigna neagră din partea stângă, erau însă intacte şi strălucitoare.

Karin ridica în mâini casca, într-un gest ce amintea de ceremoniile solemne de încoronare de pe timpuri.

— Războinici ai cauzei, li se adresă ea. Azi am repurtat o mare victorie. Aceste relicve ale marelui Reich au fost smulse din mâinile colecţionarilor de curiozităţi şi ale războinicilor resemnaţi, revenind încă o dată în mâinile luptătorilor. Din nou, ele se află în mâinile adevăraţilor patrioţi.

„Oamenii de foc” scandară la unison *Sieger Feuer!* Iar Karin îi întinse casca tânărului aflat cel mai aproape de ea. Acesta o luă cu mâini tremurătoare, o sărută cu evlavie şi întinse din nou mâna, în timp ce Karin împărţea restul relicvelor discipolilor săi. Îşi păstră un pumnal SA pentru sine.

— Aveţi grijă de ele, îi sfătui ea. La noapte, ele vor redeveni uneltele războiului.

În timp ce, ajutată de Rolf, distribuia obiectele atât de preţioase, Manfred coborî din cabină şi se apropie de ea.

— Eşti chemata la telefon, îi spuse el.

Ea îl privi întrebător, iar Manfred îi răspunse, fără să mai aştepte următoarea întrebare:

— Felix Richter.

Expresia de pe chipul lui Karin nu se schimbă, aşa cum se întâmpla de cele mai multe ori. Cu toate acestea, apelul telefonic o luă prin surprindere. Nu se aştepta să stea de vorbă cu el nici măcar la mitingul din acea seară de la Hanovra, darămite mai înainte.

Îi întinse lui Manfred puşca pe care o ţinea în mână. Fără un cuvânt, urcă în cabina furgonetei, pe latura şoferului şi închise portiera. Manfred lăsase telefonul pe bancheta de alături. Îl ridică şi ezită o vreme, înainte de a vorbi.

Lui Karin nu-i plăcea Richter. Nu doar vechea lor rivalitate o

făcea să simtă acest lucru. Erau două mijloace diferite menite atingerii aceluiaşi scop, împlinirea unui vis pentru care Hitler luptase încă din 1933, când fusese numit cancelar al Germaniei: întemeierea unei lumi ariene. Amândoi erau conştienţi că acest lucru nu putea fi realizat decât printr-o formidabila resurgenţă a naţionalismului, urmată de un război economic fulgerător, împotriva investiţiilor şi a imixtiunilor culturale străine. În acelaşi timp, erau conştienţi că nici unul dintre ei nu poseda organizarea şi diversele mijloace necesare unei astfel de acţiuni de mare amploare.

Ceea ce o făcea să se îndoiască de Richter era faptul că nu fusese niciodată pe deplin convinsă de devotamentul lui faţă de cauza nazistă. Felix Richter părea a fi interesat doar de posibila sa instalare ca dictator, indiferent unde. Spre deosebire de Karin, care dorea binele Germaniei mai mult decât îşi dorea să trăiască, avusese mereu impresia că Felix Richter ar fi fost la fel de mulţumit să conducă Irakul sau Uganda.

Apăsă pe butonul de pauză şi rosti:

— Bună, Felix.

— Karin, o după-amiază bună. Ai auzit?

— Ce să aud?

— Dac-ai fi auzit, nu m-ai mai fi întrebat. Am fost atacaţi. Germania a fost atacată. Mişcarea…

— Despre ce naiba vorbeşti? De cine?

— Francezii, răspunse Richter.

Acest cuvânt era, el singur, de-ajuns pentru a-i strica ziua. Bunicul ei fusese *Oberfeldarzt,* locotenent-colonel în detaşamentele de Cruce Roşie din Franţa ocupată. Fusese ucis de un francez, în vreme ce-i îngrijea pe soldaţii răniţi în atacul de la St. Sauveur. În copilărie, îi auzise de nenumărate ori pe părinţii ei şi pe prietenii acestora vorbind despre laşitatea şi lipsa de recunoştinţă a francezilor faţă de ţara sa, ca şi despre felul în

care o trădaseră.

— Continuă, îi ceru Karin.

— Azi-dimineaţă m-am întâlnit cu trimisul lui Dominique la Zilele Haosului, începu Richter. Mi-a cerut să-mi pun organizaţia în slujba lui. Am refuzat, iar clubul meu a fost incendiat şi distrus. A ars până-n temelii.

Lui Karin nu-i păsa nici cât negru sub unghie de clubul lui Richter; îl considerase dintotdeauna un refugiu pentru degeneraţi şi chiar se bucura că fusese distrus.

— Tu unde erai? vru ea să afle.

— M-au izgonit, ameninţându-mă cu arma.

Kann îi urmări pe *Feuermenschen* îndepărtându-se printre copaci. Fiecare dintre soldaţii ei purta câte un simbol al marelui Reich. Nici măcar unul dintre ei n-ar fi fugit din calea unui francez, înarmat sau nu.

— Acum unde te afli? întrebă ea.

— Tocmai am ajuns în apartamentul meu. Karin, oamenii ăştia încearcă să pună bazele unei reţele de organizaţii care să-i slujească. Îşi închipuie că o să acceptăm rolul unei voci oarecare în corul dirijat de ei.

— Lasă-i să-şi închipuie tot ce doresc, spuse ea. Fuhrerul îi lăsa mereu pe cei din guvernele aliate să-şi facă vise. Apoi le impunea propria dorinţă.

— În ce fel? întrebă Richter.

— Cum adică? se miră ea. O făcea prin propria-i voinţa. Cu ajutorul armatelor sale…

— Nu, o contrazise Richter. O făcea cu ajutorul opiniei publice. Nu-ţi dai seama? A încercat să doboare guvernul bavarez în puciul de la Beer-Hall din 1923. N-a avut parte de destui susţinători şi a fost arestat. În închisoare, a scris *Mein Kampf* şi şi-a expus viziunea asupra unei noi Germanii. Zece ani mai târziu, se afla în fruntea naţiunii. Ideile sale erau aceleaşi, dar

cartea reuşise să atragă mulţimile de partea lui. De îndată ce a căpătat controlul asupra lor, a stăpânit toată ţara. Iar din clipa aia, nimic din ce-au gândit sau au făcut alte naţiuni n-a mai avut vreo importanţă.

Karin nu era lămurită asupra intenţiilor interlocutorului ei.

— Felix, n-am nevoie de o lecţie de istorie.

— Nu e vorba de istorie, e vorba de viitor, declară el. Trebuie să căpătăm controlul asupra poporului, iar poporul e aici, acum, Karin. Am pregătit un plan care va face ca istoria să consemneze cu litere mari seara aceasta.

Femeii nu-i pasase până atunci de Richter. Era un papiţoi înfumurat şi egoist care poseda o parte din aroganţa Fuhrer-ului şi avea uneori viziuni comparabile cu ale acestuia, dar îi lipsea cu desăvârşire curajul de a le pune în practica.

Greşesc oare? Se întrebă ea. Să-l fi schimbat incendiul ăsta chiar atât de mult?

— E-n regula, Felix, te ascult, rosti ea. Ce ai de gând?

El începu să-i povestească. Ea îl ascultă cu atenţie, interesul şi respectul pe care-l nutrea faţă de el crescând puţin câte puţin.

Înălţarea în slăvi a Germaniei *şi* a lui Felix Richter răzbăteau în fiecare dintre cuvintele lui. Dar spusele lui aveau sens şi, deşi Karin îşi dusese la îndeplinire fiecare dintre cele treizeci şi nouă de misiuni, având un plan şi un scop bine stabilit dinainte de către ea însăşi, se vedea nevoită să admită că, într-o oarecare măsură, planul impulsiv al lui Richter o atrăgea. Acţiunea avea să fie neaşteptată. Îndrăzneaţă. Cu adevărat istorică.

Karin cuprinse din priviri corturile, războinicii şi obiectele pe care le purtau aceştia. Erau tot ce iubea, erau singurele lucruri de care avea nevoie. Dar ceea ce-i propunea acum Richter i-ar fi permis să păstreze toate astea şi, în acelaşi timp, să-i lovească pe francezi… Şi tot restul lumii.

— Bine, Felix, încuviinţă ea într-un târziu. Sunt de acord să

facem ce mi-ai propus. Vino în tabăra mea înainte de miting şi discutăm totul în amănunt. În noaptea asta, franţuzii or să înveţe că nu se pot opune lui *Feuer* cu foc.

— Îmi place expresia asta, râse Richter. Îmi place la nebunie. Dar unul dintre ei o să afle asta înaintea compatrioţilor săi, Karin. Categoric, înaintea tuturor.

Richter închise. Karin rămase locului, ascultând piuitul tonului, până când Manfred se apropie de cabina furgonetei.

— E totul în regulă? întrebă el.

— A fost vreodată? replică ea, plină de amărăciune.

Îi întinse telefonul, pe care el îl vârî în buzunarul jachetei. Apoi fata coborî din cabină şi reveni la ceea ce-i plăcea mai mult să facă, dând arme discipolilor şi aprinzând flăcări în inimile lor.

24

Joi, ora 15:45,
Hamburg, Germania

Hood şi Stoll îşi petrecură prima parte a după-amiezii descriindu-i lui Martin Lang necesităţile Centrului de Comanda şi parametrii financiari în care trebuiau să se încadreze viitoarele realizări. Mai târziu, Lang îşi chemă o parte dintre consilierii săi în domeniul tehnicii de vârf, pentru a-i informa pe cei doi în privinţa măsurii în care le puteau fi satisfăcute cererile. Hood fu încântat, însă deloc surprins, constatând că o mare parte din tehnologia de care avea nevoie Centrul se afla deja pe planşetele proiectanţilor. În lipsa unui program de tip Apollo care să stimuleze cercetarea în domeniile tehnicii de vârf, creând totodată o piaţă de desfacere, industria privată fusese nevoită să preia ştafeta dezvoltării. O atare preluare costa, firește, enorm, dar succesul putea să însemne un profit de miliarde de dolari. Primele companii care aveau să obţină brevete pentru noile tehnologii şi programe aveau să devină echivalentul viitor al concernelor Apple Computers ori Microsoft.

Partenerii de discuţie tocmai se pregăteau să tragă concluziile referitoare la costul echipamentelor necesare creării Centrului Regional de Comandă, când dangătul grav al unui gong răsună pe tot cuprinsul întreprinderii.

Hood şi Stoll tresăriră la unison.

Lang îşi aşeză mâna pe încheietura lui Hood, într-un gest liniştitor.

— Îmi cer scuze, ar fi trebuit să vă previn, spuse el. Ăsta e aşa-

zisul nostru ornic digital. Răsuna la zece, la douăsprezece şi la trei şi anunţă începerea pauzelor.

— E de-a dreptul fermecător, fu de părere Hood, deşi inima continua să-i bată nebuneşte.

— Am considerat că acest sunet conferă o senzaţie plăcută de apartenenţă la Lumea Veche, explică Lang. Pentru a stimula sentimentul de fraternitate între angajaţii noştri, gongul răsună simultan în toate fabricile-satelit din Germania, conexiunea fiind realizată cu ajutorul fibrelor optice.

— Aşadar, el e micul dumneavoastră Quasimodo, clopotarul, râse Stoll, făcându-l pe Hood să se încrunte.

După încheierea întâlnirii, Hood, Stoll şi Lang se întoarseră la Hamburg, un drum de o jumătate de oră, urmat apoi de o altă scurtă călătorie, de cinci kilometri, către nord-est, înspre cartierul ultramodern al oraşului. În perimetrul delimitat de cvasielipsa lui *Uberseering* erau amplasate vreo douăzeci de clădiri, sedii ale unor instituţii publice sau private. Structurile zvelte ale cartierului adăposteau de toate, de la compania de electricitate a Hamburgului la diverse firme internaţionale cu profil informatic, precum şi tot felul de magazine, restaurante şi chiar un hotel. În fiecare zi de lucru a săptămânii, peste douăzeci de mii de oameni migrau către cartierul din nord pentru a munci sau a se distra.

De cum sosiră, asistentul lui Richard Hausen – un tânăr elegant îmbrăcat, pe nume Reiner – îi conduse în biroul ministrului adjunct de externe. În anticamera, Stoll zăbovi o clipă pentru a admira stereograma atârnată deasupra biroului lui Reiner.

— Un dirijor, declară Stoll, după ce privise cu atenţie imaginea sofisticată. Frumoasă lucrătură. Pe asta n-o ştiam.

— Am proiectat-o eu însumi, anunţă Reiner, plin de mândrie.

Biroul de la Hamburg al lui Hausen era situat la ultimul etaj al unui complex arhitectonic din sectorul de sud-est al cartierului,

având vedere spre imensul Stadtpark. Când intrară, ministrul adjunct tocmai vorbea la telefon. În vreme ce Stoll se aşeza în faţa computerului, pentru a afla câte ceva despre performanţele acestuia, cu Lang privindu-i peste umăr, Hood se apropie de uriaşul geam panoramic. În lumina aurie a după-amiezii târzii, îi fu dat să admire o piscină, terenuri de sport, un amfiteatru în aer liber şi faimoasa grădină ornitologica.

Dintr-o privire, Hood îşi putu da seama că Hausen redevenise acelaşi individ puternic şi sincer. Indiferent ce anume îl tulburase ceva mai devreme, fusese fie rezolvat, fie dat deocamdată uitării.

Cu tristeţe, Hood îşi zise: *Măcar de-aş putea face şi eu acelaşi lucru...* Acasă, fusese în stare să pună stavilă durerii. Se străduise să nu se lase copleşit de moartea lui Charlie, căci ştia că trebuia să fie puternic pentru a-şi susţine oamenii. Se simţise stânjenit când Rodgers îi vorbise despre jocurile extremiste din reţea, dar nu fusese nicidecum şocat, căci avusese parte de destule manifestări rasiste în Los Angeles.

Era în stare să suporte toate acestea; şi totuşi, nu putea să dea uitării incidentul din holul hotelului. Toate acele gânduri frumoase despre Sharon, despre Ann Farris şi despre fidelitate nu erau decât gânduri, nimic mai mult. Cuvinte fără noimă.

Avusese nevoie de numai câteva săptămâni pentru a se obişnui cu ideea morţii lui Squires. Cu toate acestea, după douăzeci de ani, *ea* era mereu prezentă în mintea lui. El însuşi fusese surprins de dezorientarea şi pripeala vecină cu panica din cuvintele sale, atunci când i se adresase portarului.

Doamne, îşi zise, *cât de mult mi-aş fi dorit s-o pot dispreţui.* Dar nu putea. Acum, ca şi în anii care trecuseră, de câte ori încerca s-o urască, sfârşea prin a se urî pe sine. Acum, ca şi atunci, avea impresia că, de fapt, el era cel care greşise.

Cu toate astea, nu vei şti niciodată sigur, îşi spuse el. Iar asta

era aproape la fel de rău ca şi ceea ce se întâmplase. Faptul că nu ştia *de ce* se întâmplase.

Îşi trecu, cu un gest absent, mâna peste buzunarul de la piept al jachetei. Buzunarul în care îşi ţinea portofelul. Portofelul în care se aflau biletele. Biletele şi amintirile legate de acestea.

Privind pe fereastră, către parc, se întrebă: şi ce-ai fi făcut dac-ar fi fost într-adevăr ea? Ai fi întrebat-o: Ce mai faci? Eşti fericită? Şi, dacă tot am ajuns aici, de ce nu-mi tragi un glonţ în inimă, ca să ştim c-am terminat-o de-a binelea?

— O privelişte pe cinste, nu-i aşa? întrebă Hausen.

Luat prin surprindere, Hood reveni cu greu la realitate.

— Da, e o privelişte minunată. Biroul meu nici măcar n-are ferestre…

Hausen zâmbi.

— Muncim în domenii diferite, Herr Hood, spuse el. Eu simt nevoia să-i văd pe cei pentru care lucrez. Simt nevoia să văd perechi tinere plimbându-şi bebeluşii, bătrâni ţinându-se de mână, copii jucându-se…

— Vă invidiez pentru toate astea, rosti Hood. În ceea ce mă priveşte, îmi petrec zilele privind hărţi generate pe ecranul unui computer, încercând să evaluez, comparativ, eficienţa bombelor în raport cu alte tipuri de armament.

— Misiunea dumneavoastră e de a lupta împotriva corupţiei şi tiraniei. Domeniul meu…

Şovăi şi ridică mâna, ca şi cum s-ar fi pregătit să culeagă un măr de pe o creangă, prinzând însă un cuvânt din văzduh:

— Domeniul meu e antiteza a ceea ce faceţi dumneavoastră. Eu încerc să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a stimula dezvoltarea şi cooperarea.

— Laolaltă, am alcătui un patriarh biblic pe cinste, râse Hood.

— Un judecător, îl corecta Hausen, luminându-se la faţă.

Hood îl privi, neînţelegând.

— Mă tem că n-am priceput.

— Un judecător, reluă Hausen. Îmi cer iertare, n-am avut de gând să vă contrazic. Dar Biblia e una dintre pasiunile mele. Una arzătoare, aş spune, căci am fost educat la o şcoală catolica. Vechiul Testament m-a atras însă mai mult decât oricare alta parte a Bibliei. Ştiţi ce erau, de fapt, judecătorii din Vechiul Testament?

Hood se văzu nevoit să admită că nu, nu ştia. Presupunea că îndeplineau sarcini similare cu cele ale judecătorilor contemporani, dar nu îşi exprimă această opinie. Pe vremea când era primarul Los Angeles-ului, pe peretele biroului său atârna următoarea inscripţie: „Când ai îndoieli, e preferabil să taci”. Această deviză îi fusese adeseori de folos pe parcursul carierei.

— Judecătorii erau acei oameni care se remarcau în rândurile triburilor de evrei, devenind eroi, explică Hausen. Erau, ca să zic aşa, conducători spontani ai mulţimii, căci nu erau legaţi în nici un fel de căpeteniile care-i precedaseră. Însă din momentul în care preluau comanda, dispuneau de autoritatea morală necesară pentru a tranşa orice dispută.

Hausen îşi ridică din nou privirea spre fereastră. Expresia i se întunecă abia perceptibil. Hood era din cale-afară de intrigat de personalitatea acestui om care ura neonazismul şi cunoştea istoria evreilor, dar care, cu toate acestea, părea a ascunde o taină.

— A existat o vreme, în tinereţea mea, când credeam că judecătorul era cea mai corectă şi mai evoluată formă de conducător, domnule Hood. Îmi spuneam chiar: *Hitler a înţeles acest lucru. A fost un judecător şi, poate, a fost inspirat de însuşi bunul Dumnezeu.*

Hood îl privi uimit.

— Credeaţi că Hitler împlinea voia Domnului, ucigând oameni

şi purtând un război devastator?

— Judecătorii au ucis oameni şi au purtat nenumărate războaie. Trebuie să ţineţi seama, domnule Hood, de faptul că Hitler ne-a ajutat să ne revenim după ce fuseserăm înfrânţi într-un război mondial, a pus capăt unei crize economice, a recucerit pământuri pe care mulţi le considerau a ne aparţine de drept şi a atacat popoare pe care mulţi dintre germani le detestau. Care credeţi că e motivul popularităţii atât de ridicate a mişcării neonaziste contemporane? Mulţi germani sunt încă sincer convinşi că Hitler avea dreptate.

— Iar acum, dumneavoastră luptaţi împotriva lor, completă Hood. Ce anume v-a determinat să ajungeţi la concluzia că Hitler greşea?

Hausen răspunse cu o voce gravă, aproape şoptită:

— Na vreau să par necioplit, Herr Hood, dar asta e o chestiune despre care n-am discutat niciodată, cu nimeni. Cu atât mai puţin, n-aş împovăra un prieten nou cu o asemenea destăinuire.

— De ce nu? întrebă Hood. Prieteniile noi deschid întotdeauna noi perspective.

— Nu şi în această privinţă, replică Hausen apăsat.

Pleoapele lui Hausen coborâră puţin, iar Hood ar fi putut să jure că, de-acum, acesta încetase să vadă parcul şi trecătorii de pe alei. Hausen era cu gândul în altă parte, într-un loc sumbru, înfricoşător. Hood înţelese că nu avusese dreptate: ei doi, laolaltă, n-ar fi alcătuit un patriarh sau un judecător. Nu erau decât doi bărbaţi bântuiţi de amintirea unor întâmplări petrecute cu ani în urmă.

— Vă mulţumesc însă pentru compasiunea pe care mi-o arătaţi şi, drept mulţumire, o să vă împărtăşesc un gând, spuse Hausen.

— Ia uitaţi, băieţi, ce-am găsit aici! exclamă Stoll de dincolo de ei.

Hood îşi întoarse capul, dar Hausen îi aşează o mână prietenoasă pe umăr, reţinându-l o clipă:

— Aşa cum scrie în Biblie: Cel ce respectă legea, dar greşeşte fie şi o singură dată, e vinovat de toate păcatele.

Hausen îşi retrase mâna, adăugind:

— Cred în Biblie, dar, mai presus de orice, cred în acest lucru.

— Domnilor… *meine Herren,* rosti Stoll. Vă rog să vă apropiaţi.

Mai curios ca oricând în privinţa secretului lui Hausen, Hood recunoscu accentul din glasul lui Stoll, cel pe care colegul său îl folosea ori de câte ori ceva nu era în regulă. De asemenea, observa că Lang privea monitorul calculatorului cu mâna la gură, de parcă tocmai ar fi fost martorul unui accident cumplit.

Îl bătu pe umăr prieteneşte pe Hausen, iar apoi se întoarse şi se apropie de masa pe care se afla computerul.

25

Joi, ora 9:50,
Washington, D.C.

— Îţi mulţumesc, domnule general. Îţi mulţumesc din suflet, dar răspunsul e nu.

Aşezat comod la biroul său, Mike Rodgers ştia prea bine că glasul celui aflat la celălalt capăt al firului spunea adevărul. Ştia, de asemenea, că atunci când interlocutorul său cu voce puternică spunea un lucru, rar se întâmpla să se răzgândească. Brett August rămăsese neschimbat de la vârsta de şase ani.

Dar, la rândul său, Rodgers era de neclintit în hotărârea sa de a-l lămuri pe colonel să preia comanda Forţei de Impact. Iar Rodgers nu era omul care să renunţe cu una, cu două, mai ales atunci când cunoştea atât slăbiciunile, cât şi punctele forte ale adversarului.

August lucrase timp de zece ani în Divizia de Operaţiuni Speciale a Forţelor Aeriene. Prieten din copilărie cu Rodgers, iubise încă de-atunci avioanele, mult mai mult decât iubea Mike filmele de acţiune. La fiecare sfârşit de săptămână, cei doi băieţi îşi luau bicicletele şi pedalau cale de opt kilometri pe Autostrada 22, până la aeroportul Bradley din Hartford, Connecticut. Stăteau ore în şir în mijlocul câmpului, urmărind cu nesaţ avioanele ce decolau şi aterizau. Erau îndeajuns de în vârsta pentru a-şi aminti de vremurile când avioanele cu elice lăsaseră loc celor cu reacţie, iar Rodgers îşi amintea foarte limpede cum îl treceau năduşelile ori de câte ori câte un Boeing 707 îi survola la joasă înălţime. August, în schimb, înnebunea de plăcere de fiecare

dată când auzea tunetul asurzitor al motoarelor cu reacţie.

În fiecare zi, după ore, cei doi băieţi îşi făceau temele împreuna, împărţindu-şi problemele de matematică şi întrebările de la ştiinţele naturale, pentru a termina cât mai repede. Apoi îşi petreceau după-amiaza construind modele de avioane pe care le vopseau cu mare grijă, lipind apoi abţibildurile decorative la locurile potrivite. De fapt, aceasta fusese şi cauza singurei lor bătăi: locul unde se cuvenea să fie lipită steaua albă de pe modelul avionului FH-1 Phantom. Poza de pe cutia cu piese o arăta chiar pe ampenajul cozii, dar Rodgers susţinea că poziţia era greşită. După ce se certaseră şi schimbaseră câţiva pumni, plecaseră împreună la bibliotecă, pentru a tranşa chestiunea. Rodgers avusese dreptate: locul stelei era la jumătatea distanţei între coadă şi aripi. August îşi ceruse scuze, ca un adevărat om de onoare.

August îi idolatriza pe astronauţi şi urmărea cu sufletul la gură fiecare nouă cucerire a programului spaţial american. Rodgers nu credea să-l fi văzut vreodată mai fericit decât în ziua când Ham, primul cimpanzeu american care zburase în spaţiu, fusese adus la Hartford într-un turneu de prezentare. O adevărată euforie pusese stăpânire pe prietenul său, în timp ce-l sorbea din ochi pe cel dintâi călător în spaţiu pe care-i fusese dat să-l vadă în carne şi oase. Nici măcar în ziua în care August îi destăinuise că reuşise s-o convingă pe Barb Mathias să se culce cu el, chipul lui nu exprimase o fericire atât de deplină.

Când venise vremea ca băieţii să-şi îndeplinească datoria faţă de patrie, Rodgers se înrolase în cadrul armatei de uscat, iar August se alătura, cu inima deschisă, Forţelor Aeriene. Amândoi fură trimişi în Vietnam; în timp ce Rodgers îşi făcea datoria la sol, August zbura în misiuni de recunoaştere în nord. Într-un astfel de zbor, la nord-vest de Hue, avionul lui August fusese doborât, iar acesta fusese luat prizonier. Petrecuse mai bine de un an într-un

lagăr, reuşind în cele din urmă să evadeze, împreună cu un tovarăş de suferinţă, în 1970. Timp de trei luni, cei doi înaintaseră orbeşte spre sud, prin junglă, până când fuseseră descoperiţi de o patrulă a infanteriei marine.

Cumplita experienţă nu reuşise să-l doboare pe August. Dimpotrivă, curajul prizonierilor americani îl făcuse ca, după un răgaz de trei luni petrecut în Statele Unite, recăpătându-şi forţele, să se întoarcă în Vietnam, unde organizase o reţea clandestina de salvare a prizonierilor americani de război. Rămăsese nedescoperit pe teritoriul inamic vreme de un an după retragerea trupelor americane, apoi îşi petrecuse trei ani în Filipine, ajutându-l pe preşedintele Ferdinand Marcos în lupta împotriva secesioniştilor lui Moro. Ulterior, fusese numit ofiţer de legătură al Forţelor Aeriene cu NASA, organizând paza misiunilor de trimitere în spaţiu a sateliţilor-spioni. În cele din urmă, Divizia de Operaţiuni Speciale îl angajase ca specialist în activităţile antiteroriste.

Deşi în anii de după Vietnam cei doi se întâlniseră doar sporadic, fiecare întâlnire decurgea de parcă n-ar fi fost despărţiţi niciodată. Unul dintre ei aducea aeromodelul, celalalt cleiul şi vopseaua şi se distrau de minune.

Iată de ce, atunci când colonelul August îl refuză încă o dată, Rodgers îi acceptă sinceritatea. Ceea ce refuza să accepte era răspunsul negativ.

— Brett, încearcă să priveşti oferta mea dintr-un alt punct de vedere, îi propuse Rodgers. În sfertul de veac care-a trecut, ai petrecut mai mult timp peste hotare decât în ţară. Vietnam, Filipine, Cape Canaveral…

— Ha, ha, foarte amuzant, domnule general.

— … Iar acum, Italia, la o amărâtă de bază a NATO.

— După-amiază, la ora patru, am întâlnire pe luxosul portavion *Eisenhower* cu o şleahta de cârnăţari italieni şi franţuji. Ai avut

noroc că m-ai mai prins.

— Dar te-am prins, oare? întrebă Rodgers, cu subînţeles.

— Ştii prea bine la ce mă referam, domnule general.

— Ma cheamă Mike, Brett.

— E-n regula, Mike, spuse August. Îmi place aici. Italienii sunt oameni de treaba.

— Gândeşte-te cât de bine ne-am putea distra dac-ai accepta să revii acasă, insistă Rodgers. La naiba, uite, sunt dispus chiar să-ţi dezvălui surpriza pe care ţi-o pregătisem…

— Dacă nu cumva e vorba de acel Revell Messerschmitt Bf-109 pe care n-am reuşit să-l găsim nicăieri, nu văd ce altceva mi-ai putea oferi care să…

— Dar de Barb Mathias ce zici?

Replica interlocutorului se lăsă aşteptata.

— I-am dat de urmă, spuse Rodgers. E divorţată, n-are copii, locuieşte la Enfield, în Connecticut. E agent publicitar pentru o publicaţie locală şi mi-a spus c-ar fi încântată să te revadă.

— Te pricepi de minune să pui omul pe gânduri, domnule general.

— La naiba, Brett, acceptă măcar să te întorci cât să stăm de vorbă faţă în faţă. Sau preferi să trimit pe cineva care să-ţi *ordone* chestia asta?

— Domnule general, ar fi o onoare pentru mine să comand o echipă cum e Forţa de Impact, spuse Brett. Dar asta m-ar reţine mai tot timpul la Quantico, ceea ce cred că m-ar face să înnebunesc în cele din urmă. Cel puţin, acum am posibilitatea de a călători în toată Europa, punându-mi la contribuţie ideile de doi bani în diferite proiecte.

— Doi bani? făcu Rodgers. Tu ai idei de milioane în capul ăla pătrat, iar eu aş şti cum să le folosesc. Cât de des îţi sunt luate în seamă sugestiile?

— Destul de rar, recunoscu August.

— Exact. Dar tu eşti mai tare în materie de tactică şi strategie decât oricare alt purtător de uniformă pe care l-am întâlnit. *Trebuie* să fii ascultat.

— Poate, dar aşa-i în Forţele Aeriene, admise August. Şi-apoi, am deja patruzeci şi cinci de ani. Nu ştiu dacă m-ar mai ţine curelele să alerg ca bezmeticul prin Munţii Diamantelor din nordul Coreei, doborând rachete Nodong, ori să dau de urma unui tren în străfundurile Siberiei…

— Rahat! izbucni Rodgers. Pun pariu că eşti în stare să faci şi acum flotări cu o singură mână, cum făceai la Bradley, pe vremuri, pe când aşteptam avioanele. Micul tău antrenament de astronaut, parc-aşa-i spuneai…

— Mai fac şi acum, dar nu la fel de multe, spuse August.

— Poate că nu, dar tot faci mai multe decât am fost eu vreodată capabil să fac, argumentă Rodgers. Şi sunt, după toate probabilităţile, mai multe decât ar fi în stare să facă puştii din Forţa de Impact.

Rodgers se aplecă înainte, rezemându-şi coatele de birou.

— Brett, vino acasă şi hai să stăm de vorbă. Am nevoie de tine, aici. La naiba, n-am mai lucrat împreună din ziua-n care ne-am înrolat.

— Cum să nu? Acum doi ani am construit un model de F-14A Tomcat.

— Ştii foarte bine ce voiam să spun. Nu te-aş fi căutat, dacă n-aş fi fost convins că ne-am descurca de minune împreună. Uite ce-i. Îţi doreai să ai timp să scrii o carte despre Vietnam. Eu pot să-ţi ofer răgazul ăsta. Voiai să înveţi să cânţi la pian. Când ai de gând să te apuci şi de asta?

— Am tot timpul. Am numai patruzeci şi cinci de ani.

— Ia te uită, cât de bine ştii să te foloseşti de vârstă, când e să-ţi aperi ideile, se încruntă Rodgers.

— Nu-i aşa? râse August.

Rodgers începu să bată darabana pe masă. Nu-i mai rămăsese decât o singură carte, dar avea de gând ca aceasta să fie cea câştigătoare.

— Recunoaşte, ţi-e dor de casă, rosti el. Mi-ai spus-o data trecută. Îţi promit, n-o să fii ţintuit aici. Voiam de mult să trimit Forţa de Impact să se antreneze în compania altor echipe speciale din întreaga lume. O s-o facem. Suntem pe cale de a constitui un Centru Regional de Comanda. Când intră în funcţiune, tu şi Forţa de Impact o să fiţi detaşaţi acolo. O să poţi petrece o lună în Italia, cu prietenii tăi macaronari, apoi în Germania sau în Norvegia…

— Dar asta fac şi acum.

— Da, dar nu lucrezi cu echipa potrivita, replică Rodgers. Vino acasă măcar câteva zile. Acceptă să stăm de vorbă, să faci cunoştinţă cu băieţii. Tu adu cleiul, eu aduc avionul.

August tăcu o vreme.

— E-n regulă, spuse el, după o lungă pauză. Am să-i cer o permisie generalului Difate. Dar nu vin decât ca să stăm de vorbă şi să construim macheta. Nu-ţi fac nici o promisiune.

— De acord, nici o promisiune, încuviinţă Rodgers.

— Şi, dacă tot ai adus vorba, invit-o pe Barb la cină din partea mea. Găseşti tu o cale s-o aduci la Washington.

— S-a făcut, rosti Rodgers.

August îi mulţumi şi închise.

Rodgers îşi reluă poziţia relaxată, zâmbind cu gura până la urechi. După discuţiile avute cu doamna senator Fox şi cu Martha, generalul fusese gata să preia el însuşi comanda Forţei de Impact. Ar fi făcut orice, numai ca să scape din această clădire, din cloaca împuţită a politicii, orice, numai să nu stea locului, pierzând vremea degeaba. Perspectiva de a lucra cu August îl înviorase. Rodgers nu ştia dacă era cazul să se bucure sau să se simtă ruşinat de uşurinţa cu care era dispus, oricând,

să redevină copilul de odinioară.

Telefonul începu să sune.

Hotărî că, atâta vreme cât era fericit şi-şi făcea treaba, n-avea importanţă dacă se simţea în vârstă de cinci ori de patruzeci şi cinci de ani. Fiindcă, întinzând mâna pentru ca să ridice receptorul, Rodgers era conştient că fericirea n-avea să dureze prea mult.

20

Joi, ora 15:51,
Hanovra, Germania

Bob Herbert gâfâia uşor, în vreme ce-şi punea în mişcare fotoliul rulant, îndepărtându-se de maşină.

Refuzase să-şi instaleze un motor şi nu avea de gând s-o facă niciodată. Atunci când avea să împlinească nouăzeci de ani şi n-avea să mai fie în stare să se deplaseze prin forţe proprii, avea să se mulţumească să se mişte doar în limita propriilor puteri. Era de părere că a nu fi în stare să mergi nu însemna, neapărat, că erai handicapat. Deşi era prea vârstnic pentru a participa la întrecerile puştilor internaţi în centrul de reabilitare, cu ani în urmă, nu-i plăcea ideea de a se lăsa pe tânjală, atâta vreme cât se putea deplasa, cu ajutorul fotoliului rulant, prin forţa propriilor braţe. Odată, Liz Gordon îi spusese că se folosea de acest lucru pentru a se autopedepsi, fiindcă îi supravieţuise soţiei. Herbert nu era însă dispus să creadă acest lucru. Îi plăcea să facă mişcare, adora fluxul de endorfină provocat de împingerea roţilor fotoliului, grele ca nişte pietre de moară. Înaintea atentatului din 1983 nu obişnuia să facă prea des exerciţii fizice, dar efortul era, în mod categoric, mult mai sănătos decât bifetaminele cu care se îndopa în Liban, pentru a rămâne lucid în perioadele de criza. Iar la Beirut, crizele se ţineau practic lanţ.

Înaintând pe strada uşor înclinată, Herbert se hotărî să renunţe la planul său iniţial de a se prezenta la masa organizatorilor, încercând să se înscrie printre participanţi. Nu ştia mare lucru despre legile Germaniei, dar bănuia că nu avea

nici un drept să-i hărţuiască pe aceşti oameni. Nimic nu-l împiedica însă să intre în bar şi să ceară ceva de băut, ceea ce şi avea de gând să facă. În acelaşi timp, intenţiona să afle cât mai multe despre Karin Doring; dacă era posibil, chiar locul unde putea fi găsită. Sigur, n-avea nici o modalitate de-a stoarce informaţii cu forţa de la nimeni, dar guralivi se găseau pretutindeni. Profanii erau întotdeauna uimiţi să constate câte informaţii utile puteau fi aflate doar trăgând cu urechea.

Desigur, în primul rând e nevoie să ai unde să tragi cu urechea, îşi spuse el. Mulţimea celor adunaţi în faţa tavernei l-ar fi putut împiedica să intre. Nu fiindcă se afla ţintuit într-un scaun cu rotile: nu era olog din naştere, ci-şi căpătase handicapul slujindu-şi ţara. Aveau să încerce să-l oprească fiindcă nu era neamţ şi nu era nazist. Dar, oricât şi-ar fi dorit şmecherii aceştia să nu fie aşa, Germania încă era o ţară libera. Aveau să-i dea drumul să intre în Beer-Hall sau aveau să provoace un scandal internaţional.

Ofiţerul de contrainformaţii rulă de-a lungul străzii din spatele tavernei şi ieşi în faţa acesteia din direcţia opusă celei în care trecuse cu maşina. În felul acesta, n-avea să fie nevoit să treacă iar prin faţa mesei organizatorilor şi să suporte încă o dată spectacolul jalnic al unui eventual salut nazist.

Trecu de colţ şi se îndreptă spre intrarea în tavernă, spre mulţimea celor aproximativ două sute de indivizi adunaţi în faţa acesteia, cântând şi bând de zor. Bărbaţii aflaţi în faţa sa se întoarseră ca să-l privească, dând coate celor de dincolo de ei, pentru a le atrage atenţia. O mare de chipuri tinere cu luciri diabolice în priviri îl măsurară, râzând cu gura până la urechi.

— Băieţi, ia priviţi cine-a venit! E Franklin Roosevelt, caută Yalta.

Ei, m-am lămurit cum e cu lipsa comentariilor în privinţa infirmităţii mele, îşi zise Herbert. Însă, la urma urmei, fiecare

grup îşi are clovnul său. Îl uimea însă faptul că individul care vorbise o făcuse în engleză. Dar, apoi, îşi aminti de inscripţia de pe tricoul său.

Un alt bărbat îşi ridică stacana de bere, făcându-i semn:

— Herr Roosevelt, ai ajuns tocmai la timp. Noul război a început.

— *Ja,* încuviinţă primul. Dar ăsta se va sfârşi altfel.

Herbert continuă să înainteze către ei. Pentru a ajunge la intrarea în Beer-Hall, avea să fie nevoit să străbată mulţimea acestor tineri hitlerişti. Mai puţin de douăzeci de metri îl despărţeau de cel mai apropiat dintre ei.

Herbert aruncă o privire spre stânga. Poliţistul se afla în mijlocul străzii, încercând cu disperare să împiedice formarea unui blocaj de circulaţie.

A auzit oare ce-au spus cretinii ăştia, sau e prea ocupat cu statul deoparte? se întrebă Herbert.

Dacă, până în clipa în care Herbert ajunse la cinci metri distanţă, cei mai mulţi dintre neonazişti priveau care încotro, în momentul respectiv se întoarseră cu toţii cu faţa spre el, formând o barieră compactă. Nu-l despărţeau de aceasta decât doi metri. Unul singur. Unii dintre tineri reuşiseră deja să se cherchelească binişor, iar limbajul trupurilor lor îi arătă americanului că erau încântaţi de atmosfera turmei din care făceau parte. Din privirile încruntate pe care le zări ici-colo, deduse imediat faptul că doar un sfert dintre ei nutreau cu adevărat convingeri naziste. Restul chipurilor erau cele ale unor indivizi care urmau gloata. Asemenea lucruri n-aveai cum să afli privind o fotografie făcută de un satelit-spion.

Neonaziştii nu se clintiră. Herbert înainta până la câţiva centimetri de bombeurile pantofilor lor şi se opri. În înfruntările din Liban şi din alte locuri, adoptase întotdeauna o tactică de abordare prudentă. Atunci când o confruntare e abordată în

pripă, există o cvasicertitudine a pierderilor de ambele părţi: dacă iei cu asalt un avion capturat de piraţi ai aerului, vei reuşi să-i anihilezi, dar vei cauza în mod sigur şi moartea câtorva dintre ostatici. Pe de altă parte, nimeni nu poate ţine ostatici la nesfârşit şi nici nu-ţi poate sta în cale pe vecie. Daca ştii să aştepţi, vei ajunge cu siguranţă, în cele din urmă, la un compromis.

— Îmi cer scuze, dar aş vrea să trec, rosti Herbert.

— Nu, replică unul dintre bărbaţi, privind în jos spre el. Strada e închisă, din cauza unei petreceri private.

Herbert simţi damful de alcool din respiraţia celui ce vorbise. N-avea să fie uşor să-l lămurească. Privi către un altul.

— Am văzut cum alţii au trecut fără probleme prin mulţime. N-aţi vrea să mă lăsaţi să trec?

Cel dintâi interveni:

— Ai dreptate. Dar cei ce-au trecut au făcut-o pe propriile picioare, spre deosebire de dumneata, care n-ai să poţi trece.

Herbert îşi reprimă imboldul de a-i trece individului cu roata peste picioare. Dar o astfel de reacţie ar fi avut drept unic rezultat atragerea unui potop de pumni şi halbe de bere asupra sa.

— Nu vreau să creez nici un fel de probleme, urmă Herbert. Mi-e sete şi aş vrea să beau ceva.

Câţiva izbucniră în râs. Herbert se simţi ca un ajutor de şerif rămas să menţină legea în oraş, în lipsa titularului.

Un individ ţinând în mână o halbă plină îşi croi drum prin zidul mulţimii. Se opri în faţa lor şi întinse mâna în care ţinea halba către Herbert.

— Spui că ţi-e sete? întrebă el. N-ai vrea să guşti din berea mea?

— Mulţumesc, dar nu servesc băuturi alcoolice, răspunse Herbert.

— Înseamnă că nu eşti bărbat, declară celălalt.

— Curajoasă declaraţie, comentă Herbert.

Ascultându-şi propriile cuvinte, fu surprins de calmul cu care le rostise. Individul îndrăznea să facă pe grozavul doar fiindcă avea în spatele său o armată de două sau trei sute de oameni. Lui Herbert i-ar fi plăcut să-l poată provoca la un duel cu şanse egale, aşa cum procedase şi tatăl său odinioară, în Mississippi, când un beţiv îl insultase.

Nemţii continuau să-l privească insistent. Tipul cu halba de bere rânjea dar, în mod evident, nu era deloc încântat de situaţia în care se afla. Herbert i-o citea în priviri.

Tocmai ţi-ai dat seama că n-ai face mare brânză dacă mi-ai vărsa halba aia în cap, îşi zise el. *Ai decretat adineauri că nu sunt bărbat. A mă ataca ar fi deci sub demnitatea ta.* Pe de altă parte, individul era beat criţă şi ar fi putut oricând să-i prăvălească halba grea în creştetul capului. Gestapo-ul îi considera pe evrei inferiori oamenilor. Cu toate acestea, oamenii Gestapo-ului îi opreau pe evrei pe strada şi le smulgeau bărbile.

O clipă mai târziu, individul duse halba la buze. Sorbi îndelung şi plimbă o vreme lichidul în gură, de parcă nu reuşea să se hotărască dacă să-l scuipe sau nu. În cele din urmă, înghiţi.

Făcu un pas înainte, în dreapta fotoliului rulant şi-şi rezemă o mână grea pe braţul acestuia.

— Ţi s-a spus că e o petrecere privată, iar tu nu faci parte dintre invitaţi, rosti tânărul cel solid.

Herbert ajunsese în situaţia limită la care se aşteptase. Venise aici în recunoaştere, pentru a aduna informaţii; asta era meseria sa. Indivizii aceştia îl puseseră însă într-una dintre situaţiile neobişnuite care constituiau, în mare măsură, specificul incursiunilor în teritoriul inamic. Acum trebuia să aleagă. Fie se retrăgea, caz în care misiunea avea să-i rămână neîndeplinită şi avea să-şi piardă orice urmă de respect pentru sine. Fie putea

rămâne, caz în care avea să sfârşească, după toate probabilităţile, bătut măr. Însă, în acest din urmă caz, avea o şansă – una singură – de a-i convinge pe tinerii ticăloşi că forţele care li se opuseseră odinioară celor de teapa lor nu depuseseră armele.

Alese cea de-a doua variantă.

Îl privi în ochi pe individ şi rosti:

— Ştii, chiar de-aş fi fost invitat la petrecerea voastră, n-aş fi participat. Nu-mi stă în obicei să stau decât lângă adevăraţii conducători, nu lângă gloata care-i urmează.

Neamţul rămăsese sprijinit cu o mână de braţul fotoliului, în vreme ce în cealaltă ţinea halba de bere. Privind însă ţintă în ochii lui albastru-cenuşii, Herbert îl simţi cum se dezumflă încet-încet şi cum toată vlaga se scurge din el ca aerul dintr-un balon.

Herbert ştia ce avea să urmeze. Îşi strecură mâna dreaptă sub braţul fotoliului.

Singura armă de care mai dispunea neamţul era berea. Afişând o expresie dispreţuitoare, ridică încet mâna şi, fără grabă, vărsă conţinutul halbei în poala lui Herbert.

Acesta suportă insulta fără să crâcnească. Considera deosebit de important să le arate celor prezenţi că era în stare sa îndure multe. Când neamţul sfârşi de deşertat halba şi se ridică, recoltând doar aplauze răzleţe, Herbert îşi repezi mâna în care ţinea coada retezată de mătură şi, cu o răsucire a încheieturii, îl izbi pe neamţ în pântece. Acesta urlă şi, încovrigat, se împletici înapoi spre mulţimea tovarăşilor săi. În ciuda durerii, continua să ţină în mână halba goală, legănând-o ca pe un trofeu de vânătoare.

Mulţimea slobozi un strigăt unanim de indignare şi făcu un pas înainte, ameninţând să se transforme într-o gloată dezlănţuită. Herbert avusese ocazia să vadă aşa ceva în faţa ambasadelor americane din felurite ţări şi ştia că o atare privelişte era din

cale-afară de înfricoşătoare. Părea un microcosmos al civilizaţiei în destrămare, oamenii preschimbându-se în carnivore ce-şi apărau teritoriul. Începu să ruleze încet cu spatele. Îşi dorea să ajungă cu spatele la un zid, pentru a fi apărat măcar dintr-o direcţie, astfel încât să se poată lupta cu aceşti filistini, precum Samson cu falca lui de măgar.

Retrăgându-se, simţi o smucitură din spate, iar scaunul rulant începu să se mişte mai repede decât reuşea el să-l propulseze.

— *Halt,* auzi el o voce răguşită venind din urmă.

Întoarse capul. Un poliţist uscăţiv, în vârstă de vreo cincizeci de ani, lăsase deoparte controlul traficului şi se apropiase în goană. Acum se afla chiar în spatele său, strângând în mâini mânerele fotoliului său rulant. Gâfâia. În ochii negri i se citea hotărârea, dar uşorul tremur al mâinilor îi trăda neliniştea.

Cei din mulţime începură să strige. Poliţistul le răspunse. Din tonul glasurilor lor, precum şi din cele câteva cuvinte pe care le înţelegea în germană, Herbert deduse că-i povesteau ofiţerului ce făcuse şi îl sfătuiau să-şi vadă de ale lui. Ofiţerul replică, răstit, că şi aceasta era tot treaba lui: menţinerea ordinii atât pe strada, cât şi pe trotuare.

Fu huiduit şi ameninţat.

După scurtul schimb de replici, poliţistul i se adresă lui Herbert în engleză:

— Sunteţi cu maşina?

Acesta încuviinţă.

— Unde aţi parcat-o?

Herbert îi spuse.

Poliţistul continuă să se retragă, trăgând după sine scaunul rulant al lui Herbert. Acesta apucă roţile, încercând să le oprească.

— De ce trebuie să plec? întrebă el. Eu am fost cel jignit.

— Fiindcă misiunea mea e aceea de a menţine ordinea, iar

aceasta e singura cale de a o face, replică poliţistul. Suntem puţini, trebuie să veghem la respectarea legii la mitingurile din Bonn, Berlin şi Hamburg. Îmi pare rău, *mein Herr,* dar nu-mi pot permite să pierd timpul având grijă de un singur om. O să vă conduc la maşina dumneavoastră şi-o să vă rog să părăsiţi această zonă a oraşului.

— Dar ei m-au atacat, ticăloşii ăia, protestă Herbert.

Realiză că încă ţinea în mână bastonul, aşa încât îl aşeză la loc, înainte ca ofiţerului să-i treacă prin minte să i-l confişte.

— Dar dacă aş vrea să depun plângere împotriva lor, să le dau în vileag porcăriile?

— În acest caz, aţi pierde, spuse poliţistul, întorcând scaunul şi spatele mulţimii. Ei spuneau că bărbatul acela s-a oferit să vă ajute să intraţi în Beer-Hall, iar dumneavoastră l-aţi lovit…

— Mda, ce să mai zic.

— Spuneau că l-aţi făcut să-şi verse berea şi că aţi putea măcar să i-o plătiţi.

— Iar dumneata crezi una ca asta?

— N-are importanţă ce cred, rosti poliţistul. Când am sosit, individul fusese lovit iar dumneavoastră aveaţi în mână un baston. Asta am văzut şi asta ar fi trebuit să scriu în raport.

— Aha, încuviinţa Herbert, plin de amărăciune. Aţi văzut un tip între două vârste ţintuit într-un scaun rulant faţă în faţă cu două sute de tineri nazişti sănătoşi tun şi aţi ajuns la concluzia că eu eram ăla rău.

— Din punct de vedere al legii, da, recunoscu poliţistul.

Herbert îi auzi cuvintele şi le înţelese contextul. Le auzise de nenumărate ori şi în State, în privinţa altor ticăloşi, a altor criminali, dar acest paradox continua să-l uimească. Amândoi ştiau că hoarda de ticăloşi minţea şi totuşi aveau dreptatea legii de partea lor. Şi, atâta vreme cât cei care făceau legile, cei ce vegheau la respectarea lor, nu erau dispuşi să-şi pună în pericol

propria siguranţă, ticăloşii aveau să iasă mereu basma curată.

Singura consolare a lui Herbert venea din faptul că, de data asta, scăpase el însuşi teafăr. Iar lovitura pe care i-o aplicase porcului de neamţ aproape că meritase duşul cu bere de care avusese parte.

În timp ce Herbert era împins departe de tavernă şi de furia mulţimii, sunetele stridente ale claxoanelor se făcură auzite, semn că traficul se blocase imediat după plecarea poliţistului. Zgomotul asurzitor îşi găsi ecou în adâncul sufletului lui Herbert, în furia şi hotărârea care îl copleşiseră. Pleca, dar era mai hotărât ca oricând să se răfuiască cu aceşti derbedei. Nu aici şi nu acum. Curând însă, în altă parte.

Un individ se desprinse din mulţimea înfuriată, intrând în tavernă. Îşi croi drum prin bucătărie, ieşi pe uşa de serviciu şi, căţărându-se pe o ladă de gunoi, escaladă gardul de lemn. Traversă o alee şi ieşi pe strada pe care se aflau Herbert şi poliţistul.

Aceştia trecuseră deja de locul în care se afla individul şi se îndreptau spre maşina americanului, parcată ceva mai încolo, de cealaltă parte a străzii.

Tânărul se strecură pe urmele lor. Fiind unul dintre aghiotanţii principali ai lui Karin Doring, primise instrucţiuni să urmărească pe oricine s-ar fi interesat, oricât de vag, de gruparea lor. Nimănui dintre cei care nu se alăturaseră vreunei facţiuni anume nu i-ar fi trecut prin minte să facă una ca asta.

Rămase mult în urma celor doi şi urmări cum poliţistul îl ajută pe Herbert să urce în maşină, îi aşeză scaunul rulant în spate şi aşteptă o vreme, pentru a se convinge că americanul plecase.

Tânărul scoase un creion şi un telefon mobil din buzunar. Formă un număr şi anunţă numărul şi marca maşinii închiriate de Herbert. Când poliţistul se întoarse grăbit la ale lui, tânărul îl imita, revenind pe aceeaşi cale înapoi la Beer-Hall.

O clipă mai târziu, o furgonetă demară dintr-o parcare aflată la trei cvartale distanţă de locul unde se afla Bob Herbert.

27

Joi, ora 16:00,
Hamburg, Germania

— Care-i problema? întrebă Hood, ajungând în dreptul lui Stoll.

Lang era palid şi afişa o expresie jenată, în timp ce degetele lui Stoll alergau frenetic pe taste.

— Se întâmplă ceva murdar, declară Stoll. Am să-ţi arăt imediat. Tocmai rulam un program de diagnosticare; încerc să-mi dau seama cum a ajuns chestia asta aici.

Hausen se opri lângă Hood şi întrebă:

— Despre ce e vorba?

— Veţi vedea imediat, răspunse Stoll. Nu sunt convins că-mi va face plăcere să vă explic.

Hood începea să se simtă cam aşa cum trebuie să se fi simţit Alice de îndată ce ajunsese în ţara Oglinzilor. Cu fiecare clipă, în jurul său se acumulau tot soiul de evenimente, care de care mai ciudate.

— Am verificat memoria calculatorului şi am găsit un fişier înregistrat la unu şi douăsprezece minute, azi după-amiază, începu Stoll.

— Unu şi douăsprezece minute? repetă Hood. Asta a fost în timp ce eram la masă.

— Exact.

— Dar în momentul respectiv aici nu era nimeni, Herr Stoll, cu excepţia lui Reiner, se miră Hausen.

— Ştiu, încuviinţă Stoll. Şi, apropo de Reiner. A plecat.

Hausen îl privi lung pe Stoll.

— Cum adică, „a plecat”?

— A-ntins-o, răspunse Stoll, făcând un semn în direcţia anticamerei. De îndată ce m-am aşezat în faţa calculatorului şi-a luat geanta şi sacoul în stil italian şi s-a făcut nevăzut. De atunci, computerul dumneavoastră e cel care-a răspuns la apelurile telefonice.

Hausen privi neîncrezător spre computer, apoi îşi ridică din nou privirea spre Stoll şi, cu o voce lipsita de intonaţie, întrebă:

— Ce anume aţi găsit?

— Reiner v-a lăsat şi o scurtă scrisoare de dragoste, pe care am să v-o arăt imediat, continuă Stoll. Mai întâi însă, aş vrea să vedeţi asta.

Degetele lui Stoll atinseră o serie de taste, iar ecranul monitorului deveni din albastru negru. O serie de dungi albe brăzdară orizontal ecranul. Se preschimbară în fire de sârmă ghimpată stilizată, apoi se topiră, alcătuind cuvintele: LAGĂR DE CONCENTRARE. Într-un târziu, îşi schimbară culoarea în roşu şi începură să se prelingă, ca nişte şuvoaie de sânge, umplând ecranul.

Imaginile de introducere se succedară. Mai întâi apăru o imagine a intrării principale a lagărului de la Auschwitz, cu inscripţia *Arbeit macht frei.*

— Munca îl eliberează pe om, traduse Lang cu o voce scăzută.

Urmă o succesiune de scurte secvenţe de animaţie foarte clare şi detaliate pe computer. Mulţimi de bărbaţi, femei şi copii intrând pe poarta lagărului. Bărbaţi purtând zeghe vărgate, înşiraţi în faţa unui zid, biciuiţi de paznici. Bărbaţi pe cale de a fi raşi în cap. O verighetă întinsă unui membru al Companiei Morţii din SS, în schimbul unei perechi de pantofi. Spoturile de lumină din foişoare străpungând semiîntunericul zorilor, în vreme ce un paznic în uniformă SS urla: *Arbeitskommandos austreten!*

— Echipele de munca, adunarea, traduse Lang, căruia mâna

aşezată pe spătarul scaunului lui Stoll începuse să-i tremure.

Prizonieri, luând în mâini târnăcoape şi lopeţi. Şiruri de prizonieri, ieşind pe poarta principală, fiecare dintre ei ducându-şi mâna la bonetă pentru a saluta lozinca de deasupra intrării în lagăr. Paznici împărţind pumni şi picioare. Prizonieri muncind la întreţinerea unei şosele.

Mai mulţi prizonieri îşi aruncară lopeţile şi se făcură nevăzuţi în noapte. Din acest moment, începu jocul propriu zis. Un meniu oferea jucătorului posibilitatea de a opta pentru o limbă anume. Stoll selectă engleza.

Un paznic în uniformă SS îşi făcu apariţia în prim-planul ecranului, adresându-se jucătorului. Chipul său era o fotografie animată a lui Hausen. Dincolo de el se zărea un peisaj pastoral, cu arbori, pâraie limpezi şi un colţ al unei citadele din cărămidă roşie.

„Douăzeci şi cinci de prizonieri au evadat în pădure. Sarcina ta este de a-ţi doza forţele, astfel încât să-i găseşti şi, în acelaşi timp, să menţii productivitatea lagărului, fără a întrerupe procesarea cadavrelor subumanilor.”

Urmă o succesiune de scene animate, în care acţiunea ar fi urmat să fie controlată de jucător: paznici şi crini vânând oameni prin pădure şi cadavre formând grămezi în faţa unui crematoriu. Stoll comandă jocului să se desfăşoare, demonstrativ, mai departe, căci nu-l lăsa inima să încarce cadavrele pe tărgile incineratorului.

— Scrisoarea, îşi aminti Hausen, în timp ce urmărea desfăşurarea programului. Ce scrie în scrisoarea lui Reiner?

Stoll apăsă concomitent pe trei taste şi imaginile jocului dispărură. Reintră în programul normal al computerului şi ceru afişarea scrisorii lui Reiner.

— Tipul nu era prea vorbăreţ, nu-i aşa? deduse Stoll, în vreme ce degetele-i alergau pe tastatură.

— Aşa e, confirmă Hausen. De ce m-aţi întrebat asta?

— Fiindcă, deşi nu am idee ce v-a scris, am observat că textul e lapidar, explică Stoll.

Textul apăru pe ecran, iar Lang se aplecă pentru a vedea mai bine. Începu să citească, traducând totul pentru cei doi americani.

— „Mântuitorule, sper ca te vei distra de minune cu jocul ăsta, câtă vreme nu e decât un joc, deocamdată”, citi el. Nu mai e decât semnătura, „Reiner”.

Hood îl privea cu atenţie pe Hausen, urmărindu-i reacţiile. Ministrul adjunct îşi îndrepta spinarea, iar buzele începură să-i tremure. Părea gata să izbucnească în plâns.

— Patru ani, rosti Hausen. Am fost împreună timp de patru ani. Am luptat împreuna pentru drepturile omului, am colaborat la o serie de articole publicate în presă, am dat împreuna interviuri la televiziune, am participat la manifestaţii…

— Se pare că făcea toate acestea şi, în acelaşi timp, nu voia de fapt decât să vă spioneze, spuse Hood.

Hausen întoarse spatele computerului.

— Nu-mi vine să cred, urmă Hausen, descumpănit. Am luat masa cu părinţii lui, am fost la el acasă. Mi-a cerut părerea despre fata cu care s-a logodit. Nu se poate.

— Este exact genul de lucruri pe care le fac „cârtiţele” pentru a câştiga încrederea celor pe care-i spionează, spuse Hood.

— Da, dar… patru ani, spuse Hausen, ridicându-şi privirea. De ce a aşteptat tocmai până azi?

— Zilele Haosului, îşi dădu Lang cu părerea, vădit dezamăgit la rândul său. Ăsta a fost modul în care, cu mintea-i pervertită, s-a gândit să-şi declare adevărata credinţă.

— M-ar mira să fie aşa, interveni Hood, clătinând din cap.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Lang mirat. Nu vi se pare evident?

— Nu, spuse Hood. Jocul ăsta a fost conceput de un profesionist. Din câte deduc eu, Reiner n-ar fi fost în stare să-l realizeze de unul singur. El n-a făcut decât să-l introducă în memoria calculatorului la ordinul cuiva, al aceluia care, din acest moment, n-a mai avut nevoie de informaţiile pe care i le furniza din acest loc.

Cei trei bărbaţi rămaseră înmărmuriţi atunci când Hausen îşi cuprinse faţa în mâini şi gemu adânc.

— Dumnezeule mare, oftă el.

Încleştându-şi pumnii, continuă:

— Reiner făcea parte din imperiul despre care vorbea *el.*

Hood îl privi în ochi.

— Despre care vorbea *cine!*

— Dominique, rosti Hausen. Gerard Dominique.

— Cine e acest Dominique? întrebă Lang. Numele nu-mi spune nimic.

— Crede-mă, nici nu v-aţi dori să-l cunoaşteţi, clătină din cap Hausen. Dominique m-a sunat să m-anunţe că s-a întors. Şi totuşi, acum mă întreb dacă a dispărut vreodată... Mă întreb dacă nu cumva a fost mereu acolo, în umbră, pândindu-mă cu sufletul său mai plin de ură, cu fiece clipă ce trecea, aşteptând clipa prielnică...

— Richard, te rog! îl imploră Lang. Cine e omul acesta?

— Nu e om, răspunse sumbru Hausen. E Necuratul, e diavolul însuşi.

Clătină din cap, de parc-ar fi încercat să îndepărteze gândurile negre.

— Domnilor, îmi cer scuze. Nu pot să vă vorbesc despre asta acum.

— În cazul acesta, n-o faceţi, spuse Hood, aşezând o mână prietenească pe umărul ministrului adjunct.

Ridică privirea şi i se adresă lui Stoll:

— Matt, poţi transmite jocul ăsta la Centru?

Stoll încuviinţă.

— E-n regula. Herr Hausen, recunoaşteţi acea fotografie a dumneavoastră?

— Nu. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Matt, ai vreun program în arsenalul tău care să se ocupe de treaba asta?

Stoll clatină din cap.

— E nevoie de un program mult mai complex decât MatchBook-ul meu. Discheta asta a fost proiectată pentru a identifica numai anumite tipuri de imagini. E similară unui program de căutare a unor cuvinte.

— Înţeleg, spuse Hood.

— O să trebuiască să compar fotografia cu ceea ce avem în fişierele noastre de acasă. Să vedem, poate descoperim ceva, continuă Stoll.

— Şi imaginea din spatele figurii lui Herr Hausen e tot o fotografie, remarcă Hood.

— Şi încă una foarte clară, aprobă Stoll. Din câte-mi dau seama, n-a fost preluată din paginile vreunei reviste. Le-aş putea cere celor de la birou să ruleze „Geologul”, să vedem ce ne spune, sugeră el.

„Geologul” era un studiu detaliat al reliefului întregii planete, realizat prin satelit. Cu ajutorul datelor cuprinse în el, computerele puteau genera imagini ale oricărei suprafeţe de teren din lume, indiferent de unghiul vizual. Avea să dureze câteva zile, dar dacă fotografia nu fusese trucată, „Geologul” avea să descopere unde anume fusese făcută.

Hood îi ceru lui Stoll să treacă la treabă. Ofiţerul responsabil cu logistica Centrului de Comandă îi telefonă asistentului său Eddi Medina, pentru a-i anunţa expedierea imaginilor.

Hood îl strânse uşor de umăr pe Hausen.

— Haideţi să facem o plimbare, propuse el.

— Vă mulţumesc, dar nu-i nevoie, răspunse acesta.

— Şi eu am nevoie să iau puţin aer, rosti Hood. Şi pentru mine a fost o zi cel puţin ciudata.

Hausen reuşi să schiţeze un zâmbet trist.

— Fie, acceptă el.

— Bun. Matt, sună-mă dacă afli ceva.

— Aşa e scris, aşa se va face, declară veselul geniu al informaticii.

— Herr Lang, Matt s-ar putea să aibă unele probleme cu descifrarea limbii.

— Înţeleg, răspunse Lang. Rămân aici ca să-l ajut dacă o să fie nevoie.

Hood zâmbi.

— Vă mulţumesc. Nu lipsim mult.

Cu mâna pe umărul lui Hausen, Hood îl conduse pe acesta prin anticameră, către ascensor.

Hausen minţea, desigur. Hood întâlnise mulţi oameni ca el. Îşi dorea mult să stea de vorba cu cineva despre necazurile sale, dar mândria sa îl împiedica s-o facă.

Ei bine, Hood avea să-l convingă să i se destăinuie. Nu putea fi doar o coincidenţă faptul că întâmplarea din biroul lui Hausen avusese loc în aceeaşi zi cu descoperirea făcută de Billy Squires în reţea. Şi, dacă asemenea lucruri aveau loc simultan pe două continente, Centrul de Comandă trebuia să afle care era cauza.

Cât mai curând posibil.

28

Joi, ora 10:02,
Washington, D.C.

După stimulatoarea conversaţie cu Brett August, orele dimineţii se scurseră pe nesimţite pentru Mike Rodgers. Asistentul lui Matt Stoll, Eddie, îl puse la curent cu cele ce se întâmplau în Germania şi-l anunţă că avea să ceară ajutorul lui Bernard Ballon de la Jandarmeria Naţională. Ballon era însă plecat într-o misiune împotriva Noilor Iacobini, o grupare teroristă şi nu fusese de găsit.

Rodgers era şi mai îngrijorat din pricina faptului ca Herbert plecase de unul singur să investigheze activităţile din cadrul Zilelor Haosului. Nu faptul că era ţintuit în scaunul rulant îl îngrijora. Herbert era departe de a fi un neajutorat. Era îngrijorat deoarece ştia că Bob era ca un câine: când dădea de urma unui os, nu-l lăsa să-i scape nici mort. Nu-i plăcea să lase nimic nedus până la capăt, cu atât mai puţin cazurile nerezolvate. Iar Centrul de Comanda nu avea cum să-i fie de prea mare ajutor. Pe teritoriul Statelor Unite, cu ajutorul secţiilor locale ale FBI-ului, CIA şi poliţiei, telecomunicaţiile puteau fi oricând supravegheate. În afara ţării însă, supravegherea pe scară largă era deosebit de greu de realizat în timp scurt. Sateliţii-spion puteau să intercepteze convorbirile efectuate pe anumite reţele de telefonie mobilă sau să monitorizeze regiuni de mai mică întindere, dar cantitatea de informaţie inutilă ce se cerea prelucrată în astfel de cazuri făcea necesară o muncă titanică. De fapt, asta încercase să-i spună şi doamnei senator Fox, ceva

mai devreme. Neavând oameni la faţa locului, operaţiunile de precizie deveneau din cale-afară de dificile.

Era bine că tocmai Herbert era cel ce se afla acolo, pe teren. Într-o anumită măsură, Rodgers se întreba cu groază de ce avea să fie în stare, în absenţa forţei moderatoare a lui Paul Hood. Pe de altă parte, ideea de a-i da frâu liber lui Bob era de-a dreptul incitantă. Dacă exista cineva care să poată demonstra necesitatea unei învestiţii în crearea unor reţele la faţa locului, acela nu putea fi decât Herbert.

Liz Gordon îşi făcu apariţia la scurtă vreme după încheierea convorbirii cu Eddie. Venise pentru a-l pune pe general la curent în legătură cu starea psihică a membrilor Forţei de Impact. Maiorul Shooter venise la Quantico înarmat cu farmecul specific încruntaţilor aviatori din Compania 89 – „mai exact, cu o lipsă totală de farmec”, precizase Liz – şi îi antrena pe membrii Forţei de Impact ca la carte.

— Ăsta e însă un fapt pozitiv, urmă ea. Locotenent-colonelul Squires avea tendinţa de a renunţa la formalităţi. Milităria lui Shooter o să-i ajute pe oamenii noştri să accepte faptul că situaţia s-a schimbat. Suferă enorm cu toţii şi mulţi dintre ei încearcă să se autopedepsească, antrenându-se până cad laţi.

— Se simt vinovaţi fiindcă au impresia că l-au lăsat baltă pe Charlie? întrebă Rodgers.

— Oarecum şi de asta. Avem de-a face însă cu Sindromul Supravieţuitorului. Ei au rămas în viaţă, el nu.

— Şi cum i-am putea convinge că au făcut tot ce le-a stat în puteri ca să-l salveze?

— Nu e posibil. E nevoie de timp pentru a-i face să privească lucrurile dintr-un alt punct de vedere. E ceva firesc, în astfel de situaţii.

— O fi ceva firesc, dar nu-i deloc plăcut pentru cei ce trebuie să trăiască mereu cu astfel de gânduri, replică Rodgers trist.

— Aşa e, încuviinţă Liz.

— O întrebare de ordin practic: sunt pregătiţi să acţioneze, în cazul în care o să avem nevoie de ei? întrebă generalul.

Liz ezită o clipă, înainte de a răspunde:

— I-am urmărit la antrenamente azi-dimineaţă. Nici unul nu era cu mintea aiurea şi, în afara unui surplus de energie produs de furia acumulată, păreau montaţi. Dar trebuie să studiem cu atenţie fiecare caz în parte. În dimineaţa asta n-au executat decât manevre şi exerciţii de rutină, repetate de mii de ori până acum. Nu-ţi pot oferi garanţii în privinţa modului în care ar reacţiona într-o acţiune reală.

— Liz, dar tocmai de o asemenea garanţie am nevoie! exclamă Rodgers descumpănit.

— Îmi pare rău, spuse Liz, ridicând din umeri. Ştii care-i ironia? Nu-mi fac probleme că vreunul dintre membrii Forţei de Impact s-ar teme să acţioneze. Dimpotrivă, mă îngrijorează faptul că ar putea acţiona în pripa, exagerat, o manifestare clasică a Sindromului Contrareacţiei la Vinovăţie. Ar risca prea mult, pentru a fi siguri că nimeni nu va păţi nimic, pentru ca tot ce s-a întâmplat în Rusia să nu se repete.

— Îţi faci griji în privinţa vreunuia anume? vru să afle Rodgers.

— Sondra Devonne şi Walter Pupshaw sunt, cred, cei mai tulburaţi, răspunse Liz.

Ciocănind cu degetul în masă, Rodgers spuse:

— Misiunile noastre sunt proiectate pentru echipe de minimum şapte persoane. Pot conta pe şapte dintre ei, Liz?

— Cel puţin şapte, încuviinţa Liz. Probabil chiar mai mulţi.

— Dar nu eşti sigura…

— Acum nu pot să-ţi ofer nici un fel de garanţii. Mă întorc azi după-amiază la bază şi o să am întâlniri separate cu o serie dintre ei. După aceea o să-ţi spun mai multe.

Darrel McCaskey bătu la uşă şi fu invitat să intre. Se aşeză şi

îşi deschise agenda electronică.

— E-n regulă, conchise Rodgers. Dacă ai îndoieli în privinţa cuiva, poţi să-i dai o permisie. O să-l sun pe Shooter şi o să-i cer să pregătească vreo patru sau cinci oameni din echipa de rezervă. I-ar putea antrena pentru anumite poziţii-cheie şi trimite în acţiune, dacă o să fie cazul.

— Eu nu i-aş aduce la bază tocmai acum, fu de părere Liz. Nu cred că vrei să-i demoralizezi şi mai rău pe cei ce se zbat pentru a-şi depăşi sentimentele de vinovăţie şi suferinţa.

Rodgers îşi iubea şi-şi respecta oamenii din Forţa de Impact, dar nu era convins că Liz avea dreptate. În anii şaizeci, pe când se afla în Vietnam, nimeni nu dădea doi bani pe tristeţe, sindroame şi Dumnezeu mai ştie ce alte bazaconii. Când un prieten îţi murea într-o ambuscadă, nu te gândeai decât să-ţi scoţi cât mai repede plutonul din rahat. Haleai, dormeai, trăgeai un răcnet şi a doua zi porneai într-o altă misiune de patrulare. Poate că, în sinea ta, plângeai şi bineînţeles că erai mai prudent, cu siguranţă mai furios şi gata să faci praf orice-ţi ieşea în cale, dar rămâneai pe poziţii, cu arma în mână, gata de luptă.

— E-n regulă, acceptă Rodgers, pe un ton destul de tăios. Personalul de rezervă se poate antrena la Quantico.

— Încă ceva, interveni Liz. S-ar putea să nu fie o idee chiar atât de strălucită să trimit pe vreunul dintre ei în permisie. Un raport care să recomande trimiterea în permisie, având drept motivaţie o stare depresivă, oricât de uşoară, i-ar putea stigmatiza. Ar fi de preferat, urmă ea, să-l conving pe doctorul Masur să le găsească o mică problemă de sănătate. Ceva ce n-ar putea verifica ei înşişi, ceva de genul unei anemii. Ori vreun parazit cules în incursiunea din Rusia…

— Iisuse, dar ce naiba am aici, o grădiniţă? izbucni Rodgers.

— Într-un anume sens, da, răspunse Liz, pe un ton iritat. Nu vreau să exagerez, dar află că vieţile noastre de adulţi sunt în

mare măsura influenţate de pierderile şi suferinţele îndurate în copilărie. Iar copilul singuratic din noi iese la suprafaţă în condiţii de stres. Ai fi trimis un puşti de cinci ani în Rusia, Mike? Sau în Coreea?

Rodgers se frecă la ochi cu dosul palmelor. Mai întâi i se recomandase să-i ia cu binişorul pe oamenii săi, acum Liz îi cerea să-i mintă şi, practic, să se joace cu ei. Dar ea era specialista în psihologie, nu el. Iar Rodgers îşi dorea în primul rând ceea ce era bine pentru oamenii săi, nu ceea ce el, Mike Rodgers, considera că ar fi fost bine. Cu toate acestea, daca se gândea bine, ar fi procedat altfel: l-ar fi snopit în bătaie pe băieţelul de cinci ani dacă n-ar fi făcut ceea ce i se cerea, ca să se-nveţe minte. Numai că acest gen de educaţie, firesc în anii şaizeci, nu mai era nici el la moda.

— Fie, cum vrei tu, Liz, oftă Rodgers şi se întoarse spre McCaskey. Spune-mi ceva care să mă înveselească, Darryl.

— Ei bine, FBI-ul e fericit, rosti McCaskey.

— Baltic Avenue? întrebă Rodgers.

— A mers ca pe roate, încuviinţă McCaskey. Au pus mâna pe membrii Naţiunii Pure *şi* pe computerul lor. În fişierele lui au găsit nume şi adrese ale membrilor, câteva numere ale unor conturi bancare, liste ale unor susţinători de dreapta, adrese ale unor depozite de arme şi muniţii şi chiar mai mult.

— Mai mult? întrebă Rodgers. Cam ce ar mai putea fi?

— Captura cea mare sunt planurile grupării pentru atacarea unui miting al Societăţii Chaku Zulu care ar urma să aibă loc săptămâna viitoare în Harlem. Un comando format din zece oameni ar urma să ia ostatici, solicitând în schimbul eliberării lor înfiinţarea unui stat separat pentru americanii de culoare.

Liz pufni, neîncrezătoare.

— Ce nu e în regulă? se miră Rodgers.

— Nu-mi vine să cred una ca asta. Grupările de tipul Naţiunii

Pure nu sunt formate din activişti politici, ci din extremişti înrăiţi. Nu cer înfiinţarea unor state pentru minorităţi, ci pur şi simplu le extermină.

— FBI-ul ştie asta, interveni McCaskey. Sunt de părere că Naţiunea Pură încearcă astfel să-şi creeze o imagine mai moderată, pentru a câştiga popularitate în rândul albilor.

— Luând ostatici?

— În memoria computerului s-a găsit şi ciorna unui comunicat de presă, preciză McCaskey.

Accesă un fişier din memoria agendei electronice şi începu să citească: Şaptezeci şi opt la sută din americanii albi nu vor ca negrii să trăiască alături de ei. Însă, pentru a nu împovăra conştiinţa lumii albe cu morţi de ambele părţi, facem apel la majoritatea cetăţenilor, pentru a sprijini apelul nostru adresat Washingtonului, pentru crearea unei noi Africi. Un loc unde cetăţenii albi să nu fie agresaţi permanent de zgomotul muzicii rap, de limbajul de neînţeles, de hainele fistichii şi de reprezentările sacrilegice ale unor lisusi negri. McCaskey îşi ridică privirea spre Liz:

— Eu zic că tot e un mesaj al naibii de extremist.

Liz îşi încrucişa picioarele şi începu să-şi legene unul dintre ele.

— Ştiu şi eu? rosti ea. Ceva nu mi se pare în regulă cu acest comunicat.

— Ce anume? întrebă Rodgers.

— Ura de rasă, prin natura ei, este o manifestare extremă, explică Liz. E intoleranţă împinsă până la ultima limita. Extremiştii de felul ăsta nu caută să se înţeleagă cu obiectul dispreţului lor. Pur şi simplu caută o cale pentru a-l distruge. Comunicatul de presă mi se pare, tocmai din acest motiv, prea... rezonabil.

— Rezonabil?! exclama McCaskey. Numeşti rezonabilă cererea

de alungare a unei rase întregi?

— Nu, nicidecum, spuse ea. Însă, judecând din punctul de vedere al Naţiunii Pure, această solicitare e de-a dreptul decenta. Tocmai de-aceea îmi vine greu s-o accept ca fiind sinceră.

— Dar, Liz, grupările se pot schimba şi chiar se schimba. Conducerea se schimba şi, o dată cu ea, se schimba şi ţelurile urmărite...

Liz clătină din cap.

— Se schimbă doar imaginea publică, faţada, nu e decât o modificare cosmetică. E ceva ce pare îndeajuns de rezonabil pentru ca opinia publică să le mai acorde o şansă, oferindu-le astfel frânghia cu care să-şi spânzure victimele.

— Sunt absolut de acord cu ceea ce spui, Liz. Dar fapt e că unii dintre membrii Naţiunii Pure îi vor pe negri morţi cu orice preţ, în vreme ce alţii s-ar mulţumi să nu-i ştie prin preajmă.

— E aceeaşi grupare care în 1994 se zice c-ar fi pus la cale violarea şi apoi maltratarea unei fete de culoare. Aş zice că vor mai mult decât „să nu-i ştie pe negri prin preajmă”.

— Dar chiar şi în grupările extremiste, politicile de acţiune evoluează, insistă McCaskey. Sau, mai ştii, poate că a avut loc o schismă. Grupările de genul ăsta au întotdeauna facţiuni divergente. Nu avem de-a face cu indivizii cei mai statornici de pe planetă.

— Aici greşeşti, îl contrazise Liz. Unii dintre ei sunt înspăimântător de statornici în modul de gândire.

— Explică, ceru Rodgers.

— Sunt capabili să pângărească o persoană sau o anumită grupare, ori să urmărească un scop anume vreme de luni de zile, cu o încăpăţânare demnă de invidiat. Când eram în facultate, ne-a fost prezentat cazul unui om de serviciu de la o şcoală publică din Connecticut; tipul era neonazist. A căptuşit cu explozibil plastic ambele laturi ale coridoarelor şcolii. L-a dosit în spatele

lambriurilor, prefăcându-se că răzuia guma de mestecat lipită pe pereţi de elevi. A fost descoperit cu două zile înainte de a arunca şcoala în aer. Mai târziu, a mărturisit că „împănase” câte treizeci de centimetri de lambriuri pe zi.

— Şi ce lungime aveau coridoarele? întrebă Rodgers.

— Două sute nouăzeci de metri, răspunse Liz.

Până în acel moment, Rodgers nu înclinase să-i dea dreptate nici unuia dintre colegii săi în mod special. Crezuse dintotdeauna că era mai bine să supraestimeze forţa inamicului. Şi, indiferent dacă avea sau nu dreptate, trebuia să admită că-i plăcea linia dură adoptata de Liz în această privinţă.

— Să presupunem că Liz are dreptate, propuse el. Care-i clenciul? Ce interes ar avea Naţiunea Pură să redacteze un astfel de comunicat de presă?

— Ar putea să fie la mijloc intenţia de-a ne duce cu preşul, sugeră Liz. Mie aşa-mi spune intuiţia.

— Pe ce te bazezi? insistă Rodgers.

— Fii atent! Indivizii îşi instalează cartierul general pe Christopher Street, care e plină de prăvălii aflate în proprietatea unor homosexuali. Vizează pentru luarea de ostatici, o reuniune a unui grup de negri. FBI-ul îi arestează, are loc un proces public, iar minoritatea neagra şi cea homosexuală au toate motivele sa se simtă ofensate.

— Iar atenţia opiniei publice este atrasă înspre grupurile extremiste, completă McCaskey. De ce Dumnezeu şi-ar dori una ca asta?

— Atenţia opiniei publice se îndreaptă asupra *acelei* grupări extremiste, preciză Liz.

— Îi ştii pe cei din presă, rosti McCaskey, clătinând din cap. Ai descoperit un şarpe, or să vrea să-i afle cuibul. Găseşti cuibul, or să vrea să afle şi mai multe.

— E-n-regulă, acceptă Liz. În privinţa asta ai dreptate. Presa o

să arate cu degetul spre cuiburile de şerpi: Naţiunea Pură, Asociaţia Doar Albii, Frăţia Americană a Arienilor. O veritabilă paradă a psihopaţilor. Ce urmează?

— În continuare, americanii de rând se simt ofensaţi, iar guvernul intră cu barda în grupările extremiste. Punct, conchise McCaskey.

Liz clătină din cap.

— Nu, nu putem pune punct. Vezi tu, chiar dacă guvernul dă iama în grupurile extremiste, nu le poate stârpi definitiv. Acestea supravieţuiesc, trec în clandestinitate. Mai mult chiar, se întăresc. E o realitate istorică: opresiunea dă apă la moară grupurilor de rezistenţă. Urmarea acestui atac ratat al Naţiunii Pure – dacă a existat într-adevăr intenţia unui atac, fapt de care nu putem fi siguri – o să fie o intensificare a militantismului mişcărilor negrilor, homosexualilor şi evreilor. Îţi aminteşti lozinca Ligii pentru Apărarea Evreilor din 1960: „Să nu se mai repete!” Fiecare grupare a minorităţilor o să adopte o astfel de lozincă. Iar când această polarizare pe scară largă o să ajungă să ameninţe infrastructura, ameninţând stabilitatea comunităţii, opinia publică, americanul de rând adică, o să se sperie. Şi, ironia sorţii, guvernul o să aibă mâinile legate, deoarece n-o să-şi poată permite să facă presiuni asupra minorităţilor. Căci, dacă faci presiuni asupra negrilor, îşi simt lezate drepturile şi ies în stradă. Cu evreii şi homosexualii e aceeaşi situaţie. Dar, dacă încerci să impui ceva *tuturor* minorităţilor, te trezeşti cu un război civil de toată frumuseţea.

Rodgers deduse urmarea:

— În consecinţă, americanul de rând, în mod normal o persoană de bun-simţ şi având simţul dreptăţii, o să fie atras spre extremişti. Dintr-o dată, Naţiunea Pură, Asociaţia Doar Albii şi restul or să pară a fi singura salvare a societăţii.

— Exact, încuviinţa Liz. Ce spunea liderul acelei grupări

paramilitare din Michigan, acum câţiva ani? Ceva de genul: *Dinamica firească a răzbunării şi răfuielii îşi va urma cursul.* Asta o să se întâmple, deci, în momentul în care opinia publică o să afle despre intenţiile Naţiunii Pure.

— Naţiunea Pură se sacrifică, aşadar, conchise Rodgers. Se lasă vânaţi, arestaţi, dezbinaţi şi scoşi în afara legii, devenind astfel martiri ai cauzei albilor.

— Şi chiar se distrează de minune, făcând toate astea, puncta Liz.

McCaskey se strâmbă.

— E un raţionament de-a dreptul suprarealist, spuse el, adăugând pe un ton cântat: Aceştia sunt extremiştii albi care şi-au sacrificat membrii propriei grupări, dându-i prinşi, cu scopul de a obţine o reacţie violenta din partea minorităţilor, pentru a-i speria pe albi, creând astfel un val de simpatie pentru restul mişcărilor extremiste în rândul opiniei publice.

Clătină din cap cu hotărâre:

— Cred că voi, amândoi, le atribuiţi prea multă putere de anticipare acestor degeneraţi. Aveau un plan, care a fost descoperit. Punct.

Telefonul lui Rodgers începu să sune.

— Nu sunt convins pe de-a-ntregul de afirmaţiile lui Liz, dar mi se par demne de a fi luate în considerare, i se adresă Rodgers lui McCaskey.

— Gândeşte-te cât rău ar putea face Naţiunea Pură, în cazul în care totul s-ar dovedi a fi o înscenare de genul ăsta, sublinie Liz.

Rodgers simţi un fior îngheţat. Într-adevăr, ar fi putut duce de nas FBI-ul cum voiau, în vreme ce acesta şi-ar fi proclamat victoria pe toate drumurile. Cu presa urmărind fiecare pas al federalilor, în cele din urmă aceştia n-ar fi putut nici măcar să recunoască public că fuseseră traşi pe sfoară.

Generalul ridică telefonul.

— Da?

La celălalt capăt al firului se afla Bob Herbert.

— Bob! exclamă Rodgers. Alberto m-a pus la curent, acum câteva minute. Unde eşti?

Herbert răspunse calm, fără grabă:

— Sunt pe o şosea la naiba-n praznic, undeva în mijlocul Germaniei şi aş avea nevoie de ceva.

— Ce anume?

— Fie de o mână de ajutor imediat, fie de o rugăciune cât mai scurtă, răspunse Herbert.

20

Joi, ora 16:11,
Hamburg, Germania

În lumina după-amiezii, Hamburgul căpăta o strălucire aparte, cu totul seducătoare.

Soarele care cobora spre orizont îşi răspândea lumina asupra celor două lacuri, stârnind neguri ce semănau cu o mie de fantome. Paul Hood avea impresia stranie că undeva, dincolo de oraş, cineva aprinsese un reflector puternic, îndreptându-l asupra acestuia. În faţa lui, arborii parcului şi clădirile sclipeau pe fondul albastrului tot mai profund al cerului.

Şi atmosfera oraşului părea diferită de cea a altor metropole. Curios amestec de natural şi industrial, regăseai în ea gustul sărat purtat dinspre Marea Nordului de curenţii Elbei, mirosul combustibilului şi al fumului nenumăratelor nave ce brăzdau fluviul şi totodată aroma dominantă a grădinilor oraşului. Nu, îşi zise Hood, nu era un miros neplăcut, însă în mod categoric era ceva cu totul diferit de atmosfera altor oraşe.

Hood nu-şi lăsa însă gândurile să zăbovească prea mult asupra naturii înconjurătoare. La scurtă vreme după ce ieşiră din clădire, pornind agale spre aleile parcului, Hausen rupse tăcerea:

— De ce aţi afirmat că aţi avut o zi ciudata? întrebă el.

De fapt, Hood nu simţea deloc nevoia să se destăinuie. Sperase însă ca, făcând-o, să-i dezlege limba lui Hausen măcar într-o anumită măsură. Oferă şi vei primi ceva în schimb. Era un târg familiar oricui a trăit şi muncit vreodată la Washington. Se întâmplase însă ca această tranzacţie să fie, de data asta, mai

personală şi mai importantă decât multe altele.

Hood începu:

— În vreme ce, împreună cu Matt şi cu Bob, vă aşteptam în holul hotelului, mi s-a părut că văd – ba nu, aş fi putut să jur c-am văzut o veche cunoştinţa, o femeie. M-am repezit pe urmele ei ca un apucat.

— Şi ea a fost? întrebă Hausen.

— Nu ştiu, oftă Hood.

Gândul la cele întâmplate fu de-ajuns pentru a-l umple din nou de exasperare. Era descumpănit de posibilitatea de a nu afla niciodată dacă femeia aceea fusese într-adevăr Nancy; pe de altă parte, gândul că nici măcar acum, după atâţia ani, nu reuşise să scape de obsesia pe care o reprezenta îl scotea din sărite.

— A urcat într-un taxi înainte de a o fi ajuns din urmă. Dar, având în vedere felul în care îşi ţinea capul, înfăţişarea şi mişcările, dacă n-a fost ea, atunci a fost cu siguranţa fiică-sa.

— Are o fiică?

Hood ridică din umeri, fără să răspundă. Ori de câte ori se gândea la Nancy Jo, ideea că ea ar fi putut avea un soţ, copii şi o viaţă din care el nu făcea parte îl înnebunea.

Atunci de ce naiba te gândeşti iar la asta? Se întrebă, iar apoi îşi dădu singur răspunsul: Fiindcă vrei să-l faci pe Hausen să vorbească.

Hood trase adânc aer în piept şi-l expiră. Privirea îi era aţintită asupra ierbii, iar mâinile îi erau înfipte în buzunare. Şovăitoare, gândurile îi reveniră în timp, cu douăzeci de ani în urmă, la Los Angeles.

— Am fost îndrăgostit de fata asta. O chema Nancy Jo Bosworth. Ne-am întâlnit la un curs de calculatoare, în ultimul an înainte de absolvirea facultăţii. Era un înger delicat şi plin de viaţă, iar părul lung şi blond îi flutura de parc-ar fi avut aripi de

aur.

Surâse, roşind:

— E ciudat, ştiu, dar nu-mi dau seama cum altfel v-aş putea-o descrie. Avea părul moale şi des, iar ochii îi erau mai vii ca viaţa însăşi. Obişnuiam s-o numesc „doamna mea de aur”, iar ea îmi spunea „cavalerul ei de argint”. Doamne, eram nebun după ea.

— Se vede, rosti Hausen.

Pentru prima oară, neamţul zâmbi. Hood simţi că era pe cale de a-i străpunge carapacea şi se bucură; povestea pe care o spunea era un chin.

— Ne-am logodit de cum am terminat facultatea, urmă Hood. I-am dăruit un inel de smarald pe care l-am ales împreună. Am pus mâna pe un post interesant, acela de şef de cabinet al primarului Los Angeles-ului, iar Nancy s-a angajat la o companie care producea jocuri video, pe post de programatoare. Făcea naveta de două ori pe săptămână, în nord, la Sunnyvale, ca să putem rămâne împreună. Apoi, într-o seară de aprilie, în 1979 – pe 21 aprilie 1979, mai exact, e o dată pe care mi-am scos-o din agende în anii ce-au urmat – am aşteptat-o zadarnic în faţa unui cinematograf. N-a mai apărut. Am telefonat la ea acasă, nu mi-a răspuns nimeni, aşa încât m-am repezit într-acolo. Am condus ca un nebun. Am deschis uşa – aveam şi eu o cheie – am intrat şi am găsit un bilet.

Ritmul povestirii deveni şovăitor. Hood simţea şi acum în nări mirosul plăcut care domnea în apartamentul ei. Simţea gustul lacrimilor care i se prelinseseră pe obraji, nodul ce i se pusese atunci în gât. Auzea parcă melodia ce răzbătea din apartamentul vecin, o piesă a formaţiei Brooklyn Bridge, *The Worst That Could Happen.*

— Era un bilet scris de mână, în grabă. Nu era scrisul obişnuit al lui Nancy, cu volute sigure, bărbăteşti. Mă anunţa că trebuia să plece, că nu se va mai întoarce şi mă ruga să nu încerc s-o

găsesc. Îşi luase doar câteva haine; în rest, toate erau acolo: discurile ei, cărţile, plantele, albumele de fotografii, diploma de absolvire. Totul. De asemenea, luase cu ea inelul pe care i-l dăruisem. Mă rog, dacă nu cumva îl aruncase…

— Şi nimeni n-a avut habar unde plecase?

— Nimeni. Nici măcar cei de la FBI, care au venit să mă întrebe ce ştiu despre ea chiar a doua zi dimineaţă, fără să-mi spună însă ce făcuse. N-am putut să le zic mare lucru, dar mi-am dorit din tot sufletul s-o găsească. Indiferent ce făcuse, voiam s-o pot ajuta. Mi-am petrecut zilele şi nopţile care au urmat căutând-o. I-am vizitat pe foştii noştri profesori, o mulţime de prieteni comuni. Am stat de vorbă cu foştii ei colegi de serviciu, care-şi făceau griji la rândul lor. L-am sunat şi pe tatăl ei. Nu erau foarte apropiaţi, aşa încât nu m-am mirat când acesta mi-a spus că nu avea nici o veste despre ea. În cele din urmă, am ajuns la concluzia că eu eram vinovatul. Dacă nu cumva, fără ştirea mea, cunoscuse pe altcineva şi o ştersese cu respectivul…

— *Gott*! exclamă Hausen. Şi de-atunci n-a mai dat nici un semn de viaţă?

Hood clătină încet din cap.

— Nici măcar n-am mai auzit nimic despre ea. Mi-ar fi plăcut, din pură curiozitate, să aflu unde era… Cu toate astea, n-am mai încercat să-i dau de urmă, căci n-aş fi suportat să mai trec încă o dată prin acea perioadă de chin. Oricum, îi datorez mulţumiri, dintr-un anume punct de vedere. M-am adâncit în muncă, am cunoscut o mulţime de oameni. Şi, în cele din urmă, mi-am depus candidatura şi am devenit primar al Los Angeles-ului. Am fost cel mai tânăr primar din istoria oraşului.

Hausen aruncă o privire spre verigheta lui Hausen.

— V-aţi căsătorit…

— Da, încuviinţă Hood, contemplând inelul de aur. M-am însurat, am o familie minunată, duc o viaţă frumoasa.

Îşi pipăi buzunarul în care-şi ţinea portofelul ce conţinea şi biletele, acele bilete de a căror existenţa nici măcar soţia sa nu avea habar.

— Cu toate acestea, din când în când, mă mai gândesc la Nancy. La urma urmei, poate că e mai bine că n-a fost ea, cea de la hotel.

— Totuşi, nu sunteţi sigur de asta, îi atrase atenţia Hood.

— Nu, n-am de unde să ştiu, recunoscu Hood.

— Dar, chiar dac-ar fi fost, Nancy a dumneavoastră aparţine altor vremuri, spuse Hausen. Paul Hood cel de-acum nu mai e acelaşi. Presupun că, dacă aţi revedea-o, aţi fi capabil să suportaţi întâlnirea.

— Poate, spuse Hood. Dar nu sunt convins că Paul Hood cel de-acum s-a schimbat chiar atât de mult. Nancy era îndrăgostită de puştiul din mine, puştiul căruia îi plăcea aventura, în viaţă şi în dragoste. Faptul că am devenit tată şi primar al unui mare oraş, faptul că apoi m-am mutat la Washington n-au reuşit să mă schimbe. În adâncul inimii, am rămas un puşti căruia îi place să joace Risk, căruia filmele cu Godzilla încă îi mai dau fiori şi care ar putea să jure că Adam West e adevăratul Batman, iar George Reeves singurul Superman. În sinea mea, sunt tot adolescentul care se credea cavaler şi care vedea în Nancy o domniţă neprihănită. Sincer, habar n-am cum aş reacţiona dacă aş întâlni-o.

Hood îşi vârî din nou mâinile în buzunare. Atinse portofelul şi se întrebă: *Pe cine crezi că păcăleşti?* Ştia prea bine că, dac-ar fi revăzut-o pe Nancy, fie şi pentru o singură clipă, s-ar fi îndrăgostit din nou de ea, fără speranţă.

— Ei, asta-i povestea mea, conchise Hood.

Întoarse capul spre stânga, către Hausen.

— E rândul dumneavoastră, îl invită el. Spuneţi-mi, telefonul pe care l-aţi primit avea cumva de-a face cu vreo iubire pierdută,

cu o dispariţie misterioasă?

Hausen continuă să înainteze o vreme în tăcere, înainte de a rosti:

— Dispariţii misterioase, da. Iubiri? Nu, nicidecum.

Se opri şi se întoarse cu faţa către Hood. Bătea o briză uşoară, zburlindu-i părul şi făcând ca pulpana hainei să-i fluture.

— Herr Hood, am încredere în dumneavoastră. Sinceritatea cu care v-aţi destăinuit durerea şi sentimentele mă determină să vă cred un om plin de compasiune, pentru care adevărul e mai presus de orice. Iată de ce o să fiu sincer cu dumneavoastră.

Privi într-o parte, apoi îşi aţinti ochii în pământ.

— E o nebunie să vă dezvălui toate acestea. Sunt lucruri pe care nu le-am mai spus nimănui, niciodată. Nici surorii mele, nici prietenilor.

— Nu ştiam că un politician poate avea prieteni, surâse Hood.

— Unii, da, răspunse Hausen, zâmbind la rândul său. Eu am. Dar n-am vrut să-i împovărez cu problemele mele. Cu toate acestea, cineva trebuie să afle totul, acum, când el s-a întors. Cineva trebuie să ştie, în cazul în care aş păţi ceva.

Hausen îl privi în ochi pe Hood. Suferinţa care i se citea în priviri nu putea fi comparată cu nimic din câte-i fusese vreodată dat lui Hood să vadă. Luat prin surprindere de acea expresie a agoniei, uită de propriile-i dureri, iar curiozitatea îi spori.

— Acum douăzeci şi cinci de ani, începu Hausen, eram student la ştiinţe politice la Sorbona. Prietenul meu cel mai bun era un coleg pe nume Gerard Dupre. Tatăl lui era un industriaş bogat, iar Gerard nutrea convingeri radicale. Nu ştiu dacă de vină erau imigranţii care ocupau slujbele ce li s-ar fi cuvenit francezilor, sau pur şi simplu firea lui câinoasa. Cert e că Dupre îi ura pe americani şi asiatici şi, mai mult, îi ura pe evrei, pe negri şi pe catolici. Doamne, ura cu patimă, cu pasiune.

Lui Hood îi devenise limpede că omul acesta lupta, în egală

măsură, cu ideea confesiunii şi cu amintirea a ceea ce săvârşise, indiferent despre ce va fi fost vorba.

Hausen înghiţi în sec şi continuă:

— Într-o seară am luat cina într-un restaurant, nu departe de universitate – la *L'lichange,* pe Rue Mouffetard, pe malul stâng al Senei. Era un local ieftin, popular în rândul studenţilor. Atmosfera era veşnic plină de aroma cafelelor tari şi de larma discuţiilor aprinse. Era la scurtă vreme după începerea penultimului an de facultate, iar în noaptea aceea nimic nu-i era pe plac lui Gerard. Chelnerul era prea lent, băutura era călâie, aerul nopţii era prea răcoros, iar discursurile lui Troţki, despre care discutam cu cartea în faţă, erau cele tipărite în Rusia, nu cele din Mexic, ceea ce, spunea Gerard, era o omisiune grosolană. După ce a achitat consumaţia – el era întotdeauna cel care plătea, câci era singurul care avea bani – am pornit la plimbare de-a lungul cheiurilor Senei. Se lăsase întunericul, continuă Hausen, făcând vădite eforturi pentru a vorbi mai departe. La un moment dat, am întâlnit două tinere studente americane, sosite de curând la Paris. Ieşiseră să facă fotografii pe malul Senei, sub un pod, iar după apusul soarelui se rătăciseră şi nu mai reuşeau să găsească drumul înapoi, către căminul în care locuiau. Am început să le explic cum puteau să ajungă acolo, dar Gerard m-a întrerupt, spunând că fusese convins că americanii ştiau totul. Ţipa, părea foarte furios pe cele două fete. Se mira, retoric, cum era posibil ca, după ce veniseră aici şi puseseră stăpânire pe întreaga ţară, fetele astea să nu ştie încotro se îndreptau?

Hood simţi un nod în stomac. Începea să presimtă ce avea să urmeze.

— Fetele au crezut că prietenul meu glumea, continuă Hausen. Una dintre ele i-a atins braţul lui Gerard, încercând să-i spună ceva, nu mai ţin minte ce anume. Gerard a ţipat, întrebând-o cum îndrăznea să-i vorbească de sus şi a împins-o

cât colo. Fata s-a împiedicat şi a căzut în râu. Acolo, apa nu era foarte adâncă, dar biata fată n-avea de unde să ştie asta. A început să ţipe. Doamne, ce ţipăt sfâşietor! Prietena ei a aruncat aparatul de fotografiat şi a vrut să se repeadă în ajutorul ei, dar Gerard a prins-o şi a imobilizat-o, încolăcindu-şi braţul în jurul gâtului ei. Ea a început să se sufoce, fata din apă ţipa în continuare, iar eu parcă încremenisem. Nu mai trecusem niciodată printr-o astfel de situaţie. Într-un târziu, am sărit în ajutorul fetei care căzuse în râu. Înghiţise apă şi tuşea, înecându-se. M-am luptat cu ea, încercând s-o liniştesc, pentru a o putea scoate la mal. Gerard se înfuriase şi mai tare, văzând că încercam s-o ajut şi a început să urle la mine, continuând s-o strângă pe prietena ei de gât, tot mai tare…

Hausen se opri. Suferinţa din ochii lui pusese de-acum stăpânire pe întreaga-i expresie. Pălise, iar colţurile gurii îi atârnau. Mâinile îi tremurau violent, astfel încât îşi încleşta pumnii, ca să le facă să înceteze.

Hood făcu un pas către el.

— Nu e nevoie să continuaţi…

— Ba da, insistă Hausen. Acum, când Gerard s-a întors, povestea trebuie spusă până la capăt. S-ar putea să mă doboare, dar şi el trebuie să fie oprit.

Îşi muşcă buzele şi, o vreme, tăcu, încercând să se reculeagă. Apoi continua:

— Gerard a trântit-o pe fată la pământ; aceasta îşi pierduse cunoştinţa. Apoi a alergat spre mal, a sărit în apă şi a împins-o pe cealaltă fata sub apă. Am încercat să-l opresc, dar mi-am pierdut echilibrul şi m-am scufundat. Gerard continua să-i ţină capul sub apă – şi Hausen gesticula, imitându-l – în vreme ce urla cât îl ţinea gura că toate americancele erau târfe. Până când am reuşit să mă redresez, a fost prea târziu: fata plutea cu faţa în jos, cu părul lung împrăştiat pe suprafaţa apei. Gerard a împins-o

cât colo, a ieşit din apă şi a tras trupul neînsufleţit al celeilalte fete către mal, făcându-i apoi vânt în râu. Apoi îmi porunci să îl urmez, să plecăm de acolo. Eram ameţit. Pe pipăite, mi-am adunat lucrurile şi am pornit pe urmele lui. L-am urmat, fără să-mi pese dacă fata pe care o sugrumase şi o azvârlise în râu mai trăia sau nu.

— Şi nu v-a văzut nimeni? întrebă Hood. N-a auzit nimeni ţipetele? Nu s-a apropiat nimeni, ca să vadă ce se întâmplase?

— S-ar putea să fi auzit, dar nu i-a păsat nimănui. Studenţii erau întotdeauna zgomotoşi, iar studentele ţipau mereu din cauza şobolanilor de pe cheiuri. Se prea poate să fi crezut că fetele făceau dragoste pe malul râului. Ţipetele lor... ar fi putut fi şi din cauza asta.

— Ce-aţi făcut după ce aţi plecat de acolo? vru să afle Hood.

— Am plecat la moşia tatălui lui Gerard din sudul Franţei şi am stat ascunşi acolo vreme de mai multe săptămâni. Gerard mi-a cerut să rămân, să devenim parteneri de afaceri. Mă plăcea cu adevărat. Deşi eram de origini sociale diferite, îmi respecta punctele de vedere. Eram singurul care-şi permitea să-i arunce în faţă că era un ipocrit, că trăia în lux şi risipea banii familiei, în timp ce-i admira cu fanatism pe Troţki şi Marx. Îi plăcea felul în care-l provocam. Dar n-am putut s-o fac, n-am putut rămâne lângă el. M-am întors în Germania. Însă nici după întoarcerea acasă n-am reuşit să-mi găsesc liniştea, aşa încât, într-o bună zi...

Se opri, privindu-şi pumnii încleştaţi. Chiar şi aşa tremurau, aşa încât şi-i deschise, lăsându-şi mâinile să-i atârne libere pe lângă corp.

— Într-o bună zi, m-am dus la Ambasada Franţei din Germania şi le-am povestit cele întâmplate, continuă Hausen. N-am omis nimic. Mi-au spus că Gerard avea să fie interogat, iar eu i-am anunţat unde puteam fi găsit. Eram gata să ispăşesc şi o

pedeapsă cu închisoarea, numai să scap de sentimentul apăsător de vină.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Poliţia franceză e altfel decât orice altă poliţie din lume, răspunse Hausen, plin de amărăciune. Poliţiştii francezi caută să muşamalizeze cazurile, nu să le rezolve, mai ales atunci când sunt implicaţi străini. Pentru ei, era vorba despre două crime cu autori necunoscuţi şi aşa aveau să rămână.

— Gerard a mai fost interogat?

— Nu ştiu, răspunse Hausen. Dar chiar dacă-ar fi fost, gândiţi-vă. Cuvântul fiului unui miliardar francez, pus în balanţă cu cel al unui german sărac.

— Oricum, tot i se va fi cerut să explice ce anume îl apucase să renunţe dintr-o dată la studii.

— Herr Hood, Gerard era genul de om în stare să convingă pe oricine, fără urmă de îndoială, că renunţase la şcoală fiindcă discursurile mexicane ale lui Troţki fuseseră omise dintr-un text.

— Şi părinţii fetelor? Nu pot să cred că au renunţat atât de uşor să afle adevărul.

— Ce să fi făcut? întrebă Hausen. Au venit în Franţa, cerând să se facă dreptate. Au trimis petiţii la Ambasada Franceză de la Washington şi la cea Americană de la Paris. Au oferit recompense. Dar cadavrele fetelor au fost trimise înapoi în America, francezii le-au întors spatele familiilor şi, în aparenţă, totul s-a încheiat aici.

— În aparenţă?

În ochii lui Hausen se iviră lacrimi.

— Gerard mi-a scris, la câteva săptămâni după aceea. Mă anunţa că, într-o bună zi, avea să se întoarcă, pentru a-mi da o lecţie despre laşitate şi trădare.

— În afara acestei scrisori, v-a mai dat vreun semn de viaţă?

— Nu, până azi, când mi-a telefonat. În ceea ce mă priveşte,

mi-am continuat studiile în Germania, ruşinat şi copleşit de sentimentul vinovăţiei.

— Dar nu eraţi deloc vinovat! exclamă Hood. Dimpotrivă, aţi încercat să-l opriţi pe Gerard.

— Crima mea e aceea de a fi tăcut, imediat după aceea, spuse Hausen. La fel ca aceia, mulţi, care simţiseră mirosul crematoriilor de la Auschwitz, n-am spus nimic, nimănui.

— E o diferenţă de proporţii, nu credeţi?

Hausen clătină din cap şi rosti:

— Tăcerea e tăcere, indiferent de proporţii. Din pricina tăcerii mele, un criminal a rămas în libertate. Acum îşi spune Gerard Dominique. M-a ameninţat, pe mine şi pe fiica mea de treisprezece ani.

— Nu ştiam că aveţi copii, spuse Hood. Unde e fiica dumneavoastră acum?

— Locuieşte la Berlin, cu mama ei, răspunse Hausen. O să am grijă să fie bine păzită, dar ştiu că Gerard e pe cât de puternic, pe atât de influent. E în stare să-i cumpere pe cei cărora nu le place ce fac.

Clătină din cap:

— Dacă aş îi chemat poliţia în noaptea aceea, dacă aş fi încercat să-l reţin pe Gerard, dacă aş fi făcut ceva, orice, aş fi putut să-mi găsesc pacea, o dată cu trecerea anilor. Dar n-am făcut-o. Nu mai exista decât un singur mijloc pentru a-mi atenua vina, acela de a lupta împotriva urii care-l îndemnase pe Gerard să le ucidă pe cele două fete.

— Mi-aţi spus că Gerard nu v-a mai contactat, în toţi aceşti ani. Aţi mai auzit vreodată de el?

— Nu, răspunse Hausen. A dispărut, la fel ca Nancy a dumneavoastră. Am auzit unele zvonuri, cum că ar fi devenit partenerul de afaceri al tatălui său. La moartea bătrânului însă, Gerard a închis fabrica de piese de schimb pentru industria

aeronautica, deşi aceasta se dovedise deosebit de profitabilă de-a lungul anilor. S-a spus că ar fi devenit eminenţa cenuşie aflată în spatele unor consilii de administraţie, dar numele lui nu a mai figurat niciodată nicăieri. Nu pot, aşadar, să fac nici o afirmaţie sigură.

Hood ar mai fi avut de pus o serie de întrebări despre afacerea bătrânului Dupre, despre identitatea celor două fete, intenţionând să afle în ce măsură i-ar fi putut fi de ajutor Centrul de Comandă lui Hausen, în ceea ce se contura drept un potenţial şantaj de mare amploare. Atenţia îi fu însă atrasă de o voce blândă, care îl strigă, de undeva din urmă.

— Paul.

Hood se întoarse şi strălucirea Hamburgului în asfinţit păru că păleşte. Hausen, copacii din parc, întreg oraşul şi anii ce trecuseră dispărură, în vreme ce creatura angelică, înaltă şi zveltă, se apropia de el, păşind cu o graţie infinită. Deodată, se regăsi în urmă cu ani de zile, aşteptând-o pe Nancy în faţa unui cinematograf.

Aşteptând-o pe fata care, în sfârşit, venise.

30

Joi, ora 16:22,
Hanovra, Germania

Bob Herbert nu se grăbise să-i telefoneze lui Mike Rodgers, prima oară când văzuse furgoneta albă.

Aceasta apăruse în oglinda retrovizoare în vreme ce conducea pe şoseaua de centură a oraşului, încercând să-şi dea seama ce-i rămânea de făcut în continuare. Nu acordă atenţie acelui vehicul, căci mintea îi era ocupată cu încercarea de a găsi o soluţie pentru a afla ceva despre fata care fusese răpită. După încercarea eşuată de a obţine informaţii direct de la sursă, nu-i rămânea decât să încerce să găsească un informator.

Când Herbert coti de pe Herrenhauser Strasse pe o străduţă laterală, furgoneta albă îl urmă. Abia atunci realiză că era urmărit. La volanul furgonetei şi pe bancheta din spate a acesteia se aflau nişte indivizi cu feţele ascunse sub măşti de schi. Aruncând o privire pe hartă şi mărind viteza, Herbert execută o serie de viraje strânse, pentru a se convinge că, într-adevăr, el era cel urmărit. Aşa era. Cu siguranţă, fusese văzut plecând, iar cineva trimise plutonul de execuţie pe urmele lui. Pe când Hanovra era cuprinsă de întunericul ce cobora cu repeziciune, Herbert telefona la Centrul de Comandă. Alberto îi făcu imediat legătura cu Mike Rodgers.

Herbert îi ceru fie o mână de ajutor cât mai repede, fie o rugăciune, cu condiţia ca aceasta din urmă să fie scurtă.

— Ce s-a întâmplat? vru să afle Rodgers.

— Am avut o ciocnire cu un grup de neonazişti într-o berărie, îl

anunţă Herbert. Acum, se pare că băieţii vor să se răzbune.

— Unde te afli?

— Nu ştiu sigur, răspunse Herbert şi privi în jur. Văd o mulţime de copaci, pare a fi un parc, iar ceva mai încolo se vede un lac.

Maşina depăşi chiar atunci un indicator.

— Mulţumescu-ţi, Doamne. Mă aflu într-un loc numit Welfengarten.

— Bob, Darrell e lângă mine, spuse Rodgers. Are la îndemână numărul de telefon al poliţiei locale. Ai ceva de scris la îndemână? Le-ai putea da un telefon.

Herbert îşi pipăi buzunarul cămăşii şi scoase de acolo un pix. Îl lovi de câteva ori de bord, ca să-i pună în mişcare pasta, apoi spuse:

— Dăţi drumul.

Însă, înainte de a apuca să-şi noteze ceva, furgoneta îi izbi bara din spate. Maşina ţâşni înainte, iar centura de siguranţă se strânse peste pieptul său. Herbert răsuci volanul, evitând în ultima clipă ciocnirea cu maşina care se afla în faţa lui.

— La dracu'! strigă el.

Acceleră şi depăşi maşina din faţa sa.

— Ascultă, domnule general, am intrat în bucluc.

— Ce e?

— Indivizii încearcă să mă scoată de pe şosea. O să trag pe dreapta, înainte de a lovi vreun pieton nevinovat. Spune-le celor de la *Landespolizei* că mă aflu într-un Mercedes alb.

— Nu, Bob, nu opri! strigă generalul. Dacă reuşesc să te vâre în furgoneta, te-am pierdut!

— Dar nu încearcă să mă răpească! răspunse Herbert, strigând la rândul lui. Vor să mă ucidă!

Furgoneta îl izbi din nou în spate, de data asta în partea stângă. Maşina săltă cu roţile din dreapta pe trotuar, iar Herbert evită în ultima clipă un bărbat care-şi plimba liniştit terrierul.

Reuşi să readucă maşina pe carosabil, agăţând însă cu bara din faţă o maşină parcată. Bara se desprinse parţial în urma coliziunii şi începu să se târască pe asfalt, cu un scrâşnet sinistru.

Herbert frână. De teamă ca nu cumva bara cromată să-i sfâşie un cauciuc, dădu înapoi, încercând s-o facă să se desprindă cu totul. Aceasta se îndoi, scârţâind ascuţit, iar apoi izbi asfaltul străzii.

Herbert privi în oglinda retrovizoare, pentru a se asigura că putea să mai dea înapoi atât cât avea să fie necesar. Scena părea de-a dreptul suprarealistă. Pietonii alergau care încotro, iar maşinile goneau pe carosabil într-un flux continuu. Înainte de a apuca să se înscrie din nou în traficul dezordonat, furgoneta opri în dreptul său, blocându-l din partea stângă. Silueta aflată pe scaunul de lângă şofer se întoarse cu faţa spre el. Pe geamul coborât al portierei, aţinti o armă automată asupra maşinii lui Herbert.

Apoi începu să tragă.

31

Joi, ora 16:33,
Hamburg, Germania

Purtând o fustă şi un sacou negru, iar pe dedesubt o bluză albă şi un colier de perle, Nancy părea a fi descins dintr-un miraj. O imagine înconjurată de un halo, definindu-se lent pe retină, sfâşietoare.

Sau poate că arăta astfel din cauza lacrimilor care se iviră în ochii lui Hood.

Clipi, clătină din cap, îşi strânse pumnii: cu fiecare pas pe care ea îl făcea apropiindu-se, o mie de sentimente contradictorii îl copleşeau.

Tu eşti, nu visez, fu primul lui gând.

Acesta fu urmat de: De ce-ai făcut-o, blestemată să fii?

Iar apoi: Eşti mai frumoasă decât îmi aduceam aminte...

Şi: Cum rămâne cu Sharon? Ar trebui să fug din calea ta, dar nu pot.

În sfârşit: Pleacă. N-am nevoie de tine.

Dar ştia că nu va reuşi să se păcălească de unul singur. Avea nevoie de ea. Pe măsură ce se apropia, imaginea ei îi umplea câmpul vizual. Îngădui inimii să se umple de iubirea de odinioară, simţi în pântece excitarea de altădată, iar mintea i se umplu de amintiri nepreţuite.

— Herr Hood? rosti Hausen nedumerit.

Vocea lui îi parvenea şoptită, înfundată, de parcă ar fi venit de undeva de departe, din fundul unui puţ adânc.

— Vă simţiţi bine?

— Nu ştiu, răspunse Hood şi propria sa voce păru a veni din fundul aceluiaşi puţ uitat.

Hood nu reuşea să-şi desprindă privirea de Nancy. Aceasta nu-i făcu nici un semn şi nici nu mai scoase vreun cuvânt. Dar continuă să se apropie, cu privirile aţintite asupră-i.

— E Nancy, şopti Hood într-un târziu.

— Cum a reuşit să vă găsească aici? se miră Hausen cu glas tare.

Femeia ajunse lângă ei. Hood nu îndrăznea să-şi imagineze cum îl vedea ea. Era şocat, rămăsese cu gura căscată, ochii îi erau plini de lacrimi şi îşi clătina încet capul dintr-o parte în cealaltă. Categoric, Hood nu arăta nicidecum a cavaler de argint.

Pe chipul lui Nancy se ivi o expresie vag amuzată – colţul drept al gurii i se ridică uşor – dar aceasta fu repede înlocuită de zâmbetul ei larg, atât de bine ştiut, care îi înmuia genunchii de fiecare dată.

— Bună, rosti ea, calmă.

Vocea i se maturizase, la fel ca trăsăturile feţei. În colţurile ochilor îi apăruseră mici riduri, la fel şi pe fruntea ei, odinioară atât de netedă şi în prelungirea buzei superioare – acea buză superb curbată, ce făcea pereche cu cea inferioară, uşor bosumflată. Dar ridurile abia vizibile n-o urâţeau deloc. Dimpotrivă, Hood le găsi aproape insuportabil de atrăgătoare. Acestea confirmau faptul că trăise, iubise, luptase, supravieţuise, că era la fel de plină de vioiciune, că nu se lăsase doborâtă, că era *în viaţă.*

De asemenea, părea a fi mai în formă decât fusese vreodată. Trupul ei, înalt de un metru şaptezeci şi cinci, părea sculptat de un maestru obsedat de perfecţiune, iar Hood îşi imagină că, în mod sigur, se apucase de gimnastică aerobică, de jogging sau de înot. Făcuse sport, modelându-şi formele exact aşa cum îşi dorise. Poseda simţul disciplinei şi hotărârea necesară pentru

acest lucru.

Bineînţeles, îşi zise el, cuprins de amărăciune. Mereu reuşea să mi-o ia înainte.

Nancy renunţase la rujul vişiniu pe care i-l ştia atât de bine. Trecuse la o nuanţă pastelată de roz. O noutate: era machiată discret, cu un fard albăstriu, iar în urechi îi străluceau nişte cercei cu diamante. Luptă cu sine pentru a nu se repezi s-o îmbrăţişeze, strivindu-i trupul de al său şi fu la un pas de a fi înfrânt. În cele din urmă, se hotărî pentru un simplu:

— Bună, Nancy.

Nu era un salut tocmai potrivit, dar era oricum de preferat acuzaţiilor care îi veneau în minte. Şi, fiind dintre cei ce suferiseră în dragoste, găsea simplitatea acestui salut atrăgătoare.

Privirea lui Nancy se îndreptă spre dreapta lui Hood. Îi întinse mâna lui Hausen.

— Nancy Jo Bosworth, se prezentă ea.

— Richard Hausen, răspunse el.

— Ştiu, zâmbi ea. V-am recunoscut.

Hood nu auzi însă schimbul de amabilităţi. *Nancy Jo Bosworth,* îşi repetă el în minte. O cunoştea pe Nancy, era genul care şi-ar fi luat numele soţului. *Aşadar, nu e căsătorită.* Hood simţi strălucirea bucuriei în suflet, urmată de arsura vinovăţiei: *în schimb, tu eşti.*

Hood întoarse capul spre Hausen, conştient de bruscheţea acestei mişcări. Ştia că, altfel, capul său ar fi refuzat să se clintească. Privindu-l pe Hausen, citi în ochii lui compasiunea, dublată de tristeţe. Nu pentru sine, ci pentru Hood. Îi aprecie puterea empatică. Dacă nu avea să fie atent, Hood putea să distrugă mai multe vieţi, nu doar pe a lui.

— Mă întreb dacă mi-aţi putea acorda un minut, i se adresă el lui Hausen.

— Desigur, încuviinţă acesta. Ne revedem în biroul meu.

Hood îi mulţumi, înclinând din cap, apoi adaugă:

— În legătură cu cele povestite mai devreme... O să mai stăm de vorbă despre asta. Cred că vă putem ajuta.

— Vă mulţumesc, rosti germanul şi, după ce se înclină uşor în faţa femeii, se îndepărta.

Hood îşi întoarse privirea spre Nancy. Habar n-avea ce anume citea ea în ochii lui, dar ceea ce el văzu în ai ei era de-a dreptul ucigaş. Blândeţea şi dorinţa de odinioară erau acolo, o combinaţie explozivă şi la fel de irezistibilă.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— Nu e nici o problemă. Oricum, discuţia noastră era pe sfârşite, răspunse Hood.

Ea zâmbi.

— Nu vorbeam despre faptul că v-am întrerupt.

Hood roşi până în vârful urechilor. Se simţea ca dracu'.

Nancy îi atinse faţa.

— Am avut un motiv ca să fac ce-am făcut.

— Sunt convins de asta, replică Hood, începând să-şi revină. Aveai motive să procedezi aşa cum voiai în orice privinţă.

Îi luă mâna, îndepărtând-o.

— Cum m-ai găsit?

— A trebuit să înapoiez nişte documente la hotel, răspunse ea. Portarul mi-a spus că un anume Paul mă căuta şi că plecase împreună cu ministrul adjunct de externe Hausen. Am sunat la biroul lui Hausen, după care am pornit încoace.

— De ce? întrebă Hood.

Ea izbucni în râs.

— Doamne, Paul, dar aş putea găsi cel puţin zece motive. Ca să te văd, ca să-mi cer scuze, ca să-ţi explic... dar, în primul rând, ca să te văd. Mi-a fost atât de dor de tine. Ţi-am urmărit cariera la Los Angeles, în măsura în care am putut. Am fost

foarte mândră de realizările tale.

— Am fost îmboldit, rosti el.

— Mi-am dat seama şi m-am mirat. Nu mi te-am închipuit niciodată mânat de ambiţii.

— Nu ambiţia m-a îmboldit, ci disperarea, o întrerupse el. Am încercat să mă cufund în muncă, pentru a nu ajunge ca Heatheliff, aşteptând moartea la răscruce de vânturi. Tu mi-ai făcut asta, Nancy. M-ai părăsit, îmbolnăvindu-mă şi umplându-mi mintea de confuzie, astfel încât nu mi-am mai dorit decât să te găsesc şi să-mi îndrept greşeala care te determinase să mă părăseşti. Te doream atât de mult, încât, dac-aş fi aflat că ai fugit cu un alt bărbat, nu l-aş fi urât, ci l-aş fi invidiat.

— N-a fost nici un alt bărbat, spuse ea.

— N-are importanţă. Înţelegi, măcar acum, cât am fost de deznădăjduit?

Fu rândul lui Nancy să roşească uşor.

— Da, înţeleg, căci şi eu am trecut prin aceleaşi chinuri. Intrasem însă într-o încurcătură teribilă. Dacă aş fi rămas, sau dacă ţi-aş fi dezvăluit încotro fugeam…

— Ce-ar fi fost? întrebă Hood. Ce s-ar fi întâmplat? Cum ar fi putut fi ceva mai rău decât ceea ce s-a întâmplat deja?

Vocea îi tremura şi trebui să facă un efort supraomenesc ca să nu izbucnească în plâns. Îşi întoarse privirea de la ea.

— Îmi pare rău, repetă Nancy, ceva mai accentuat, de data asta.

Se apropie de el şi îl mângâie din nou pe obraz. El nu-i mai îndepărtă mâna.

— Paul, am furat planurile unui microprocesor pe care compania la care lucram urma să îl lanseze şi le-am vândut unei firme din Europa. În schimbul lor, mi s-a oferit o sumă imensă de bani. Am fi putut să ne căsătorim, am fi fost bogaţi, iar tu ai fi devenit un politician celebru.

— Crezi că asta mi-aş fi dorit? întrebă Hood. Să am succes datorită eforturilor altuia?

Nancy clătină din cap.

— N-ai fi aflat niciodată. Voiam să poţi candida fără să-ţi faci griji în privinţa banilor. Simţeam că eşti în stare de lucruri măreţe, Paul şi nu trebuia să-ţi pierzi timpul cu colectări de fonduri şi campanii de publicitate. Dacă aş fi reuşit, nu ţi-ar mai fi stat nimic în cale.

— Nu pot să cred c-ai făcut una ca asta.

— Ştiu. Tocmai de aceea nu ţi-am spus nimic. Şi, după ce totul s-a prăbuşit, a fost unul dintre motivele pentru care nu ţi-am dezvăluit cauza fugii mele. Nu voiam ca, pierzându-te, să te fac să mă dispreţuieşti. Erai foarte strict în privinţa ilegalităţilor, în zilele acelea. Chiar şi atunci când era vorba de mărunţişuri. Mai ţii minte cât de tare te-ai înfuriat când am fost amendată fiindcă parcasem neregulamentar în faţă la Cinerama Dome, când ne-am dus să vedem *Rollerball?* Mă avertizaseşi că aveam să fiu amendată.

— Îmi amintesc, spuse Hood. Sigur că-mi amintesc, Nancy. Îmi amintesc de fiecare clipă pe care am petrecut-o împreună.

Ea îşi luă mâna de pe obrazul lui, evitându-i privirea.

— Ma rog. În cele din urmă, mi-au dat de urmă. O prietenă. O ţii minte pe Jessica?

Hood încuviinţă. Îşi amintea de mărgelele ei, de parfumul Chanel pe care-l folosea, de parcă ar fi fost acolo, lângă el.

— Jess rămăsese peste program, iar eu mă pregăteam să plec la întâlnirea cu tine, la cinematograf, când ea mi-a telefonat, spunându-mi că doi agenţi FBI trecuseră pe la birou, întrebând de mine. Erau în drum spre apartamentul meu, ca să mă interogheze. Nu mi-a rămas decât timpul necesar pentru a-mi lua paşaportul, câteva haine şi cartea de credit. Ţi-am scris biletul acela şi am fugit. Am plecat din ţară, adăugă ea, privind în jos.

— Ai plecat din viaţa mea, preciză Hood, muşcându-şi buzele.

Nu era convins că dorea să asculte mai departe. Fiecare cuvânt îl durea, torturându-l cu amintirea speranţelor spulberate ale unui tânăr îndrăgostit în vârstă de douăzeci şi ceva de ani.

— A mai existat un motiv pentru care n-am încercat să te mai contactez, urmă Nancy, ridicându-şi din nou privirea. Am presupus că aveai să fii şi tu interogat, pus sub supraveghere, că telefonul avea să-ţi fie ascultat. Dacă te-aş fi sunat sau ţi-aş fi scris, cei de la FBI m-ar fi găsit.

— Aşa e, rosti Hood. Cei de la FBI au venit într-adevăr la mine. Mi-au pus tot felul de întrebări, dar au refuzat să-mi spună ce făcuseşi, iar eu am fost de acord să-i anunţ dacă îmi dădeai vreun semn de viaţă.

— Ai făcut una ca asta? întrebă ea surprinsă. Ai fi fost dispus să mă trădezi?

— Da, răspunse el. Dar nu te-aş fi abandonat niciodată.

— Nu cred c-ai fi avut de ales, îl contrazise ea. Ar fi urmat un proces, aş fi fost trimisă la închisoare…

— E-adevărat. Dar te-aş fi aşteptat.

— Chiar şi douăzeci de ani?

— Da, dacă ar fi fost nevoie, rosti Hood. Dar nu cred c-ar fi durat chiar atât de mult. Spionajul industrial comis de o tânără îndrăgostită… Cu un avocat bun, ai fi putut încheia un târg, scăpând în cel mult cinci ani.

— Cinci ani, spuse ea. Iar tu ai fi fost dispus să te căsătoreşti cu o răufăcătoare?

— Nu. M-aş fi căsătorit cu tine.

— Fie, nu o răufăcătoare. O fostă puşcăriaşă. Nimeni n-ar mai fi fost dispus să aibă încredere în mine… sau în tine. Nimeni nu ne-ar mai fi încredinţat vreodată un secret. Visul tău de a face carieră în politică ar fi fost spulberat.

— Şi ce dacă?! strigă el. În schimb, am simţit că viaţa întreagă

mi s-a spulberat.

Nancy nu ripostă, ci se mulţumi să zâmbească.

— Sărmanul Paul, şopti ea. Eşti la fel de romantic şi niţel teatral; e unul dintre lucrurile care-mi plăceau la tine. Adevărul este însă că viaţa ta nu s-a sfârşit o dată cu plecarea mea. Ai întâlnit pe altcineva, o femeie foarte frumoasă. Te-ai însurat. Ai copiii pe care ţi i-ai dorit. Ai intrat în rândul lumii.

Mda, am intrat în rândul lumii, nu se putu el stăpâni să gândească. Apoi se dispreţui că se gândise la asta ca la un lucru de ocară şi îşi ceru în gând iertare lui Sharon.

— Dar tu? întrebă Hood, preferind să vorbească, pentru a nu fi nevoit să gândească. Ce-ai făcut după ce-ai plecat?

— Am ajuns la Paris şi am încercat să-mi găsesc o slujbă ca proiectant în domeniul computerelor. Însă n-am găsit nimic potrivit. Piaţa nu era încă îndeajuns de dezvoltată, iar francezii practicau un protecţionism feroce, refuzând să angajeze americani care să le fure slujbele localnicilor. Din această cauză, după ce am consumat banii murdari primiţi în schimbul trădării – viaţa e scumpă la Paris, mai ales când eşti nevoit să mituieşti autorităţile fiindcă nu poţi obţine o prelungire de viză fără să fii obligat să treci pe la Ambasada Americană – m-am mutat la Toulouse şi am început să lucrez pentru companie.

— Care companie?

— Cea căreia îi vândusem secretele, preciza ea. N-am să-ţi spun cum se numeşte, fiindcă nu vreau să te simţi obligat să intri în acţiune, mânat de faimoasa ta corectitudine de cavaler fără prihană. Ştii foarte bine că aşa ai proceda.

Nancy avea dreptate. Întorcându-se la Washington, ar fi găsit cel puţin zece căi pentru a determina guvernul Statelor Unite să facă presiuni asupra acelei companii.

Nancy continuă:

— Ceea ce e mai puţin amuzant e faptul că am bănuit mereu

că individul căruia îi vândusem planurile a fost cel care m-a denunţat la FBI, ca să mă oblige să trec oceanul şi să lucrez pentru el. Nu-ţi face griji, nu fiindcă eram prea strălucită în meserie.

— Cea mai bună dintre ideile mele fusese, de fapt, furată, nu? – ci fiindcă ştia că, dacă ajungeam să depind de el, nu l-aş mai fi putut denunţa. Iniţial, refuzasem să iau în considerare o asemenea variantă, fiind copleşită de ruşinea a ceea ce făcusem, dar aveam nevoie de o slujbă.

Zâmbi nefericită şi adăugă:

— Ceea ce a pus capac la toate a fost eşecul meu repetat în dragoste, din cauză că-i comparam pe toţi cei cu care mă întâlneam cu tine.

— Ia te uita! exclamă el, ironic. Nici nu ştii cât de măgulit mă simt.

— Nu, îl imploră Nancy. Nu fi rău. Te iubeam. Cumpăram în mod regulat *Los Angeles Times* de la un chioşc unde putea fi găsită presa internaţională, doar pentru a fi la curent cu activităţile tale. De atâtea ori mi-am dorit să-ţi scriu sau să-ţi telefonez. De fiecare dată însă, am hotărât că era mai bine să n-o fac.

— Şi ce te-a determinat să mă cauţi tocmai acum? întrebă Hood.

Din nou, oscila între durere şi tristeţea resemnată.

— Credeai că întâlnirea de azi avea să mă doară mai puţin?

— Nu m-am putut abţine, recunoscu ea. Când am aflat că eşti aici, la Hamburg, am ştiut că trebuia să te văd. Şi cred că şi tu ţi-ai dorit-o.

— Da, am alergat după tine în holul hotelului, spuse el. Voiam să te văd. Trebuia să te văd. Clătină din cap.

— Iisuse, Nancy! Tot nu-mi vine să cred că tu eşti.

— Eu sunt, rosti ea.

Hood privi adânc în ochii aceia care îi bântuiseră atâtea nopţi şi zile. Atracţia pe care o citea în ei era, în egală măsură, extraordinara şi înspăimântătoare, vis şi coşmar. Pur şi simplu, îi era imposibil să reziste acelei priviri.

Briza răcoroasă a amurgului îl înfioră pe Hood. Şi-ar fi dorit s-o poată urî şi-ar fi dorit să se poată desprinde, să poată pleca. Dar, mai presus de orice şi-ar fi dorit să se poată întoarce în timp, pentru a o împiedica să plece.

Ochii ei refuzară să se desprindă de el; îi cuprinse mâna într-ale ei. Atingerea îl făcu să tresară, preschimbându-se apoi într-un fior electric, care îl străbătu din cap până-n picioare. În clipa aceea, ştiu că trebuia să se despartă chiar atunci de ea.

Făcu un pas înapoi, iar atingerea electrică încetă.

— Nu pot să fac asta, rosti el cu mare greutate.

— Ce anume nu poţi să faci? întrebă ea. Nu poţi fi sincer cu tine însuţi?

Adăuga apoi o mică ironie, potrivit obiceiurilor ei dintotdeauna:

— Doamne, Paul, chiar atât de mult te-a schimbat politica?

— Ştii foarte bine la ce mă refer, Nancy. Nu pot rămâne aici, cu tine.

— Nici măcar pentru o oră? Să mai stăm de vorbă, la o cafea?

— Nu, răspunse Hood hotărât. Trebuie să punem punct chiar acum. M-am hotărât.

— Nu e momentul să punem punct, Paul. Nu e şi o ştii.

Avea dreptate. Ochii, atitudinea, prezenţa ei, toate acestea insuflaseră din nou viaţa în ceva care, în adâncul sufletului său, nu murise niciodată. Lui Hood îi venea să urle.

Făcu un pas în laturi, privind spre nord, în vreme ce ochii ei erau îndreptaţi spre sud.

— Doamne, Nancy, n-am de gând să mă simt câtuşi de puţin vinovat. *Tu* eşti cea care a fugit de mine. M-ai părăsit fără nici o

explicaţie, iar eu am întâlnit pe altcineva. Cineva dispus să împartă bucuriile şi necazurile cu mine, cineva care mi-a încredinţat viaţa şi inima pentru totdeauna. N-o să fac nimic ce ar putea să întineze aceste lucruri.

— Nimeni nu ţi-a cerut una ca asta, replică Nancy. O cafea nu înseamnă trădare.

— Ba da, în felul în care obişnuiam noi să o savurăm, spuse Hood.

Nancy zâmbi, privind în pământ.

— Înţeleg. Îmi pare rău – mai rău de cât pot spune, iar asta mă umple de tristeţe. Dar te înţeleg.

Se întoarse cu faţa spre el şi adăugă:

— Voi fi la hotelul Ambasador până diseară. Dacă te răzgândeşti, lasă-mi un mesaj.

— N-o să mă răzgândesc, răspunse Hood, privind-o în ochi. Oricât de mult mi-aş dori-o.

Nancy îi strânse mâna, iar Hood simţi din nou acel flux electric.

— Aşadar, politica n-a reuşit să te corupă. Nu mă surprinde deloc, dar sunt oarecum dezamăgită.

— O să treacă, spuse Hood. La urma urmei, ai reuşit să uiţi de mine o dată.

Expresia de pe chipul lui Nancy se schimbă. Pentru întâia oară, Hood percepu tristeţea ascunsă dincolo de zâmbetul ei şi dorinţa care-i lucea în ochi.

— Chiar crezi asta?

— Da. Altfel, n-ai fi rezistat atâta timp departe de mine.

— Voi, bărbaţii, nu înţelegeţi dragostea, nu-i aşa? rosti ea. Nici măcar în zilele mele cele mai bune, la partenerul care avea cele mai mari şanse la tronul lui Paul Hood, n-am reuşit să descopăr inteligenţa, înţelegerea şi tandreţea de care am avut parte cât am fost cu tine.

Se aplecă şi-l săruta pe obraz.

— Îmi pare rău că te-am tulburat, dând buzna înapoi în viaţa ta, dar am vrut să ştii că n-am reuşit nici o clipă să te uit, Paul şi n-o să reuşesc niciodată.

Nancy nu privi în urma, în timp ce se îndepărta către marginea parcului. Dar el se uită lung în urma ei şi se trezi din nou singur, având în buzunar două bilete de cinematograf şi suferind cumplit din cauza absenţei femeii pe care-o iubea.

32

Joi, ora 16:35,
Hanovra, Germania

De cum zări arma, Bob Herbert trecu în marşarier şi se lăsă pe acceleraţie. Inerţia îl aruncă pe neaşteptate în chingile centurii de siguranţă, iar el urlă de durere când aceasta îi smuci umărul. Dar gloanţele pornite din pistolul-mitralieră ratară scaunul şoferului, ciuruind capota şi aripa din faţă a maşinii care ţâşni nebuneşte înapoi. Herbert nu-şi luă mâna de pe acceleraţie, continuând să conducă cu spatele, chiar şi după ce aripa din spate a maşinii lovi un semafor şi se desprinse. Maşinile care veneau din urmă se vedeau nevoite să frâneze brusc sau să vireze, pentru a evita ciocnirea, iar şoferii lor urlau şi începeau să claxoneze frenetic.

Herbert îi ignoră. Privi înainte şi îl văzu pe pasagerul de lângă şofer aplecându-se în afară, pe geamul furgonetei, cu arma îndreptată spre el.

— Ticăloşii nu se dau bătuţi! strigă Herbert. Încetinit în mişcări de faptul că trebuia să se folosească numai de mâini, Herbert izbi maneta ambreiajului şi răsuci volanul spre stânga. Apoi se lăsă cu toată greutatea braţului pe volan, în sens opus. Maşina ţâşni înainte, înghiţind cei cinci metri care o despărţeau de furgoneta, izbind cu putere în aripa stângă din spate a acesteia. În clipa impactului se auzi scrâşnetul metalului torsionat, iar furgoneta fu propulsata înainte, în vreme ce Herbert smucea de volan, ocolind-o. Continuând să apese cu putere pe acceleraţie, trecu cu viteza fulgerului pe lângă furgoneta.

Traficul fusese întrerupt, iar pietonii alergau cuprinşi de panică.

Herbert îşi aminti de telefonul rămas deschis. Îl luă de pe banchetă şi-l duse la ureche.

— Mike, mai eşti acolo?

— Cristoase, nu m-ai auzit strigând?

— Nu. Doamne, parcă nu-mi ajungeau belelele de-aici, acum te-ai înfuriat şi tu?

— Bob, ce s-a...

Herbert nu apucă să audă mai mult. Aruncă telefonul în poală şi înjură: un tramvai se ivise pe stradă chiar în faţa lui. Mărind viteza, îl ocoli la milimetru; de-acum, între el şi urmăritorii săi se afla tramvaiul. Spera din suflet ca pistolarul să nu deschidă focul asupra tramvaiului, frustrat că-şi pierduse prada, sau din pura dorinţa de a face rău cuiva.

Luă din nou telefonul în mână.

— Îmi cer scuze, domnule general, dar mi-e teamă că n-am auzit ce spuneai adineauri.

— Te-am întrebat ce naiba se întâmplă acolo?

— Mike, am de-a face cu nişte zărghiţi înarmaţi, care s-au hotărât să organizeze propria variantă a unui Grand Prix pe străzile Hanovrei.

— Ştii unde te afli? întrebă Rodgers.

Herbert aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi văzu furgoneta care tocmai ocolea, în scrâşnet de frâne, tramvaiul.

— Aşteaptă o clipă, i se adresă el lui Rodgers.

Aşeză telefonul pe banchetă şi îşi puse ambele mâini pe volan. Furgoneta mărise viteza, încercând să recupereze avansul pe care-l câştigase Herbert. Acesta privi înainte şi apăsă pe acceleraţie. Străzile Hanovrei se perindau cu repeziciune prin faţa ochilor săi. Gonea pe Lange Laube. Coti apoi de câteva ori şi ajunse pe Goethe Strasse. Din fericire, constată el, traficul nu era

la fel de intens cum ar fi trebuit să fie la această oră, într-o zi obişnuită; pe perioada Zilelor Haosului, localnicii evitau, pe cât posibil, să se plimbe prin oraş.

Auzi glasul lui Mike Rodgers, venind de undeva departe.

— La dracu'! rosti el şi smuci telefonul, fără să scape din ochi şoseaua.

— Spune-mi unde te afli, cât mai exact, îi ceru Rodgers.

— N-am idee.

— Vezi vreun indicator? îl întrebă Rodgers.

— Nu, răspunse el. Ba da, ia stai.

Zări, din goana maşinii, o tăbliţă indicatoare.

— Goethe Strasse! Mă aflu pe Goethe Strasse!

— Aşteaptă o clipă, spuse Rodgers. Am cerut computerului să afişeze harta oraşului.

— Aştept, ce altceva pot să fac? pufni Herbert. Omule, habar n-am încotro s-o iau.

Furgoneta ţâşni la rândul ei pe Goethe Strasse, acroşând în trecere o maşină aflată în calea ei. Herbert nu ştia dacă indivizii aceştia dispuneau de vreo imunitate legală specială, erau cu totul lipsiţi de minte sau înnebuniseră. Cert este că refuzau să se dea bătuţi. Îşi închipuia că erau atât de furioşi fiindcă el, cel ce-i înfruntase, era american şi pe deasupra handicapat. O asemenea comportare nu putea fi tolerată.

Şi, bineînţeles, nu se vede nici picior de poliţist prin preajmă, îşi zise el. Însă, aşa cum îi spusese poliţistul de la Beer-Hall, efectivele din *Landespolizei* erau acum ocupate cu supravegherea mitingurilor şi a evenimentelor puse la cale de neonazişti. La urma urmei, cine s-ar fi aşteptat la o cursă de maşini în plin centrul oraşului?

Rodgers reveni la telefon.

— Bob? E-n regulă, eşti tot acolo. Ia-o înainte pe Goethe Strasse, până când dai de Rathenau Strasse, care e îndreptată

spre sud. Încercăm să-ţi trimitem pe cineva în ajutor, până când ajungi acolo...

— Rahat! urlă din nou Herbert, aruncând telefonul pe banchetă.

Furgoneta se apropiase şi, de data asta, pistolarul de lângă şofer ţinti în jos, către cauciucurile Mercedesului. Herbert n-avu decât o singură scăpare: coti pe banda cel mai puţin aglomerată, cea care ducea spre oraş; în scurt timp, reuşi să se distanţeze.

Maşinile se retrăgeau din calea lui, înlesnindu-i astfel goana disperată. Brusc, elanul îi fu frânat de o groapă în asfalt. Maşina se răsuci, derapând în direcţia din care se apropia furgoneta. Herbert apăsă pe ambreiaj, reuşind să recapete controlul. Furgoneta trecu ca o săgeată pe lângă el, oprit cu faţa către vest, în direcţia din care venise.

Frânele furgonetei scrâşniră prelung, iar aceasta opri la rândul ei, la vreo cincizeci de metri distanţă.

Herbert ajunsese din nou în bătaia armei. Demarând, înşfacă telefonul şi rosti grăbit:

— Mike, am luat-o în direcţia opusă, tot pe Goethe, dar de data asta către Lange Laube.

— Am înţeles, răspunse Rodgers. Darrell vorbeşte la telefon cu poliţia germană. Păstrează-ţi sângele rece, iar ei or să-ncerce să-ţi sară în ajutor.

— Eu îmi păstrez sângele rece, nu-i nici o problemă, mormăi Herbert, aruncând o privire în urmă, către furgoneta care demarase în trombă pe urmele lui. Sper însă să nu mă răcesc de tot.

În oglinda retrovizoare îl văzu pe pistolar schimbând încărcătorul armei. N-aveau de gând să se dea bătuţi şi, mai devreme sau mai târziu, norocul avea să-l părăsească. Privind în oglindă îşi zări scaunul rulant şi se hotărî să ajungă chiar în faţa furgonetei, după care să apese pe butonul de activare a rampei

şi să arunce scaunul rulant sub roţile urmăritorilor. Era posibil să nu fie destul pentru a-i opri, dar cu siguranţă avea să le provoace o cât de mică întârziere. Iar dacă supravieţuia, avea să se distreze de minune completând formularul de justificare a cumpărării unui scaun rulant nou.

Motivul pierderii. Aceasta era singura rubrică detaliată din formularul L-5. Scaunul pe care-l aveam a fost aruncat dintr-o maşină aflată în mers, pentru a pune beţe în roate unei bande de asasini neonazişti.

Încetini, lăsând furgoneta să se apropie, iar apoi apăsă pe butonul de pe bordul maşinii.

Portiera din spate rămase închisă, în vreme ce o voce feminină cântată îl anunţa: Ne pare rău, dar acest dispozitiv nu poate funcţiona câtă vreme maşina se află în mişcare.

Herbert izbi cu palma în maneta de acceleraţie, mărind viteza. Între timp, nu scăpa din ochi furgoneta, încercând să se menţină, în măsura în care era cu putinţă acest lucru, în faţa ei, pentru a nu-i oferi pistolarului o ţintă prea uşoară.

Îl văzu pe acesta proptindu-şi piciorul în parbriz şi împingând. Parbrizul se desprinse fără să se spargă, dar se fărâmă în mii de bucăţele strălucitoare de cum atinse şoseaua.

Pistolarul îşi îndreptă arma spre maşina din faţa sa, încercând să ţintească, în ciuda curentului puternic de aer care-l izbea. Priveliştea era înspăimântătoare.

Herbert nu avu la dispoziţie decât o fracţiune de secundă ca să acţioneze. Apăsă brusc pe frână, Mercedesul se opri scrâşnind, iar furgoneta îl izbi cu putere din spate. Portbagajul i se turti ca o armonică. Pistolarul fu azvârlit înainte şi se lovi cu pieptul de marginea inferioară a ramei parbrizului. Arma îi scăpă din mână, zburând pe capota Mercedesului, iar de-acolo alunecă pe şosea. Şoferul fusese şi el propulsat în faţă şi se lovise de volan. Pierdu controlul furgonetei, dar aceasta nu-şi mai continuă

drumul, deoarece şoferul îşi ridicase piciorul de pe acceleraţie.

Herbert, în schimb, nu păţise nimic. Mă rog, aproape nimic: centura de siguranţă i se înfipsese din nou în carnea învineţită a umărului.

Urmă un moment de linişte ireală, sfâşiată imediat de claxoanele maşinilor care veneau din urmă şi de strigătele pietonilor care se repeziră să dea ajutor celor implicaţi în accident.

Nefiind convins că reuşise să-i scoată din luptă pe urmăritori, Herbert apăsă pe maneta de acceleraţie, vrând să se îndepărteze cât mai curând posibil. Maşina refuză să se urnească. Simţi că roţile se învârteau în gol, dar, în acelaşi timp, percepu şi tensiunea din spatele maşinii: bara din faţă a furgonetei se agăţase de portbagajul Mercedesului şi refuza să se desprindă.

Îşi îngădui o clipă de răgaz, auzindu-şi pentru întâia oară de când începuse urmărirea bătăile nebuneşti ale inimii. Se întrebă dacă avea să reuşească să scoată scaunul rulant din maşină şi să se urce în el.

Brusc, motorul furgonetei se trezi la viaţă, cu un muget puternic. Herbert simţi o smucitură şi privi în oglinda retrovizoare. Un alt şofer luase locul celui de mai înainte şi se străduia să se desprindă din capcană. Furgoneta zvâcni înainte, se retrase, iar apoi porni din nou înainte.

Încearcă să se elibereze, deduse Herbert, chiar în clipa în care cele două vehicule se desprinseră unul de altul, cu un scrâşnet acut de fiare contorsionate. Fără să se oprească, furgoneta continuă să se îndepărteze cu spatele. Şoferul smuci de volan, apăsând pe acceleraţie şi furgoneta pivotă, întorcându-se pe loc. Ţâşni înainte şi se făcu nevăzută pe o stradă laterală.

Ofiţerul de contrainformaţii rămase nemişcat, cu mâinile încleştate pe volan, încercând să-şi dea seama ce trebuia să facă

în continuare. Din depărtare, auzi sirena care-i pusese pe fugă pe neonazişti. Era dintre cele foarte zgomotoase, un Opel ce echivala cu Buick-urile de odinioară. Mai mulţi trecători se apropiară de maşină şi începură să-i vorbească blând lui Herbert, în germană.

— *Danke,* le răspunse acesta. Vă mulţumesc, n-am nimic. *Gesund.* Sunt teafăr.

Teafăr? se întrebă el. Se gândi la poliţiştii care aveau să-l interogheze. Poliţia germană nu era renumită pentru amabilitatea de care dădea dovadă. În cel mai bun caz, avea să fie tratat cu obiectivitate. În cel mai rău caz...

În cel mai rău caz, în secţia de poliţie or să se găsească doi-trei simpatizanţi neonazişti, îşi continuă el raţionamentul. Dar ce-mi pot face? Pot cel mult să mă închidă. Însă, în cea mai neagră dintre variante, peste noapte s-ar putea găsi cineva care să-mi facă felul, cu un pumnal sau cu o bucată de sârmă.

— La dracu’ cu toate astea, înjură el.

Mulţumindu-le celor ce se grăbiseră să-l ajute, îi rugă politicos să se dea la o parte. Apoi, schimbând vitezele, ridică telefonul şi acceleră, pornind pe urmele furgonetei.

33

Joi, ora 11:00,
Washington, D.C.

Fusese poreclit Kraken, după numele legendarei caracatiţe monstruoase. Cel care-l instalase fusese Matt Stoll, încă din primele zile când fusese angajat, printre primii, în cadrul Centrului de Comandă.

Kraken era o reţea de calculatoare foarte puternică, având legături cu baze de date din întreaga lume. Resursele şi tipul de informaţii la care permitea accesul cuprindeau fototeci şi fişierele cu amprente ale FBI-ului, cărţile aflate în Biblioteca Congresului, arhivele ziarelor din principalele oraşe americane, date privind evoluţia preţurilor la bursă, orarele companiilor feroviare şi aeriene, anuarele telefonice din întreaga lume, date privind efectivele şi desfăşurarea forţelor armate şi de poliţie în marea majoritate a oraşelor din ţară şi chiar din străinătate.

Dar Stoll şi echipa sa deloc numeroasă nu se mulţumiseră să proiecteze un sistem de accesare a datelor, ci îi conferiseră acestuia şi capacitatea de a le analiza. Un program de identificare conceput de Stoll le permitea celor interesaţi să încercuiască gura, nasul sau ochii unui terorist, regăsindu-le apoi oriunde mai apăreau, indiferent daca era vorba de un fişier al poliţiei sau de arhiva unui ziar. Chiar şi peisajele puteau să fie astfel reperate, trasând conturul unui munte, al unei linii de orizont sau al unui ţărm. Doi operatori cu normă întreagă aveau în îngrijire zi şi noapte aceasta reţea-arhivă, care putea să desfăşoare până la treizeci de operaţiuni diferite simultan.

Kraken avu nevoie de mai puţin de cincisprezece minute pentru a descoperi sursa fotografiei ministrului adjunct de externe Hausen. Era un instantaneu realizat de un fotoreporter al Agenţiei Reuters ce fusese publicat într-un ziar din Berlin cu cinci luni în urmă, după ce Hausen ţinuse un discurs la un dineu organizat de supravieţuitorii Holocaustului. Aflând acest lucru, Eddie nu-şi putu stăpâni un fior, văzând cruzimea extremă a suprapunerii acestei imagini în preambulul jocului.

Dură ceva mai mult până când peisajul din spatele imaginii lui Hausen fu identificat; de data asta, programatorii avură parte de o doză serioasă de noroc. În loc să ceară o verificare la nivel mondial, Deirdre Donahue şi Natt Mendelsohn începură verificările cu baza de date privind Germania, trecând apoi la Austria, Polonia şi Franţa. După patruzeci şi şapte de minute de cercetări, computerul localiză peisajul. Fotografia fusese făcută în sudul Franţei. Deirdre procură o istorie a regiunii, redactă un sumar complet al acesteia şi-l anexă fişierului.

Eddie îi transmise toate aceste informaţii prin fax lui Matt Stoll. După aceea, braţele puternice şi lungi ale lui Kraken îşi găsiră odihna, iar monstrul îşi reluă veghea tăcută, de la el din vizuină.

34

Joi, ora 17:02,
Hamburg, Germania

În vreme ce se îndrepta spre clădirea în care se afla biroul lui Hausen, Paul Hood fu copleşit de amintiri. Amintiri limpezi şi detaliate ale lucrurilor demult trecute, dar niciodată uitate, pe care el şi Nancy Jo le spuseseră şi le făcuseră cu aproape douăzeci de ani în urmă.

Îşi aminti cum stătuseră într-un restaurant mexican din Studio City, discutând dacă era bine sau nu să aibă copii. El era de părere că ar fi trebuit să aibă; ea nu voia nici în ruptul capului. Era dimineaţa, în zori; mâncaseră taco şi băuseră o cafea al naibii de amară, discutând despre avantajele şi dezavantajele vieţii de părinte.

Îşi aminti cum aşteptaseră începerea unui film cu Paul Newman într-un cinematograf din Westwood, comentând dezbaterile Comisiei Judiciare a Camerei Reprezentanţilor în privinţa procedurii de destituire a preşedintelui Nixon. Simţea parcă şi acum mirosul fulgilor de porumb pe care îi mâncase ea, iar pe limbă simţi acut gustul cafelei cu lapte pe care o adora pe vremea aceea.

Îşi aminti de o noapte întreagă petrecută discutând despre viitorul tehnologiei, după ce jucaseră pentru întâia oară un joc video, Pong, pe un televizor alb-negru. Ea îi administrase o bătaie pe cinste. Ar fi trebuit să-şi închipuie, din acest motiv, că acesta era domeniul în care avea să se specializeze Nancy.

Nu se mai gândise la toate astea de ani de zile, dar îşi amintea

cu precizie o mulţime de dialoguri, mirosuri chiar şi nenumărate impresii vizuale, de expresiile de pe chipul lui Nancy Jo şi chiar de hainele pe care le purtase în cutare sau cutare ocazie.

Toate erau atât de vii în memoria lui. Amintirile despre ea erau pline de viaţă, aşa cum ea însăşi fusese, dintotdeauna, plină de energii nebănuite. Din ziua în care o cunoscuse, vioiciunea ei îl luase prin surprindere, ba chiar îl intimidase întrucâtva. Era genul de femeie care scotocea prin fiecare cotlon, explora fiecare lume nouă ce i se ivea în cale, nu lăsa nici un domeniu necercetat. Iar când această superbă creatură nu muncea, era dispusă să danseze alături de Hood în discoteci, să se hârjonească în pat la nesfârşit, să înjure la meciurile celor de la Lakers, Rams sau Kings, să ţipe de încântare sau de frustrare în faţa unui joc de Scrabble sau a unui joystick pentru videojocuri, să gonească pe bicicletă prin Griffith Park ori să caute prin Cavernele Bronson locul exact unde fuseseră filmate anumite scene din *Monstrul robot.* Nancy nu era în stare să urmărească un film până la capăt fără să-şi scoată carneţelul pentru a nota câte ceva. Mai târziu, notiţele respective se dovedeau greu de citit sau chiar ilizibile, fiindcă fuseseră mâzgălite pe întuneric, dar asta nu avea importanţă. Procesul gândirii, al creaţiei, al acţiunii, toate o fascinaseră dintotdeauna pe Nancy. Cât despre Hood, acesta fusese fascinat la rândul său de entuziasmul, creativitatea şi magnetismul ei. Pentru el, fusese ca o muză din mitologia grecilor, ca Erpsichora, mintea şi trupul ei dansând libere, de colo-colo, în vreme ce Hood o urma subjugat, ca-n transă.

Şi, naiba să te ia, tot n-ai reuşit să ieşi din transă, îşi spuse el.

Nu-şi dorise nici o clipă să retrăiască sentimentele care îl încercau acum. Dorul. Dorinţa de a îmbrăţişa acea vijelie şi de a goni, purtat de forţa ei, către viitorul necunoscut. De a se crampona cu disperare de ea, pentru a răscumpăra tot timpul pe care îl pierduseră. Nu-şi dorise nimic din toate astea, dar o parte

a fiinţei sale le dorea.

Doamne, maturizează-te odată, se răsti în gând la propria conştiinţă.

Dar lucrurile erau departe de-a fi atât de simple, nu-i aşa? A fi adult, a-şi analiza sentimentele... Acestea i-ar fi spus doar cum *anum*e se întâmplaseră lucrurile, dar nu şi cum ar fi putut fi rezolvata situaţia.

Chiar, cum de ajunsese într-o astfel de situaţie? Şi cum reuşise prezenţa lui Nancy să-l copleşească, după douăzeci de ani, ştergând într-o clipă toată furia pe care o acumulase şi viaţa întreagă pe care şi-o construise în acest răstimp?

Putea urmări în minte, de parcă ar fi suit o scară, fiecare treaptă urcată pentru a ajunge ceea ce era azi. Nancy dispăruse. El se lăsase cuprins de disperare. O întâlnise pe Sharon într-un atelier de înrămare. Ea venise acolo pentru a-şi înrăma diploma obţinută în urma absolvirii unui curs de bucătărese; el îşi alegea o ramă pentru a-şi putea etala fotografia cu autograf în care apărea alături de guvernator. Stătuseră de vorbă, schimbaseră numere de telefon. Era atrăgătoare, inteligentă şi aşezată. Nu era deloc creativă, în afara bucătăriei la care ţinea atât de mult şi-i lipsea strălucirea supranaturală a lui Nancy. Dacă povestea cu vieţile anterioare era adevărată, Hood îşi putea imagina cel puţin zece suflete navigând prin vinele lui Nancy. În Sharon însă, n-o putea vedea decât pe Sharon însăşi.

Acesta e un lucru bun, îşi zisese el. Atunci când vrei să intri în rândul lumii, să te *aşezi* la casa ta, îţi doreşti să-ţi creşti copiii alături de o fată *aşezată.* Nancy nu era aşa ceva. Sigur, nu putea să afirme că ducea o viaţă perfectă; dar, chiar dacă alături de Sharon nu se simţea tot timpul în al nouălea cer, se bucura că la Washington avea o familie care-l iubea, îl respecta şi nu avea să fugă niciodată de el. Îl respectase oare Nancy vreodată? Ce anume văzuse la el? În lunile care urmaseră plecării ei, întorsese

pe toate părţile relaţia dintre ei şi, pe când iubirea i se prefăcea în cenuşa, tot nu reuşise să-şi dea seama de ce-l alesese tocmai pe el.

Hood ajunse în holul clădirii. Urcă în lift şi, până când acesta urcă la etajul la care era situat biroul lui Hausen, Hood începu să aibă impresia că fusese manipulat. Nancy plecase, iar apoi apăruse din neant după un car de ani, înfăţişându-i-se ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Practic, i se *ofense.* De ce? Se simţise oare vinovată? Nu, nicidecum, aşa ceva nu-i stătea în fire lui Nancy. Ea avea conştiinţa unui clovn de circ: o tartă cu frişcă încasată în faţă, două calmante înghiţite pe nemâncate, o partidă de râs pe cinste şi totul era uitat, cel puţin de către ea. Iar cei din jur o acceptau aşa cum era, fiindcă egoismul ei era înduioşător, nicidecum revoltător. Singurătatea? Ea nu era niciodată singură. Chiar şi atunci când era, îşi găsea imediat un cavaler care s-o amuze şi să-i ţină companie. Să fi fost totul doar o provocare adresată sieşi? Ceva de genul: *Ia să vedem, Nancy, mai eşti în stare să te descurci?*

Dar toate acestea n-aveau, de fapt, nici o importanţă. Revenise în prezent, înapoi în lumea reală, cea în care împlinise patruzeci de ani, nu douăzeci, lumea în care era însoţit de micile şi preţioasele sale planete, iar nu de o cometa dezlănţuită. Nancy venise şi plecase, acum putea fi liniştit: ştia ce anume i se întâmplase.

35

Joi, ora 17:17,
Hanovra, Germania

— Bob, am veşti bune pentru tine, rosti vocea de la capătul firului.

Herbert se bucură să-l audă pe Alberto, asistentul său, spunându-i aşa ceva. Durerea din umăr şi din piept, acolo unde centura de siguranţă îi lăsase, în mod sigur, nişte vânătăi de toată frumuseţea, era nimic în comparaţie cu frustrarea de a-i fi lăsat pe ocupanţii furgonetei să-i scape. Nu reuşise să găsească furgoneta, aşa încât trăsese pe dreapta pe o străduţă laterală şi telefonase la Centrul de Comandă. Îi povestise tot ce se întâmplase lui Alberto şi-i ceruse să ia legătura cu Biroul Naţional de Recunoaştere, pentru ca băieţii de acolo să încerce să dea de urma furgonetei. De îndată ce aceştia aveau să reuşească, Herbert intenţiona să pornească într-acolo. Poliţiştii germani erau atât de împrăştiaţi, încât ştia că nu putea să conteze pe ei. Herbert nu se putea baza decât pe propriile-i forţe pentru a-i aduce pe acei ticăloşi în faţa justiţiei.

Fu surprins atunci când telefonul începu să sune, la numai şase minute după ce terminase de vorbit. Era nevoie de un interval de timp de cinci ori mai mare pentru a reorienta camera de luat vederi a unui satelit-spion.

— Ai avut noroc, îi spuse Alberto. Băieţii de la BNR supravegheau deja zona la rugămintea lui Larry, care voia să dea de urma stagiarei răpite. Larry vrea să i-o ia înainte lui Griff la faza asta. Şi mai e un motiv ca să fii mulţumit: toţi ceilalţi sateliţi

operaţionali au fost orientaţi pentru supravegherea unei potenţiale situaţii de criză în sudul Balcanilor, aşa încât nu ştiu dac-ai fi reuşit să obţii în timp util permisiunea de utilizare a unui alt satelit.

Larry era directorul CIA, Larry Rachlin. Griff era directorul FBI-ului, Griff Egenes. Între cei doi mocnea o veche rivalitate, care răbufnea ori de câte ori apărea un pretext cât de mic. La fel ca şi Centrul de Comandă, ambele organizaţii aveau acces liber la datele furnizate de BNR. Cu toate acestea, Egenes aduna informaţii cu hărnicia unei veveriţe ce-şi strângea alune pentru iarnă.

— Ce au găsit cei de la BNR? întrebă Herbert.

Faptul că discuta cu Alberto pe o linie neprotejată îl cam neliniştea, dar n-avea de ales. Nu-i rămânea decât să spere că nimeni nu le asculta conversaţia.

— Pentru Larry, nimic; cel puţin deocamdată, nici urmă de furgonetă sau de fată. Darrell susţine că nici Griff n-a reuşit să afle nimic. Nici una dintre sursele lui obişnuite din poliţie nu pare să fie de găsit.

— Asta nu mă surprinde, spuse Herbert. Sunt cu toţii răspândiţi în teren, încercând să-i ţină în frâu pe neonazişti.

— Tot e bine că nu s-au dat de partea lor, comentă Alberto.

— Ai dreptate, încuviinţă Herbert. Ei, acum spune-mi ce se aude cu furgoneta mea? Încerci să mă ţii de vorbă?

— Sincer să fiu, exact asta aveam de gând, mărturisi Alberto. Şefule, eşti singur, fără nici o posibilitate de a primi întăriri. N-ar trebui…

— Unde e? i-o reteză Herbert.

Alberto oftă.

— Stephen a găsit-o şi descrierea se potriveşte întru totul. E lovita exact acolo unde ne-ai spus tu. Se îndreaptă spre vest pe una dintre autostrăzi, deşi din fotografie nu-mi pot da seama pe

care anume.

— E-n regulă, spuse Herbert. O s-o găsesc pe hartă.

— Ştiu că mi-aş pierde vremea încercând să te conving să renunţi…

— Ai dedus corect, fiule.

— … aşa că o să mă mulţumesc să-l informez pe generalul Rodgers ce ai de gând. Mai ai nevoie şi de altceva?

— Da, răspunse Herbert. Dacă furgoneta părăseşte autostrada, sună-mă.

— Bineînţeles, Bob, spuse Alberto. Stephen te cunoaşte îndeajuns de bine. Mi-a spus că le-a cerut băieţilor lui să stea cu ochii pe ea.

— Mulţumeşte-i din partea mea. Şi spune-i că are votul meu pentru Premiul Conrad, adăugă el. Ba nu. Nu-i spune. N-are rost să-şi facă iluzii degeaba.

— Dar oare nu-şi face mereu? râse Alberto, care apoi închise.

Herbert puse deoparte telefonul, rânjind. După toate prin câte trecuse, puţină distracţie îi prindea bine. În timp ce cerceta hărţile, identificând autostrăzile ce aveau orientarea est-vest, se gândi la Premiile Conrad şi zâmbetul i se lăţi. Premiile Conrad erau acordate în fiecare an, pentru pura distracţie a participanţilor, de către un juriu neoficial, în cadrul festiv al unui dineu ce se desfăşura în secret, cu participarea figurilor marcante ale serviciilor de informaţii americane. Trofeul, care avea forma unei spade, era acordat celei mai de seamă personalităţi din branşă şi fusese numit astfel în onoarea lui Joseph Conrad. Romanul său din 1907 intitulat *Agentul secret* fusese una dintre primele istorii de spionaj care avea drept subiect un agent provocator ce opera pe străzile dosnice ale Londrei. Dineul urma să aibă loc peste numai câteva săptămâni şi, ca de obicei, avea să se transforme într-un chef pe cinste – mulţumită, în mare măsură, talentului sărmanului Stephen Viens.

Herbert îşi notă traseul pe care trebuia să-l urmeze, iar apoi demară, în scârţâitul sinistru al tăblărie lovite a maşinii sale.

Viens fusese cel mai bun prieten al lui Matt Stoll în colegiu şi era atât de serios pe cât de glumeţ era tovarăşul său. De când fusese numit director adjunct, iar apoi director plin al BNR, uimitorul talent al lui Viens în domeniile tehnicii de vârf sporise considerabil eficienţa şi importanţa acestei agenţii guvernamentale. De-a lungul celor patru ani care trecuseră, cei o sută de sateliţi care se aflau în sarcina sa furnizaseră fotografii alb-negru detaliate, la orice grad de mărire fusese nevoie. Viens se dădea în vânt după o expresie pe care nu ezita s-o folosească ori de câte ori avea ocazia: „îţi pot oferi o imagine cuprinzând mai multe cvartale ale unui oraş, sau una care să-ţi dea ocazia de a corecta greşelile de ortografie din caietul unui puşti.”

Fiind atât de sobru, Stephen Viens lua în serios şi Premiile Conrad. Îşi dorea cu adevărat premiul, toată lumea ştia asta şi poate că tocmai de aceea, ca să-i facă în ciudă, juriul avea grijă să-i lipsească de fiecare dată câte un vot. Herbert îl compătimea, dar era de acord cu ceea ce spunea preşedintele juriului, directorul Rachlin de la CIA: *Ce naiba, doar suntem agenţi secreţi!*

În anul acesta însă, Herbert intenţiona să-l ducă cu zăhărelul pe Larry Rachlin, votând în sfârşit pentru Stephen Viens. Nu neapărat pentru talentele sale reale, ci pentru integritatea cu care îşi îndeplinea sarcinile. O dată cu sporirea numărului atacurilor teroriste în Statele Unite, Pentagonul lansase pe orbită patru sateliţi ce purtau numele de cod *Ricochet* şi valorau în jur de o sută de milioane de dolari fiecare. Fuseseră plasaţi pe o orbită staţionară la o înălţime medie de treizeci şi cinci de mii de kilometri deasupra Americii de Nord şi aveau menirea de a ţine sub observaţie teritoriul Statelor Unite. Dacă existenţa lor ar fi devenit publică, întreg spectrul politic, de la extrema dreaptă la

cea stângă, ar fi început să răcnească împotriva ochilor lui Big Brother aţintiţi asupra naţiunii. Fiind însă sub comanda lui Viens, nimeni dintre cei care *ştiau* de existenţa acestor „ochi” nu se temea că ar fi putut fi folosiţi în scopuri personale sau pentru obţinerea unor avantaje politice.

Herbert reveni pe autostradă, dar Mercedesul nu mai gonea la fel de întins ca înainte. Reuşi să atingă doar optzeci de kilometri pe oră, o „viteză de melc turbat”, cum ar fi spus bunica lui din Mississippi.

Telefonul începu să sune. Dat fiind că apelul venea la un interval atât de scurt după conversaţia cu Alberto, Herbert presupuse că nu putea fi decât Paul Hood, furios şi gata să-i ordone să se întoarcă. Se hotărâse însă să continue cu orice preţ, până când avea să pună mâna pe cei ce-l atacaseră.

Ridică telefonul.

— Da?

— Bob, sunt Alberto. Tocmai am primit o nouă fotografie, un 3KD al întregii regiuni.

Un „3KD” era o imagine acoperind o zonă cu diametrul de trei kilometri, având în centru furgoneta, obiectivul principal. Sateliţii fuseseră programaţi în prealabil pentru a efectua schimbări de obiectiv, cu intervale de patru sute de metri. Imaginile de magnitudini de un anume fel necesitau un set de comenzi diferite, ceva mai complexe.

— Băieţii tăi au părăsit autostrada, continuă Alberto.

— Unde anume? vru să afle Herbert. Da-mi un punct de reper.

— Singurul reper e un crâng traversat de o şosea cu două benzi îndreptată spre nord-vest.

Herbert ridică privirea spre orizont.

— Pe-aici sunt o mulţime de crânguri şi arbori, Alberto. Nu-mi poţi oferi nimic *concret*?

— Un singur lucru: poliţişti, spuse Alberto. Vreo zece poliţişti

se învârt în jurul a ceea ce pare a fi tot ce-a mai rămas dintr-un vehicul care a sărit în aer.

Herbert scrută orizontul, dar nu zări nimic de acest fel. Îi veni o idee.

— Crezi c-ar putea fi rulota echipei de filmare? întrebă el.

— Aşteaptă o clipă, îi ceru Alberto. Stephen tocmai recepţionează o nouă fotografie.

Herbert îşi muşca buzele nerăbdător. Legătura existentă între Centrul de Comandă şi BNR îi permitea lui Alberto să vadă fotografia în acelaşi timp cu oamenii lui Viens. Şi cei de la CIA beneficiau de facilităţi similare, însă, neavând nici un om disponibil la faţa locului, nu aveau posibilitatea de a acţiona pe căi oficiale sau clandestine.

— Am o imagine ce acoperă un perimetru cu latura de patru sute de metri, urmă Alberto.

În receptor răsunară în surdină şi alte voci.

— Levy şi Warren îmi privesc peste umăr.

— I-am auzit, confirmă Herbert.

Marsha Levy şi Jim Warren erau analiştii specializaţi în recunoaşterea aeriană ai Centrului de Comandă. Alcătuiau o echipă perfectă. Levy avea ochi buni, ce distingeau detaliile cu precizia unui microscop, iar Warren poseda talentul rar de a încadra aceste detalii în ansamblul imaginii. Împreună erau în stare ca, privind o fotografie, să deducă nu numai ce anume reprezenta, ci şi ce se afla sub obiectele în cauză şi să emită ipoteze plauzibile referitoare la modul în care ajunseseră acolo.

— Jim şi Marsha spun că în epava vehiculului se află rămăşiţe de mobilier din lemn, ceea ce indică faptul că ar putea fi vorba de rulota furată de pe platoul de filmare. Mărind cu ajutorul computerului suprafeţele de lemn, Marsha e de părere că ar putea fi lemn de brad.

— Se potriveşte, încuviinţă Herbert. Bradul e ieftin şi îndeajuns

de rezistent pentru a rezista la zgâlţâielile unui drum de ţară.

— Exact, spuse Alberto. Jimmy spune că, în principiu, focul trebuie să fi izbucnit în spate, în partea dreaptă, de la rezervorul de combustibil.

— Un incendiu provocat cu ajutorul unui fitil de amorsare, ceea ce le-ar fi dat indivizilor timpul necesar să se îndepărteze, deduse Herbert.

— Aşa zice şi Jimmy, confirma Alberto. Ia stai. Ne vine o alta imagine.

Herbert îşi îndrepta din nou privirea de-a lungul autostrăzii, căutând o bandă de ieşire. Furgoneta nu avusese la dispoziţie un avans prea mare. Cât de curând, avea să ajungă şi el în locul unde aceasta părăsise autostrada. Se întrebă dacă atacatorii săi veniseră intenţionat în aceasta direcţie, sau fusese doar o coincidenţa.

— Bob, tocmai am recepţionat o imagine ce acoperă zona de patru sute de metri aflata la est de rămăşiţele rulotei, interveni Alberto, în al cărui glas se putea citi entuziasmul. Marsha spune că într-unul dintre copacii de pe marginea drumului de ţară s-ar putea afla cineva.

— S-ar putea?

Marsha preluă legătura. Herbert şi-o închipui pe bruneţică minionă smulgându-i fără menajamente receptorul lui Alberto.

— Da, Bob, ar putea fi. Dedesubtul frunzelor se zăreşte o formă întunecata. Nu e o ramură şi e prea mare ca să fie un cuib de viespi sau de pasăre.

— O puştoaică speriată s-ar putea ascunde într-un copac, emise Herbert o ipoteză.

— Da, dar la fel ar face şi o puştoaică prudentă, îi replică Marsha.

— Corect. Unde e furgoneta albă acum? întrebă Herbert.

— Era vizibilă în fotografia care includea rulota, răspunse

Marsha. Nici unul dintre poliţişti nu s-a gândit, se pare, s-o oprească.

Ar fi fost culmea s-o facă, îşi zise Herbert. Poliţia locală înfruntând miliţiile neonaziste.

Zări o rampă de părăsire a autostrăzii în partea dreaptă. Dincolo de ea, Herbert reperă un crâng, primul element al unui superb peisaj bucolic.

— Cred că am ajuns la locul potrivit, rosti Herbert. Există vreo posibilitate de-a ajunge la copacul cu pricina fără a fi văzut de către poliţie?

Se auzi o discuţie în surdină la celălalt capăt al firului, apoi Alberto reveni la telefon:

— Da, Bob, se poate. Ieşi de pe autostradă, o iei spre dreapta pe şosea şi o apuci pe drumul de ţară.

— Nu pot, răspunse Herbert. Dacă cei care-au răpit-o s-au îndreptat spre interiorul pădurii, în loc să iasă din ea, n-aş vrea să dau peste ei sau, mai rău, să dea ei peste mine.

— E-n regulă, spuse Alberto. În cazul ăsta, îi poţi ocoli... ia să vedem... luând-o către sud-est... cam şase sau şapte sute de metri, până dai de un pârâu. Îl traversezi către est şi mai mergi vreo patru sute de metri până la... drace! N-am nici un punct de reper.

— N-are importanţă, găsesc eu.

— Şefule...

— Am spus c-o să găsesc un punct de reper. Ce fac după aia?

— O iei apoi cale de şaptezeci şi cinci de metri către nord-est, până la un copac bătrân. Marsha spune că-i un stejar. Dar terenul e destul de accidentat.

— Am urcat o dată treptele Monumentului Washington de unul singur. Am urcat cu spatele, stând în fund şi ridicându-mă în mâini, iar apoi l-am coborât fără nici un ajutor, cu picioarele înainte.

— Ştiam. Dar asta a fost acum unsprezece ani, aici, acasă.

— Mă descurc, insistă Herbert. Când eşti plătit, trebuie să faci şi munca de rahat, nu numai treburile uşoare.

— De data asta nu-i vorba de o „muncă de rahat”, şefule. De data asta, vorbim despre un om ţintuit într-un scaun rulant, care încearcă să treacă peste pâraie şi să urce dealuri.

Vreme de o clipă, Herbert simţi fiorul îndoielii, dar îl alungă imediat. Voia să facă asta. Ba nu, *simţea nevoia* de a o face. Şi, în adâncul sufletului, ştia că va fi în stare s-o facă.

— Ascultă-mă, rosti Herbert. Nu putem face apel la ajutorul poliţiştilor, fiindcă n-avem de unde să ştim dacă nu cumva vreunul dintre ei nu-i de partea gorilelor ăstora. Şi apoi, cât crezi c-o să treacă până când fata o să se dea bătută, fiind obosită sau flămândă? N-avem de ales.

— Ba da, avem o variantă, îl contrazise Alberto. Oamenii lui Larry or să ajungă cu siguranţă la aceleaşi concluzii ca şi noi. Stai să-i sun, să vedem mai întâi ce-au ei de gând să facă.

— Nu, replică Herbert pe un ton categoric. N-am de gând să stau deoparte, în vreme ce viaţa cuiva e-n în pericol.

— Dar în felul acesta o să fiţi *amândoi* în pericol…

— Puştiule, am fost azi în pericol stând liniştit în maşină, i-o reteză Herbert, virând spre ieşirea de pe autostradă. N-o să păţesc nimic şi-o să dau de urma fetei, îţi promit. O să iau cu mine şi telefonul. O să-l las deschis, dar n-o să scot o vorba dacă o să cred că aş putea fi auzit.

— Bineînţeles, spuse Alberto. Tot nu sunt de acord cu ce-ai de gând, dar îţi urez noroc, şefule, adăugă el.

— Mulţam, răspunse Herbert, în vreme ce oprea pe marginea şoselei cu două benzi.

În parcare fusese ridicat un complex alcătuit dintr-o benzinărie, un restaurant şi un motel. Un indicator proclama sentenţios: „Nu avem camere libere.” Herbert deduse că locul

era fie plin de neonazişti aflaţi în trecere, fie că proprietarii n-aveau de gând să se încurce cu astfel de clienţi. Parcă maşina în spatele clădirii moderne cu un etaj. Apoi, făcându-şi cruce, apăsă pe butonul dispozitivului de descărcare a scaunului rulant. Se temea ca nu cumva cursa nebunească şi ciocnirile produse pe parcursul ei să-i fi afectat mecanismul. Avusese noroc; cinci minute mai târziu, rula de-a lungul unei pante blânde, în lumina albastru-portocalie a amurgului ce se apropia.

30

Joi, ora 17:30,
Hamburg, Germania

Limuzina uriaşă parcă în faţa hotelului lui Jean-Michel exact la ora fixată.

Emisiunile de ştiri ale după-amiezei vorbiseră numai despre incendiul din Sankt Pauli, iar intervenţiile şi luările de poziţie solicitate de reporteri fuseseră pline de tot soiul de acuzaţii aduse proprietarului clubului. Feministele se bucurau de nenorocirea acestuia, comuniştii aşijderea, iar presa dădea de înţeles că fusese vorba de o răzbunare binemeritată. Jean-Michel constată că Richter era blamat de o parte a opiniei publice în egală măsură pentru cariera lui de furnizor de servicii şi pentru convingerile politice. Televiziunile nu ratară ocazia de a transmite o înregistrare de arhivă, în care Richter îşi apăra afacerea, susţinând că ceea ce făcea aducea un serviciu liniştii publice. Compania femeilor le oferea bărbaţilor relaxarea necesară înaintea marilor provocări, iar afacerile pe care le conducea el – clubul şi serviciul de escortă – făceau posibile întâlnirile de acest gen.

Richter nu e prost deloc, îşi zise Jean-Michel, în vreme ce urmărea emisiunile. Faptul că feministele, comuniştii şi presa îl condamnau îl făceau mai simpatic în ochii publicului, care nu se dădea în vânt după nici una dintre categoriile de mai sus. În felul acesta, Partidul Socialist al Secolului XXI, condus de Richter, îşi sporea popularitatea.

Jean-Michel ieşise în faţa hotelului la cinci şi douăzeci şi cinci.

Aşteptând la umbra copertinei de la intrare, se întrebase dacă Richter avea să vină la întâlnire, după toate câte se întâmplaseră. Sau dacă nu cumva avea sa sosească însoţit de o haită de oameni înarmaţi, dornic să se răzbune pentru incendiu.

Dar o astfel de răzbunare ar fi fost mai degrabă de aşteptat din partea lui Karin Doring. Nu era stilul lui Richter. Omul avea mândria lui. Când limuzina opri în faţa hotelului, iar portarul se grăbi să deschidă portiera, Jean-Michel aruncă o privire înăuntru, iar apoi făcu un semn din cap, încuviinţând. Monsieur Dominique insistase ca Henri şi Yves să-l însoţească. Aceştia urcară şi ei în maşină, încadrându-l pe Jean-Michel. Se aşezară cu toţii cu spatele la direcţia de mers, pe bancheta aflată spate în spate cu cea a şoferului, de care-i despărţea un geam gros. Yves trase portiera. Chipurile tuturor deveniră de un cenuşiu nesănătos, din pricina luminii slabe care răzbătea prin geamurile fumurii ale limuzinei.

37

Joi, ora 17:47,
Hamburg, Germania

Jean-Michel nu fu deloc surprins, constatând că lui Richter îi mai pierise câte ceva din morga pe care o afişa dimineaţă. Germanul era aşezat pe bancheta din spate, singur, faţă în faţă cu ei. Tăcea, privindu-i fără să se clintească. Chiar şi atunci când Jean-Michel îl salutase, se mulţumise să încline din cap, fără să scoată o vorbă. După ce limuzina se urni din loc, nu-şi desprinse privirile de Jean-Michel şi de cei doi bodyguarzi. Îi privea din umbră, stând ţeapăn, cu mâinile în poală şi umerii drepţi.

Jean-Michel nu se aşteptase, de altfel, să fie foarte vorbăreţ. Cu toate acestea, după cum spunea Don Quijote, învingătorului îi revenea sarcina de a obloji rănile celui învins. Existau anumite lucruri ce se cuvenea a fi spuse.

— Herr Richter, începu el. Monsieur Dominique n-a dorit nicidecum ca lucrurile să ajungă acolo unde au ajuns.

Privirea lui Richter fusese aţintita asupra lui Henri. Ca nişte mici maşinării bine unse, ochii i se îndreptară asupra lui Jean-Michel.

— E o încercare de scuze? întrebă neamţul.

Jean-Michel clătină din cap.

— Consideraţi-o o ofertă de pace, spuse el. O ramură de măslin pe care, sper din tot sufletul, o s-o acceptaţi.

Richter replică sec, fără pic de emoţie:

— Nu dau doi bani pe ea şi nici pe dumneata.

Jean-Michel nu se aşteptase la un asemenea răspuns. Henri

mormăi ceva, enervat.

— Herr Richter, sper că vă daţi seama că nu puteţi să ne înfruntaţi, spuse Jean-Michel.

Richter zâmbi.

— De ani de zile, căpitanul Rosenlocher de la poliţia din Hamburg îmi repetă aceleaşi cuvinte. Cu toate acestea, iată-mă aici. Oricum, vă mulţumesc pentru incendiu. La ora aceasta, căpitanul e atât de ocupat să găsească un răspuns la întrebarea cine mi-ar fi putut pune gând râu, încât el şi echipa sa atât de solicitată m-au lăsat să plec, fără să-mi pună beţe în roate.

— Monsieur Dominique nu poate fi comparat cu un sticlete oarecare, interveni Jean-Michel. S-a purtat cu generozitate. Sediile mişcării dumneavoastră politice n-au fost atinse, iar domnia sa a avut grijă să vă pună la dispoziţie suma necesară ca să vă reveniţi din punct de vedere profesional.

— Da, dar cu ce preţ? întrebă Richter.

— Cu preţul respectului reciproc.

— Respect? pufni Richter. Aici nu e vorba de respect, ci de înrobire. Dacă fac ce doreşte, Dominique o să-mi permită doar să supravieţuiesc.

— Nu m-aţi înţeles, insistă Jean-Michel.

— Oare? replică Richter.

Germanul îşi duse mâna la buzunar, iar Henri şi Yves tresăriră, gata să-şi scoată pistoalele. Richter îi ignoră. Scoase din buzunar o tabacheră, îşi aşeză o ţigară între buze şi-şi puse tabachera înapoi în buzunar. Apoi încremeni, cu privirea aţintita asupra lui Jean-Michel.

— Înţeleg prea bine ce vreţi să-mi spuneţi, rosti Richter. M-am gândit toată după-amiaza, încercând să-mi dau seama de ce ţine cu tot dinadinsul să-mi frâneze ascensiunea.

Îşi scoase mâna din buzunar şi, până când Jean-Michel realiză că Richter nu avea în mână o brichetă, fu prea târziu. Micul

revolver Browning FN Baby trase de două ori, o dată spre dreapta, iar a doua oară spre stânga lui Jean-Michel. Împuşcăturile răsunară puternic, acoperind plesnetele distincte pe care le produseră gloanţele străpungând frunţile celor doi bodyguarzi.

Maşina vârî la dreapta, iar cadavrele se prăvăliră într-o rână. Cu urechile înfundate în urma zgomotului împuşcăturilor, Jean-Michel afişă o expresie speriata, atunci când Henri îl lovi, căzându-i moale în poală. Sângele brun-stacojiu îi ţâşnea din gaura rotundă din mijlocul frunţii, împroşcând în jur şi prelingându-se apoi de-a lungul nasului, într-un şuvoi continuu. Cu un ţipăt, Jean-Michel împinse trupul neînsufleţit, care rămase rezemat de portieră. Îşi întoarse apoi privirea spre cadavrul lui Yves, căruia sângele îi formase o reţea ca o pânză de păianjen pe chip. În sfârşit, cu ochii holbaţi de groază, Jean-Michel privi spre Richter.

— Îi îngropăm în pădure, când ajungem la destinaţie, spuse Richter, scuipându-şi ţigara pe podeaua limuzinei. Apropo, nu ştiaţi că nu fumez?

Cu pistolul îndreptat în continuare asupra lui Jean-Michel, germanul se aplecă şi scoase armele celor doi din hamurile de la piept. Unul dintre revolvere îl aşeză alături, pe bancheta. Pe celalalt se apucă să-l studieze.

— Un revolver FI Target, rosti Richter. Armament militar. Cei doi au fost cumva soldaţi?

Jean-Michel încuviinţă din cap.

— Asta explica reflexele lor incredibil de încete, urmă Richter. Armata franceză n-a ştiut niciodată să-şi antreneze ostaşii pentru luptă, spre deosebire de armata germană.

Puse deoparte şi cel de-al doilea pistol şi pipăi, pe rând, pieptul şi buzunarele lui Jean-Michel, pentru a se asigura că acesta nu ascundea vreo altă armă. Apoi îşi reluă locul,

aşezându-se relaxat, picior peste picior, cu mâinile în poală.

— Detaliile, rosti Richter. Dacă le vezi, le simţi mirosul, le auzi şi ţi le aminteşti, în cel mai rău caz supravieţuieşti, în cazul mai fericit izbândeşti. Încrederea însă nu trebuie s-o acorzi niciodată, nimănui, adăugă el sumbru. Am făcut greşeala de-a fi sincer cu dumneata şi am plătit pentru asta.

— M-ai torturat! strigă Jean-Michel.

Prezenţa celor două cadavre îl aducea în pragul nebuniei, dar ceea ce-l îngrozea şi mai mult era uşurinţa cu care îi lichidase Richter. Francezul îşi stăpâni cu greu imboldul instinctiv de a se arunca din mers din maşină. Era reprezentantul lui Monsieur Dominique şi trebuia să se străduiască să-şi păstreze o ţinută demnă.

— Chiar crezi că ăsta e motivul care l-a determinat pe Dominique să mă atace? întrebă Richter, zâmbind pentru întâia oară şi afişând o indulgenţă paternă. Puţină înţelepciune, domnul meu. Dominique m-a atacat pentru a-mi demonstra care mi-e locul. Şi a reuşit. Mi-a arătat că locul meu e în vârful piramidei, nu la jumătatea ei.

— În vârf?! făcu Jean-Michel.

Tupeul individului din faţa sa era incredibil. Indignarea îl ajută pe francez să-şi uite spaima şi vulnerabilitatea.

— Dumneata te afli cel mult în vârful unei piramide de cadavre, rosti el, arătând în dreapta şi în stânga. Iar pentru asta o să trebuiască să plăteşti.

— Greşeşti, i-o reteză germanul. Averea mea e intactă şi mă aflu în fruntea celei mai puternice mişcări neonaziste din lume.

— Asta-i o minciună. Gruparea dumitale nu e...

— Nu e ce-a fost, îl întrerupse Richter, zâmbind misterios.

Jean-Michel nu mai ştia ce să creadă. Era dezorientat şi încă înspăimântat.

Richter se lăsă pe spate pe bancheta de piele.

— Domnule Home, după-amiaza asta mi-a adus o revelaţie. Vezi dumneata, suntem cu toţii sufocaţi de afaceri, de obligaţii şi de mania posesiunii. Din această cauză, scăpăm din vedere cât suntem de puternici. O dată deposedat de cele lumeşti, m-am văzut obligat să mă întreb: Care-mi este puterea? Care-mi sunt ţelurile? Am priceput astfel că pierdusem din vedere ceea ce era mai important. Nu mi-am petrecut după-amiaza jelind din pricina celor întâmplate azi. Le-am telefonat susţinătorilor mei şi le-am cerut să vină la Hanovra diseară la ora opt. Le-am spus că o să fac un anunţ. Un anunţ care o să schimbe faţa eşichierului politic german, ba chiar şi-a celui european.

Jean-Michel îl privi fără vreun cuvânt, aşteptând. Richter continuă:

— Acum două ore, am căzut de acord cu Karin să unim mişcarea *Feuer* şi Partidul Naţional Socialist al Secolului XXI. O să anunţăm fuziunea la mitingul de la noapte de la Hanovra.

Jean-Michel tresări.

— Aţi căzut de acord? Dar azi dimineaţă mi-aţi spus că…

— Am spus că nu cred în vizionarismul lui Karin, sublinie Richter. Tocmai de-aceea eu o să fiu conducătorul uniunii, iar ea o să fie reprezentanta mea în acţiunile de teren. Partidul nostru o să se numească *Das National Feuer* – Focul Naţional. O să mă întâlnesc cu Karin în tabăra ei. O să-i conducem pe oamenii ei la Hanovra, iar acolo, împreună cu membrii partidului meu şi cu cei aproximativ o mie de simpatizanţi ai cauzei care se află deja la faţa locului, în total vreo trei mii de persoane, o să pornim într-un marş spontan cum n-a mai cunoscut Germania de multă vreme. Iar autorităţile n-o să încerce să ne oprească. Chiar dacă o bănuiesc pe Karin drept autoare a atacului asupra platoului de filmare, n-or să aibă curajul s-o aresteze. În noaptea asta, domnule Home… în noaptea aceasta o să fii martorul naşterii unei noi forţe în Germania, o forţă condusă de omul pe care ai

încercat să-l umileşti în această după-amiază.

Ascultându-l, Jean-Michel realiză cu groază proporţiile eşecului său, măsura în care, cu siguranţă, avea să îl dezamăgească pe Monsieur Dominique. Preţ de o clipă, francezul îşi uită frica şi rosti calm:

— Herr Richter, ştiţi prea bine că şi Monsieur Dominique are planurile lui. Planuri măreţe, mai bine finanţate şi mult mai avansate decât ale dumneavoastră. Dacă o să fie în stare să arunce Statele Unite în haos – şi o s-o facă, e pe deplin capabil s-o facă – o să poată să vă înfrunte şi pe dumneavoastră, asta-i sigur.

— Mă aştept sa încerce, răspunse Richter. Dar n-o să poată să-mi ia Germania. Cum ar putea s-o facă? Cu bani? Unii dintre compatrioţii mei or să se lase cumpăraţi, dar nu toţi. Nu suntem francezi. Cu forţa? Dacă mă atacă, face din mine un erou. Dacă mă ucide, Karin Doring o să-l găsească, de asta puteţi fi sigur. Mai ţineţi minte cât de eficienţi au fost algerienii în 1995, când au reuşit să paralizeze întregul Paris, punând bombe în metrouri şi ameninţând că aruncă în aer Turnul Eiffel? Dacă Dominique îndrăzneşte să ne ameninţe, Focul Naţional o să treacă la acţiune în Franţa. Organizaţia condusă de Dominique e o ţintă vizibilă, o ţintă uşoară. Grupurile noastre de acţiune sunt mai puţin numeroase şi, din această cauză, se mişcă mult mai uşor. El poate să-mi distrugă azi clubul, iar mâine unul dintre sedii. O să mă mulţumesc să-mi mut cartierul general. Şi de fiecare dată o să ripostez, atacându-i bârlogul uriaş.

Pe măsură ce limuzina se îndepărta de Hamburg, către sud, ziua lăsă loc nopţii. Dincolo de geamurile fumurii, lumea se întunecă, o dată cu sufletul lui Jean-Michel.

Richter răsuflă adânc, apoi adăugă, glasul preschimbându-i-se într-o şoaptă:

— În numai câţiva ani, această ţară o să-mi aparţină. O să fie a

mea, o s-o pot reconstrui, aşa cum Hitler a clădit Reichul pe ruinele Republicii de la Weimar. Şi, ca o ironie a sorţii, dumneata, domnule Home, vei fi fost arhitectul acestei schimbări. Dumneata, care mi-ai arătat că aveam de a face cu un duşman a cărui existenţă n-o anticipasem.

— Herr Richter, nu trebuie să-l consideraţi duşman pe Monsieur Dominique, spuse Jean-Michel. Vă poate ajuta şi este dispus s-o facă.

— Eşti un bun diplomat, domnule Home, pufni Richter. Averea mea a pierit într-un incendiu comandat de un om pe care, în ciuda acestui lucru, dumneata insişti să mi-l prezinţi drept aliat. Mai mult, chiar crezi sincer acest lucru. Nu, acum e limpede: eu şi Dominique urmărim ţeluri diferite.

— Greşiţi, domnule Richter, argumentă Jean-Michel, extrăgându-şi curajul din dorinţa de a nu-l dezamăgi pe Monsieur Dominique. Visul dumneavoastră e de a reface mândria de altădată a Germaniei. Monsieur Dominique sprijină acest ţel. O Germanie mai puternică ar întări întreaga Europă. Duşmanii noştri nu sunt aici, ci în Asia şi dincolo de Atlantic. Această alianţă înseamnă foarte mult pentru Monsieur Dominique. Ştiţi, desigur, cât de mult iubeşte istoria, iar dorinţa sa se îndreaptă spre restabilirea vechilor legături...

— Opreşte-te, ceru Richter. Am văzut, în după-amiaza asta, ce înseamnă alianţa pe care mi-o propune. El ar porunci, iar eu ar trebui să-l slujesc.

— Da, dar numai fiindcă are un plan bine pus la punct.

Furia puse stăpânire pe Richter.

— Un plan? strigă el. În vreme ce stăteam în biroul meu, încercând să-mi stăpânesc mânia şi să-mi chem suporterii, încercând să-mi trezesc din nou la viaţă demnitatea, m-am gândit: Dacă Dominique nu-mi sprijină cauza, ce urmăreşte? Şi mi l-am închipuit ca pe un apicultor. El ne ajută să creştem aici,

în Anglia şi în America, pentru a ne da apoi drumul pe coridoarele puterii, ca să bâzâim, să înţepăm în dreapta şi în stânga, să provocăm dezordine. De ce? Pentru ca, din cauza noastră, puternicii din economia şi industria fiecărei ţări să-şi investească întreg capitalul şi încrederea pentru viitor în singura ţară rămasă stabilă în întregul occident: Franţa.

Richter se mai liniştise, dar ochii lui continuau să arunce flăcări.

— Ştiu ce urmăreşte Dominique: vrea să creeze o oligarhie industrială al cărei conducător să fie el însuşi, conchise el.

— Da, e adevărat, Monsieur Dominique vrea să-şi extindă bazele industriale, replică Jean-Michel. Dar n-o vrea doar pentru sine, nici măcar pentru Franţa. Dorinţa sa e ca de această extindere să aibă de profitat întreaga Europă.

Richter se strâmbă.

— *Lass mich în Ruhe,* rosti el, pe un ton plin de lehamite.

Se lăsă pe spate, trăgându-şi armele la îndemână. Apoi întinse mâna spre barul aşezat între banchete, luă o sticla de apă minerală, sorbi câteva înghiţituri şi închise ochii.

Să-l las în pace, îşi zise Jean-Michel. Era o nebunie. Richter înnebunise. În maşină, chiar lângă ei, se aflau două cadavre, lumea era pe punctul de a se răsturna cu susul în jos, iar nebunului îi ardea să tragă un pui de somn.

— Herr Richter, vă recomand din tot sufletul să vă gândiţi la cooperarea cu Monsieur Dominique, îl imploră Jean-Michel. Poate să vă ajute şi o s-o facă, vă promit.

Fără să deschidă ochii, germanul rosti, cu acelaşi glas obosit:

— Domnule Home, n-am nici un chef să ascult mai departe. A fost o zi lungă şi or să mai treacă două ore până când o s-ajungem la destinaţie. Drumurile de ţară sunt mai accidentate, aşa încât, dacă vrei să te odihneşti, ar fi bine s-o faci acum. Pari destul de ostenit.

— Herr Richter, vă rog, insistă Jean-Michel. Nu vă cer decât să m-ascultaţi.

Richter clătină din cap.

— Nu. Acum tăcem, iar pe urmă, *dumneata* o să asculţi. Iar mai târziu o să-i raportezi lui Dominique tot ce-ai auzit. Asta dacă nu cumva vrei să rămâi aici atunci când o să vezi cu proprii tăi ochi de ce sunt atât de convins că Felix Richter, nu Gerard Dominique, o sa fie viitorul Fuhrer al Europei.

37

Joi, ora17:47,
Hamburg, Germania

Hotelul Ambasador era situat pe Heidenkampsweg, la celălalt capăt al Hamburgului. Hood nu observa mai nimic din priveliştea înconjurătoare, în vreme ce era condus pe străzile aglomerate, de-a curmezişul nenumăratelor canale pitoreşti. De îndată ce şoferul parcă în faţa hotelului, se repezi către telefoanele din holul hotelului. Ceru operatoarei legătura cu doamna Bosworth. Urmă o tăcere cumplit de lungă, timp în care îi trecură prin minte o serie de ipoteze dezamăgitoare; se aştepta ca, din clipă în clipă, să fie anunţat că părăsise deja hotelul sau, mai rău, că-l minţise în privinţa locului unde putea fi găsită şi ca aici nu locuia nimeni cu acest nume.

— Aşteptaţi o clipă, îi ceru operatoarea în engleza. Vă fac imediat legătura.

Hood îi mulţumi şi aştepta cu sufletul la gură. Mintea parcă i-o luase razna. Se gândea la Gerard Dominique şi la jocurile lui rasiste, dar sfârşea prin a se gândi la Nancy. La ceea ce fusese. La ceea ce făcuse ea. La tot ce pierduseră. Apoi, brusc, se înfuria pe sine însuşi, fiindcă nu reuşea să-şi stăpânească emoţiile. Din nou, Nancy Io pusese stăpânire pe el, cu toate că dorinţele lui nu puteau, *nu trebuiau* să fie luate în seamă.

— Alo?

Hood se rezemă cu cotul de perete.

— Bună, rosti el.

— Paul? Tu eşti?

Nancy părea sincer surprinsă, o surpriză plăcută, în orice caz.

— Da, Nancy, sunt în holul hotelului. Am putea sta de vorbă?

— Bineînţeles. Vino sus.

— Cred c-ar fi mai bine dac-ai coborî tu, începu el.

— De ce? Ţi-e teamă că mă reped asupra ta, ca odinioară?

— Nu, răspunse Hood, înfuriat de cele ce-i treceau prin minte. La naiba, nu-i era deloc teamă, tocmai asta era problema.

— Atunci, urcă şi ajută-mă să-mi fac bagajele, insistă ea. Etajul cinci, o iei la dreapta, ultima uşă pe stânga.

Ea închise iar Hood rămase locului o vreme, ascultând absent tonul telefonului, cu inima îndoită.

Ce naiba faci, ticăloşiile? se întrebă el. *Apoi, după câteva clipe de autocompătimire, răspunse: încerci să afli câte ceva despre Gerard Dominique, asta faci. Despre jocurile rasiste. Despre ceea ce se pune la cale la Toulouse. Apoi te vei întoarce la biroul lui Hausen şi le vei raporta celorlalţi tot ce-ai aflat.*

Aşezând telefonul în furcă, Hood se îndreptă spre ascensor şi urcă la etajul cinci.

Nancy îi deschise imediat. Purta un tricou mulat pe trup şi o pereche de jeanşi. Tricoul strimt îi sublinia linia delicată a umerilor, iar decolteul îi dezvăluia gâtul lung. Îşi aranjase părul într-o coadă de cal, aşa cum obişnuia odinioară, când porneau în vreo excursie cu bicicleta.

Îi zâmbi, cu surâsul ei perfect, apoi se întoarse şi se îndreptă spre pat, unde se vedea o valiză deschisă. În vreme ce ea îşi împacheta ultimele obiecte de toaletă, Hood se apropie.

— Drept să-ţi spun, sunt destul de surprinsă să te văd aici, spuse ea. Credeam că, atunci când ne-am luat rămas bun, totul s-a sfârşit.

— Când anume? întrebă Hood.

Nancy îşi ridică privirea. Oprit la căpătâiul patului, Hood o privea ţintă.

— *Touche,* zâmbi Nancy.

Sfârşi de împachetat, închise valiza şi o aşeză lângă pat, pe podea. Apoi se aşeză pe marginea patului, cu o mişcare graţioasă, asemenea doamnelor de odinioară când se aşezau în şa. Zâmbetul ei se şterse, iar expresia îi deveni mai blândă, atunci când întrebă:

— Care-i adevărul, Paul? De ce-ai venit?

— Sincer? rosti Hood. Am venit să-ţi pun câteva întrebări legate de munca ta.

Nancy îl privi lung.

— Vorbeşti serios?

El închise ochii, încuviinţând.

— Cred că aş fi preferat sa nu fi fost atât de sincer, spuse ea, ridicându-se şi întorcându-i spatele. Nu te-ai schimbat deloc, nu-i aşa, Paul? Romantic ca Scaramouche în dormitor şi sobru ca Sfântul Francisc când e vorba de muncă.

— Nu-i adevărat, se împotrivi el. Uite, ne aflăm într-un dormitor, iar eu sunt cât se poate de sobru.

Nancy se întoarse ca să-l privească şi zâmbetul îi reveni pe chip. Începu să râdă.

— Doi zero pentru tine, Sfinte Paul, remarcă ea.

— Greşeşti, acum sunt Papa Paul, o corectă el. Cel puţin aşa m-au poreclit colegii de la Washington.

— Oare de ce nu mă surprinde deloc porecla asta? spuse Nancy, apropiindu-se de el. Pun pariu c-a fost scornită de o admiratoare frustrată.

— De fapt, chiar aşa a fost, încuviinţa Hood, roşind.

Nancy se apropie şi mai mult, iar el schiţă o mişcare de eschivare. Ea îşi aşeză mâinile pe şoldurile lui, îşi prinse degetele în găicile curelei şi-l opri. Apoi îl privi ţintă în ochi.

— E-n regulă, Sanctitate, rosti ea. Ce voiai să mă întrebi în legătură cu munca mea?

Fu rândul lui s-o privească. Habar n-avea ce sa facă cu mâinile, aşa încât şi le încrucişa la spate, cu un gest stângaci. Simţi atingerea coapsei ei în partea interioara a genunchiului.

Ce *naiba îţi închipui că se va întâmpla?* se întrebă el. *Ştiai că nu-i va fi deloc uşor.* Însă ceea ce-l deranja mai tare era faptul că, în sinea lui, nutrea întrucâtva speranţa că avea să se întâmple *ceva... Dum*nezeu să-l aibă în pază, chiar spera.

— E o nebunie, rosti el. Cum ai vrea să-ţi vorbesc în aceste condiţii?

— Tocmai ai făcut-o, îi atrase ea atenţia cu blândeţe. N-ai decât s-o faci din nou.

Fruntea lui Hood se înfierbântase, inima i-o luase razna, iar sângele îi alerga prin vine cu o viteză ameţitoare. Simţi mirosul de caise al şamponului ei, îi simţi căldura, privi adânc în ochii în care privise adeseori, în întuneric.

— Nancy, nu, rosti el ferm, apucându-i încheieturile mâinilor şi făcând un pas înapoi. Nu putem face asta. Nu se poate.

Ea îşi întoarse privirea, iar magnifica-i atitudine plină de senzualitate se topi.

— În legătură cu munca ta... începu Hood, respirând adânc. Aş vrea să-mi spui... Adică...

O luă de la capăt, mai calm:

— Aş vrea să-mi spui la ce anume lucrezi acum.

Ea îi aruncă o privire plină de dezgust.

— Chiar că ai înnebunit, izbucni ea, încrucişându-şi braţele şi întorcându-se pe jumătate cu spatele.

— Nancy...

— Mă respingi şi-ai vrea ca acum să te ajut? Nu ştiu de ce, dar mie nu-mi prea convine chestia asta, Paul.

— Aşa cum ţi-am spus şi mai devreme, nu te-am respins, spuse Hood. Nu te-am respins nicidecum.

— Atunci de ce eu sunt aici, iar tu mai încolo?

Hood îşi vârî mâna în buzunar şi îşi scoase portofelul.

— Tu eşti cea care m-a respins.

Scoase cele două bilete de cinematograf şi le lăsă să cadă pe pat. Nancy le privi, surprinsă.

— M-ai respins, iar eu mi-am luat viaţa de la capăt, continuă el. N-am de gând să mi-o primejduiesc. Nu pot.

Nancy luă biletele, le mângâie cu blândeţe cu degetele unei mâini, iar apoi, pe neaşteptate, le rupse în două. Îi dădu lui Hood două jumătăţi, iar celelalte le vârî în buzunarul jeanşilor.

— Nu te-am respins, rosti ea calmă. N-a trecut zi în care să nu mă fi gândit că am greşit că nu te-am luat cu mine. Dar n-am făcut-o fiindcă îţi cunoşteam convingerile blestemat de cavalereşti. Eşti singura persoană pe care o cunosc care nu aşteaptă noaptea de Revelion pentru a lua decizii majore. Ai făcut mereu ce-ai crezut că e drept şi nu ţi-ai renegat niciodată hotărârile.

Hood puse jumătăţile de bilet înapoi în portofel.

— Dacă asta te consolează cumva, afla că mi-am dorit din adâncul sufletului să mă fi luat cu tine, surâse el. Deşi nu ştiu în ce măsură mi-ar fi convenit să devenim Paul şi Nancy, varianta modernă a lui Bonnie şi Clyde.

— N-ar fi mers, clătină ea din cap. Mai mult ca sigur, m-ai fi convins, în cele din urmă, să mă predau.

Hood o îmbrăţişă, lipindu-i capul de piept. Ea se agăţa de el cu disperare. De data asta, însă, îmbrăţişarea lor era nevinovată. Hood se simţi copleşit de o tristeţe fără margini.

— Nancy? rosti el, într-un târziu.

— Ştiu, murmură ea, fără să se desprindă de la pieptul lui. Ai vrea să afli cu ce mă ocup acum.

— E ceva putred în reţea, spuse el.

— Da, dar aici totul e bine, replică ea. Mă simt în siguranţă. N-am putea amâna puţin discuţia?

Hood rămase tăcut, ascultând ticăitul ceasului, privind pe fereastră cum cerul se întuneca, încercând să se concentreze în orice direcţie în afara visului pe care-l simţea în braţe şi care-i stăruia în amintire. Şi nu se putea gândi decât la faptul *cala orice hotel, camerele se predau la începutul după-amiezei. Ea a rămas aici să mă aştepte şi nu şi-a predat camera fiindcă speră mai mult decât o simplă întâlnire.*

Dar nu de aceea venise aici. Trebuia să pună capăt ambiguităţii.

— Nancy, îi şopti el la ureche. Aş vrea să-ţi pun o întrebare.

— Ascult, răspunse ea, cu un licăr de speranţa în glas.

— Ai auzit vreodată de un individ pe nume Gerard Dominique?

Nancy încremeni vreme de o clipă, apoi îl împinse cât colo.

— N-ai putea fi măcar o idee mai romantic?

El îşi întoarse faţa, de parcă ar fi fost pălmuit.

— Îmi pare rău, rosti el, fără să ridice tonul. Ştii... adăugă el, iar apoi se întrerupse şi o privi în ochi, înainte de a relua: Ştii prea bine că pot fi şi romantic. Ar trebui să-ţi dai seama că mi-aş dori din suflet să fiu aşa, dacă ar fi posibil. Dar n-am venit aici pentru o întâlnire romantică, Nancy.

Cu o sclipire îndurerată în ochi, ea îşi privi ceasul.

— Am un avion ceva mai târziu şi cred c-o să alerg la aeroport. Cred că pot să-l prind.

Ridică privirea spre pat, apoi către valiză, înainte de-a continua:

— Mulţumesc, dar nu-i nevoie să mă conduci. Poţi să pleci.

Hood nu se clinti. Părea că două decenii se evaporaseră ca prin farmec, iar el se afla în apartamentul ei, prizonier al uneia dintre acele altercaţii care începuseră ca o ploaie de vară, preschimbându-se în cele din urmă în uragan. Ciudat, cum de amintirile despre aceste certuri se atenuaseră până aproape de uitare, deşi, Doamne, prin câte astfel de momente trecuseră.

— Nancy, credem că Gerard Dominique s-ar putea afla la originea jocurilor rasiste care şi-au făcut recent apariţia în America, insistă Hood. Un astfel de joc tocmai a fost depistat şi în calculatorul lui Hausen, iar unul dintre personaje avea chipul lui.

— Jocurile video sunt uşor de conceput, ridică din umeri Nancy.

Se îndreptă spre şifonier, îşi luă jacheta albă pe umeri şi se întoarse.

— Nu-i mare scofală nici să scanezi fotografia cuiva, introducând-o apoi în cuprinsul jocului. Orice puştan care dispune de echipamentul necesar ar putea-o face.

— Da. Dar tot în după-amiaza asta, Dominique a telefonat ca să-l amenințe pe Hausen.

— Funcţionarii guvernamentali primesc mereu telefoane de amenințare, spuse Nancy. Poate c-a meritat-o. Hausen a călcat pe nervi multă lume.

— Crezi că şi fiica sa de treisprezece ani a călcat lumea pe nervi?

Nancy îşi muşcă buzele.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— Te cred, încuviinţă Hood. Întrebarea e alta: mă poţi ajuta? Lucrezi pentru tipul ăsta, nu-i aşa?

Nancy îi întoarse spatele:

— Ai impresia c-o să-l trădez pe cel pentru care lucrez, fiindcă am mai făcut-o şi acum douăzeci de ani, nu-i aşa?

— Nu-i chiar acelaşi lucru, nu găseşti? întrebă Hood.

Nancy oftă, plecându-şi privirea. Hood simţi cum furtuna era pe cale de a se potoli înainte de a se fi dezlănţuit cu adevărat.

— Ba da, e exact acelaşi lucru, oftă ea. Paul Hood are nevoie de ceva şi, din nou, sunt gata să-mi arunc la coş viaţa de dragul lui.

— Greşeşti, interveni el. Eu nu ţi-am cerut nimic prima oară. A

fost numai ideea ta.

— Aşa, încearcă să mă consolezi, rosti ea, cu o urmă de ironie tristă.

— Iartă-mă, îşi ceru el scuze. Îmi pare rău c-ai fost căpoasă, dar ce ai făcut atunci a afectat vieţile multor oameni. A ta, a mea, a soţiei mele, a oricui ţi-o fi acum alături, a oricărei persoane cu care am fi avut de-a face.

— A copiilor tăi, completă ea, plină de amărăciune. A copiilor noştri. A copiilor pe care i-am fi putut avea.

Nancy făcu un pas înainte şi se lipi de Hood, începând să plângă. Paul o strânse în braţe, simţind-o cum se lăsa moale, în voia lui. *Doamne, ce pierdere,* îşi zise el. *Ce pierdere blestemată, ce risipă fără rost.*

— Nu ştii câte nopţi mi-am petrecut singură în aşternut, blestemându-mă pentru ceea ce făcusem, rosti Nancy. Mi-era atât de dor de tine, încât aş fi fost gata să mă întorc şi să mă predau autorităţilor. Însă, atunci când am sunat-o pe Jessica pentru a afla veşti despre tine, mi-a spus că îţi găsiseşi o nouă prietenă. Aşadar, ce rost ar îi avut să mă întorc?

— Era mai bine să te fi întors, răspunse el. Mi-aş fi dorit să fi ştiut toate astea atunci.

Nancy aprobă din cap.

— A fost o prostie din partea mea. Mă simţeam nesigură. Eram speriată. Eram furioasă că mă înlocuiseşi. Nu ştiam ce să mai cred, ce să fac. Şi mi-e teamă că nici acum, după atâţia ani, nu ştiu. În multe privinţe, timpul s-a oprit în loc pentru mine, acum douăzeci de ani şi a pornit din nou de-abia în această după-amiază.

Ea se retrase şi luă o batistă din sertarul noptierei. Îşi suflă nasul şi îşi şterse lacrimile.

— Şi iată-ne aici, plini de regrete, în vreme ce unul dintre noi crede că nu mai e cale de întoarcere. Nu eu sunt aceea, să ştii.

— Îmi pare rău, spuse Hood.

— Şi mie, murmură ea. Şi mie.

Nancy trase adânc aer în piept, îşi îndreptă umerii şi-l privi drept în ochi.

— Lucrez pentru Gerard Dominique. Habar n-am însă de vreun amănunt privitor la viaţa lui personală sau la opţiunile lui politice, aşa încât mi-e teama că n-o să-ţi pot fi de vreun ajutor.

— Chiar nu-mi poţi spune nimic concret? La ce lucrezi acum?

— Fac hărţi, spuse ea. Planurile unor oraşe americane.

— Planuri de genul celor din ghidurile turistice? întrebă Hood.

Ea clătină din cap.

— Sunt ceea ce se numeşte hărţi în relief. Turistul introduce coordonatele străzii pe care se află, iar ceea ce apare pe monitor e o replică fidelă a ceea ce poate vedea privind în jur. Apoi pot fi introduse datele locului în care doreşte să ajungă, sau se poate afla ce anume se găseşte dincolo de primul colţ, unde-i cea mai apropiată staţie de metrou sau de autobuz, iar computerul afişează traseul, din nou, din punctul de vedere al privitorului. Se poate obţine, de asemenea, o hartă detaliată a regiunii, văzuta de sus. E genul de produs menit să-i ajute pe oameni sa afle ce au de văzut într-un oraş şi cum se pot descurca fără mare bătaie de cap.

— Dominique a mai editat astfel de ghiduri turistice?

— Din câte ştiu, nu, răspunse Nancy. Ăsta-i primul.

Hood se gândi o vreme, înainte de a pune următoarea întrebare:

— Ai văzut cumva un plan de marketing al acestui ghid?

— Nu, dar nici nu mă miră, răspunse Nancy. Nu e domeniul meu. M-a surprins faptul că nu s-a realizat încă nici o campanie de presă. De obicei, băieţii de la publicitate vin şi mă întreabă prin ce anume se distinge un anume program sau de ce ar trebui consumatorii să-l cumpere tocmai pe ăsta, nu pe altul. Asta se

întâmplă de regulă destul de devreme în lanţul de producţie, astfel încât cei care vând programul să-l poată solicita la expoziţiile de prezentare. De data asta însă nu m-a întrebat nimeni nimic.

— Nancy, începu Hood, după o scurtă ezitare. Trebuie să te întreb ceva, dar te asigur că, în afară de mine şi de colegii mei, n-o să afle nimeni că mi-ai dezvăluit ceva.

— Din partea mea, n-ai decât să dai şi un anunţ în *Newsweek,* replică ea. Ştii bine că nu pot să-ţi rezist, când văd cu câtă seriozitate îţi îndeplineşti misiunea.

— Nancy, ar putea fi în joc vieţi omeneşti.

— Nu-i nevoie să-mi explici, îl întrerupse ea. E una dintre laturile tale care mi-au plăcut întotdeauna, cavalere.

Hood roşi.

— Mulţumesc, îngăimă el, încercând să se concentreze asupra problemelor profesionale. Ceea ce aş vrea să ştiu e dacă, în prezent, *Demain* lucrează la dezvoltarea vreunei tehnologii noi. Ceva care să-i lase cu gura căscată pe amatorii de jocuri, poate?

— Asta se întâmplă mereu, răspunse ea. Ceea ce ne pregătim să lansăm acum pe piaţă e un microprocesor cu silicon, care stimulează celulele nervoase. A fost proiectat iniţial pentru a da posibilitatea persoanelor cu membre amputate să-şi utilizeze mai amplu protezele, ca şi pentru a spori libertatea de mişcare a celor care au probleme cu funcţiunile coloanei vertebrale.

Zâmbi sarcastic:

— Nu ştiu sigur daca tehnologia a fost dezvoltată în interiorul companiei sau dacă, nu cumva, *Demain* a obţinut planurile microprocesorului pe aceeaşi cale prin care a făcut rost de vechiul meu microcip. Oricum, i-am adus câteva modificări. Atunci când e plasat în interiorul unui joystick, microprocesorul poate genera impulsuri nu foarte puternice care-l fac pe jucător să simtă o senzaţie de mulţumire sau, dimpotrivă, îi pot induce o

senzaţie de pericol. Am încercat şi eu. E o senzaţie aproape subliminală, de care cu greu poţi deveni conştient. Ceva în genul senzaţiilor date de nicotină.

Hood se simţi copleşit de noutatea celor aflate. Un microprocesor generator de senzaţii, comercializat de un extremist. Jocuri rasiste, lansate în reţea în Statele Unite. Păreau a fi nişte scenarii ştiinţifico-fantastice, dar Hood era conştient că tehnologia necesară exista, era la îndemână, aşa cum exista şi veninul sufletesc necesar pentru ca toate acestea, puse laolaltă, să reprezinte o ameninţare serioasă.

— Crezi că s-ar putea combina cele două? întrebă el. Mă refer la jocurile rasiste şi la acest microprocesor care acţionează asupra emoţiilor.

— Sigur, de ce nu? spuse Nancy.

— Crezi că Dominique ar fi capabil de aşa ceva?

— Ţi-am spus, nu fac parte din cercul apropiaţilor lui. Habar n-am. Nici măcar nu ştiam că se pregăteşte să lanseze jocurile extremiste de care vorbeai.

— Spui asta ca şi cum ai fi surprinsa, remarcă Hood.

— Sunt, încuviinţă Nancy. Când lucrezi pentru cineva, îţi conturezi o anumită imagine despre respectiva persoană. Îl ştiam pe Dominique patriot, dar extremist?

Hood îi promisese lui Hausen că nu avea să dezvăluie nimic despre trecutul lui Dominique. Oricum, se îndoia ca Nancy i-ar fi dat crezare.

— Lucraţi vreodată cu imagini din Toulouse? vru să afle Hood.

— Sigur că da, confirmă Nancy. De exemplu, am utilizat superba noastră fortăreaţă drept fundal pentru un program promoţional.

— Ai văzut vreodată produsul finit?

Nancy clătină din cap.

— Eu cred că l-am văzut, urmă Hood. Era inclus în jocul

prezent în computerul lui Hausen. Încă ceva, Nancy. Hărţile create de tine ar putea fi utilizate într-un joc?

— Bineînţeles, spuse ea.

— Li s-ar putea suprapune personaje în mişcare? insistă Hood.

— Da. Ar putea fi integrate fotografii sau imagini generate de calculator. La fel ca într-un film.

Hood începea să-şi contureze o imagine de ansamblu şi nu-i plăcea deloc ceea ce deducea din aceasta. Se apropie cu paşi înceţi de telefon, se aşează pe pat şi ridică receptorul.

— Am să dau un telefon la birou, explică el. Se întâmplă ceva care a început să mă îngrijoreze.

Nancy încuviinţă din cap.

— Câtă vreme e soarta lumii în joc, n-am să-ţi cer să achiţi convorbirea.

Hood ridică privirea. Nancy zâmbea. *Slavă Cerului,* îşi zise el. Firea ei rămăsese la fel de schimbătoare ca pe vremuri în privinţa modificărilor neaşteptate de dispoziţie.

— De fapt, să ştii că e foarte posibil ca soarta lumii să fie cu adevărat în joc, cel puţin a unei părţi a ei, rosti el, formând numărul lui Mike Rodgers. Iar tu ai putea fi persoana de care depinde totul.

38

Joi, ora 12:02,
Washington, D.C.

După ce-şi notă informaţiile de care avea nevoie Hood, Rodgers împărţi lista lui Ann, Liz şi Darrell. În mod normal, cererile de informaţii reveneau direct diviziilor specializate în supraveghere, dosare personale, spargeri de coduri şi aşa mai departe. Hood ceruse însă o mulţime de informaţii din domeniile cele mai diverse, iar să le solicite direct lui Rodgers i se păruse calea cea mai convenabilă şi mai sigură de a-şi pune la curent adjunctul.

Rodgers îi spusese lui Hood că avea să-l contacteze cât mai curând posibil.

Câteva clipe mai târziu, primi un telefon de la Alberto, care îl informa în legătură cu intenţiile lui Bob Herbert. Rodgers îi mulţumi şi-i spuse că nu avea nici un rost să-l mai deranjeze pe Herbert cu o confirmare a primirii mesajului. Chiar dacă nu avea să răspundă la telefon, semnalul de apel i-ar fi putut distrage atenţia. Şi-apoi, ofiţerul de contrainformaţii ştia că Rodgers avea să fie de acord cu acţiunea sa. Fiind singurii războinici încercaţi în bătălii adevărate din întregul Centru de Comandă, cei doi erau legaţi într-un mod mai aparte.

Rodgers închise, în egală măsura îngrijorat şi mândru de ceea ce avea de gând să întreprindă Herbert. Instinctul îi spunea să ceară trimiterea unei echipe de salvare de la una din bazele americane dintre Germania. Însă, pe întreaga perioadă a Zilelor Haosului, fusese emis un ordin de nonintervenţie către toate

unităţile americane staţionate pe teritoriul german, iar permisiile militarilor fuseseră anulate. Un incident care să implice soldaţi americani era ultimul lucru pe care şi l-ar fi putut dori guvernele Germaniei şi Statelor Unite, câci aşa ceva n-ar fi făcut decât să dea apă la moara neonaziştilor. În aceste condiţii, era de preferat să-l lase pe Herbert să se descurce de unul singur.

Rodgers tocmai reflecta la şansele de succes ale acestuia, când îşi făcu apariţia Darrell McCaskey. Pe chip îi era zugrăvită una dintre expresiile lui tipice de lehamite, semn că nu-i convenea ceva. Avea în mână un teanc subţire de dosare purtând antetul şi sigiliul FBI-ului şi o ştampilă cu „strict secret”.

— Te-ai mişcat repede, remarcă Rodgers.

McCaskey se trânti într-un fotoliu.

— Am fost atât de operativ fiindcă, în ceea ce-l priveşte pe acest Dominique, nu avem decât ceea ce Larry Rachlin ar numi un „mizilic”. Domnule, nu-ţi poţi imagina ce viaţă grijulie a dus tipul. Speram să găsesc ceva mai mult şi nu m-am ales cu aproape nimic.

— Hai totuşi să vedem ce mi-ai adus, propuse Rodgers.

McCaskey deschise primul dosar:

— Iniţial, s-a numit Gerard Dupre. Tatăl său conducea o companie prospera, care producea subansamble pentru avioanele Airbus, la Toulouse. O dată cu implozia economiei franceze, în anii optzeci, Gerard a preschimbat afacerea familiei într-o companie producătoare de jocuri video şi programe pentru computere. Compania, numita *Demain,* are capital integral privat şi valorează, potrivit estimărilor, aproximativ un miliard de dolari.

— N-aş zice că-i tocmai un… cum spuneai că-i zice Larry?

— Mizilic, răspunse McCaskey. Ai dreptate, nu e. Dar individul pare curat ca lacrima. Singura pată ar putea fi o mica învârteală pentru spălare a unor sume de bani, derulată prin Fondul Mutual de Învestiţii în Fosfaţi din Nauru. Autorităţile l-au muştruluit, iar

el s-a cuminţit; cel puţin în aparenţă.

— Vreau amănunte, ceru Rodgers.

Nauru îi părea a fi un nume cunoscut, dar nu reuşi să-şi amintească de unde anume îl ştia.

McCaskey răsfoi prin dosar, apoi vorbi:

— În 1992, Dominique şi alţi câţiva oameni de afaceri francezi au depus sume de bani într-o banca fictiva din Nauru. De fapt, sumele au intrat în conturile lor secrete, deschise la o serie de bănci elveţiene.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— De aici, banii au fost viraţi în cincizeci şi nouă de conturi deschise la bănci aflate pe tot cuprinsul Europei, urmă McCaskey.

— Iar din cele cincizeci şi nouă de conturi banii au putut să dispară, practic, în orice direcţie, fără a li se putea da de urmă.

— Exact, confirmă McCaskey. Dominique a fost dat în judecată pentru neplata taxelor fiscale cuvenite statului francez pentru sumele respective, dar a înghiţit găluşca şi a plătit impozitele şi penalizările. Cazul a fost clasat. O parte din băncile intermediare aveau filiale şi în Statele Unite, aşa încât FBI-ul a deschis propriul său dosar.

— Nauru e undeva în Pacific, nu? întrebă Rodgers.

McCaskey recită, citind din dosar:

— Nauru e o insulă din Pacific, situată la nord de Insulele Solomon, având o suprafaţă de aproximativ douăzeci de kilometri pătraţi. Insula e independentă şi are un preşedinte; aici nu se plătesc taxe, iar venitul pe cap de locuitor e cel mai mare din lume. Singura afacere existentă pe insulă e o mină de fosfaţi utilizaţi pentru fabricarea de îngrăşăminte.

De aceea i se păruse lui Rodgers atât de cunoscut numele insulei. Grijile pe care şi le făcea în privinţa lui Herbert îl moleşiseră, dar faptul că-şi amintise îl învioră.

— Mda, Nauru, rosti el. Japonezii au ocupat insula în timpul războiului şi i-au transformat pe locuitori în sclavi. Înainte însă, insula a fost o vreme colonie germana.

— Trebuie să te cred pe cuvânt, declară McCaskey.

— De ce şi-a schimbat Dominique numele? vru să afle Rodgers. Spuneai că înainte s-a numit Dupre. Îi era ruşine de origini?

— Liz m-a ajutat să sintetizez datele şi ne-am pus aceeaşi întrebare, răspunse McCaskey. Dar nu există nimic care să ateste o asemenea motivaţie. Individul a primit o educaţie stricta, catolică, iar Liz e de părere că şi-ar îi putut schimba numele în semn de omagiu şi admiraţie faţă de Sfântul Dominic. Conform dosarului furnizat de FBI, omul nostru contribuie cu sume enorme la acţiunile de binefacere ale ordinului dominican şi finanţează o şcoală care poartă numele celui mai cunoscut dintre călugării acestui ordin, Sfântul Toma d'Aquino. Liz spune că ideea de a fi unul dintre aşa numiţii câini ai Domnului, *Domini canes,* s-ar potrivi cu gândirea ortodoxa şi cu ambiţiile imperiale ale lui Dupre.

— Din câte-mi aduc eu aminte, Sfântul Dominic avea şi reputaţia de inchizitor, sau cam aşa ceva, observă Rodgers. Unii istorici îl consideră eminenţa cenuşie care a pus la cale masacrul sângeros al albigenilor, în Languedoc.

— Iar m-ai prins cu lecţia neînvăţată, pufni McCaskey. Acum însă, că tot ai adus vorba, îmi vine în minte o conexiune interesantă, adăugă el, răsfoind cel de-al doilea dosar, care purta eticheta „Grupări extremiste". Ai auzit vreodată despre iacobini?

Rodgers încuviinţă.

— Aşa erau numiţi călugării dominicani din Franţa secolului al treisprezecelea. Mănăstirea lor era aşezată pe Rue St. Jacques, aşa încât li s-a spus iacobini. În timpul Revoluţiei Franceze, anti-monarhiştii, care îşi ţineau adunările clandestine într-o fostă

mănăstire iacobină şi-au luat la rândul lor numele de iacobini. Au jucat un rol radical, extrem de sângeros, în desfăşurarea Revoluţiei. Robespierre, Danton şi Marat au fost cu toţii iacobini.

McCaskey se încruntă, agasat de avalanşa de cunoştinţe.

— Nu ştiu de ce mă mai obosesc să aduc vorba despre istorie, bombăni el. Mă rog. Dar de Noii Iacobini ai auzit?

— Culmea ironiei, da, am auzit, răspunse Rodgers. De fapt, am auzit vorbindu-se de ei chiar azi. Alberto mi-a spus ceva despre un colonel de la Jandarmeria Naţionala care ar fi pe urmele lor.

— Nu poate fi decât colonelul Ballon, deduse McCaskey. E un tip ciudat, iar Noii Iacobini sunt obsesia lui. În ultimii şaptesprezece ani, Noii Iacobini au săvârşit o serie de atentate, ţintele lor predilecte fiind străinii aflaţi pe teritoriul Franţei, majoritatea algerieni sau marocani. Sunt exact opusul măscăricilor care aleargă după glorie, revendicând fiecare răpire sau acţiune teroristă. Lovesc repede, cu o forţă uriaşă, apoi se fac nevăzuţi.

— Şaptesprezece ani, repetă Rodgers gânditor. Când spuneai că şi-a schimbat Dominique numele?

McCaskey zâmbi:

— Asta e!

Rodgers îşi continuă raţionamentul, cu privirile aţintite înainte:

— Aşadar, Gerard Dominique ar putea avea legături cu o grupare teroristă franceză, dacă nu cumva e însuşi căpetenia acesteia. Dacă ştim asta, cu siguranţă c-o ştiu şi francezii.

— Trebuie să aşteptăm, să vedem ce-o să spună Ballon, zise McCaskey. Mi s-a spus că e plecat în misiune şi că nu poate fi contactat în nici un fel, deocamdată.

— Chiar atât de aproape de ţintă să fi ajuns?

— Nu ştiu, răspunse McCaskey, ridicând din umeri. Ca toţi miliardarii, Dominique preferă să rămână în umbră.

— A rămâne în umbră nu înseamnă a fi neapărat de neatins,

replică Rodgers. Dacă nu poate fi doborât de un atac frontal, rămâne varianta unei abordări laterale. Cum rămâne cu banii pe care i-a plasat Dominique în acea bancă fictivă din Nauru? S-ar putea să reuşim să dăm de urma lui pornind pe acest fir. Ar putea fi doar una dintre ramurile unui arbore afurisit de mare.

— Fără îndoială, încuviinţa McCaskey. Un individ de calibrul lui Dominique ar putea folosi sute, poate chiar mii de bănci din întreaga lume pentru a finanţa o grupare de soiul ăsta.

— De acord, dar de ce ar face una ca asta? se miră Rodgers. A creat o organizaţie ale cărei tentacule se întind în toată lumea. Trebuie să existe şi un punct slab. O fi însetat de putere? Nu mi se pare genul. E un patriot francez, căruia nu vad de ce i-ar păsa de ce se întâmplă în Anglia, Africa de Sud sau în oricare altă parte. Ce interes ar avea să se extindă într-o asemenea măsură?

— Oare? E un om de afaceri de nivel internaţional, argumentă McCaskey. Una dintre primele consecinţe ale atacurilor teroriste e diminuarea încrederii opiniei publice în sistem. Dacă e vorba de o deturnare a unui avion, lumea îşi pierde încrederea în siguranţa aeroporturilor. Pentru o vreme, traficul aerian se reduce. Dacă e bombardat un tunel, oamenii folosesc de preferinţă podurile sau se închid în case.

— Dar, în cele din urmă, infrastructura îşi revine.

— Aşa s-a întâmplat până acum, sublinie McCaskey. Dar ce se întâmplă când mai multe sisteme se gripează concomitent? Sau atunci când acelaşi sistem suferă atacuri repetate? Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat în Italia. În 1978, Brigăzile Roşii l-au răpit pe primul ministru Aldo Moro, dând peste cap întreaga societate. În 1991, albanezii au început să invadeze Italia, fugind de tulburările politice de acasă. Teroriştii au intrat din nou în acţiune. Trecuseră treisprezece ani, dar comunitatea internaţională a oamenilor de afaceri şi-a adus imediat aminte de cele întâmplate atunci. După părerea lor, Italia scăpase din nou

de sub control. Guvernul încetase să prezinte încredere. Investiţiile străine au scăzut drastic. Ce s-ar fi întâmplat dacă valul de atacuri teroriste ar fi continuat sau, mai rău, s-ar fi extins? Pagubele financiare ar fi fost incomensurabile. Un alt exemplu: Hollywoodul.

— Ce-i cu el?

— Crezi că studiourile au început să-şi deschidă filiale în Florida fiindcă acolo e mai mult soare sau fiindcă terenurile ar fi mai ieftine? întrebă McCaskey. Nicidecum. S-au temut că tulburările sociale sau un cutremur major ar putea distruge industria cinematografică.

Rodgers se străduia să asimileze spusele lui McCaskey. Judecând după expresia de pe chipul acestuia şi el realiza abia acum cât de neliniştitoare erau concluziile trase pe moment.

— Darrell, cam câte grupuri care militează pentru supremaţia albilor există pe teritoriul Statelor Unite? întrebă Rodgers gânditor.

— Îţi pot spune exact, răspunse McCaskey şi se apucă să răsfoiască dosarul cu eticheta „Grupări extremiste”. Potrivit celui mai recent raport al FBI-ului, există şaptezeci şi şapte de grupări diferite de neonazişti şi skinheads care militează pentru supremaţia albilor. În total, asta-nseamnă cam treizeci şi şapte de mii de membri, dintre care şase mii alcătuiesc formaţiuni paramilitare înarmate.

— În ce fel sunt repartizaţi în teritoriu?

— La nivel naţional? întrebă McCaskey. În principiu, astfel de mişcări pot fi găsite în fiecare stat al uniunii, în fiecare oraş ceva mai răsărit al fiecăruia dintre acestea, inclusiv în Hawaii. Unele îşi iau drept ţintă negrii, altele pe asiatici, evrei sau mexicani, în vreme ce altele atacă fiecare dintre aceste minorităţi. Pot fi însă găsiţi pretutindeni.

— Asta nu mă surprinde, spuse Rodgers.

Cele aflate îl înfuriaseră, dar refuza să se lase copleşit. Îşi amintea, din vastele-i lecturi istorice, că Părinţii Fondatori înşişi trăiseră amărăciunea de a constata că dobândirea independenţei nu pusese capăt inegalităţilor şi urii. Îşi amintea de un citat dintr-o scrisoare a lui Thomas Jefferson către John Adams, în care acesta afirma, referindu-se la ţelul ce-l voia atins: *Va fi nevoie să mai curgă râuri de sânge şi să treacă ani plini de dezamăgiri; cu toate acestea, atingerea scopului nostru merită râuri de sânge şi ani de dezamăgiri.* Rodgers nu avea să îngăduie, sieşi sau vreunuia dintre cei ce serveau sub comanda sa, să se lase doborât de povara obstacolelor ivite în cale.

— La ce te gândeşti? îl întrebă McCaskey.

— Mă gândeam că, în numele lui Thomas Jefferson, aş fi dispus să le trag multe şuturi în fund ticăloşilor ăstora, murmură Rodgers, ignorând privirea mirată a colegului sau.

Îşi drese glasul, apoi întrebă:

— Ce-aţi mai aflat din calculatorul membrilor Naţiunii Pure?

McCaskey luă în mână cel de-al treilea dosar, ultimul din teanc.

— Nimic nou, spuse el. De fapt, am fost uimiţi, descoperind cât de puţine informaţii proaspete conţinea memoria computerului.

— E vorba de ghinion, sau au reuşit să şteargă la timp datele compromiţătoare?

— Nu ştiu ce să zic, spuse McCaskey încurcat. Toţi cei de la Birou se tem să caute la dinţi calul de dar. Cazul o să fie o bombă în relaţiile publice, ridicându-i în ochii tuturor, dar mai ales în ochii negrilor. Nimeni n-a fost rănit, iar noi am reuşit să aducem în spatele gratiilor o mulţime de băieţi răi.

— Dar captura a fost niţel cam prea uşoară, mormăi Rodgers, ca pentru sine.

— Aşa zic şi eu, îl aprobă McCaskey. Iar cei de la Birou sunt de

aceeaşi părere. Cea dintâi întrebare pe care ne-am pus-o a fost următoarea: cum se face că un grup din exterior a primit misiunea de a ataca societatea Chaka Zulu? Unul dintre grupurile extremiste cele mai înverşunate din ţară, Coaliţia, îşi are cartierul general în Queens. Asta e exact de cealaltă parte a lui East River, mult mai aproape decât sediul Naţiunii Pure din New York. Cu toate astea, între cele două organizaţii n-a existat, se pare, nici un contact.

— Mă întreb dacă nu cumva avem de-a face cu un procedeu aplicat mai demult cu succes de puterile Axei, spuse Rodgers.

— Dezinformare?

Rodgers încuviinţă.

— Bob şi cu mine am alcătuit un dosar pe tema asta. Dacă ai timp, citeşte-l, l-am botezat *Momeala.* În esenţă, ideea e următoarea: dacă vrei să induci în eroare inamicul, dă-i voie să captureze un grup de soldaţi de-ai tăi care posedă informaţii greşite. Dacă inamicul crede ceea ce spun aceştia, înseamnă că zece sau doisprezece oameni au reuşit să trimită o divizie sau chiar o armată întreagă la naiba-n praznic, lăsând-o să aştepte o invazie care n-o să aibă loc niciodată, sau un atac surpriză care n-o să se petreacă. Aliaţii au refuzat să adopte tactica asta, din cauza cruzimii cu care erau trataţi prizonierii de război. Nemţii şi japonezii au practicat-o însă cu regularitate. Iar atunci când soldaţii capturaţi habar n-aveau că mint, efectiv n-aveai cum să le smulgi adevărul. Singura cale de a-l afla era aceea de a-ţi trimite oamenii la faţa locului, pentru a face investigaţii. Ce efective alocase FBI-ul pentru această acţiune?

— Vreo treizeci de oameni.

— Dar acum, câţi se ocupa de caz? conchise Rodgers. Câţi oameni urmează pistele dezvăluite sau investighează Naţiunea Pură?

— Vreo şaptezeci sau optzeci, la nivel naţional.

— Adică toţi specialiştii în grupări extremiste pe care-i avem, concluziona Rodgers. Aşadar, a fost capturat un grup de cinci-şase membri ai Naţiunii Pure şi ce a urmat? FBI-ul a dat frâu liber efectivelor sale antiextremiste.

McCaskey se gândi o vreme, apoi clătină din cap.

— Din punct de vedere tactic, raţionamentul e bun. Dar nu e destul de bărbătesc pentru Naţiunea Pură. Ei cred în forţa armelor, nu în scamatorii de felul ăsta. Stilul lor e de a nu ceda nimic fără luptă.

— Atunci, de ce au făcut-o? întrebă Rodgers.

— A, ticăloşii au luptat, răspunse McCaskey. Au încercat să ne ucidă oamenii.

— Fără să reuşească, însă, punctă Rodgers. Şi, în cele din urmă, s-au lăsat prinşi.

— Au fost răniţi în schimbul de focuri. Totuşi, FBI-ul are o anumită experienţa în lupta, adăugă McCaskey pe un ton defensiv.

— Ştiu, spuse Rodgers. Dar, dacă Naţiunea Pură ar fi avut o atitudine „bărbătească”, s-ar mai fi predat oare, în cele din urmă? N-ar fi fost mai folositor pentru cauză să se lase ucişi, devenind martiri şi făcând ca FBI-ul să apară drept o şleahtă de ucigaşi?

— N-au mentalitate de kamikaze, răspunse McCaskey. Or fi ei băţoşi şi cruzi, dar vor să supravieţuiască.

— Să supravieţuiască, repeta Rodgers. Indivizii ăştia abia dacor să aibă ceva de suferit. Care-i cea mai gravă acuzaţie care le poate fi adusă? Au tras în agenţii federali. Au conspirat. Au ascuns arme. Dacă îşi recunosc vina, îi aşteaptă şapte până la zece ani de închisoare. Adică şapte până la zece ani de exerciţii fizice şi televiziune prin cablu. Vor ieşi înainte de a împlini treizeci şi cinci, patruzeci de ani şi vor fi aclamaţi ca nişte eroi de către ai lor. Eu zic că e destul pentru a-l motiva pe un nebun

dornic de atenţie de teapa lor.

— Posibil, acceptă McCaskey. Dar varianta ta nu se potriveşte cu descrierile pe care le-am citit. Să se predea pentru a induce în eroare autorităţile, iar apoi să zacă în puşcărie. Nu, rămân la părerea mea, că nu-i destul pentru a-i satisface pe ticăloşii ăştia.

— Iar eu zic că avem de-a face cu o nouă generaţie de extremişti, adepţi ai jocurilor tactice.

McCaskey îl privi lung. Vru să spună ceva, însă apoi se opri.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Rodgers. Ai impresia că-i consider capabili de prea multă şiretenie.

— Nici măcar atât, rosti McCaskey. N-aş vrea să crezi că-i subestimez pe duşmani, dar oamenii ăştia sunt mânaţi doar de spiritul lor de buncăr şi de o furie oarbă. A-i crede capabili de orice altceva mi se pare o aberaţie.

— Numai că sunt antrenaţi pentru a se supune, replică Rodgers. Dacă ştii cum să-i momeşti, îi poţi face să-ţi urmeze orice poruncă. Ia gândeşte-te. Ce promisiune i-ar putea determina pe extremiştii albi să execute ce li s-a cerut?

— Libertatea, răspunse McCaskey. Libertatea de a lovi în ceea ce urăsc.

— De acord, spuse Rodgers. Şi ce anume îi conferă cuiva dreptul moral de a lovi?

— Eventualitatea în care respectivul ar fi fost atacat primul.

— E-n regulă, acceptă Rodgers.

Începuse să se ambaleze. McCaskey n-avea să fie poate de aceeaşi părere, dar simţea ca prinsese un fir.

— Să presupunem că vrei să determini o anume grupare să treacă la atac împotriva ta. Ce faci? Îi întăriţi. Îi faci să se simtă ameninţaţi.

Telefonul bâzâi chiar în clipa aceea.

— Videojocurile extremiste, sugeră McCaskey.

— N-ar fi destul, spuse Rodgers.

În ochii lui McCaskey se citi deodată groaza provocată de înţelegere.

— Nu singure. Doar dacă li se adaugă aflarea intenţiei de ai ataca. Dacă laşi un grup de negri să se simtă ameninţat, *toţi* negrii îl vor sprijini. Iisuse, Mike! exclamă McCaskey. Iată o motivaţie îndeajuns de puternică pentru ca membrii Naţiunii Pure să se lase ameninţaţi. I-au lăsat pe cei din Chaka Zulu să creadă că ei erau ţinta, chiar dacă nu era aşa. Imediat, toţi negrii vor fi de partea grupării militante. Iar o mulţime de albi nu vor avea de ales şi vor fi nevoiţi să li se împotrivească.

Rodgers încuviinţă din cap, în vreme ce telefonul începu din nou să sune. Aruncă o privire spre afişajul luminos de la baza acestuia şi descoperi codul lui Ann Farris.

— Exact aşa s-a întâmplat şi în anii şaizeci, urmă McCaskey. În momentul respectiv, Panterele Negre au devenit aliaţii multor grupări care militau pentru drepturi civile.

— Dacă toate acestea se adună laolaltă – Dominique, banii lui, grupările extremiste şi încercările de destabilizare a Statelor Unite şi Europei – o să ne trezim în mijlocul unui dezastru la scară mondială.

Rodgers apăsă pe speaker-ul telefonului.

— Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi, Ann.

— Mike, Darrell mi-a spus că ai nevoie de o verificare a comunicatelor de presă ale companiei *Demain,* spuse ea. Am sunat la D’Alton and D’Alton, purtătorii de cuvânt ai companiei la New York, iar ei mi-au trimis prin fax informările cele mai recente.

— Şi ce-ai aflat?

— Mai toate bat apa-n piuă despre jocurile lansate de companie, cu excepţia unui comunicat recent despre un nou tip de joystick.

— Ce conţine?

— Afirmă că, folosind noul Enjoystick, nu doar joci, ci *simţi* jocul.

Rodgers tresări.

— Spune mai departe.

Comunicatul descoperit de Ann se integra perfect în schema jocurilor extremiste. Simţi un fior îngheţat pe şira spinării.

— Comisia federala pentru brevete a aprobat deja comercializarea. E vorba de o nouă tehnologie care stimulează celulele nervoase printr-o interfaţă ce funcţionează în contact cu amprentele digitale, spuse Ann. Presupun că au recurs la amprente pentru ca interfaţa să fie utilizată doar în contact cu mâinile, nu şi cu... alte părţi ale corpului. În prospectul anexat scrie că folo*sind noul Enjoystick, vei simţi fiorii şi excitarea pe care le trăieşte personajul jocului pe ecran.*

— O dată cu ura, dragostea şi tot ce se mai află între ele, rosti Rodgers, ironic şi nu prea.

— Aici nu se pomeneşte nimic despre asta, spuse Ann. Oricum, îmi vine greu să cred că s-a inventat cu adevărat aşa ceva. Parc-am fi într-un film ştiinţifico-fantastic.

— Nu e nimic fantastic la mijloc, spuse Rodgers. O mulţime de oameni nu înţeleg puterea anumitor tehnologii şi, cu toate astea, ele există şi funcţionează. Îţi mulţumesc, Ann. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Oricând cu plăcere, Mike, răspunse ea.

Rodgers aşeză receptorul în furcă. În ciuda încordării la care îl supusese încercarea de a pătrunde misterul capturării membrilor Naţiunii Pure – *sau poate chiar din cauza acesteia?* se întrebă el – scurta, dar plăcuta convorbire cu Ann îl înviorase. El şi Ann nu se dăduseră niciodată în vânt unul după celălalt. Ea nu făcuse un secret din simpatia pe care o nutrea faţă de Paul Hood şi era de partea lui, necondiţionat, în orice împrejurare. Acest lucru o adusese nu o dată în conflict cu Rodgers, care aborda rezolvarea

crizelor într-un mod mai puţin diplomatic decât Hood. Dar Rodgers se străduia din răsputeri să se adapteze şi, la rândul ei, Ann făcea eforturi lăudabile pentru a accepta ideea că existau şi alte căi de rezolvare a lucrurilor, nu doar cele preferate de Hood.

Am putea învăţa de-aici o lecţie de civilitate, îşi zise Rodgers. Din nefericire, nu era deloc momentul potrivit pentru a-şi îmbrăca anteriul şi a face prozeliţi…

Îşi ridică privirea spre McCaskey, care îşi nota ceva pe coperta unuia dintre dosare. Scria extraordinar de repede, ajungând în zilele bune până la o sută patruzeci de cuvinte pe minut.

— Asta e, Mike, rosti McCaskey, surescitat. La naiba, să ştii că asta e.

— S-auzim.

McCaskey sfârşi de scris şi îşi ridică ochii.

— Să presupunem că Dominique foloseşte aranjamentele bancare de felul celui din Nauru pentru a transfera bani mişcărilor extremiste. Scapă de noi, trimiţându-ne la plimbare după ce ne-a oferit pe tavă Naţiunea Pură, în vreme ce el unge de zor, cât se poate de liniştit, osiile altor grupări. De asemenea, se pregăteşte să descarce în reţea jocurile video cu caracter extremist, care vor putea fi jucate folosind noul Enjoystick. Omul de rând se simte mai bine atunci când asupreşte o minoritate.

Îl privi în ochi pe Rodgers, declarând:

— Recunosc, aşa cum spunea şi Ann, că povestea pare desprinsa dintr-un film ştiinţifico-fantastic de mâna a doua, dar haide s-o luăm deocamdată aşa cum e. De fapt, nu aici e porcăria cea mare.

— De acord, îl aprobă Rodgers.

— Negrii se arată jigniţi de jocuri. Presa vuieşte. Cetăţenii de bunăcredinţă sunt scandalizaţi, continuă McCaskey. Între timp, Naţiunea Pură scapă ieftin, după cum spuneai mai devreme. Urmează un proces pe care Naţiunea Pură şi-l doreşte din plin,

dorind să-l transforme într-o tribună pentru a-şi exprima opiniile. Iar procesul axe loc în regim de urgenţă, căci dovezile sunt copleşitoare, iar FBI-ul face presiuni pentru a-şi putea clama victoria pe toate drumurile. Naţiunea Pură nu se opune în nici un fel selectării juriului, oricare ar fi componenţa acestuia, căci orgoliul bărbătesc al membrilor ei e stimulat de postura de miei de sacrificiu. Îşi prezintă cazul cu pricepere şi, dacă sunt buni – iar mulţi dintre ei chiar sunt – au toate şansele ca argumentele lor să pară raţionale.

— Corect, încuviinţă Rodgers. Or să fie destui albi care, în adâncul sufletului, or să le dea dreptate. Mă refer la cei care se plâng mereu de impozitele ridicate pe venituri şi de şomaj şi care critică bunăstarea negrilor, punându-le însă în cârcă şi vina pentru rata şomajului.

— Exact. Ca urmare, activiştii negri devin tot mai ultragiaţi de cele ce se afirmă în public, pe măsură ce procesul îşi urmează cursul. În cele din urmă, cineva – n-are importanţă din care tabără – provoacă un mic incident care ia amploare, transformându-se în tulburări de stradă. Agenţii lui Dominique au grijă ca ele să se extindă; explozii sociale majore au loc la New York şi Los Angeles, Chicago şi Philadelphia, Detroit şi Dallas. Curând, întreg teritoriul Statelor Unite e în flăcări.

— Nu doar Statele Unite, îi atrase atenţia Rodgers. Bob Herbert se confruntă cu o situaţie similară în Germania.

— Şi uite-aşa ajungem la fondul problemei, continuă McCaskey. Dominique deschide porţile iadului pretutindeni în lume, cu excepţia Franţei. Aici, Noii Iacobini acţionează silenţios, eficient, fără nici un fel de publicitate.

McCaskey deschise dosarul referitor la Dominique, răsfoindu-l în grabă.

— Indivizii ăştia sunt unici între terorişti, fiindcă reuşesc cu adevărat să semene teroarea. Sunt semnalate puţine incidente;

însă, în majoritatea cazurilor, se mulţumesc să *ameninţe* cu folosirea violenţei. Apoi dau ordine precise: cutare sau cutare grup va trebui să părăsească oraşul cutare. Dacă nu, îşi vor duce la îndeplinire ameninţările. Nu cer nimic imposibil de realizat, cum ar fi alungarea tuturor englezilor de pe teritoriul Irlandei.

— Operaţiuni de o precizie chirurgicală, care nu atrag atenţia presei, spuse Rodgers.

— Care nu atrag *deloc* atenţia presei, sublinie McCaskey. Francezilor puţin le pasă de asemenea lucruri. Având în vedere ce se-ntâmplă în restul lumii, Franţa apare, prin comparaţie, relativ stabilă. Dominique deţinând controlul unor bănci, ramuri industriale şi investitori, devine curând un personaj important pe plan mondial. Poate chiar cel mai important.

— Şi oricine încearcă să facă legătura între el şi actele de terorism n-are nici o şansă de reuşită, completă Rodgers.

— În caz contrar, o simplă încercare de a dezvălui ceva ar atrage după sine o vizita nocturnă a Noilor Iacobini, punctă McCaskey, răsfoind din nou dosarul. Indivizii ăştia au toate caracteristicile vechii Mafii. O tactică a acţiunii directe, execuţii comandate, tot tacâmul.

Rodgers se uită la ceas.

— La ora asta, Paul trebuie să fi revenit în biroul lui Hausen de la Hamburg.

Îşi cercetă însemnările, apoi continuă:

— Am programat numărul de acolo pe o linie verificată. Sună-l, pune-l la curent şi spune-i că încerc să dau de colonelul Ballon. Dacă nu cumva ne-am hazardat în presupunerile noastre, Dominique e un individ pe care trebuie să punem mâna cu orice preţ. Iar Ballon pare omul potrivit pentru aşa ceva.

— Îţi urez succes, spuse McCaskey. Dar ţine minte, e un tip cam ţepos.

— O să lucrez cu mânuşi, replică Rodgers. Dacă îmi ies

socotelile aşa cum vreau – şi cred c-or să iasă – am de gând să-i ofer ceva ce n-o să găsească-n Franţa.

McCaskey se ridică.

— Ce anume? întrebă el, întinzându-şi şalele amorţite.

— O mână de ajutor, răspunse Rodgers sec.

30

Joi, ora 18:25,
Wunstorf, Germania

Din punct de vedere fizic, fusese ora cea mai solicitantă, frustrantă, dar şi dătătoare de satisfacţii din viaţa lui Bob Herbert.

Porţiunea de teren pe care o avusese de străbătut era plină de crengi rupte, frunze veştede, trunchiuri ale unor copaci prăbuşiţi şi bălţoace cu noroi lipicios. Fusese nevoit să treacă printr-un pârâu nu foarte adânc, dar care îi încetinise înaintarea, iar în câteva rânduri terenul fusese atât de înclinat, încât nu avusese de ales şi se văzuse silit să coboare din scaunul rulant şi să-l târască după sine în vreme ce se chinuia să urce panta. La câteva minute după ora şase, începu să se întunece. Bezna se lăsă brusc, fără umbre care să-i prevestească venirea, aşa cum se întâmpla numai în pădurile dese. Deşi fotoliul său rulant era echipat cu faruri în dreptul ambelor roţi, Herbert nu mai reuşea să distingă mare lucru la o distanţa mai mare de un metru. Acest lucru îi încetini şi mai mult mişcările, căci n-avea de gând să se rostogolească, din nebăgare de seamă, în vreo râpă, sfârşind ca acel vânător de acum cinci mii de ani, despre care auzise că fusese găsit zăcând cu faţa în jos, pe panta unui munte, undeva în lume.

Dumnezeu ştie cum aş arăta peste cinci mii de ani, îşi zise Herbert. La drept vorbind, îl amuza ideea imaginii unor academicieni ai viitorului, examinându-i rămăşiţele în anul de graţie 7000. Oare cum ar fi interpretat tatuajul lui cu Mickey

Mouse de pe braţul drept?

Îl durea fiecare părticică a corpului. Se înţepase în aşchiile peste care se târâse, muşchii îi zvâcneau dureros, în urma efortului prelungit, iar vânătaia ce-i brăzda pieptul în urma contactului repetat cu centura de siguranţă, pe parcursul urmăririi de la Hanovra, o simţea ca pe o povară infinit de grea.

Herbert îşi croia drum prin pădure folosind indicaţiile busolei de cercetaş pe care o purta la el de treizeci de ani. Între timp, ţinea evidenţa distanţei parcurse numărând rotaţiile roţilor scaunului rulant. Fiecare rotaţie completă însemna patru metri parcurşi în plus. În tot acest timp, încercase să înţeleagă ce căutau neonaziştii acolo. Nu-şi puteau permite să contacteze prin radio un eventual complice din rândul poliţiştilor, căci tovarăşii acestuia ar fi recepţionat convorbirea. Altă modalitate de contact nu reuşi să-şi imagineze. Dar *de ce* aveau neonaziştii nevoie de ajutor? Singurul motiv care-i veni în minte fu el însuşi. Aveau nevoie de ajutor pentru a-i da de urmă. Ar fi putut părea o presupunere cam orgolioasă din partea sa, dar era singura care avea cât de cât sens. Neonaziştii se făcuseră nevăzuţi la auzul sirenei, de teamă că el i-ar fi putut da în vileag, dar voiau cu orice preţ să-l împiedice să depună plângere împotriva lor. Un eventual complice poliţist ar fi putut să afle cine era şi unde anume putea fi găsit.

Herbert clătină din cap. Ar fi fost culmea ironiei să-i dea de urmă fetei, chiar aici. Plecase la Hanovra pentru a culege informaţii şi, fără s-o ştie, ticăloşii ăştia îl conduseseră drept la ţintă.

Zâmbi. Cine ar fi crezut că o zi care începuse cu o călătorie cu avionul la clasa turist avea să-l găsească, spre sfârşitul ei, târându-se prin pădure, căutând o fată răpită şi având pe urme o haită de neonazişti?

Câteva minute mai târziu, Herbert ajunse în dreptul copacului

în care Alberto presupunea că se ascunsese fata. Era imposibil să-l confunde: era înalt, avea crengile răsucite şi o coroană deasă, întunecată. Arborele avea cel puţin trei sute de ani, iar Herbert nu se putu împiedica să se gândească la numeroşii tirani care se înălţaseră şi se prăbuşiseră în tot acest timp. Se simţi oarecum ruşinat, închipuindu-şi cât de nebunească li s-ar fi părut epoca sa celor din vechime.

Întinzând mâna, Herbert desprinse una dintre lanternele ce slujeau drept faruri din suportul ei şi îi îndreptă spotul de lumină în sus, către copac.

— Jody, eşti acolo? întrebă el.

Herbert se simţi ridicol: iată-l, adresându-i-se unui copac în care poate că se ascundea o fată. Continuă să privească în sus, ascultând atent. Nimic.

— Jody! strigă el din nou. Numele meu e Bob Herbert şi sunt american. Dacă eşti acolo, te rog, coboară. Vreau să te ajut.

Herbert aşteptă. Nici acum nu auzi nimic. Un minut mai târziu, se hotărî să dea ocol copacului şi să arunce o privire dincolo de el. Însă, înainte de a fi apucat să se mişte, auzi trosnetul unei crengi, undeva în spate. Privi în urmă, gândindu-se că avea să dea ochii cu Jody. Spre surprinderea sa, îi fu dat să vadă o siluetă masivă, stând în picioare în umbra unui copac.

— Jody? întrebă el iar, deşi pricepu că silueta aceea înaltă nu avea cum să fie a fetei.

— *Mein Herr,* o să vă rog să ridicaţi mâinile, rosti o voce profundă, masculină.

Herbert îi dădu ascultare. Ridică mâinile încet, cu palmele la vedere. Individul se apropie, ieşind din umbră. În lumina lanternei ataşate la scaunul rulant, Herbert văzu că avea o uniformă de poliţist. Spre deosebire de poliţiştii care se învârteau în jurul epavei rulotei, acesta purta o pelerină şi un chipiu.

Apoi, conştiinţa greşelii pe care o făcuse îl izbi ca o revelaţie

de rău augur. Sirena. Sfârşitul brusc al urmăririi. Faptul că furgoneta se îndreptase încoace. Totul fusese doar o înscenare.

— Drăguţ, rosti Herbert.

Poliţistul se opri la un metru şi ceva distanţă, prea departe pentru a fi atins, chiar dacă Herbert ar fi apucat să-şi scoată bastonul de sub mânerul scaunului. Se proţăpi cu picioarele depărtate, iar expresia de pe chipul său rămase ascunsă sub cozorocul chipiului. Sub pelerina descheiată, Herbert zări un telefon celular atârnându-i la centură.

Ofiţerul de contrainformaţii se mulţumi să ridice privirea şi spuse:

— Te-au sunat din furgonetă când încă te aflai în oraş, nu-i aşa? S-au prefăcut că fug la auzul sirenei, ştiau că aveam să-i urmăresc, iar tu m-ai urmărit pe mine.

Poliţistul nu păru a înţelege cele spuse. Dar n-avea importanţă. Herbert era dezamăgit de uşurinţa cu care se lăsase atras în cursă. Poliţiei nu i-ar fi fost deloc greu să afle cine închiriase Mercedesul. Îşi înrăutăţise situaţia, folosindu-se de cartea de credit de serviciu, care utiliza un cont al Centrului Naţional de Gestionare a Crizelor, adică a Centrului de Comandă. Acest indiciu, împreună cu apariţia sa teatrală de la Hanovra, îi alertase, avertizându-i că urmărea să afle ceva. Acum, după ce fusese auzit strigând numele lui Jody, ştiau şi ce anume căuta. Le-ar mai fi putut uşura povara dilemei doar dacă le-ar fi întins copiile unor fotografii făcute de cei de la BNR.

Avea o singură consolare: din fericire, nu Jody fusese cea care se ascundea în copac, potrivit fotografiei din satelit. Dacă fata s-ar fi aflat aici, ar fi fost la un pas de moarte, o dată cu el.

N-avea de gând să-i ceară poliţistului să-i cruţe viaţa. Şi-ar fi dorit să trăiască, dar n-ar fi putut supravieţui cu gândul că-i ceruse ceva unui ticălos ca acela din faţa lui. Fusese neglijent, iar acum trăgea ponoasele. Măcar n-avea să fie nevoit să se târască

înapoi, până în locul unde-şi lăsase maşina...

Mă întreb dac-o să aud zgomotul împuşcăturii, înainte de a fi lovit de glonţ, îşi zise el. Distanţa era destul de mică, aşa încât existau şanse să nu apuce să audă nimic înainte de a se prăbuşi.

— *Aufwiedersehen,* rosti neamţul, ridicând arma.

40

Joi, ora 18:26,
Toulouse, Franţa

Situată la doi paşi de celebra Place du Capitole şi de cheiul râului Garonne, Rue St. Rome era una dintre arterele comerciale ale vechiului Toulouse. Multe din clădirile cu două sau trei etaje, construite în Evul Mediu, purtau amprenta vizibilă a trecerii timpului. Parterul lor fusese întărit, pentru a împiedica eroziunea cauzată de proximitatea râului. Dar clădirile acestea refuzau să se năruie. *Nu. Nu vă vom lăsa să ne furaţi strada!* Păreau a spune ele, în faţa avalanşei de reclame strălucitoare ce lăudau virtuţile ceasurilor Seiko şi ale antenelor parabolice noi, care invadaseră acoperişurile. După veacuri întregi în care fuseseră martorii tăcuţi ai vieţilor şi visurilor nenumărate, faţadele continuau să privească netulburate labirintul străduţelor înguste şi mulţimile ce se înghesuiau să le străbată.

În cămăruţa închiriată de la etajul trei al uneia dintre aceste clădiri, deasupra unei prăvălii abandonate ce purta firma *Le Magasin Vert,* colonelul Benjamin Ballon de la Jandarmeria Naţională urmărea imaginile transmise din faţa uzinei companiei *Demain* pe ecranele a patru monitoare. Uzina era situată la aproximativ treizeci de kilometri nord de centrul oraşului. Având în vedere însă cât era de supravegheata, uzina n-avea decât să fie situată şi la treizeci de kilometri de centrul pământului.

Oamenii lui Ballon plasaseră camere de luat vederi în cele patru colţuri ale edificiului antic din vechiul orăşel Montauban. Acestea înregistrau fiecare mişcare, imaginea oricărui vehicul

sau angajat care intra sau ieşea. Ar fi fost de-ajuns să vadă un singur membru dovedit al grupării Noii Iacobini. De îndată ce teroriştii ar fi fost depistaţi, Ballon şi echipa sa tactică de elită ar fi ocupat uzina în mai puţin de douăzeci de minute. Maşinile erau parcate în apropiere, oamenii vegheau, privind alte monitoare, iar armele, camuflate cu grijă, se aflau la îndemână. Chiar şi mandatele de percheziţie erau în regulă, cu condiţia ca intervenţia să fie justificată de ceea ce tribunalele numeau *raison de suspicion.* Motive de suspiciune. Adică motive care să reziste atacurilor unui bun avocat al apărării, în sala de judecata.

Însă, oricât de aproape ar fi fost „marea lovitură" a lui Dominique, magnatul retras nu se lăsa pradă neglijenţei. Ballon avea toate motivele să bănuiască apropierea unei „mari lovituri". Trecuseră şaptesprezece ani lungi, plini de frustrare, de când îl urmărea pe miliardar. Şaptesprezece ani în care îi urmărise, îi arestase şi încercase să-i interogheze pe membrii organizaţiei teroriste Noii Iacobini. Iar acum, după şaptesprezece ani de când ceea ce fusese un interes trecător se preschimbase într-o adevărată obsesie, Ballon era convins că Dominique punea ceva la cale. Nu era vorba de lansarea unor noi jocuri video, cărora le făcuse atâta publicitate. Lansase şi înainte jocuri video, dar pregătirile nu necesitaseră niciodată o asemenea mobilizare din partea personalului.

Şi nici o asemenea preocupare din partea lui Dominique însuşi, adăugă Ballon în sinea sa.

Dominique îşi petrecea din ce în ce mai des nopţile la uzină, în loc să se retragă la proprietatea sa împrejmuită cu un gard din cărămidă roşie, nu departe de Montauban. Angajaţii lucrau acum în schimburi prelungite. Şi nu doar programatorii care realizau jocurile video, ci şi tehnicienii care asamblau componentele sau asigurau reclama prin Internet. Îi urmărea plecând şi venind, întrebându-se mereu ce se punea la cale.

Jean Goddard... Mărie Page... Emile Toumeur.

Francezul îi ştia pe toţi din vedere. Le cunoştea trecutul. Le ştia numele prietenilor şi ale rudelor. Săpase cât de adânc se putea, în fiecare colţişor, pentru a afla cât mai multe amănunte despre Dominique şi operaţiunea pe care o pregătea. O făcuse deoarece era convins că, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, pe când nu era decât un tânăr novice abia înrolat în poliţia pariziană, acesta scăpase nepedepsit după ce săvârşise o crimă.

Ofiţerul în vârstă de patruzeci şi patru de ani se foi pe scaunul pliant din lemn. Îşi întinse picioarele scurte care-i amorţiseră şi cuprinse din priviri centrul de comandă improvizat. Ochii negri îi erau injectaţi din cauza oboselii, bărbia arsă de soare i se acoperise cu firişoare ţepoase, iar în gură îi persista un gust neplăcut, de cocleală. La fel ca toţi ceilalţi şapte bărbaţi din încăpere, era îmbrăcat cu un pulover şi o pereche de blugi. La urma urmei, se dăduseră drept muncitori, aflaţi aici, la Toulouse, pentru a restaura clădirea în care se aflau acum. La parter, alţi trei poliţişti îşi făceau de lucru, fasonând scânduri care nu aveau să fie folosite niciodată.

Fusese extrem de greu să-şi convingă superiorii să aprobe această misiune de supraveghere pe durata unei luni întregi. Jandarmeria Naţională beneficia de statutul unei caste aparte în ansamblul forţelor poliţieneşti. Cu toate acestea, erau conştienţi cu toţii de protestele legale şi publicitatea negativă pe care le-ar fi putut dezlănţui Dominique împotriva lor, dacă ar fi ştiut.

La ce bun? întrebase comandantul Caton. *Fiindcă dumneata îl suspectezi pe acest individ de comiterea unei crime, în urmă cu două decenii? Nici măcar nu l-am putea aduce în instanţă sub această acuzaţie.*

Era adevărat. Trecuse prea mult timp de la comiterea acelor crime. Dar acest lucru nu diminua cu nimic monstruozitatea lor, sau ticăloşia celor care le săvârşiseră. Investigând la faţa locului

în noaptea crimei, Ballon aflase că Gerard Dupre cel bogat fusese văzut prin partea locului, însoţit de un alt bărbat. Descoperise că, imediat după comiterea crimelor, aceştia părăsiseră Parisul, îndreptându-se spre Toulouse. Iar poliţia renunţase să-i urmărească. *De fapt, renunţase să-l urmărească pe Dupre, ticălosul aparţinând clasei superioare,* îşi aminti Ballon, plin de amărăciune. Astfel, după toate probabilităţile, acesta scăpase nepedepsit după săvârşirea unei crime.

Ballon demisionase din poliţie, cuprins de dezgust. Apoi se înrolase în Jandarmerie şi începuse să facă cercetări în privinţa familiei Dupre. O dată cu trecerea anilor, ceea ce fusese doar o curiozitate se preschimbase într-o patimă arzătoare. Din dosarele secrete ale arhivei guvernamentale de la Toulouse aflase că bătrânul Dupre fusese colaboraţionist, în timpul celui de-al doilea război mondial. Se infiltrase în rândurile Rezistenţei şi raportase conştiincios tot ce reuşea să afle despre tovarăşii săi. Pe parcursul a patru ani, se presupunea că aproximativ treizeci de oameni îşi găsiseră moartea din cauza acestui ticălos. După război, Dupre înfiinţase o întreprindere prosperă, care fabrica piese componente pentru uzinele Aerospaţiale Airbus. Compania sa îşi datora existenţa unor sume de bani ce proveneau din Statele Unite, bani destinaţi reconstruirii Europei.

În aparenţă, tânărul Gerard părea a urî tot ce avea legătură cu tatăl său. Dupre-tatăl vânduse informaţii nemţilor, pentru a-şi duce traiul în timpul războiului. În replică, Gerard se înconjurase de tineri studenţi germani, care aveau nevoie de banii lui pentru a supravieţui la Paris. După război, Dupre-tatăl deturnase destinaţia banilor trimişi de americani. În consecinţă, Gerard se apucase să proiecteze programe pentru calculatoare destinate pieţei americane, câştigând astfel banii americanilor pe căi legale. Dupre tatăl îi ura pe comunişti. Din acest motiv, în vremea studenţiei, Gerard fusese atras de aceştia. Tot ceea ce

făcea se constituia într-un act de sfidare la adresa tatălui.

La un moment dat însă, ceva i se întâmplase tânărului Dupre. După ce părăsise Sorbona, începuse să colecţioneze documente istorice. Ballon stătuse de vorbă cu câţiva dintre anticarii cu care Dupre făcuse afaceri. Gerard Dupre părea a fi vrăjit de nişte scrisori ce aparţinuseră marilor figuri ale trecutului.

Unul dintre anticari îi mărturisise ofiţerului de la Jandarmerie: *Gerard parcă avea impresia că ar privi peste umărul personajelor celebre. Contemplarea nemijlocită a istoriei îi aprindea în priviri o flacără.* Dupre achiziţionase o serie de documente datând din perioada Revoluţiei Franceze, costume de epoca, arme şi tot soiul de relicve ale acelor vremuri. Cumpărase scrieri cu caracter religios şi chiar o ghilotină.

Ballon ceruse părerea unui psihiatru care lucra pentru Jandarmerie. Acesta îi spusese: *Se întâmplă adeseori ca oamenii dezamăgiţi de lumea reală să-şi creeze o realitate care să le confere siguranţă, înconjurându-se de scrisori sau relicve.*

Ar fi oare posibil ca un astfel de individ să-şi dorească să lărgească această oază de siguranţă? întrebase Ballon.

Tot ce se poate, răspunsese psihiatrul. E o reacţie firească, de lărgire a propriului spaţiu vital.

Când Dupre îşi schimbase numele în Dominique, Ballon nu mai avusese nici o îndoială: cel pe care-l urmărea se vedea pe sine ca pe un soi de sfânt modern. Sfântul patron al Franţei. Dacă nu cumva înnebunise. Sau, poate, ambele variante erau adevărate, în egala măsură. Iar când, cam în aceeaşi perioadă, Noii Iacobini începuseră să-şi exercite teroarea asupra emigranţilor, Ballon ajunsese la concluzia că aceştia alcătuiau un soi de armată ce păzea fortăreaţa ideală din mintea lui Dominique: o Franţă pură, la fel de castă precum cea pe care o visau iacobinii de odinioară.

Jandarmeria refuzase să înceapă o anchetă oficială asupra lui Dominique. Motivul nu era doar puterea de care dispunea acesta.

După cum avea să constate Ballon, Jandarmeria, ca instituţie, era aproape la fel de xenofoba ca Dominique. Singurul motiv care-l determinase să renunţe la demisie fusese păstrarea ideii că legea era menită să slujească publicului – *în ansamblul său.* Fără deosebire de origine naţională sau de religie. Fiu al unei evreice belgiene, dezmoştenită deoarece se căsătorise cu un catolic sărac, Ballon înţelegea prea bine cât rău putea să provoace intoleranţa. Iar dacă el avea să părăsească Jandarmeria, ar fi însemnat că-i lăsa pe cei care o propovăduiau să câştige.

Oricum, urmărind imaginile transmise din jurul uzinei, Ballon nu era deloc sigur că aceştia nu câştigaseră deja.

Îşi trecu degetele peste obraz, savurând atingerea aspră a pielii nebărbierite. O senzaţie de bărbăţie pe care n-o mai trăise nicicând în alte împrejurări. Cum să se simtă bărbat, când era condamnat să stea închis în această odaie împuţită? Revăzuseră procedura de urmat în cazul unei potenţiale intervenţii. Cuvintele cheie. „Albastru”, pentru atac. „Roşu”, pentru rămânerea pe loc. „Galben”, pentru retragere. „Alb”, pentru cazul în care viaţa unor civili nevinovaţi s-ar fi aflat în pericol. Impulsuri luminoase transmise pe calea undelor, în cazul în care comunicarea vocală ar fi riscat să-l trădeze pe cel ce transmitea. Un impuls, pentru a cere întăriri. Două, o indicaţie pentru a rămâne pe loc. Trei, pentru retragere. Soluţii alternative în caz de urgenţă. Începea să se întrebe dacă nu cumva Dominique aflase că era supravegheat şi intenţionat nu întreprindea absolut nimic, pentru a pecetlui soarta anchetei lui Ballon.

Am început oare să devin paranoic?

După atâta vreme consacrată uneia şi aceleiaşi sarcini, paranoia era inevitabilă. Îl urmărise odată pe unul dintre aghiotanţii lui Dominique, unul dintre primii lui angajaţi, pe nume Jean-Michel Home. Home plecase la o întâlnire fluierând, iar Ballon avusese convingerea că acesta fluiera cu scopul clar de a-

l enerva.

Îşi scărpină cu sete obrazul. *Paranoia acţionează din greu*, îşi zise el, ţâşnind în picioare. Îşi stăpâni cu greu dorinţa de a face vânt scaunului pe fereastra veche de aproape un secol.

Ceilalţi bărbaţi aflaţi în încăpere tresăriră.

— Spune-mi, sergent, izbucni Ballon. Spune-mi de ce nu putem lua pur şi simplu cu asalt locul ăsta? Să-l împuşcăm pe Dominique şi să terminăm cu el, o dată pentru totdeauna.

— Sincer, habar n-am, răspunse sergentul Maurice Sainte-Marie, care era aşezat alături. În ceea ce mă priveşte, prefer să fiu ucis în acţiune decât să mor de plictiseală.

— Vreau să pun mâna pe el, scrâşni Ballon, ignorând răspunsul subordonatului său.

Îşi ridică pumnul ameninţător în direcţia monitorului, punându-şi întreaga forţă în strânsoarea lui.

— E un maniac pervers şi corupt, ce nu-şi doreşte decât să pervertească şi să corupă întreaga lume.

— Spre deosebire de noi, rosti sergentul Sainte-Marie.

Ballon îl fulgera din priviri.

— Da, spre deosebire de noi. Ce vrei să spui cu asta?

— Noi suntem nişte obsedaţi care vor să păstreze libertatea lumii, pentru ca ea să poată da naştere pe mai departe unor lunatici de teapa lui Dominique. Ne zbatem, practic, într-un cerc vicios.

— Nu poţi afirma aşa ceva decât atunci când ai pierdut definitiv orice speranţă, îl contrazise Ballon.

Îşi reluă locul pe scaun, aşezându-se greoi.

— Uneori uit şi eu de asta, dar convingerea nu dispare niciodată. Mama a sperat mereu că familia ei avea s-o ierte că se căsătorise cu tata. Speranţa asta se regăsea în fiecare felicitare pe care le-o trimitea alor ei, la zilele de naştere sau de sărbători.

— Şi au iertat-o vreodată? vru să afle sergentul Sainte-Marie.

Ballon îl privi lung.

— Nu. Dar speranţa a împiedicat-o pe mama să se lase pradă disperării din cauza asta. Speranţa şi dragostea pe care ne-o purta, mie şi tatei, au umplut golul rămas după pierderea familiei.

Îşi întoarse din nou privirea spre monitor.

— Speranţa şi ura pe care o nutresc faţă de Dominique mă ajută să-mi înving gândurile negre. Iar până la urmă, o să-l prind, rosti el apăsat, chiar în clipa în care telefonul începu să sune.

Unul dintre ofiţerii mai tineri ridică receptorul. Microfonului îi fusese ataşat un dispozitiv de bruiaj care amesteca tonurile înalte şi cele joase, re combinându-le înainte de a le transmite mai departe.

— Domnule, aveţi un apel din America.

— Şi doar le-am spus să nu-mi facă legătura cu nimeni! ţipă Ballon. Fie c-o să avem de-a face cu un împuţit de oportunist care încearcă să se lipească de noi, înainte ca eforturile să ne fie încununate, chiar pe linia de sosire, fie c-o sa apară un sabotor care o să-ncerce să ne pună beţe în roate. Oricum ar fi, spune-le să se ducă dracului.

— Am înţeles, domnule.

— Acum s-au găsit să-mi sară în ajutor, mormăi Ballon. Tocmai acum. Unde-au fost în ultimii şaptesprezece ani?

Sergentul Sainte-Marie interveni pe un ton ce-l arăta pus pe harţă:

— Poate că nu-i ceea ce credeţi…

— Ce şanse există să nu fie aşa? întrebă Ballon. Dominique are oameni pretutindeni în lume. E preferabil să rămânem izolaţi, să nu ne lăsăm contaminaţi.

— Adică să mucezim aici, completă ironic Sainte-Marie.

Colonelul contemplă imaginea limpede, în culori, de pe monitor: frunze moarte, adunate la baza zidului vechii fortăreţe

ce fusese transformată acum într-o uzină. Sainte-Marie avea dreptate. Ultimele patru zile fuseseră total neproductive.

— Aşteaptă! strigă Ballon.

Tânărul ofiţer repetă ordinul, adresându-se celui de la celălalt capăt al firului. Apoi îşi ridică faţa lipsită de expresie spre comandantul său.

Ballon îşi cuprinse faţa în mâini. Nu avea cum să afle dacă se înşelase sau nu, dacă nu răspundea la telefon. *Ce-o fi mai important?* se întrebă el. *Mândria mea, sau să-l prindem pe Dominique?*

— Preiau convorbirea, rosti el într-un târziu.

Se îndreptă spre telefon cu mâna întinsă, sub privirea încântată a lui Sainte-Marie.

— Nu mai face mutra asta satisfăcută, i se adresă colonelul, trecând pe lângă el. A fost decizia mea. Tu n-ai avut nici un amestec.

— Bineînţeles că nu, domnule, spuse Sainte-Marie, fără să renunţe însă la expresia încântată.

Ballon preluă receptorul.

— Aici Ballon. Cu cine vorbesc?

— Domnule colonel, sunteţi chemat de generalul Rodgers de la Centrul Naţional pentru Gestionarea Crizelor, începu dispecerul.

— Domnule colonel Ballon, îmi cer scuze că vă deranjez, dar trebuie să vă vorbesc, interveni Rodgers.

— *Evidemment,* replică francezul sec.

— Vorbiţi engleza? întrebă Rodgers. Dacă nu, acordaţi-mi un minut, pentru a găsi un translator…

— Vorbesc engleza, răspunse Ballon, cu lehamite în glas. Ce s-a întâmplat, domnule general?

— Din câte am înţeles, vă aflaţi pe urmele unui duşman comun al nostru.

— S-ar putea..

— Noi credem că se pregăteşte să descarce în reţea programe menite să ducă la declanşarea unor revolte în diverse oraşe din lume, începu Rodgers, trecând direct la subiect. Se pare că intenţia sa este de a se folosi de aceste tulburări pentru a arunca în haos economia americană şi cele ale unor mari ţări europene.

Ballon simţi că i se usucă gura. Interlocutorul său era fie un trimis al Domnului, fie însuşi Satana.

— Cum aţi aflat toate acestea?

— Dacă n-am fi aflat aceste lucruri, guvernul ar fi retras deja toate sumele pe care le-a investit în echipa din care fac parte, răspunse Rodgers.

Lui Ballon îi plăcu sinceritatea celui cu care stătea de vorbă.

— Ce ştiţi despre echipele teroriste ale inamicului nostru comun? întrebă el, sperând să obţină măcar un crâmpei de informaţie cât de cât nouă.

— Nimic concret, recunoscu Rodgers. Bănuim însă că el colaborează îndeaproape cu diverse grupări neonaziste din Statele Unite şi de peste hotare.

Ballon tăcu o vreme. Încă nu se hotărâse să se încreadă pe deplin în partenerul de discuţie.

— Informaţiile pe care mi le oferiţi, deşi interesante, nu-mi sunt de prea mare folos, spuse el. Am nevoie de dovezi. Trebuie să aflu ce se petrece în interiorul fortăreţei.

Roger se grăbi să-i răspundă:

— Dacă asta e problema dumneavoastră, vă pot fi de ajutor. V-am sunat, domnule colonel Ballon, pentru a vă propune serviciile unui ofiţer al NATO aflat în prezent în Italia. E vorba de colonelul Brett August, a cărui specialitate este…

— Am citit articole scrise de colonelul August, îl întrerupse Ballon. E un ofiţer foarte priceput în lupta cu teroriştii.

— Şi mi-e, de asemenea, prieten de-o viaţă, completă

Rodgers. Dacă i-o cer, vă acordă tot sprijinul de care aveţi nevoie. Eu însă vreau să vă ofer mai mult. Dispunem de un anumit tip de aparatură în Germania, pe care v-aş împrumuta-o cu plăcere.

— Ce gen de aparatură? vru să afle Ballon.

Din nou, devenise suspicios. Toată această discuţie reprezenta un lucru prea bun pentru a fi adevărat. Un lucru bun, căruia nu ştia dacă avea să fie în stare să-i reziste. Un lucru bun, care l-ar fi putut înşela, făcându-l să-şi primească ordinele direct de la Dominique. Un lucru bun, care ar fi putut să sfârşească prin a-l conduce orbeşte într-o ambuscadă.

— E un dispozitiv nou, asemănător celor cu raze X, răspunse Rodgers. Un aparat cu ajutorul căruia colegul meu, operatorul, ar putea săvârşi câteva miracole.

— Un nou tip de raze X, repetă Ballon, cuprins de îndoială. Mă îndoiesc că asta ne-ar putea ajuta. Nu e neapărată nevoie să cunosc locul în care se află oamenii lui Dominique, în interiorul uzinei.

— Acest dispozitiv ar putea citi anumite documente, argumentă Rodgers. Sau chiar o conversaţie, pe buzele celor aflaţi înăuntru.

Rodgers reuşise să-i capteze din nou atenţia lui Ballon. Acesta rămânea însă pe poziţii defensive.

— Domnule general Michael Rodgers, cum m-aţi putea convinge că nu lucraţi pentru Dominique? întrebă el.

— E de-ajuns să vă spun că ştim şi noi despre cele două crime pe care le-a comis Dominique în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, răspunse Rodgers calm. Am aflat despre ele chiar din gura celui care a fost însoţitorul său de atunci. Nu vă pot spune mai mult de-atât, dar vrem şi noi ca Dominique să fie deferit justiţiei.

Ballon îşi privi oamenii, care-şi aţintiseră cu toţii privirile asupra sa.

— Nu scăpaţi din ochi monitoarele! le strigă el.

Aceştia se supuseră. Ballon ardea de nerăbdare să iasă din magherniţa asta şi să treacă la acţiune.

— E-n regulă, rosti el, în receptor. Cum aş putea intra în contact cu făcătorul dumneavoastră de minuni?

— Rămâneţi pe loc, îi spuse Rodgers. O să-i cer să vă telefoneze la acest număr.

Ballon încuviinţă şi închise. Apoi îi ceru sergentului Sainte-Marie să ia trei oameni şi să iasă în stradă, pentru a supraveghea clădirea. Dacă descopereau pe cineva pândind sau apropiindu-se, aveau ordin să-l anunţe imediat prin radio.

Ballon avea însă convingerea intimă că acest general Rodgers făcea parte dintre „băieţii buni”, aşa cum ştiuse, înainte de a fi avut vreo dovadă concretă, că Dominique venea din rândul „băieţilor răi”.

Sper doar că instinctele n-or să mă înşele, îşi spuse el, în vreme ce Sainte-Marie ieşea, însoţit de alţi trei agenţi. Colonelul rămase lângă telefon, aşteptând.

41

Joi, ora 9:34,
Studio City, California

Îşi luase numele de Streetcorna şi se îndeletnicea cu vânzarea de casete audio din rucsacul croit din imitaţie de piele de leopard pe care-l căra în spate. În fiecare dimineaţă, de mai bine de un an încoace, în jurul orei şapte dimineaţa, tânărul îşi lăsa Volkswagenul hârbuit în parcarea din spatele şirului de magazine din Laurel Canyon, în Studio City şi pornea înainte către Ventura Boulevard. Păşea fără grabă pe trotuar, târşâindu-şi picioarele lungi încălţate în sandale din piele neagră. Purta un şorţ sudanez zdrenţuit, prins la brâu cu o curea din piele de leopard şi un tricou negru plin de pete de sudoare, pe care se putea citi o inscripţie cu litere mari, albe: STREETCORNA RAP. Părul îi era ras de ambele părţi ale capului, lăsându-i doar un moţ împletit în codiţe mărunte prinse cu biluţe de lemn, acestea alcătuind un coc aproximativ conic. Ochii îi erau ascunşi în spatele unor ochelari de soare strălucitori, iar în nări şi pe vârful limbii îi sclipeau cerceluşi cu diamante, umezi mereu din cauza transpiraţiei şi a salivei.

Streetcorna nu se grăbea niciodată către locul în care obişnuia să-şi petreacă ziua. Pe drum, zâmbea în timp ce trăgea cu sete din chiştocul de marijuana care avea să-i inducă dispoziţia necesara pentru reprezentaţiile din acea zi. Pe măsură ce fumul îi sporea relaxarea, braţele ciolănoase şi degetele lungi, ca de schelet, începeau să se mişte în ritmul muzicii care îi răsuna în minte. Apoi venea rândul şoldurilor să intre în ritm. Închidea ochii

şi se pornea să bată din palme, fără să se oprească din mers.

În fiecare zi, inventa noi versuri pentru rapul ritmat pe care il cânta. Azi născocise ceva de genul: *Am, am, am, am tot ce-mi trebuie dac-am iarba la-ndemână. Fumul mă face să-mi pese prea puţin de lacomii ce calea mi-o aţin. Lăcomia-şi împrăştie sămânţa pretutindeni şi mă face să sângerez. Zău, frate, ţin-te după mine şi n-o să-ţi pară rău.*

Streetcorna se opri din mers la colţul străzii, dar continuă să-şi unduiască trupul în ritmul versurilor. Îşi scoase rucsacul, fără să scape vreo măsură, îl deschise, lăsând la vedere casetele înregistrate de care acesta era plin, scoase la iveală un minicasetofon, porni înregistrarea şi îşi continuă netulburat reprezentaţia. De obicei, vindea cinci sau şase casete pe zi, într-un sistem bazat pe încrederea reciprocă. Fiind prea ocupat cu intonarea versurilor, meşterise o pancartă de carton, cu instrucţiuni destinate potenţialilor cumpărători, care erau invitaţi să-i achite atâta cât credeau că valora muzica lui. Cei mai mulţi îi lăsau câte cinci dolari, alţi un dolar sau doi, în vreme ce unii se îndurau să-i lase chiar şi câte zece dolari. Câştiga, în medie, treizeci de dolari pe zi, destul cât să-şi cumpere de mâncare, benzină şi marfă de fumat.

Tooot, tot, tot ce-mi e de-ajuns.

Cel mai mult câştigase în ziua când îl chemaseră la studiourile de peste drum, pe Radford Avenue. Apăruse într-un serial de comedie, într-o scenă filmată pe stradă şi câştigase destui bani pentru a-şi permite să înregistreze câteva piese într-un studio adevărat. Înainte de asta, tot ce vindea fusese înregistrat *live,* chiar acolo pe stradă, în timp ce cânta. Fiecare dintre cei care cumpărau casetele lui Streetcorna primea o înregistrare unică, originală. Din ziua aceea însă, clienţii aveau posibilitatea de a alege.

De obicei, Streetcorna îşi încheia ziua de lucru în jurul orei opt

sau nouă seara, după ce prăvălia de închiriere a casetelor video de la capătul străzii închiriase cam tot ce fusese de închiriat şi după ce librăria şi băcănia din colţ închideau. Circulaţia se rărea, iar el se întorcea la maşină. Conducea până în vreo parcare a unui magazin universal ori pe vreo străduţă laterală şi adormea, citind câteva pagini la lumina unei lumânări sau a felinarelor de pe stradă.

În cea din urmă zi a vieţii sale, Streetcorna îşi ocupă locul la colţul de stradă la ora şapte şi zece minute, în zori. Vându o casetă cu zece dolari în primele două ore. Îşi aprinse un chiştoc pe la nouă şi un sfert, apoi începu să intoneze o melodie compusă mai demult: *Mă plimb de colo-colo prin D.C., aici la Washington.*

În vreme ce Streetcorna cânta legănându-se, cu ochii închişi, doi tineri traversară Laurel Canyon. Erau înalţi, blonzi şi înaintau fără să se grăbească, muşcând din câte un sandviş. Erau încălţaţi cu tenişi albi şi în mâini purtau câte o geantă sport. Ajungând în dreptul lui Streetcorna, se opriră de-o parte şi de cealaltă a acestuia. Fără să le pese de trecătorii care se grăbeau care încotro, în jurul lor, cei doi scoaseră liniştiţi din genţi câte un levier şi, ca la un semn, izbiră concomitent, din toate puterile, în genunchii tânărului negru.

Streetcorna căzu urlând, iar ochelarii de soare i se sfărâmară atunci când faţa i se lovi de caldarâm. Trecătorii îşi încetiniră goana şi priviră uimiţi cum tânărul negru se chircea în poziţia unui făt, continuând să urle. Înainte de a fi apucat să se întoarcă pentru a vedea cine erau cei ce-l loviseră, atacatorii îşi ridicară levierele şi-l loviră cu sete în tâmplă. Prima lovitură îi sparse ţeasta negrului, iar sângele ţâşni, împroşcând asfaltul; cei doi nu se mulţumiră cu atât, ci îşi coborâră din nou răngile asupra celui căzut. Trupul acestuia tresări din ce în ce mai slab, până când, după ultima lovitură, Streetcorna îşi dădu sufletul.

— Iisuse! strigă o tânără, în timp ce oribila realitate a celor întâmplate îşi croia drum spre conştiinţele trecătorilor. Iisuse! ţipă ea din nou, iar faţa îi deveni palida, ca de cretă. Ce-aţi făcut cu el?

Unul dintre cei doi tineri se ridică, în vreme ce tovarăşul său se apuca să scotocească prin buzunarele victimei.

— L-am făcut să tacă dracului, rosti cel ce se ridicase, dispreţuitor.

O bătrână negresă rezemată într-un baston uzat de atâta folosinţă începu să strige:

— Chemaţi poliţia! Ajutor!

Tânărul o privi lung, apoi se îndreptă spre femeia care încremenise în faţa băcăniei. Trecătorii îngroziţi se dădură la o parte din faţa lui. Bătrâna făcu un pas înapoi, dar continuă să-l privească sfidătoare.

— Hei, ia stai! strigă un bărbat alb între două vârste, ieşindu-i în cale atacatorului. Las-o în pace...

Tânărul îl izbi cu forţă în fluierul piciorului, iar bărbatul între două vârste se prăbuşi, leşinând de durere. Bătrâna mai făcu un pas înapoi şi rămase cu spatele lipit de vitrina băcăniei.

Tânărul sălbatic se aplecă, apropiindu-şi faţa de a ei:

— Tacă-ţi fleanca, cotoroanţa dracului.

— Nu, atâta vreme cât respir aer american, răspunse bătrâna.

Rânjind, tânărul îi înfipse vârful levierului în gură. Bătrâna încercă să-l dea la o parte, dar tânărul o prinse şi o azvârli la pământ fără nici un efort.

Privind drept înainte, tânărul se aruncă asupra ei.

— Le-am găsit! strigă celălalt, scoţând o legătură de chei din buzunarul lui Streetcorna şi ridicându-se în picioare.

Atacatorul se retrase nepăsător, de parcă ar fi revenit în colţul terenului pentru a servi, după o minge greşită, într-un meci de tenis amical. Cei doi rămaseră unul lângă altul, în vreme ce

mulţimea alcătuia în jurul lor un cerc ameninţător, dar cam nesigur.

— Nu ne pot ucide pe toţi! striga o voce din mulţime.

Tânărul care luase cheile scoase din geantă un revolver calibrul 45.

— Asta s-o credeţi voi, rosti el calm.

Cercul se desfăcu, lăsându-le celor doi un culoar de trecere. Cei doi îl parcurseră cu nonşalanţă, luând-o în sus pe Laurel Canyon, ignorându-i pe trecătorii ce se holbau la ei şi strigătele indignate ce răsunau din urmă. Găsiră maşina lui Streetcorna şi urcară în ea. O ştiau de multă vreme, de câteva zile, de când îl pândiseră pe rapper, urmărindu-i fiecare mişcare. Demarară şi, părăsind Laurel Canyon, porniră către Hollywood Hills. Nu-i urmări nimeni, aşa încât se făcură repede nevăzuţi în coloana de maşini ce gonea spre Hollywood.

Poliţia sosi la locul incidentului şapte minute mai târziu. Fu ordonată o operaţiune de căutare cu ajutorul elicopterelor. Maşina lui Streetcorna fu găsită curând, parcată la intersecţia dintre Goldwater Canyon şi Mulholland Drive. Cei doi o abandonaseră, dar nu lăsaseră nici o urmă. Angajaţii de la unitatea de pompieri din vârful dealului îşi aminteau că văzuseră o maşină parcată în acel loc, dar nu-şi amintiră ce marcă era sau cum arăta cel care o condusese. Nimeni nu remarcase sosirea maşinii lui Streetcorna şi nici nu observase plecarea celeilalte maşini, cea care aşteptase acolo.

Când poliţia cercetă rucsacul lui Streetcorna, nu mai găsi în el nici o caseta, ci doar patru sute de dolari şi ceva mărunţiş.

42

Joi, ora 18:41,
Hamburg, Germania

Paul Hood sosi în biroul lui Hausen, urmat, la o distanţă de câţiva paşi, de Nancy. Ea intră cu timiditate, de parcă n-ar fi ştiut sigur dacă înăuntru avea să găsească prieteni sau duşmani. Însă cei pe care-i găsi acolo erau, cel puţin pentru moment, preocupaţi de propriile lor griji.

Hausen era în anticameră şi vorbea la un telefon celular. Se părea că ajunsese la concluzia fermă că siguranţa telefoanelor instalate în biroul său fusese definitiv compromisă. Telefonul celular nu oferea o siguranţă absolută, dar, folosindu-l, avea măcar certitudinea că inamicul nu-i asculta chiar fiecare cuvinţel.

Lang stătea rezemat de un colţ al biroului, privindu-l încruntat pe Hausen. Dincolo, în birou, Matt Stoll îşi vedea de-ale lui în faţa calculatorului.

Hausen vorbea pe un ton ridicat cu o persoană pe nume Erwin. Limba germană i se păruse dintotdeauna lui Hood o limbă aspră; conversaţia aceasta îi întări mai mult ca oricând aceasta convingere. Un lucru era sigur: Hausen nu părea defel încântat.

Lang se apropie, iar Hood i-l prezentă lui Nancy.

— Ea e Nancy Jo Bosworth. Lucrează la compania *Demain.*

Chiar în vreme ce le rostea, nu-i veni să creadă că aceste cuvinte ieşiseră cu adevărat din gura sa. Săvârşise o nebunie, aducând-o aici. Nebunie curată.

— Aha, făcu Lang, continuând să afişeze acelaşi zâmbet politicos, de faţadă.

— Nu sunt o prietenă a lui Dominique, se grăbi ea să adauge. De fapt, nici nu-l cunosc.

— Se pare că sunt puţini cei care-l cunosc, replică Lang.

Hood îşi ceru scuze şi plecă să i-o prezinte pe Nancy lui Stoll. Îi lăsă apoi pe cei doi împreuna şi reveni în anticameră.

— Ce face Herr Hausen? îl întrebă el pe Lang.

— Sta de vorbă cu ambasadorul Franţei la Berlin. Încearcă să obţină aprobarea pentru o călătorie urgentă în Franţa, cu scopul investigării originilor acestui joc şi identificării autorului său. Herr Hausen speră să-l poată înfrunta pe acest Dominique în prezenţa autorităţilor franceze.

Lang se aplecă, pentru a-i şopti pe un ton confidenţial:

A încercat să-l sune direct pe Dominique, dar n-a reuşit să-i dea de urmă. Pare foarte agitat. Herr Hausen tratează de fiecare dată infracţiunile extremiste ca pe o ofensă personală.

— Şi cum se descurcă cu ambasadorul? întrebă Hood.

— Nu grozav, răspunse Lang. Se pare că Dominique e un individ foarte influent, acolo, la ei. Controlează bănci şi diverse întreprinderi industriale şi are la mână un număr îngrozitor de mare de oameni politici.

Hood arunca o privire plină de înţelegere către Hausen, apoi se întoarse în celălalt birou. Ştia, din propria sa experienţa de la Washington, cât de greu erau de descurcat iţele sistemului. De-abia acum începea să înţeleagă cât de adâncă era însă prăpastia dintre naţiuni. Mai ales atunci când, ca în cazul de faţă, naţiunile implicate aveau în spate un trecut zbuciumat, marcat de o ură reciprocă înverşunată.

Rămase în picioare lângă Nancy, care-l urmărea încordată pe Stoll. Acesta conducea imaginile animate cu măiestrie ale unor câini printr-o mlaştină. Prezenţa spectatorilor îl împiedica să se concentreze asupra jocului.

— Cum merge, Matt? întrebă Hood.

Stoll apăsă pe tasta „P”, întrerupând jocul. Se întoarse încruntat.

— E un joc al naibii de murdar, şefule. Nu ţi-ar veni să crezi ce sunt în stare personajele astea să le facă bieţilor oameni, folosindu-se de frânghii, pumnale şi câini. De fapt, o să vezi şi tu mai târziu, adăugă el. Am cuplat videorecorderul ca să înregistrăm jocul. Mai târziu, o să derulez banda la viteză redusă, ca să văd dacă nu cumva ascunde mesaje subliminale sau vreun indiciu care să-mi fi scăpat.

— Presupun că ăsta e jocul pe care l-a primit Herr Hausen, deduse Nancy.

— Îhî, confirmă Stoll, pornind din nou jocul din punctul în care-l oprise.

Aproape imediat, unul dintre câinii pe care îi controla căzu în nisipurile mişcătoare şi începu să se scufunde.

— Rahat! urlă Stoll. Ştiţi, mă descurcam mult mai bine când eram singur…

— Descurcă-te, îl sfătui Nancy.

Se aplecă peste umărul lui şi apăsă pe săgeata „jos” de pe tastatură.

— Hei, ce faci? izbucni Stoll. Nu te amesteca în jocul meu.

— Ţi-a scăpat ceva, îi spuse Nancy.

— Ce anume?

În vreme ce ea continuă să apese pe butonul cu săgeata în jos, câinele lunecă prin nisipurile mişcătoare, ieşind la suprafaţă într-o cavernă subterană. Apăsă pe săgeţile dreapta şi stânga, colectând diverse relicve care valorau puncte preţioase.

Hood o privi uimit.

— De unde-ai ştiut ce-o să găseşti acolo? o întreba el.

— Jocul ăsta e o adaptare a unui joc proiectat de mine, numit „The Bog Beast”, răspunse Nancy. Elementele de bază sunt aceleaşi. Planul apropiat şi cel îndepărtat sunt identice,

capcanele pot fi găsite în aceleaşi locuri. Personajele şi scenariul diferă însă. În jocul meu, „monstrul din mlaştină” fugea de creatorul lui, ascunzându-se în mlaştini de teama sătenilor înfuriaţi. În mod evident, aici e vorba de o cu totul altă poveste.

— Dar concepţia jocului îţi aparţine, nu? rosti Hood.

— Categoric, răspunse ea, făcându-i semn lui Stoll să preia din nou comanda jocului. Ieşi din peşteră făcându-l pe câine să se târască prin tunelul din stânga.

— Mulţumesc, spuse Stoll, răsuflând uşurat.

Hood se retrase, rezistând ispitei de a o apuca de mină pe Nancy şi de a o trage deoparte. Observă însă privirea ageră a lui Stoll urmărindu-i, în vreme ce se îndreptau spre un colţ al încăperii. Cu toate calităţile sale şi în ciuda selecţiei deosebit de drastice a personalului, Centrul de Comandă nu se deosebea de alte instituţii. Oamenii săi erau capabili să păstreze cu străşnicie secrete de stat, dar expresia „secrete personale” avea şi aici, valoare de oximoron.

Nancy îl urmă de bunăvoie. În ochii ei, Hood citi un amestec de îngrijorare, dragoste şi dezamăgire plină de nostalgie.

— Paul, ştiu că am dat-o în bară în trecut, începu ea pe un ton blând. De data asta, însă, n-am nici un amestec. Cunosc destui experţi în computere care ar fi putut realiza aceste modificări.

— Te referi la anumiţi apropiaţi ai lui Dominique, presupun.

Nancy încuviinţă.

— Te cred, declară Hood într-un târziu. Apare însă o întrebare: ce-o să facem în privinţa asta?

Telefonul celular al lui Hood emise un piuit, iar acesta îşi ceru scuze şi apăsă pe butonul de recepţie.

— Alo?

— Paul, sunt Darrell, rosti interlocutorul. Poţi să vorbeşti?

Hood îi răspunse afirmativ.

— Am stat de vorbă cu Liz şi Mike, începu McCaskey. Se pare

că individul despre care ne-ai cerut informaţii e personificarea extremismului însuşi. De asemenea, pare îndeajuns de puternic ca să evite o arestare.

— Explică-mi.

— Din informaţiile noastre, rezultă că a folosit o reţea de bănci în scopul spălării banilor şi finanţării mai multor mişcări extremiste din întreaga lume. Oamenii legii i-au adulmecat mişcările, dar n-au reuşit să-l muşte. Între timp, omul nostru intenţionează să lanseze pe piaţă un nou tip de joystick, cu ajutorul căruia pasionaţii jocurilor electronice or să aibă impresia că tot ce se întâmplă pe ecran e real.

— Presupun că noul tip de joystick e compatibil cu jocurile cu tentă extremistă.

— Bineînţeles, confirmă McCaskey. Dar problema cea mai mare nu e asta. Membrii Naţiunii Pure care au fost capturaţi azi dimineaţă ar putea fi pioni într-o înscenare de proporţii, împreună cu lansarea jocurilor extremiste în reţea, prinderea lor ar putea fi componentele unui plan mai amplu, menit să transforme oraşele Statelor Unite în teatrul de luptă al unui război rasial. Nici aici nu dispunem de dovezi concrete. Ne bazăm pe o serie de deducţii.

— Intuiţiile noastre se referă de obicei la aspectele financiare, spuse Hood. În ce măsură dispunem de date concrete?

— E greu de spus. Presa face tam-tam în cazul Naţiunii Pure şi suntem de părere că ziariştii n-or să scape ocazia de a dezvolta subiectul.

— Era de aşteptat, fu de acord Hood.

— Pe de altă parte, lansarea jocurilor e iminentă, urmă McCaskey. Dacă avem de a face cu o acţiune concertată, cel care o coordonează n-o să lase scandalul să se stingă. Încă vreo două lovituri îndreptate împotriva negrilor, iar comunităţile lor nu numai c-or să se revolte, ci or explodeze pur şi simplu. Am stat

de vorbă cu omologii mei din cadrul Biroului. Au fost de aceeaşi părere: în cel mai rău caz, incidentele s-ar putea precipita într-un interval de câteva zile, poate chiar ore.

Hood nu se mai osteni să întrebe cum reuşise un om de afaceri străin să producă de unul singur atâtea „veşti proaste”, cum le-ar fi numit Rodgers, fără a fi descoperit. Cunoştea răspunsul. Dominique dispunea de bani, de autonomie şi de răbdarea necesară. Având doar bani şi răbdare suficientă, secta japoneză Aum Shinrikyo fusese capabilă să acţioneze de la cartierul său general din Manhattan, între 1987 şi 1995, achiziţionând tot felul de lucruri: echipamente informatice, un sistem cu laser pentru măsurarea cantităţilor de plutoniu, precum şi mai multe tone de oţel de calitate destinate fabricării pumnalelor. Toate acestea urmau să slujească la crearea condiţiilor pentru declanşarea unui război între Japonia şi Statele Unite. Deşi era îndoielnic că războiul ar fi izbucnit în cele din urmă, distrugerea nucleară a unui oraş american ar fi avut toate şansele să fie dusă la bun sfârşit, dacă investigatorii Comisiei Permanente de Securitate a Senatului, în colaborare cu FBI-ul şi cu CIA, n-ar fi reuşit să se infiltreze în rândul teroriştilor şi să-i aresteze în cele din urmă pe membrii sectei apocaliptice.

— Ce şanse avem de a împiedica izbucnirea tulburărilor, după părerea voastră?

— Mi se pare evident că, până când n-o să ştim scopul urmărit de individ sau măcar vreo câteva ţinte concrete, nu pot să dau un răspuns la întrebare.

— Dar eşti de părere – intuiţia îţi spune – că toate astea au fost puse la cale de un singur om.

— E posibil să fie aşa, încuviinţă McCaskey. Eu unul aşa cred.

— Hai să luăm ipoteza asta drept punct de plecare. Şi, că veni vorba, mai aveţi veşti de la Bob?

McCaskey ezită o clipă înainte de a răspunde.

— Mă rog, da, avem.

Lui Hood nu-i plăcu intonaţia colegului său.

— Ce-a mai pus la cale?

McCaskey îi explică, iar Hood îl ascultă, simţindu-se al naibii de vinovat că-l lăsase pe Herbert să plece de unul singur. Un om ţintuit într-un scaun rulant, urmărind o furgoneta plină cu neonazişti prin pădure. Era de-a dreptul absurd. Apoi se înfurie. Centrul de Comandă îi pierduse pe soldatul Bass Moore în Coreea şi pe locotenent-colonelul Charlie Squires în Rusia. Herbert ştia prea bine că, dacă avea să păţească ceva, Congresul avea să transforme Centrul într-o gaşcă de neputincioşi legaţi cu lanţuri de birourile lor. Herbert n-avea dreptul să pună în pericol întreaga organizaţie. Însă, în cele din urmă, Hood se simţi mândru de ceea ce încerca să facă Herbert. Era exact genul de acţiune care-i distingea pe americani de alte naţiuni. Herbert lupta împotriva nedreptăţii, fără să-i pese de consecinţe sau de primejdii.

Dar, indiferent dacă acţiunile lui erau sau nu îndreptăţite din punct de vedere moral, Herbert greşise. Era un agent al guvernului american, care vâna neonazişti pe teritoriul Germaniei. Dacă încălca oricât de puţin legea sau chiar şi numai dacă se afla de prezenţa sa acolo, neonaziştii aveau să sară ca arşi, strigând cât îi ţinea gura că erau persecutaţi şi cenzuraţi. Acest lucru avea să stârnească o furtună de proteste îndreptată împotriva Centrului de Comandă, a Washingtonului şi a lui Hausen.

Exista, desigur, pericolul ca neonaziştii să încerce să-l elimine pe Herbert. Poate că ocupanţii furgonetei nu ştiuseră cine era cu adevărat. Dar, chiar de-ar fi ştiut, nu toate grupările radicale erau dornice de publicitate. Unele dintre ele se mulţumeau să-şi ştie duşmanii morţi şi îngropaţi.

Dacă ar fi crezut câtuşi de puţin că Herbert avea să-i dea

ascultare, Hood i-ar fi ordonat să se întoarcă la hotel. Şi, dacă n-ar mai fi existat două impedimente majore, Hood l-ar fi rugat pe Hausen să-şi trimită oamenii în ajutorul lui: dacă ar fi avut încredere în oamenii lui Hausen, ceea ce nu mai era cazul şi dacă nu s-ar fi temut că, trimiţându-i acolo, aceştia n-ar fi reuşit decât să amplifice scandalul, zădărnicind totodată planurile lui Herbert.

— Viens îl supraveghează în clipa asta pe Bob? întrebă Hood.

— Din nefericire, nu, îi răspunse McCaskey. Steve n-are decât un singur satelit disponibil pentru supravegherea regiunii respective şi nu şi-a putut permite să-l blocheze. De fapt, l-a şi scos pe Larry de pe fir, ca să obţină nişte imagini cerute de Bob.

— Mulţumeşte-i din partea mea, rosti Hood absolut sincer, în vreme ce, în sinea sa, înjura de zor.

Situaţia nu mai putea fi schimbată. Lui Hood nu-i rămânea decât să aştepte urmarea, sperând din suflet că Herbert n-avea să fie descoperit şi că avea să scape nevătămat.

— Paul, aşteaptă o clipă, interveni McCaskey, intrând brusc în alertă. Tocmai recepţionez un apel prioritar.

Îl transfera pe Hood pe linia de aşteptare, lăsându-l să asculte ştirile de la CNN, în vreme ce el prelua convorbirea prioritară. Reporterul tocmai relata ceva despre moartea unei celebrităţi din Atlanta. Hood nu apucă decât să prindă din zbor câteva cuvinte, înainte ca McCaskey să revină la telefon.

— Paul, Mike e şi el pe recepţie. Se pare că ne confruntăm cu o situaţie deosebită.

— Ce s-a întâmplat? vru să afle Hood.

— Tocmai am vorbit cu Don Worby, omul meu de legătură de la FBI, spuse McCaskey. Biroul a fost înştiinţat în legătură cu uciderea a cinci negri de către agresori albi, în cinci mari oraşe: New York, Los Angeles, New Orleans, Baltimore şi Atlanta. În fiecare caz, doi până la patru tineri albi au tăbărât asupra unui cântăreţ de rap de culoare. În Atlanta, a fost ucisă Sweet T,

solista de rap numărul unu, atacată în vreme ce-şi părăsea apartamentul.

— Probabil că despre asta vorbea crainicul de la CNN, deduse Hood.

— Când? se miră McCaskey.

— Chiar adineauri.

— Ticăloşii! izbucni McCaskey. Poate c-ar trebui să-i rugăm să ne împrumute şi nouă oamenii lor aflaţi în teren.

Rodgers interveni pe un ton sumbru:

— Vă daţi seama ce s-a întâmplat? Atacurile astea sunt o versiune modernă a Nopţii de Cristal.

Lui Hood nu-i trecuse prin minte să facă această asociere, dar Rodgers avea dreptate. Atacurile erau similare celor din Noaptea de Cristal, când Gestapo-ul coordonase declanşarea unui număr imens de acte de vandalism îndreptate împotriva caselor şi templelor evreilor, a cimitirelor, şcolilor şi prăvăliilor acestora din întreaga Germanie. Treizeci de mii de evrei fuseseră arestaţi în acea noapte, care marcase începutul deportărilor în lagărele de concentrare de la Dachau, Sachsenhausen şi Buchenwald.

Da, atacurile au fost similare, îşi zise Hood. Totuşi, ceva diferă.

— Nu, tresari Hood, brusc alarmat. N-a fost o Noapte de Cristal. A fost doar preludiul ei…

— Ce te face să crezi una ca asta? se miră Rodgers.

— Neonaziştii au omorât mai mulţi rapperi, explica Hood. Asta o să-i înfurie pe fanii înrăiţi ai acestora. Or să se întoarcă împotriva albilor, dintre care mulţi nu agreează deloc genul ăsta de muzică. În cele din urmă, or să aibă loc incidente rasiale, or să se declanşeze revolte de stradă, oraşele americane or să ia foc. În *acest moment,* neonaziştii or să-şi facă din nou apariţia, la scenă deschisă, exact când America albă se va fi săturat de blândeţea cu care îi tratează guvernul pe cei revoltaţi. Arestările făcute n-or să li se pară suficiente. Presa o să vuiască de

declaraţiile radicalilor negri care-or să ceară răzbunare. În acest moment o să-nceapă adevărata Noapte de Cristal, cu atacuri armate bine organizate.

— Dar ce-ar avea de câştigat neonaziştii dintr-o asemenea escaladare? întrebă Rodgers. Nu pot încălca legea, pretinzând apoi să fie lăsaţi să candideze pentru posturi de răspundere.

— Ba da, cei moderaţi or să poată cere aşa ceva, îl contrazise Hood. Mă refer la cei care-or să se delimiteze de acţiunile celor ce încalcă legea, fără a renunţa însă la intoleranţa care i-a animat.

Planul era logic şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât Hood îl găsea mai strălucit prin simplitate. Îi veni în minte fiica sa, Harleigh, care adora muzica rap. Hood n-avea nimic împotriva libertăţii de expresie în muzică, dar insista să asculte el primul discurile care purtau etichete cu avertismente la adresa părinţilor, privind violenţa de limbaj. Nu fiindcă ar fi ţinut să cenzureze respectivele discuri, ci pentru a putea discuta cu fiica sa despre ele. Versurile unora dintre ele erau de-a dreptul brutale şi, în sinea sa, se vedea silit să recunoască faptul că nu s-ar fi supărat deloc daca unii dintre cântăreţii de rap şi-ar fi găsit o altă vocaţie. Iar el se număra printre cei cu idei liberale. Stând de vorbă cu alţi părinţi ai colegilor fiicei sale, constatase că mulţi dintre ei erau cu mult mai hotărâţi în această privinţă. Dacă negrii se apucau să răzbune moartea cântăreţilor de rap, avea motive serioase să presupună că simpatia marii majorităţi a clasei de mijloc albe avea să se îndrepte către albii ucigaşi, care aveau să susţină că acţionaseră mânaţi de dorinţa de a preveni loviturile negrilor. Riposta violentă a negrilor avea să confere legitimitate spuselor lor. De-aici puteau să rezulte tulburări grave. Poliţia nu avea cum să acţioneze în forţă, pentru a nu leza drepturile minorităţii negre, iar prin comparaţie neonaziştii aveau să fie priviţi ca nişte arhangheli. Implicit, acest lucru avea să-i

transforme în potenţialii câştigători ai următoarelor alegeri.

Deşi au trecut cincizeci şi cinci de ani de la moartea lui Hitler, monştrii sunt aici şi acum; mai mult chiar, au şanse reale de a deveni o forţă politică redutabilă, chiar în Statele Unite, îşi zise Hood îngrozit.

— În loc de geamuri sparte, vise de armonie sfărâmate, rosti el. E un adevărat coşmar.

— Paul, încă putem pune capăt acestui coşmar, interveni Rodgers. Dacă dăm publicităţii intenţiile lui Dominique, opinia publică o să constate că era pe cale de-a se lăsa manipulată.

— Dacă-mi spui cum aş putea pune mâna pe el, o să fiu mai mult decât încântat s-o fac, oftă Hood.

— Ar mai fi o cale, spuse Rodgers. Adineauri am stat de vorbă cu colonelul Ballon, din Grupul de Intervenţie al Jandarmeriei Naţionale franceze. Se află la Toulouse, urmărind aceeaşi pradă ca şi noi, deşi motivele lui sunt altele.

— Care anume? vru să afle Hood, în vreme ce Hausen tocmai intra în birou.

Germanul părea foarte necăjit.

— Ballon crede că Dominique conduce un grup terorist francez, cunoscut sub numele de Noii Iacobini, spuse Rodgers. Felul în care exercita presiuni asupra imigranţilor se potriveşte cu deducţiile noastre în privinţa lui Dominique.

— Şi ce are de gând să facă acest colonel cu Dominique? întrebă Hood.

Observa că privirea lui Hausen se dezlipise de Nancy, aţintindu-se asupră-i atunci când pronunţase numele inamicului comun.

— N-am discutat despre asta, răspunse Rodgers. Presupun că misiunea lui oficială este să-l aresteze, împreună cu toţi acoliţii, însă, având în vedere banii şi influenţa de care dispune Dominique, am impresia că Ballon se teme că ar putea scăpa.

— Nu e neapărat nevoie să se întâmple una ca asta, spuse Hood.

Îl privi pe Hausen, gândindu-se la uciderea celor două tinere.

— Care-ar fi varianta neoficială a intenţiilor lui Ballon?

— Din discuţia noastră, am dedus că Ballon e genul de individ care ar fi încântat să-l vadă pe omul nostru rostogolindu-se din înaltul unei scări de beton, rosti Rodgers, cu o uşoară ironie în glas. Desigur, ar fi un accident.

— Presupun, Mike, că ai deja o idee în privinţa modului în care am putea colabora? întrebă Hood.

— Ar fi o singură cale, răspunse Rodgers. Colonelul are nevoie de informaţii detaliate, dar sistemul de supraveghere prin satelit nu i le poate furniza.

— Nu-i nevoie să-mi spui mai multe, îl întrerupse Hood, aruncând o privire spre rucsacul cu aspect inocent al lui Matt Stoll. Cum aş putea să-l contactez pe colonelul Ballon?

În timp ce-şi nota numărul de telefon, Hood îl privi atent pe Hausen. Mai devreme, observase că germanul devenise agitat. De data asta însă, pe chipul lui se mai putea citi şi altceva. Chinul sufletesc al celor două decenii şi jumătate se ştersese, lăsând în urmă doar ura, pe care Hausen nici măcar nu încerca s-o ascundă. Hood îi spuse lui Rodgers că avea să-l ţină la curent cu ceea ce avea să se mai întâmple şi-i reaminti lui McCaskey să nu uite să-l anunţe dacă afla ceva despre Herbert. Apoi închise telefonul şi îşi ridică ochii spre Hausen.

— Ei, cum v-aţi descurcat? îl întrebă el.

— Slăbuţ, răspunse Hausen. Ambasadorul francez mi-a spus că „voi fi anunţat” dacă cererea noastră de acces o să fie rezolvată favorabil. Ceea ce, în jargon diplomatic, înseamnă că m-a trimis la plimbare. Ce e cu toată tevatura asta în jurul lui Dominique? întrebă el la rându-i, privindu-l pe Hood cu nişte ochi sfredelitori.

— Un ofiţer al Jandarmeriei Naţionale se află la Toulouse şi arde de nerăbdare să ne ofere pe tavă capul lui.

Privi spre Nancy.

— Îmi pare rău, dar ăsta-i adevărul.

— Înţeleg, spuse ea, strâmbându-se. Însă cred c-ar fi bine să plec.

Se întoarse, gata să pornească spre ieşire. Hood se grăbi s-o ajungă din urmă şi o luă de mână.

— Nancy, nu te mai întoarce acolo.

— De ce nu? rosti ea. Crezi că am nevoie de protecţia cuiva pentru a supravieţui scormonirii în rahat?

Discret, Hausen se apropie de Stoll şi de Lang, cerând amănunte în privinţa jocului video.

Hood o conduse pe Nancy câţiva paşi mai încolo, spre capătul opus al încăperii.

— Da, cred că de data asta o să ai nevoie de protecţie, spuse el. Dacă acţiunea lui Ballon reuşeşte, toţi angajaţii de la *Demain* or să fie supuşi unei anchete care o să meargă până-n pânzele albe.

— Dar ancheta o să se limiteze la cazul de faţă.

— E-adevărat, recunoscu Hood. N-or să fie urmăriri injustiţie referitoare la alte acuzaţii. Dar nu scapă din vedere existenţa listelor negre care-or să fie întocmite. Ce companie ar fi dispusă să angajeze o persoană ce s-a făcut vinovată de spionaj industrial?

— O companie asemănătoare cu *Demain,* răspunse ea simplu.

Hood făcu un pas către ea. Continuau să se ţină de mână, iar atingerea lui se îmblânzi. Acum ţinea de mână o femeie, nu o prizonieră.

— Nu sunt prea multe companii ca *Demain*, spuse el, adăugind: Din fericire. Ceea ce fac ei e o nelegiuire. N-are nici un rost să te-ntorci acolo.

— Fiecare corporaţie de asemenea anvergură îşi are demonii ei.

— Nu sunt demoni, urmă Hood. Dacă această cutie a Pandorei o să fie deschisă, or să moară sute, poate chiar mii de oameni nevinovaţi. Lumea întreagă o să se schimbe şi n-o să fie o schimbare în bine...

Deşi în ochii ei se puteau citi în acelaşi timp sfidarea şi tristeţea, atingerea mâinii ei era tandră. Hood ar fi vrut s-o poată îmbrăţişa, s-o apere, s-o iubească. Şi, tot atunci, în minte îi veni o întrebare: *Cine îmi conferă dreptul de a-i ţine o lecţie despre moralitate?*

— Aşadar, nu vrei să mă laşi să mă întorc acolo, spuse ea. Şi-ai vrea să te ajut să-l aduci pe Dominique în faţa justiţiei.

Ţinând-o de mână şi privind adânc în ochii ei, el răspunse scurt:

— Aşa e.

Tandreţea din cuvintele lui o înfioră, o dată cu tonul pe care le rostise. Îi strânse mâna, iar el îi răspunse în acelaşi fel.

— Chiar dacă reuşiţi să puneţi mâna pe el, Dominique o să aibă parte de judecata rezervată celor bogaţi, îl avertiză Nancy. E genul de judecată pe care cei din guvernul francez adoră s-o împartă, căci, în felul ăsta, funcţionarii puterii se aleg cu reşedinţe de vacanţă.

— Dominique n-o să poată să scape de toate acuzaţiile, promise Hood.

— Şi ce-o să se întâmple cu mine? întrebă ea. Care e soarta rezervată tunătorilor?

— Când toate acestea or să se termine, o să te ajut, răspunse Hood. O să am grijă să-ţi găseşti o slujbă.

— Ia te uită, cum aş putea să-ţi mulţumesc? făcu ea pe un ton ironic. Doamne, Paul, chiar nu-ţi dai seama că nu asta aşteptam de la tine?

Îşi întoarse privirea, cu capul plecat, muşcându-şi buzele. Hood nu-i lăsă mâna dintr-a lui. Nu mai era nimic de spus, nimic care să nu-i dea lui Nancy speranţe deşarte.

O clipă mai târziu, ea îşi ridică privirea.

— Bineînţeles că am să te ajut, îi spuse ea. O să fac tot ce-mi ceri.

— Îţi mulţumesc, rosti Hood.

— N-ai pentru ce. Oare nu asta-i menirea fostelor logodnice? Hood o mângâie pe obraz, apoi îşi îndrepta atenţia asupra hârtiei pe care-şi notase numărul colonelului Ballon. În timp ce forma numărul, evită privirea lui Nancy. Nostalgia şi dorinţa din ochii săi ar fi răspuns din plin întrebării ei. Iar răspunsul nu le-ar fi fost folositor nici unuia dintre ei.

43

Joi, ora 18:44,
Wunstorf, Germania

Zgomotul auzit de Bob Herbert nu fu cel al împuşcăturii pe care o aşteptase. Ştiu asta din prima clipă, căci altfel glonţul care i-ar fi străpuns ţeasta i-ar fi întrerupt activitatea creierului, iar el n-ar mai fi apucat să audă bubuitura.

De asemenea, realiză că zgomotul venise de undeva de sus.

O ramură groasă se prăvăli greoaie printre crengile stejarului. Poliţistul sări în lături, ferindu-se, dar nu reuşi s-o evite pe tânăra femeie care căzu din copac o clipă mai târziu. Fata se prăbuşi asupra lui, iar cei doi se rostogoliră pe pământ. Ea aterizase deasupra, aşa încât se ridică prima. El reuşise să nu scape din mână pistolul, aşa încât, ridicându-se, fata îşi aşeză talpa pe încheietura mâinii lui, zburându-i arma cât colo.

— Poftim! strigă ea către Herbert, întinzându-i revolverul.

El îşi aţinti pistolul spre ţeasta poliţistului. Văzând însă că acesta nu se clintea, Herbert îşi ridică privirea spre fată. Aceasta se oprise în stânga sa, tremurând neliniştita, marcată în mod evident de şocul căzăturii.

— Jody Thompson? întrebă Herbert.

Ea dădu din cap de două ori. Răsufla greu, iar inima era gata să-i spargă pieptul.

— Mă cheamă Herbert, Bob Herbert. Lucrez pentru guvernul Statelor Unite. Vreau să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut pentru mine.

— N-ar fi prima oară când cad în faţa unui bărbat, reuşi ea să

îngaime printre gâfâituri.

El zâmbi. Fata acţionase sub impulsul fricii, dar şi al unui curaj deosebit.

— Presupun că această cădere din copac n-a fost tocmai întâmplătoare.

— Nu, răspunse ea. M-am rătăcit în pădure şi m-am ascuns în copac, unde am adormit. M-a trezit glasul dumneavoastră şi, când am văzut ce avea de gând să facă individul…

— Mă bucur că n-ai adormit prea adânc, spuse Herbert. Acum însă, cred c-ar fi mai bine să ne convingem că amicul nostru a…

— *Atenţie*! strigă Jody.

Deşi nu-i întorsese spatele ofiţerului de poliţie, Herbert greşise ridicându-şi privirea spre fată. Neamţul reuşise să se ridice şi, înainte ca Herbert să apuce să deschidă focul, plonjă asupra lui, cu gândul să-i smulgă pistolul. Scaunul rulant se răsturnă, iar cei doi bărbaţi se rostogoliră, luptându-se ca să pună mâna pe armă.

Herbert o scăpase din mâna în cădere, dar hotărî că nu avea nici un rost s-o caute. Întins pe spate, cu poliţistul deasupra lui, întinse mâna spre braţul scaunului şi, de sub el, scoase din teacă pumnalul Urban Skinner. Jody se repezise şi ea şi-l apucase de manta pe poliţist. Herbert beneficie astfel de răgazul necesar pentru a-şi încleşta degetele în jurul minerului sculptat al micului pumnal. Lama, lungă de cinci centimetri, se ivea dintre degetele pumnului său drept.

Poliţistul bâjbâia acum între scaunul rulant şi Herbert, căutând cu disperare pistolul. În vreme ce Jody încerca să-l reţină, ţipând, mâna stânga a lui Herbert se repezi înainte. Apucă o şuviţă din părul neamţului, încercând astfel să-l imobilizeze. Apoi, cu mâna dreaptă, lovi cu putere cu cuţitul, înfigându-l în carnea moale de sub bărbia neamţului. Smuci lama în direcţia inimii, secţionând concomitent venele jugulare interna şi externa. Muşchiul trapez, aflat la baza gâtului, opri înaintarea cuţitului.

Neamţul încetă să caute revolverul, dar nu se prăbuşi imediat. Încercă să smulgă lama din gât, dar combinaţia dintre apăsarea lui Herbert asupra cuţitului şi fermitatea cu care, ţinându-l de păr, acesta îl împiedica să-şi retragă capul îi zădărniciră poliţistului această tentativă. Herbert încerca să-l împiedice să-şi deschidă gura, ca să nu strige după ajutor. De asemenea, nu voia ca Jody, care se afla şi acum în spatele neamţului, să vadă rana sau trăsăturile schimonosite în agonie ale acestuia.

În numai câteva secunde, poliţistul nu mai reuşi să găsească resurse pentru a trage aer în piept. Încerca sa se rostogolească într-o parte, în vreme ce sângele care-i umplea gura începu să-i curgă printre dinţii încleştaţi. Dar Herbert nu-şi slăbi nici o clipă strânsoarea ucigaşă.

Neamţul se holba la Herbert, schimonosit de durere, privind uimit cum pământul de sub ei se înroşea de sânge. Se zbătu copilăreşte, încercând să-l lovească pe Herbert, apoi scuipă sânge şi căzu, inert, peste pieptul lui.

De data asta, Herbert era convins, nu avea să se mai ridice. Când zvârcolirile neamţului încetară, Herbert îi ceru fetei să se dea la o parte şi să se întoarcă cu spatele.

— Sunteţi sigur ca nu vreţi să vă ajut? întrebă ea.

— Sunt foarte sigur, răspunse el.

Fata se ridica încet şi, de îndată ce ea ajunse la câţiva metri depărtare, Herbert împinse deoparte cadavrul neamţului. Se rostogoli într-o rina, desprinzându-se din scaunul rulant răsturnat. Apoi şterse de sânge lama micului pumnal folosindu-se de haina poliţistului şi strecurându-l înapoi în teacă.

— Eşti teafără, Jody?

Fata încuviinţă din cap.

— E mort?

— Da, răspunse Herbert. Îmi pare rău.

Ea dădu din nou din cap, cu o mişcare repezită. Herbert

aşteptă o clipă, lăsând-o să-şi revină, apoi rosti:

— Dacă mă ajuţi să urc înapoi în scaun, putem pleca de-aici.

Jody îl ascultă şi, în vreme ce se străduia să-l ridice, spuse:

— Domnule Herbert…

— Bob, o corectă acesta.

— Bob, repeta Jody, după o uşoară ezitare. Ce ştii despre cei care au încercat să mă ucidă?

Herbert se gândi o clipă, revăzând în minte imaginea regiunii, fotografiată prin satelit.

— Cred că şi-au instalat tabăra pe malul unui lac, la nord de punctul în care ne aflăm.

— Cât de departe spre nord?

— La vreo câţiva kilometri, răspunse Herbert, apoi îşi desprinse telefonul de la centură. Îi anunţ pe superiorii mei că te-am găsit, ne întoarcem la Hamburg, iar de-acolo îţi rezervăm un bilet de avion către casă.

— Încă nu vreau să plec, spuse ea.

— De ce? se miră el. Eşti obosita sau… te-ai lovit cumva? Ţi-e foame? Dacă asta e problema, mi-e teamă că n-am nimic de mâncare la mine.

— Nu, nu e asta, clătină Jody din cap. Câtă vreme am stat ascunsă în copac, m-am gândit cât de mult îi urăsc.

— Şi eu îi urăsc, încuviinţă Herbert. Alţii ca ei mi-au ucis soţia şi m-au făcut să nu mai pot umbla, din motive pe care azi nu le mai ştie nimeni.

— Mi-a trecut prin minte că, poate, am reuşit să scap cu viaţă dintr-un motiv anume, continuă ea.

— Exact, o aprobă Herbert. Ai rămas în viaţa ca să te poţi întoarce teafără acasă, la ai tăi.

— Dacă-i aşa, atunci o s-ajung în cele din urmă şi acasă. Dar asta o să se întâmple ceva mai târziu, fiindcă acum aş vrea să fac ceva în legătura cu ce se petrece aici.

— E-n regula, spuse Herbert, mai în glumă, mai în serios. Daca vrei cu adevărat să fii de folos, cum o să ajungi înapoi în State, vinde drepturile de ecranizare a poveştii tale. Vorbesc serios. Fă în aşa fel încât oamenii să afle ce se întâmplă în lume acum. Cu o singură condiţie: ai grijă ca rolul meu să fie jucat de Tom Selleck, da? Şi nu lăsa să-ţi scape controlul asupra veridicităţii scenariului. Altfel, or să preschimbe o poveste frumoasă şi adevărată într-un rahat.

— Am studiat regia de film şi un lucru ştiu sigur: deocamdată ne lipseşte finalul, replică Jody.

Herbert se strâmbă:

— Aiureli.

Apoi îşi desfăcu braţele într-un gest larg:

— „O tânără din Long Island ajută un agent guvernamental să ucidă un poliţist german neonazist”. Eu zic că-i un final pe cinste.

— Nu e, îl contrazise fata. Cel mai bun final ar fi următorul: „O tânără americancă îşi umple de mândrie bunicul, luptând împotriva vechilor săi duşmani”. Mai puţin senzaţional, dar mai plin de substanţă.

— Eşti sărită de pe fix, spuse Herbert, în timp ce forma un număr. Sau, după cum spuneam pe vremea când eram la Beirut: „Ai curaj, da’ minte ioc!”

— Uneori, trebuie să faci ce-ţi dictează conştiinţa.

Jody se apropie de cadavrul poliţistului. Îi luă arma şi o curăţă de noroi, ştergând-o de blugii cu care era îmbrăcată.

— Lasă jos chestia aia, o sfătui Herbert. Nu ne-ar fi deloc de folos dacă, din întâmplare, ai apăsa pe trăgaci şi i-ai aduce pe ortacii individului ăstuia pe capul nostru.

Jody studie revolverul.

— În filmul nostru se folosea un P38 exact ca ăsta, spuse ea. Armurierul echipei mi-a arătat cum se foloseşte.

— Bravo lui. Te-a lăsat sa şi tragi?

Ea încuviinţă, mândră de sine.

— Am lovit un butuc de la zece metri distanţă.

— Nu-i rău, aprecie Herbert. Numai că, vezi tu, trebuie să afli două lucruri. În primul rând, ăsta-i un Pe, nu un PI, cum era pistolul Walther P38 cu care ai tras tu. Amândouă armele sunt de calibrul 9, aşa că nu e de mirare că le-ai confundat. În al doilea rând, butucii nu sunt buni ţintaşi. Oamenii, în schimb, se descurcă mult mai bine.

Herbert sfârşi de format numărul şi aştepta. Jody îşi muşcă buzele, apoi se repezi înainte şi atinse butonul de deconectare a telefonului mobil.

— Hei! izbucni el. Ia mâna de-acolo!

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, domnule Herbert... adică Bob. Acum însă trebuie să plec.

— Ba n-o să pleci nicăieri. Acolo, în tabără, se află probabil câteva sute de psihopaţi îndoctrinaţi, iar tu habar n-ai de ce sunt în stare.

— Ba da, cred că ştiu.

— Nu, nu ştii! strigă Herbert. Femeia care te-a răpit se numeşte Karin Doring. Ştii de ce nu te-a ucis? Doar fiindcă eşti femeie, la fel ca ea.

— Ştiam asta, replică Jody. Mi-a spus-o chiar ea.

— Îţi garantez că n-o să facă aceeaşi greşeală şi a doua oară, spuse Herbert. Iar viermii care o însoţesc n-or s-o facă nici măcar pentru întâia oară. La naiba, n-o să reuşeşti să treci nici măcar de santinele.

— Găsesc eu o cale să trec. Mă pricep să mă furişez.

— Chiar dacă ar fi aşa, chiar de-am presupune că santinelele sunt nişte papă-lapte, ori proşti de-a binelea, ori şi una şi alta, ce-o să faci dacă reuşeşti să pătrunzi în tabără? O ucizi pe Karin?

— Nu, răspunse Jody. Nu vreau să mă cobor la nivelul ei de gândire. Vreau doar să mă vadă. Să vadă că sunt vie şi că nu mi-

e teamă de ea. M-a închis în rulotă, după ce-mi răpise tot ce aveam. Speranţa, mândria, tot. Trebuie să-i plătesc cu aceeaşi monedă.

— Dar ai făcut-o deja.

— Cum? întrebă Jody. Rămânând în viaţă? Ceea ce vezi acum nu e mândrie, e ruşine. Ruşine de propria mea frică. Ruşine că mi-ar putea fi teamă s-o înfrunt. Trebuie s-o fac. Trebuie s-o muşc de ureche pe cea care m-a torturat.

— Poftim? făcu Herbert, nemaiînţelegând nimic.

— Bunicul meu a făcut asta, odinioară. Dacă n-o s-o fac, n-o să mai fiu în stare niciodată să intru într-o cameră întunecată ori să mă plimb pe o stradă cufundată în beznă, fără ca teama să mă copleşească. Bunicul mi-a spus că Hitler a stăpânit datorita fricii pe care le-o inspira oamenilor. Vreau ca ticăloşii ăştia să ştie că nu mi-e frică de ei. Iar ei nu pot afla asta decât dacă mă duc în tabăra lor.

Herbert făcu vânt scaunului, apropiindu-se de ea.

— În felul tău, ai dreptate, dar a merge acolo nu e cea mai bună cale ca să-ţi împlineşti dorinţa. O să ai parte de cel mult zece secunde de glorie, înainte să te doboare.

— Nu şi dacă mă ajuţi, replică Jody, aplecându-se spre el. Nu vreau decât să-mi vadă chipul. Atât. Dacă n-o să fug acum, n-o să-mi mai fie teamă niciodată de nimic. Dacă fug, înseamnă că vrăjitoarea aceea şi-a atins scopul: a ucis o parte din mine.

În această privinţă, Herbert n-o putea contrazice. Dac-ar fi fost în locul lui Jody, ar fi dorit el însuşi să facă acelaşi lucru, poate chiar mai mult. Dar asta nu însemna că era dispus s-o urmeze în această acţiune nesăbuită.

— Şi cum crezi c-aş mai putea *eu* să trăiesc dacă ai păţi ceva, ştiind că aş fi putut să te salvez? Şi-apoi, gândeşte-te... Ai rămas calmă. Ai reuşit să scapi. Mi-ai salvat viaţa. Nu cred că mai e nevoie să dovedeşti cuiva ceva.

— Nu, rosti Jody. Demonul care mă bântuie e acolo, liber. O să merg acolo şi nu mă poţi împiedica să plec. Pot oricând să te întrec la fugă.

— Nu te lăsa înşelată de prezenţa scaunului rulant, Jody Joyner-Kersee, o avertiză Herbert. Atunci când vreau, sunt în stare să zbor.

Dădu la o parte degetul fetei de pe butonul de anulare şi se apucă din nou să formeze numărul.

— Nu uita, nu-mi pot permite să te las să mori. O să avem nevoie de mărturia ta la proces. Azi dimineaţă am stat de vorbă cu un înalt funcţionar din guvernul Germaniei, ministrul-adjunct de externe Richard Hausen. E foarte hotărât să-i distrugă pe cei de teapa celor ce te-au răpit. Ai putea să te răzbuni, ajutându-l.

— E hotărât să-i distrugă şi, cu siguranţa şi ei vor să-l distrugă, la rândul lor, interveni Jody. Sute, împotriva unuia singur. Cine crezi că va învinge?

— Depinde cine e cel care lupta singur.

— Exact, replică ea.

Herbert o privi lung.

— Aici m-ai prins, recunoscu el. Dar tot n-o să te las să pleci.

Jody se strâmbă, de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns. Apoi se ridică şi porni, îndepărtându-se în vreme ce rostea pe un ton ridicat:

— Rahat! *Rahat!*

— Jody, nu striga, încercă Herbert s-o reducă la tăcere. Jody… vino înapoi.

Ea clătină din cap şi-şi văzu de drum. Herbert înjură, îşi luă elan şi porni după ea. În vreme ce-şi propulsa scaunul rulant pe panta uşor ascendentă a unui desiş, auzi pârâitul unor crengi, undeva în urmă. Se opri, ascultă cu atenţie, apoi înjură din nou în gând.

Venea cineva. Fie că fuseseră auziţi, fie erau tovarăşii

poliţistului, porniţi în căutarea lui. Dar asta n-avea prea mare importanţă. Îl despărţeau de Jody numai douăzeci de metri, însă fata continua să se îndepărteze, cu paşi hotărâţi. Nu-şi putea permite s-o strige, dacă nu voia să-şi trădeze prezenţa. Nu-i rămăsese decât o singură soluţie.

Sub frunzişul des, întunericul era deplin. Cu mişcări lente, în linişte, Herbert se retrase la adăpostul trunchiului unui copac şi ascultă din nou.

Erau doi. Zgomotul de paşi încetă brusc, acolo unde Herbert estima că trebuia să se fi aflat cadavrul poliţistului. Apărea aici o întrebare. Ce aveau să facă cei doi? Aveau să continue să înainteze, sau aveau să se retragă?

O clipă mai târziu, zgomotul de paşi se făcu din nou auzit. Herbert scoase bastonul de sub braţul scaunului rulant şi aşteptă. Auzi paşii lui Jody îndepărtându-se spre dreapta. Faptul că nu putea s-o strige pentru a-i spune să se oprească îl înfuria la culme.

Îşi calma respiraţia, relaxându-şi abdomenul. „Buddha Burtosul”, aşa fusese poreclit în centrul de reabilitare. Atunci învăţase că bărbăţia unui om nu se măsura după felul în care mergea, ci din modul în care acţiona.

Doi bărbaţi trecură prin dreptul său. Avu impresia că îi recunoaşte pe urmăritorii din furgonetă. Herbert aşteptă până când cei doi fură cu spatele la copacul după care se ascunsese, apoi îşi făcu vânt şi se opri în spatele unuia dintre ei. Smuci bastonul într-o parte, apoi îl izbi cu forţă pe individ în şold. Bărbatul se împletici şi căzu. Când tovarăşul său se întoarse, pregătindu-se să tragă, Herbert îşi repezi bastonul înainte, atingându-i genunchiul stâng. Individul se prăvăli cu faţa înainte către Herbert, care-l izbi cât putu de tare în ţeastă. Când cel pe care-l lovise mai întâi gemu, încercând să se ridice în picioare, americanul îi aplică o lovitură precisă cu bastonul la baza gâtului.

Neamţul se prăbuşi moale, pierzându-şi cunoştinţa. Privind în jos la cei doi care zăceau inconştienţi, Herbert rânji.

Ar trebui să-i ucid, îşi zise el, iar mâna i se încleşta pe mânerul micului pumnal. Însă, dacă i-ar fi omorât, ar fi dovedit că nu era cu nimic mai bun decât ei. Astfel încât, cu un dram de regret, îşi strecură bâta la locul ei, sub braţul scaunului. Culese arma semiautomată a celui de-al doilea – un Skorpion de producţie cehă – şi şi-o aşeză în poală, după care îşi reluă înaintarea în direcţia în care dispăruse Jody.

Deşi gonea cât putea de repede prin întunericul negru-albăstriu al pădurii, era conştient că fata ajunsese deja prea departe ca s-o mai poată ajunge din urmă. Îi trecu prin minte să-l sune pe Hausen pentru a cere ajutoare. Dar în cine mai putea să se încreadă Hausen? După spusele lui Paul, politicianul habar nu avusese că asistentul său nutrea convingeri neonaziste. Herbert nu-şi putea permite să cheme poliţia. Ucisese un om şi ar fi fost, probabil, arestat pe loc, înainte de a putea face ceva pentru Jody. Şi, chiar de s-ar fi situat de partea legii, care detaşament de poliţie s-ar fi încumetat să pătrundă într-o tabără izolată a extremiştilor tocmai acum, când Zilele Haosului îşi atingeau apogeul? Cu atât mai mult cu cât extremiştii cu pricina exterminaseră cu sânge rece o echipă de filmare.

Aşa cum fusese antrenat să procedeze încă din primele zile ale muncii sale în domeniul contrainformaţiilor, Herbert îşi repetă în minte, pe rând, tot ce ştia concret despre situaţia dată. În primul rând, ştia limpede că nu putea să se bazeze decât pe el însuşi. În al doilea rând, dacă Jody reuşea să ajungă în tabără înainte s-o poată opri, avea să fie, mai mult ca sigur, ucisă. Şi, în sfârşit, era aproape sigur că fata avea să ajungă în tabără înaintea lui.

Scrâşnind din dinţi, măcinat de durerea rănilor şi a vânătăilor, puse mâna pe roţi şi-şi făcu vânt înainte cât putu de repede, pe

urmele ei.

44

Joi, ora 18:53,
Toulouse, Franţa

În vreme ce privea monitorul de supraveghere, colonelul Ballon se gândea la antipatia pe care, ca marea majoritate a francezilor, o nutrea faţă de americani. Ballon avea două surori mai tinere care locuiau în Quebec; amândouă îi împuiaseră capul cu poveştile lor despre grosolănia şi îngâmfarea americanilor care, după părerea lor, erau *periculos* de aproape. Propriile sale întâlniri cu turiştii americani la Paris, în secţia căreia îi aparţinea, îi revelaseră adevărata natură a problemei. Americanii îşi doreau cu ardoare să fie asemenea francezilor. Beau, fumau şi se îmbrăcau la fel ca ei. Afişau nepăsarea boemă caracteristică francezilor. Însă refuzau categoric să le vorbească limba. Chiar şi atunci când se aflau pe teritoriul Franţei, se aşteptau ca toată lumea să vorbească englezeşte.

Mai erau şi chestiunile legate de armată. Din cauza dezastruoasei campanii ruseşti a lui Napoleon şi având în vedere înfrângerea suferită de francezi în cel de-al doilea război mondial, americanii erau convinşi că membrii forţelor armate franceze erau net inferiori soldaţilor americani şi nu meritau decât oasele rămase de la ospăţul celor mari, atunci când aceştia catadicseau să le arunce.

Dar Bonaparte şi Linia Maginot au fost doar nişte aberaţii într-o istorie militară altminteri demnă de toată lauda, îşi spuse el. În fond, daca armata franceza n-ar fi sărit în ajutorul lui George Washington, Statele Unite nici măcar n-ar fi existat. Nu că

americanii ar fi fost vreodată dispuşi s-o recunoască. Aşa cum n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că fraţii Lumiere, nu Edison, inventaseră cinematograful. Aşa cum nu voiau să admită că fraţii Montgolfier, nu fraţii Wright, fuseseră cei care dăduseră aripi omenirii pentru întâia oară. În ceea ce-l privea, aprecia un singur lucru la americani: faptul că-i ofereau un alt obiect al urii, pe lângă nemţi.

Telefonul bâzâi şi Ballon îl privi o vreme, fără să se grăbească să-l ridice. Nu putea fi decât el. Paul Hood. Ballon nu ardea de nerăbdare să stea de vorbă cu acest domn Hood, dar n-avea ce face, dacă nu voia ca Dominique să-i scape iar printre degete. Luând repede această hotărâre – aşa cum lua toate hotărârile – smuci receptorul din furcă.

— *Oui?*

— Sunteţi colonelul Ballon?

— *Oui.*

Interlocutorul rosti, fără nici cea mai mică şovăire:

— *Je suis Paul Hood. Vous avez besoin d'assistance?*[1]

Ballon fu luat pe nepregătite de felul în care i se adresase celălalt.

— *Oui, răspunse el. Eh... Vous parlez la langue?*[2]

— *Je parle un peu*[3]*,* răspunse Hood.

Vorbea puţin franceza.

— În cazul ăsta, prefer să vorbim în engleză, replică Ballon. Nu vreau să fiu nevoit să vă ascult masacrându-mi limba. În această privinţă, sunt îndeajuns de sensibil.

— Înţeleg, spuse Hood. Ce-i drept, şase ani de ore de franceză, în liceu şi pe parcursul colegiului, n-au reuşit să mă transforme într-un lingvist.

— Şcoala ne învaţă rareori ceva folositor, comentă Ballon.

[1] Sunt Paul Hood. Aveţi nevoie de ajutor? (n.tr.)

[2] Da. Ăă... vorbiţi limba? (n.tr.).

[3] Doar puţin (n. tr.).

Viaţa ne trasează destinele. Dar viaţa nu înseamnă doar vorbe, domnule Hood, iar pentru mine a sta închis într-o încăpere nu înseamnă nicidecum viaţă. Mi s-a spus că dispuneţi de un aparat care mi-ar putea fi de ajutor în prinderea lui Dominique.

— Aşa este, confirmă Hood.

— Unde vă aflaţi acum?

— La Hamburg, răspunse Hood.

— Prea bine. Puteţi veni încoace cu unul dintre avioanele care l-au îmbogăţit pe tatăl lui Dominique. Dacă vă grăbiţi, aţi putea ajunge aici în aproximativ două ore.

— Vom fi acolo, promise Hood.

— „Vom fi” ? se miră Ballon, simţind cum entuziasmul său se făcea bucăţi. Cine altcineva mai vine?

— Ministrul-adjunct de externe Richard Hausen şi alte două persoane pentru care îmi asum deplina răspundere.

Pe cât fusese de nerăbdător la început, pe-atât de mare îi era acum dezamăgirea. Păi se putea altfel? îşi zise Ballon. *Se putea să nu fie un neamţ la mijloc? Şi tocmai Hausen! Se vede treaba că Dumnezeu nu mă iubeşte chiar aşa de mult cum credeam.*

— Domnule colonel Ballon? făcu Hood. Mai sunteţi acolo?

— Da, răspunse acesta sumbru. Aşadar, n-o să mai fiu nevoit să stau de pomană în următoarele două ore. O să trebuiască să lupt cu superiorii mei pentru a obţine permisiunea unei vizite neoficiale a unui înalt funcţionar guvernamental german, dornic să fie mereu în centrul atenţiei.

— Eu nu l-aş judeca chiar atât de aspru pe domnul Hausen, spuse Hood. Chiar şi dorinţa de a fi mereu în centrul atenţiei poate fi un lucru bun, atunci când urmăreşti scopuri nobile.

— Nu-mi ţineţi lecţii despre altruism, izbucni Ballon. El e din tagma generalilor, în vreme ce eu nu sunt decât un biet pifan care lupta în tranşee. Mă rog. Discuţia asta e lipsită de sens, se grăbi el să adauge. Eu am nevoie de dumneavoastră,

dumneavoastră aveţi nevoie de el, aşa încât asta-i situaţia. Dau câteva telefoane şi vă aştept la aerodromul din Lasbordes la ora opt.

— Numai o clipă, ceru Hood. Mi-aţi pus întrebările pe care voiaţi să mi le puneţi, acum e rândul meu să mă lămuresc în anumite privinţe.

— Daţi-i drumul.

— Presupunem că Dominique este pe cale de a declanşa o campanie pe scară largă, folosind reţelele informatice, cu scopul de a înteţi ura de rasă, provocând tulburări care să destabilizeze guvernele mai multor ţări.

— Colegul dumneavoastră, generalul Rodgers, mi-a spus totul despre acest proiect menit să producă haos.

— Mă bucur că a făcut-o, spuse Hood. Înseamnă că v-a informat şi că vrem să-l distrugem pe Dominique, nu doar să-l ameninţăm.

— N-a spus-o foarte limpede, răspunse Ballon. Dar şi eu sunt convins că Dominique e un terorist. Dacă mă ajutaţi să obţin dovezi în acest sens, o să pătrund în uzină şi o să-l arestez.

— Mi s-a spus că în trecut a reuşit să evite mai multe arestări.

— Aşa e, încuviinţă Ballon. Dar intenţionez să fac mult mai mult decât o simplă arestare. Daţi-mi voie să vă fac un rezumat care va răspunde tuturor întrebărilor dumneavoastră. Noi, francezii, suntem solidari cu antreprenorii noştri. Îi admirăm fiindcă au reuşit să prospere în iarna economiei. Au reuşit să supravieţuiască, deşi guvernul le-a pus mereu beţe în roate. De asemenea, recunosc cu oarecare ruşine că mulţi dintre francezi ar fi de acord cu ceea ce fac Noii Iacobini. Nimănui nu-i plac imigranţii, iar Noii Iacobini îi hăituiesc ca pe nişte câini vagabonzi. Dacă opinia publică ar afla că Dominique se află la originea tuturor atacurilor, l-ar aclama ca pe un erou.

Privirea lui Ballon, aţintită asupra monitorului, arunca flăcări.

Cu ochii minţii, îl văzu pe Dominique stând calm şi netulburat în vastul său birou.

— Poporul francez fiind însă alcătuit din oameni capabili de emoţii puternice, cea mai mare parte dintre noi crede în înţelegere, în vindecarea rănilor trecutului, în armonie. Voi, americanii, numiţi această atitudine împăciuitorism; noi o numim civilizaţie. Dominique nu e un om civilizat. Încalcă legile Franţei şi pe cele ale lui Dumnezeu. Asemenea tatălui său, are o conştiinţă de diamant, pe care nimic n-o poate nici măcar zgâria. Am intenţia de a-l face să plătească pentru crimele sale.

— Cred în cruciadele morale şi o s-o sprijin pe-a dumneavoastră cu toate resursele organizaţiei pe care o conduc. Nu mi-aţi precizat însă care e destinaţia cruciadei dumneavoastră.

— Destinaţia este Parisul, răspunse Ballon.

— Vă ascult.

— Intenţionez să-l arestez pe Dominique, să-i confisc toate documentele şi programele, iar apoi să demisionez din Jandarmerie. Desigur, avocaţii lui Dominique or să aibă grijă să nu fie chemat în justiţie. Însă, în timp ce tergiversările legale or să fie în curs, eu o să ofer presei o listă a crimelor săvârşite de Dominique. Omuciderile şi violurile pe care le-a comis el însuşi ori le-a ordonat, impozitele pe care nu le-a plătit, întreprinderile şi terenurile pe care şi le-a însuşit ilegal şi tot ceea ce n-aş fi putut da publicităţii în calitate de angajat al guvernului.

— E un gest dramatic, admise Hood. Dar, dacă legea franceză seamănă oricât de puţin cu cea a Statelor Unite, o să fiţi dat în judecată; or să încerce să vă distrugă, să vă reducă la tăcere.

— Exact, încuviinţă Ballon. Dar procesul meu o să fie, totodată şi al lui Dominique. Iar când totul o să fie gata, el o să fie distrus, căzut în dizgraţie.

— La fel şi dumneavoastră.

— Doar în ceea ce priveşte cariera mea de poliţist, replică Ballon. O să-mi găsesc o altă îndeletnicire, la fel de onorabilă.

— Colegii dumneavoastră de echipă vă susţin?

— Nu chiar toţi, răspunse Ballon. Sunt ţinuţi în lesă de acele... Cum să le numesc? Limite? Graniţe?

— Parametri, îl ajută Hood.

— Mda, încuviinţă Ballon, pocnind din degete. Sunt ţinuţi în frâu de parametrii misiunii încredinţate. N-am să vă cer nici dumneavoastră mai mult. Dacă mă ajutaţi să dovedesc că *Demain* acţionează ilegal, dacă-mi oferiţi o motivaţie valabilă pentru a pătrunde în interiorul uzinei, o să reuşim să-l doborâm pe Dominique. Chiar azi.

— Mi se pare corect, spuse Hood. Într-un fel sau altul, scopul nostru va fi atins.

Apoi adăuga:

—.. Et merci.

Ballon bombăni şi el un cuvânt de mulţumire şi, rămânând cu receptorul în mână, apăsă pe butonul de decuplare a telefonului.

— Veşti bune? vru să afle sergentul Sainte-Marie.

— Veşti *foarte* bune, răspunse Ballon, fără pic de entuziasm. Ne sosesc ajutoare. Din nefericire, americanul nu vine singur, ci aduce şi-un neamţ. Mai exact, pe Richard Hausen.

Sainte-Marie gemu disperat.

— E clar. Putem să ne cărăm liniştiţi la casele noastre. Barbarul o să-l ia pe Dominique ca din oală.

— Mai vedem noi, spuse Ballon. O să vedem, în sfârşit, de ce e în stare ţărănoiul ăsta atunci când nu e nici un reporter prin preajmă care să-l admire.

Pufni indignat:

— Americanii şi un neamţ.

Lăsând deoparte cumplita sfidare, Ballon formă numărul unui vechi prieten de la *Comite Departamental du Tourisme,* sperând

că, poate, cei de-acolo aveau să fie dispuşi să privească în altă direcţie atunci când avionul venit din Germania avea să aterizeze. Cu puţin noroc, avea să scape fără a fi prins în meandrele birocraţiei carnivore a celor de la Paris.

45

Joi, ora 18:59,
Hamburg, Germania

În vreme ce Hood îl ajuta pe Matt Stoll să-şi adune echipamentul, Martin Lang vorbea la telefonul celular. Telefonase la aeroportul de lângă Hamburg, ordonând pregătirea avionului companiei sale pentru zbor. Stoll îşi închise rucsacul cu grijă. Părea îngrijorat.

— Poate că mi-a scăpat ceva din explicaţiile pe care i le-ai dat domnului Lang, spuse el, aşa încât, te rog, lămureşte-mă: de ce trebuie să plec şi eu în Franţa?

— Tu ai misiunea de a investiga uzina companiei *Demain* cu ajutorul razelor T, îi explică Hood.

— Partea asta am înţeles-o, zise Stoll. Dar de intrat, or să intre alţii, nu? Nişte profesionişti, din câte-am priceput.

Hood îşi îndreptă privirea spre Hausen. Germanul se oprise în pragul uşii dintre cele două birouri şi telefona în dreapta şi-n stânga, pentru a obţine autorizaţiile necesare decolării Learjetului 36A al lui Lang. Avionul avea un echipaj de două persoane şi putea să transporte până la şase pasageri, cu o autonomie de zbor de cinci mii de kilometri. Cu o viteză medie de zbor de şase sute de kilometri pe oră, aveau toate şansele să sosească la ora stabilită.

— S-a rezolvat, anunţă Lang, închizând telefonul. Avionul o să fie gata de decolare la şapte şi jumătate, adăugă el.

Hood continua să-l privească pe Hausen, când un gând îi trecu prin minte, un gând care îi dădu fiori reci, umplându-l de furie. Asistentul lui Hausen îşi trădase şeful. Exista oare posibilitatea să fi instalat un microfon în birou?

Hood îl trase deoparte pe Stoll.

— Matt, încep să devin neglijent. Puştiul ăsta care lucra pentru Hausen, Reiner. S-ar putea să fi „uitat" vreun microfon pe-aici.

Stoll încuviinţă.

— Te referi la ceva de genul ăsta? întrebă el.

Din buzunarul cămăşii, Stoll scoase o bucată de bandă adezivă pliată în două. O desfăcu şi Hood văzu un obiect conic mititel, puţin mai mare ca o gămălie de ac.

— Am controlat birourile cât timp ai lipsit. Jocul ăla blestemat m-a captivat şi am uitat să te anunţ ce-am găsit.

Hood oftă şi-l bătu pe umăr pe Stoll în semn de apreciere.

— Fii binecuvântat pentru asta, Matt.

— Înseamnă că mă laşi să rămân aici? întrebă Stoll, plin de speranţă.

Hood clătină din cap, zâmbind.

— Încercarea moarte n-are, spuse Stoll, întristându-se.

Îndepărtându-se, Hood încercă să-şi stăpânească furia stârnită de propria sa neglijenţă. Se întoarse spre Nancy, care făcu un pas, ieşindu-i în întâmpinare. Îi aştepta o misiune periculoasă, care, în cazul unui eşec, i-ar fi putut costa cariera şi chiar viaţa.

Trebuie să mă concentrez asupra misiunii, îşi impuse el. Nu mă pot lăsa prins de farmecul lui Nancy şi de nostalgia a tot ce-ar fi putut fi dacă...

— S-a întâmplat ceva? întrebă Nancy.

— Nu, răspunse el.

— Te frământi şi ai impresia că toate se întâmplă numai din

vina ta, zâmbi ea. Îţi cunosc privirea asta.

Hood roşi. Ridică privirea, spre a se convinge că Stoll nu trăgea cu ochiul.

— E-n regulă, încetează să-ţi faci griji, încercă ea să-l liniştească.

— Ce e în regulă? întrebă el iritat.

Voia să iasă din acea încăpere, rupând vraja ispititoarei apropieri.

— Nu e nimic rău în a te comporta ca un om. Să faci o greşeală din când în când sau să-ţi doreşti ceva ce nu-ţi aparţine e firesc. E la fel de firesc chiar şi să doreşti ceva ce ţi-a aparţinut cândva.

Hood se întoarse cu faţa către Hausen, încercând să nu lase impresia că încerca să evite privirea lui Nancy. Deşi, la drept vorbind, exact asta încerca să facă. Iar ea ştia acest lucru, era evident, căci păşi în lături, ieşindu-i din nou în faţă.

— Doamne, Paul, de ce simţi nevoia să-ţi impui povara asta? Povara de a fi mereu *perfecţi.*

— Nancy, nu e nici timpul şi nici locul potrivit…

— De ce nu? îl înfruntă ea. Crezi c-o s-avem şi o altă ocazie?

— Nu. Probabil că nu, răspunse el sec.

— Uită de mine pentru câteva clipe. Gândeşte-te la tine. Când eram tineri, munceai ca un apucat, pentru că-ţi doreai să ajungi în frunte. Acum te afli în frunte; şi totuşi, continui să munceşti ca un apucat. La ce bun? Încerci să dai un exemplu de urmat subordonaţilor tăi? Copiilor?

— Nici una, nici alta, răspunse el enervat.

Ce aveau toţi cu el, de-l sâcâiau mereu în legătură cu crezul său etic, munca şi toate celelalte?

— Încerc doar să fac ceea ce cred că e bine, urmă Hood. Indiferent dacă e vorba de viaţa mea personala sau de cea profesională, încerc doar să fac ceea ce cred că e *bine.* Dacă

această noţiune e prea simplistă sau prea abstractă pentru cineva, e problema lui. Pe mine nu mă interesează.

— Putem pleca, anunţă Hausen.

Îşi puse telefonul celular în buzunar şi se apropie cu paşi vioi de Hood. Era în mod vizibil încântat şi puţin îi păsa că întrerupsese o conversaţie intimă.

— Guvernul ne-a acordat permisiunea de a pleca imediat.

Apoi, întorcându-se către Lang:

— Totul e pregătit, Martin?

— Avionul vă sta la dispoziţie, răspunse Lang. N-o să va însoţesc. N-aş reuşi decât să va stau în drum.

— Înţeleg, încuviinţă Hausen. Ei bine, ar fi timpul ca noi, ceilalţi, s-o luăm din loc.

Stoll se strâmbă, în vreme ce îşi înhăţă rucsacul în care se afla dispozitivul de vizualizare cu raze T.

— Ce să zic, mormăi el. Ce rost ar avea să mă întorc la hotel, unde aş putea să fac o baie fierbinte şi să-mi iau masa în cameră, când mi se oferă nesperata ocazie de a pleca în Franţa ca să lupt cu nişte terorişti?

Hausen întinse mâna, invitându-i să iasă, cu gestul nerăbdător şi nu foarte politicos al gazdei ce-şi pofteşte musafirii întârziaţi să iasă în noapte. Hood nu-l mai văzuse atât de plin de viaţă pe parcursul întregii zile. De vină era oare – aşa cum bănuia el – nerăbdarea căpitanului Ahab, ştiindu-se în apele bântuite de Balena Albă, sau Ballon avusese dreptate şi Hausen nu era decât un politician dornic de publicitate electorală, gata să profite de o ocazie fără precedent?

Hood o prinse de mână pe Nancy şi porni spre uşă. Ea şovăi. Se opri şi se întoarse către ea. Încetase să afişeze acea expresie încrezătoare care i se citise pe chip atunci când înaintase spre el, în parc. Nancy părea acum tristă şi foarte singură, iar suferinţa pe care o trădau ochii ei o făcea cu atât mai seducătoare.

Îi ghicise gândurile. Nancy se gândea acum că ar fi trebuit să i se împotrivească, nu să-l ajute să distrugă tot ce mai rămăsese în picioare din viaţa ei. Privind-o, Hood cochetă preţ de câteva clipe cu ideea de a o minţi, de a-i spune că da, ar putea încerca s-o ia de la capăt. Misiunea sa îi cerea să facă orice era necesar pentru ţară, iar ajutorul ei îi era nepreţuit acum.

Şi, de vreme ce tot o mint, de ce nu l-aş minţi şi pe Mike şi pe ceilalţi membri ai echipei pe care-o conduc? De ce n-aş minţi Congresul? La naiba, de ce n-aş minţi-o chiar şi pe Sharon? îşi zise el.

— Nancy, îţi promit că o să-ţi găsesc o altă slujbă, rosti Hood. Am spus-o şi-o s-o fac.

Fu cât pe-aci să-i reamintească datoria pe care o avea faţă de el, căci îl părăsise. Dar, la urma urmei, ce rost ar fi avut? Nimeni nu le putea cere femeilor consecvenţă sau corectitudine.

— Asta e treaba mea, nu a ta, spuse Nancy.

Părea că-i citise gândurile şi voia să-i demonstreze că se înşelase.

— Spuneai c-o să ai nevoie de ajutorul meu ca să pătrunzi în uzină. E-n regulă. N-o să te las baltă şi a doua oară.

Înclinându-şi capul aşa cum făcuse ieşind din holul hotelului, se îndreptă spre Hausen. Părul ei lung şi blond zvâcni în lături, ştergând parcă orice urmă de îndoială sau supărare de pe chipul ei cu trăsături fine.

Hausen îi mulţumi, apoi le mulţumi şi celorlalţi, în vreme ce intrau în ascensorul care avea să-i ducă în holul principal al clădirii.

Hood rămase lângă Nancy. Ar fi vrut să-i poată mulţumi în vreun fel, dar cuvintele nu i se păreau îndeajuns de elocvente. Fără s-o privească, îi strânse mâna, apoi îi dădu drumul repede. Cu coada ochiului, o văzu pe Nancy clipind des, singurul element aparte în expresia de stoicism a figurii ei.

Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de aproape şi totuşi atât de departe de cineva. Imposibilitatea de a alege între aceste două direcţii era frustrantă şi nu putea decât să-şi închipuie cât de neplăcută era situaţia în care se afla Nancy.

Apoi, ea îl lăsă să înţeleagă ce simţea, apucându-l strâns de mână şi refuzând să-i dea drumul, în vreme ce ochii i se umpleau de lacrimi. Sunetul de clopoţel îi vesti că ascensorul ajunsese la parter, iar ea dădu drumul mâinii lui, întrerupând atingerea fără a destrăma vraja clipei. Porniră, cu privirile aţintite înainte, către maşina care-i aştepta.

46

Joi, ora 13:40,
Washington, D.C.

Când era doar un puşti oarecare din Houston, Darrell McCaskey îşi sculptase un revolver Smith a Wesson automatic din lemn de balsa. Îl purta tot timpul înfipt la centură, aşa cum citise în cărţi că îşi purtau armele agenţii FBI. Montase un cârlig în vârful ţevii armei şi legase un elastic de „cătarea" improvizată. Când elasticul era întins şi agăţat de cocoşul pistolului, prin apăsarea trăgaciului putea să propulseze bucăţele pătrate de carton, ca pe nişte gloanţe adevărate. McCaskey îşi păstra „muniţia" în buzunarul cămăşii, la îndemână şi în siguranţă.

Darrell începuse să poarte arma în clasa a şasea. O ţinea ascunsă sub cămaşa încheiată la toţi nasturii, iar asta îi dădea un mers ţeapăn în genul lui John Wayne, prilej de veşnică batjocură pentru colegii săi. Dar lui Darrell nu-i păsa. Colegii nu voiau să înţeleagă că a veghea la respectarea legilor era o datorie permanentă a fiecăruia. În plus, era scund şi, cu toate demonstraţiile şi mitingurile organizate de mişcarea hippy, se simţea mult mai în siguranţă ştiindu-se protejat de arma sa.

McCaskey deschisese focul asupra celui dintâi profesor care încercase să-i confişte arma. Scrisese apoi o compunere bine documentată, folosind citate din Constituţie şi din legile privind dreptul de-a purta armă şi fusese lăsat să şi-o păstreze, cu condiţia de-a n-o folosi decât pentru a se apăra împotriva unui eventual atac al unor extremişti.

În calitate de tânăr agent al FBI-ului, îi plăcuseră la nebunie

anchetele şi munca de teren. Atracţia faţă de acestea sporise după ce, fiind numit agent special în funcţia de coordonator adjunct, căpătase mai multă autonomie. Devenind coordonator, iar apoi supervizor, se simţise frustrat, căci munca de conducere îi oferea mai puţine ocazii de a lucra afară, pe stradă.

Când lui McCaskey i se oferise postul de şef de unitate la Dallas, acceptase această promovare mai ales de dragul soţiei şi al celor trei copii. Era mai bine plătit, slujba era mai sigură, iar el avea astfel posibilitatea de a-şi petrece mai mult timp cu ai lui. Dar, stând într-un birou şi coordonând activitatea altora, realiză curând cât de mult îi lipseau anchetele şi misiunile de odinioară. Doi ani mai târziu, o colaborare cu poliţia mexicană îi dăduse ideea încheierii unor alianţe oficiale cu forţele de poliţie ale altor ţări. Directorul FBI-ului îi aprobase proiectul de schiţare şi promovare a TAIF – Tratatul Alianţei Internaţionale Federale. Avizat curând de către Congres şi de guvernele a unsprezece ţări, TAIF îi permitea lui McCaskey să lucreze nestingherit la cazurile lui în Mexico City, Londra, Tel Aviv şi alte câteva capitale ale lumii. Se mutase împreună cu familia la Washington, urcase rapid în ierarhia biroului, devenind director-adjunct şi fusese cea dintâi şi singura alegere a lui Paul Hood pentru postul de om de legătură al Centrului de Comandă cu CIA, cu Serviciul Secret, cu vechii săi prieteni de la FBI şi cu numeroase alte organizaţii de contrainformaţii şi forţe poliţieneşti din străinătate.

Cu toate acestea, rămăsese ţintuit într-un birou. Mulţumită cablurilor cu fibre optice şi computerelor, nici măcar nu mai era nevoit să-l părăsească, aşa cum se întâmpla pe vremea când punea la punct detaliile legate de TAIF. Datorită existenţei dischetelor şi a poştei electronice, nu mai era necesar nici măcar să se deplaseze până la copiator sau la cutia poştală. Şi-ar fi dorit să trăiască în epoca eroilor săi, Melvin Purvis şi Eliott Ness. Parcă simţea fiorul urmăririi lui Kelly Mitralieră prin Midwest, sau

al vânării nemiloase a gangsterilor lui Al Capone, pe coridoare labirintice şi pe acoperişurile întunecate din Chicago.

Se încrunta, apăsând pe tastele telefonului. *Dar eu? Ce fac? Introduc un cod din trei cifre ca să iau legătura cu BNR-ul. Halal erou.* Ştia, desigur, că munca sa nu avea nimic ruşinos în sine, dar se îndoia că ar fi putut determina vreun puşti să îşi sculpteze un telefon din lemn de balsa.

Legătura îi fu făcută direct cu Stephen Viens. BNR-ul transmisese o serie de imagini ale uzinei companiei *Demain* de la Toulouse, dar acestea nu erau suficiente. Mike Rodgers îi spusese că, dacă avea să fie nevoie ca Ballon şi oamenii lui să intervină în forţă, nu voia să fie trimişi în necunoscut. În ciuda a ceea ce-i spusese Rodgers lui Ballon, nimeni din echipa tehnică a lui Matt Stoll nu era în stare să determine exact în ce măsură dispozitivul cu raze T avea să le poată furniza detalii privind distribuţia forţelor şi echipamentul de care dispunea inamicul.

Viens folosise satelitul de captare terestră audio al BNR pentru a trage cu urechea la cele ce se petreceau în interiorul uzinei. Satelitul folosea un fascicul laser pentru a detecta vibraţiile pereţilor, utilizând un principiu similar cu cel al lectorilor de compact discuri. Claritatea sunetului depindea de densitatea şi materialul din care erau construite zidurile. În cazul unor materiale care favorizau operaţiunea, cum erau de pildă metalele – având proprietatea de-a transmite mai fidel vibraţiile decât cărămida poroasă – o analiză computerizată permitea reconstituirea conversaţiilor care aveau loc în incinta clădirii. Din păcate însă, ferestrele cu geamuri triple ale uzinei nu vibrau îndeajuns pentru a putea fi „citite”.

— Structura de rezistenţă e alcătuită din cărămidă roşie, îl anunţă Viens iritat.

McCaskey simţi cum îi piere entuziasmul.

— Tocmai mă pregăteam să te sun şi eu, dar voiam să fiu mai

întâi sigur că, într-adevăr, nu putem recepţiona nimic util, urmă Viens. În interior am detectat şi materiale mai noi, probabil panouri prefabricate şi aluminiu, dar cărămida exterioară îneacă tot ce ar fi putut transmite.

— Cum rămâne cu maşinile? întrebă McCaskey.

— Nu reuşim să le recepţionăm ca lumea, spuse Viens. Sunt prea mulţi copaci în preajmă, iar regiunea e deluroasă.

— Practic, suntem terminaţi.

— În principiu, da, încuviinţă Viens.

McCaskey se simţi asemenea comandantului celei mai sofisticate nave de război din lume, în clipele când se afla eşuată pe nisip. La fel ca şi Rodgers şi Herbert, se plânsese şi el de lipsa agenţilor de teren; cazul de faţă era o exemplificare perfectă a necesităţii şi utilităţii lor. *Miliarde pentru aparatură modernă şi nici o leţcaie pentru Mata Hari,* spusese odinioară Herbert, sintetizând neplăcuta situaţie.

McCaskey îi mulţumi lui Viens şi închise. Cât de mult îşi dorea să fi fost acum un agent de teren, veriga informaţională a întregii operaţiuni, de care depindea reuşita. Îl invidia din adâncul sufletului pe Matt Stoll, în a cărui sarcină căzuse, de data asta, suportul informaţional al misiunii. Din păcate, era convins că acesta nu-şi dorise nici cât negru sub unghie o asemenea sarcină. Informaticianul era genial, dar se pierdea în situaţiile încordate.

McCaskey reveni în faţa computerului, trimise fotografiile în fişierele de memorie, iar apoi încărcă programul SIMSIT al Pentagonului, de simulare a unor situaţii, programându-l pentru o ATRE: Acţiune Tactică – Repere Europene. Conform datelor furnizate, consecinţele politice ale unor eventuale distrugeri ale patrimoniului naţional erau extrem de ridicate. În concluzie, politica armatei Statelor Unite cerea evitarea distrugerii unor monumente istorice, chiar cu preţul unor eventuale pierderi de

vieţi omeneşti. În cazul uzinei companiei *Demain,* pagubele „acceptabile”, după cum erau denumite acestea în protocol – de parcă ar fi fost vorba de fiinţe vii, nu de nişte ruine – erau următoarele: „găuri izolate în temelia clădirilor” şi „alterări ale culorii faţadei, care să permită restaurarea completă”. Cu alte cuvinte, cel care ciuruia un zid cu mitraliera era în rahat până în gât, iar dacă se întâmpla ca zidul să fie stropit cu sânge, era de preferat ca respectivul, rănit sau nu, să pună mâna pe bidinea şi găleată.

Cercetând baza de date referitoare la arhitectura franceză, McCaskey descoperi un plan al fortăreţei pe care aveau s-o ia cu asalt oamenii lui Ballon. Din păcate, schiţele erau inutile, căci prezentau clădirea aşa cum fusese ea în 1777, când fusese construit podul din apropiere, Vieux Pont. De atunci, Dominique făcuse cu siguranţă modificări. Indiferent dacă acestea fuseseră făcute cu aprobarea autorităţilor sau fără ştirea lor, McCaskey nu reuşi să descopere nici o urmă scrisă a unei cereri de acest gen. O autorizaţie ar fi necesitat anexarea la dosar a unor planuri detaliate ale clădirii, dar acestea nu figurau nicăieri. Îi fusese mult mai uşor să obţină planurile Ermitajului de la Sankt Petersburg, pentru a pregăti incursiunea Forţei de Impact. În mod evident, individul ăsta, Dominique, mituise destui funcţionari de-a lungul anilor.

McCaskey reveni la fotografiile transmise de BNR, dar acestea nu-i revelară nici un amănunt semnificativ în plus. Mda. Îl invidiase el pe Stoll, dar acum se vedea nevoit să admită că Matt avea motive întemeiate pentru a fi neliniştit. Chiar şi cu ajutorul lui Ballon, aveau să fie categoric depăşiţi numeric de către inamic şi, în plus, acţiunile lor aveau să fie limitate la maximum. Fişierul referitor la Noii Iacobini era sumar, dar informaţiile conţinute în el îi trimiseră fiori de gheaţă pe şira spinării. Aflase din el detalii privind metodele prin care aceştia îşi încolţeau

adversarul, felul în care îşi ucideau victimele, precum şi despre torturile pe care le utilizau pentru a smulge informaţii. Dacă incursiunea avea să aibă loc, toate aceste date trebuiau să-i fie puse la dispoziţie lui Paul Hood cât mai repede cu putinţă. Iar Darrell McCaskey intenţiona să le anexeze un avertisment cât se poate de serios, atrăgându-le atenţia asupra faptului că până şi Melvin Purvis sau Eliott Ness s-ar fi gândit de două ori înainte de a acţiona într-un astfel de caz.

Nu dispunem de răgazul necesar pentru a trimite un comando al Forţei de Impact, iar singurul expert tactician de care dispunem în zonă, Bob Herbert, nu poate fi contactat, îşi zise McCaskey.

Formă numărul lui Mike Rodgers, pentru a-i anunţa veştile proaste în privinţa fortăreţei... Şi pentru a hotărî ce era de făcut pentru ca oamenii pe care îi aveau la faţa locului, curajoşi, dar lipsiţi de experienţă, să nu fie măcelăriţi încă de la primele focuri de armă.

47

Joi, ora 20:17,
Wunstorf, Germania

În perioada convalescenţei, Bob Herbert trecuse prin două stări de spirit radical diferite.

În prima fază fusese optimist, fiind convins că rănile nu aveau să-l doboare. Avea să dea peste cap previziunile specialiştilor şi avea să meargă din nou pe propriile-i picioare. În cea de-a doua fază – care începuse atunci când ieşise din spital, iar terapia de reabilitare devenise singura lui preocupare – nimic nu l-ar fi putut convinge că avea să mai fie vreodată în stare să facă ceva ca lumea.

Când începuse exerciţiile de fortificare a braţelor, trunchiului şi abdomenului, acestea îl duruseră atât de cumplit, de parcă Diavolul însuşi şi-ar fi răsucit furca în fiecare tendon al corpului său. Nu-şi dorea atunci decât să lase totul baltă şi să rămână acasă, uitându-se la televizor, în vreme ce guvernul avea să-i plătească pensia de handicapat. Dar cele două surori de caritate care îl îngrijeau cu schimbul nu-i dăduseră pace, împingându-l mereu din spate, cu o sfântă încăpăţânare, până când reuşise să treacă de calvarul reabilitării. Una dintre ele, într-un elan mai puţin sfânt, dar la fel de binecuvântat, îi dovedise că era în stare să ducă o viaţă sexuală absolut mulţumitoare. Din acea clipă, Herbert nu mai simţise niciodată nevoia de a ceda, de a renunţa. Până acum.

Fiindcă nu voia să le dea de ştire celor din tabără despre sosirea lui, nu-şi putea permite să folosească lanternele pe care

Einar Kinlock, electricianul Centrului de Comandă, le ataşase scaunului său rulant în chip de faruri. Terenul era accidentat şi-i îngreuna înaintarea. Uneori avea de urcat pante abrupte, iar alte ori cărările se înfundau în râpe adânci. În întuneric, scaunul se agăţa mereu în arbuştii ce creşteau pretutindeni în umbra copacilor. Herbert era atunci nevoit să lupte din greu pentru a se desprinde şi, în două rânduri, sfârşise prin a se răsturna. Eliberarea scaunului şi efortul de a-şi lua din nou locul fură cele mai dificile sarcini pe care le avusese vreodată de îndeplinit, iar după cea de-a doua cădere şi redresare se simţi vlăguit. În vreme ce-şi căuta o poziţie mai comodă pe scaunul tapiţat cu piele, îşi simţi cămaşa udă toată din cauza transpiraţiei. Oboseala îi provocase un tremur pe care îi venea greu să şi-l stăpânească.

La un moment dat, se gândi să se oprească şi să telefoneze pentru a chema ajutoare. Apoi îşi reaminti că nu putea să aibă încredere în nimeni. Senzaţia aceasta de neîncredere şi spaimă era mai apropiată de ceea ce trebuia să fi simţit cei ce trăiseră în Germania nazistă decât orice alt sentiment pe care-l încercase vreodată.

Verifica mereu direcţia, folosindu-se de busola fosforescentă de care nu se despărţea niciodată. După mai bine de o oră de chin, văzu luminile unor faruri, la vreo două sute de metri spre sud-vest. Se opri şi aşteptă prudent trecerea vehiculului. Acesta înainta încet pe drumul de ţară despre care îi vorbise Alberto. Maşina trecu de locul în care se oprise Herbert şi, în ciuda faptului că luminile de poziţie nu erau la fel de puternice ca şi farurile, americanul reuşi să distingă locul în care se opri. Luminile interioare se aprinseră pentru scurtă vreme, câteva siluete întunecate se îndepărtară de maşină, după care întunericul şi liniştea puseră din nou stăpânire pe pădure.

Aşadar, ajunsese la destinaţie.

Străbătu parcursul accidentat care-l despărţea de maşină. Evită drumul, de teamă să nu fie surprins de alţi potenţiali nouveniţi. Ultimii metri parcurşi fură cei mai grei. Herbert îşi simţea braţele amorţite din cauza efortului prelungit. Spera doar ca nu cumva Jody să-l confunde cu vreun neonazist şi să se prăvălească asupră-i din înaltul unui copac.

Ajungând în dreptul maşinii, ce se dovedi a fi o limuzină, coti înainte, pe drum. Pistolul-mitralieră Skorpion îi rămăsese în poala, aşa încât îl ascunse sub picior, de unde-l putea scoate oricând fără probleme, dacă avea să fie nevoie. Pe măsură ce se apropia de destinaţie, distinse vârfurile mai multor corturi, dintre care se înălţau fuioarele de fum ale mai multor focuri de tabără. Printre corturi, zări tineri care priveau focurile şi, dintr-o dată, descoperi cu uimire o mulţime formată din două, poate chiar trei sute de persoane, formând un cerc aproximativ pe malul lacului, în al cărui centru stăteau doar două persoane: un bărbat şi o femeie.

Bărbatul vorbea. Herbert rulă până în dreptul unui copac şi ascultă, reuşind să înţeleagă majoritatea spuselor lui, deşi individul vorbea în germană.

— ... Această zi pune capăt unei epoci de lupte interne lipsite de sens. Începând din această noapte, grupurile noastre vor acţiona împreună, unite pentru un singur ţel, sub acelaşi nume: Das *National Feuer.*

Bărbatul nu strigă aceste din urmă cuvinte doar de dragul vreunui efect oratoric, ci pentru a se face auzit. Herbert simţi cum puterile îi reveneau, o dată cu furia ce-l cuprinse atunci când auzi uralele mulţimii. Cei adunaţi pe malul lacului strigau şi-şi ridicau braţele, de parcă ar fi făcut parte din galeria unei echipe ce-şi disputa finala unei cupe mondiale. Herbert nu fu surprins de absenţa salutului nazist şi a strigătelor de *Sieg Heil!* Deşi oamenii aceştia îşi doreau cu înverşunare victoria, deşi

printre ei se numărau, cu siguranţă, destui criminali şi lichele, nu erau naziştii lui Adolf Hitler. Erau însă mult mai periculoşi, căci aveau avantajul de a fi învăţat din greşelile predecesorilor. Cu toate acestea, fiecare dintre ei gesticula agitând un obiect anume: un pumnal, o medalie sau chiar o pereche de bocanci. Erau, mai mult ca sigur, relicvele furate din rulota echipei de filmare. La urma urmei, Hitler era totuşi prezent la această reeditare a adunării de la Nurenberg.

Herbert îşi întoarse privirile din direcţia focurilor, încercând să se adapteze din nou la întuneric. De îndată ce se obişnui, o căută din priviri pe Jody.

Când uralele se stinseră, auzi o voce şoptită, venind din urmă:

— Te-am aşteptat.

Herbert se întoarse şi o descoperi pe Jody. Fata părea agitată.

— Ar fi trebuit să mă aştepţi acolo, şopti Herbert, arătând în direcţia din care veniseră. Nu mi-ar fi stricat o mână de ajutor.

Luă mâna fetei într-a sa şi adăugă:

— Jody, te rog, hai să ne întoarcem. Te rog. E o nebunie.

Ea îşi retrase mâna cu un gest blând, dar nu lipsit de fermitate.

— Mi-e teamă, dar acum mai mult ca oricând ştiu că trebuie să-mi înfrâng teama.

— Eşti speriată, iar ceea ce ţi-ai pus în gând să faci a devenit o obsesie, spuse Herbert. Ţi-ai fixat un scop care acum a căpătat o viaţă proprie. Crede-mă, Jody, a-i înfrunta nu-i ceva chiar atât de măreţ cum pare.

Vocea lui Herbert fu înecată de cuvintele oratorului. Herbert îşi dorea să nu-l fi auzit niciodată. Vocea sa răsuna limpede, plină de forţă, fără ajutorul vreunui megafon. Herbert o trase de mână pe Jody, dar fata nici nu se clinti.

— Cea care se află acum lângă mine, cea care vă va conduce împreună cu mine, Karin Doring, rosti neamţul.

Aplauzele mulţimii izbucniră spontan, iar oratorul aşteptă să se facă din nou linişte pentru a putea continua. Femeia de lângă el dădu uşor din cap, fără a scoate însă vreun cuvânt.

— Karin şi-a trimis emisarii la Hanovra, continuă bărbatul, de îndată ce aplauzele se potoliră. Peste câteva minute, o să mergem cu toţii în oraş, la Beer-Hall, pentru a anunţa lumii întregi unirea noastră. O să-i invităm pe fraţii noştri de acolo să ni se alăture şi împreună o să arătăm civilizaţiei care e calea de urmat în viitor. Un viitor în care strădania şi sudoarea muncii or să fie răsplătite...

Izbucniră noi aplauze şi urale.

— ... În care culturile, popoarele şi credinţele perverse or să fie alungate din inima societăţii...

Aplauzele şi uralele se înteţiră.

— ... în care luminile lumii or să evidenţieze simbolurile noastre, realizările noastre.

Aplauzele se preschimbară într-un torent continuu, iar Herbert se folosi de tumultul iscat pentru a ţipa la Jody.

— Vino odată! se răsti el, trăgând-o din nou de mână. Ticăloşii ăştia or să te sfâşie ca nişte câini turbaţi.

Jody privi lung către mulţime. În întuneric, Herbert nu reuşi să-i distingă expresia. Îi venea s-o împuşte în picior, s-o urce pe umăr şi să fugă înapoi, în direcţia din care veniseră.

Oratorul urlă:

— ... Iar dacă autorităţile Hanovrei or să cuteze să se lege de noi, n-au decât! S-o facă! Vreme de un an şi mai bine, am fost eu însumi hărţuit de către căpitanul Rosenlocher de la poliţia din Hamburg. Dacă, din întâmplare, depăşeam limita de viteză, era acolo ca să mă amendeze. Dacă ascultam muzica prea tare, se înfiinţa numaidecât şi mă amenda pentru tulburarea liniştii publice. Când încercam să-mi întâlnesc colegii, eram urmărit. Dar n-a reuşit să mă înfrângă. N-au *decât să ne atace, pe toii laolaltă*

sau pe fiecare în parte. Or să vadă că mişcarea noastră e bine organizată şi că voinţa noastră e de neînfrânt.

Jody continua să privească mulţimea.

— Nu vreau să mor, rosti ea. Dar nici nu vreau să trăiesc o viaţă demnă de dispreţ.

— Jody, doar n-o să…

Fata îşi smulse mâna din strânsoarea mâinii lui Herbert. El nu încercă s-o apuce din nou. Îşi făcu vânt pe urmele ei, blestemându-şi încăpăţânarea care-l determinase să nu monteze un motor la scaunul rulant. O blestemă apoi pe aceasta copilă, pe care o înţelegea şi o respecta, deşi refuza să se lase convinsă de argumentele lui. Aşa cum el însuşi refuzase mereu sa asculte.

Când aplauzele încetară, paşii lui Jody îi părură lui Herbert a răsuna extrem de tare. Cea mai apropiata santinelă avusese, se pare, aceeaşi impresie, căci se întoarse. În lumina focurilor, îi descoperi şi începu să strige ceva către tinerii şi fetele care se aflau aproape de el. O clipă mai târziu, porni în direcţia lor, în vreme ce tovarăşii săi alcătuiră o barieră, cu intenţia clară de a-i împiedica pe Herbert şi pe Jody să se apropie de mulţime, de Karin Doring sau de împlinirea ţelului propus de Jody.

Herbert se opri. Jody continuă să înainteze. Pufnind furios, Herbert porni din nou pe urmele ei.

48

Joi, ora 20:36,
La sud-vest de Vichy, Franţa

— Niciodată nu mi-am pus problema să-nvăţ să zbor.

Paul Hood stătea în spatele lui Richard Hausen, care pilota Learjet-ul în spaţiul aerian al Franţei. Germanul vorbea tare, pentru a reuşi să se facă auzit în vuietul celor două turboreactoare. Pilotul angajat de Lang, Elisabeth Stroh, era aşezată pe scaunul de alături. Era o brunetă frumuşică, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, ce vorbea la perfecţie franceza şi engleza. Potrivit instrucţiunilor date de Lang, misiunea ei era de a-i duce în Franţa şi de a-i aştepta, urmând să se înapoieze cu acelaşi avion. Până în acel moment, nu deschisese gura decât pentru a lua legătura cu tumul de control de la Hamburg, iar acum cu cel de la Toulouse, în vreme ce pasagerilor li se adresase doar pentru a le cere amănunte în legătură cu planul de zbor. Dacă spusele lui Hausen o interesau cumva, nu se grăbise s-o arate.

Hood rămăsese până de curând în cabină, împreună cu Stoll şi cu Nancy. După aproape nouăzeci de minute de la decolare, simţise nevoia de-a se îndepărta de ei: de Stoll fiindcă nu-i tăcea gura o clipă, iar de Nancy fiindcă nu părea deloc dispusă să rupă tăcerea.

Aşezat într-unul dintre fotoliile pluşate din cabina pasagerilor, Stoll îi împuiase capul cu incapacitatea sa funciară de a se adapta la munca în echipă. Se angajase să lucreze la Centrul de Comandă tocmai fiindcă era un singuratic şi fiindcă cei de acolo

aveau nevoie de un individ capabil să petreacă ore în şir într-un birou, scriind programe şi detectând erorile sistemului informatic. Nu uită să precizeze că nu făcea parte din Forţa de Impact şi, în consecinţă, nu putea fi obligat să participe la misiunile de teren. Totuşi, acceptase să vină aici din respect pentru Hood, nu fiindcă ar fi fost animat de un curaj ieşit din comun. În rest, nu făcuse decât să se plângă în legătură cu posibila ratare a dispozitivului cu raze T. Sublimase insistent că nu putea să ofere nici o garanţie. Hood încercase să-l liniştească, spunându-i că-l înţelegea pe deplin.

Pe de altă parte, Nancy tăcuse tot timpul, privind pe fereastră. Hood o întrebase la un moment dat la ce se gândea, dar ea refuzase să-i răspundă. Desigur, răspunsul nu era chiar atât de greu de ghicit. Şi-ar fi dorit s-o poată consola, într-un fel sau altul.

Nancy rupsese tăcerea doar pentru a oferi câteva informaţii referitoare la planurile uzinei *Demain.* Stoll modificase conştiincios, conform indicaţiilor ei, planul parterului clădirii, care îi fusese trimis de la Centrul de Comandă printr-un sistem de programe ce permitea transferul de date la distanţă, sistem pe care-l proiectase chiar el. Mulţumită capacităţii mari de transmitere a informaţiilor de care dispunea satelitul Hermit al BNR, computerele de la Centru puteau să intre în legătura cu orice alt computer aflat în afara graniţelor. Sistemul brevetat de Stoll sporea capacitatea de transfer a satelitului de două ori şi jumătate, folosind un modem ce transmitea datele prin unde radio în banda largă, cu o frecvenţă situată între 2400 şi 2483 de gigahertzi.

Din nefericire însă, nu avusese mare lucru de modificat. Nancy nu avea prea multe de spus. Cunoştea detalii referitoare la sectoarele de fabricaţie şi la birourile programatorilor, dar nu ştia nimic despre birourile celor din conducere sau despre

apartamentul privat al lui Dominique.

Hood o lăsase pe Nancy să-şi vadă de gândurile ei. Cât despre Stoll, acesta se mai liniştise, relaxându-se cu un joc complex pe calculator. Se mutase în cabina de comandă, unde Hausen începuse să-i povestească despre tinereţea sa; germanul era vesel, aproape euforic.

Maximillian Hausen, tatăl său, fusese pilot în Luftwaffe. Se specializase în vânătoarea de noapte şi zburase în prima misiune a avioanelor Heinkel He 219, reuşind să doboare nu mai puţin de cinci avioane Lancaster. Ca mai toţi germanii, Hausen nu se ruşina deloc de isprăvile războinice ale tatălui său. În acea vreme, serviciul militar nu putea fi evitat, iar participarea acestuia la lupte nu-l făcuse deloc pe Hausen să piardă din stima pe care-o nutrea faţă de tatăl său. Cu toate acestea, în timp ce germanul continua să vorbească despre activitatea tatălui său, Hood nu se putu împiedica să se gândească la familiile tinerilor membri ai echipajelor acelor avioane Lancaster pe care acesta le doborâse.

Parcă simţind uşoara stânjeneală a lui Hood, Hausen se grăbi să întrebe:

— Tatăl dumneavoastră a luat parte la război?

— Tata era medic, răspunse Hood. În acea perioadă, a fost încartiruit la Fort McClellan în Alabama, unde nu făcea decât să îndrepte fracturi şi să trateze diverse... afecţiuni.

— Înţeleg, spuse Hausen.

— Şi eu, interveni Elisabeth.

Femeia îi acordă un zâmbet cu jumătate de gură, iar Hood i-l întoarse. Se simţea de parcă s-ar fi întors la Centrul de Comandă, la veşnicul calvar al menţinerii echilibrului necesar între corectitudinea politică şi discriminarea sexuală.

— Şi nu v-aţi dorit niciodată să deveniţi doctor? se interesă Hausen.

— Nu, clătină din cap Hood. Da, mi-am dorit să pot fi de ajutor oamenilor, dar m-am gândit că politica era cea mai bună cale pentru a face ceva. Unii dintre congenerii mei au fost de părere că singura soluţie era cea revoluţionară. În ceea ce mă priveşte, am decis să încerc să schimb lucrurile intrând în aşa-numitul *establishment.*

— A fost o hotărâre înţeleaptă, îl aprobă Hausen. Revoluţia e rareori soluţia corectă.

— Dar dumneavoastră? vru să afle Hood. V-aţi dorit dintotdeauna să intraţi în politică?

Hausen clătină din cap la rândul lui.

— Încă din vremea când abia făceam primii paşi, nu mi-am dorit decât să pot zbura, spuse el. Când am împlinit şapte ani, locuiam la o fermă situată pe malul Rinului, în Westfalia. Tata m-a învăţat atunci să pilotez monoplanul Fokker Spider din 1913 pe care-l restaurase. La zece ani, în vreme ce urmam şcoala la Bonn, ca elev intern, am zburat cu un Bucker cu două locuri, la un aerodrom din apropierea oraşului. Însă, de fiecare dată când reveneam la sol, mi-era dat să văd cum frumuseţea se preschimba în mizerie, zâmbi el. În consecinţă, de cum am ajuns la vârsta propriilor decizii, m-am hotărât şi eu să-i ajut pe oameni.

— Sunt convins că părinţii dumneavoastră au fost foarte mândri de această alegere, spuse Hood.

Chipul lui Hausen se întunecă.

— Nu tocmai. Situaţia era foarte complicată. Tata avea idei foarte clare despre lucrurile importante, inclusiv despre ceea ce considera el că ar trebui să facă fiul său în viaţă.

— Voia să deveniţi pilot, deduse Hood.

— Da, mă voia alături de el.

— De ce? Intrarea în politică nu însemna neapărat că aveaţi de gând să întoarceţi spatele afacerilor familiei.

— Nu, spuse Hausen. Însemna ceva mult mai grav: întorceam spatele dorinţei tatălui meu.

— Înţeleg. Şi nu s-a împăcat nici acum cu situaţia?

— Tata a murit acum doi ani. Am stat de vorbă cu puţin timp înaintea morţii sale, dar au rămas destule lucruri nespuse între noi. Cu mama, relaţia e absolut normală, dar n-a mai fost aceeaşi de la moartea tatei.

Ascultându-i mărturisirile, lui Hood îi reveniră în minte comentariile lui Ballon referitoare la oportunismul lui Hausen. Fiind el însuşi un politician, Hood ştia cât de importantă era imaginea reflectată de presă. Voia însă din tot sufletul să creadă în sinceritatea acestui om. Oricum, în Franţa nu aveau să aibă parte de sâcâielile reporterilor.

O misiune sinucigaşă de tip Catch-22, pentru un om politic, îşi zise el. Nimeni care să trâmbiţeze un eventual triumf şi nimeni care să anunţe arestarea şi umilirea noastră, dacă dăm greş.

Pe când se pregătea să se întoarcă în cabina pasagerilor, Hood îl auzi pe Stoll strigându-l. Părea a fi ceva urgent.

— Şefule, vino încoace. S-a întâmplat ceva cu computerul meu.

Din glasul geniului tehnic al Centrului de Comandă dispăruse tremurul de mai înainte. Vocea lui Matt Stoll trăda acum îngrijorarea. Hood păşi grăbit de-a lungul mochetei groase şi albe.

— Ce e? întrebă el.

— Ia priveşte ce s-a strecurat adineauri în jocul pe care-l jucam.

Hood se aşeză în dreapta lui. Nancy, care şezuse până de curând în celălalt colţ al cabinei, se apropie, luând loc în stânga lui Stoll. Acesta coborî storurile hubloului, ca să aibă o mai bună vizibilitate a ecranului.

Pe monitor, în locul animaţiei obişnuite, îşi făcuse apariţia un

soi de document antic, asemănător vechilor papirusuri, înscris cu caractere gotice. O mână albă îl menţinea deschis în partea de sus, iar alta în cea inferioara. Iată ce cuprindea acesta:

Cetăţeni, ascultaţi-ne! Ne cerem scuze pentru această întrerupere neaşteptată.

Ştiaţi că, potrivit unui raport de interes public realizat în cadrul Proiectului Sentinţelor, o treime din populaţia tânără de culoare, cu vârste cuprinse între douăzeci şi douăzeci şi nouă de ani, e formată din indivizi aflaţi în închisoare, sub supraveghere sau în perioada condiţionată de după eliberare? Ştiaţi că acest procentaj a crescut cu zece la sută faţă de acum cinci ani? Ştiaţi că în fiecare an aceşti negri împovărează naţiunea cu cheltuieli de aproximativ şase miliarde de dolari? Urmăriţi-ne peste optzeci şi trei de minute.

— De unde naiba a răsărit chestia asta, Matt? întrebă Hood.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Mesajele de acest gen intervin, de regulă, prin intermediul terminaţiilor interactive sau de transfer de date, sugeră Nancy.

— Mda, sau prin poşta electronică, încuviinţă Stoll. Dar acest mesaj-pirat nu-şi are originea în Centrul de Comandă. Răvaşul a fost trimis de altundeva, de către cineva care se pricepe de minune să se-ascundă.

— Cum adică? întrebă Hood.

— Mesajele-pirat sofisticate, cum e şi ăsta, sunt transmise de obicei printr-o reţea întortocheată.

— Aşadar, o să poţi să urmăreşti firul invers, până la origine? întrebă Hood.

Stoll clătină din cap.

— În principiu, ai dreptate, aş putea s-o fac. Indivizii care au trimis mesajul şi-au folosit computerul pentru a pătrunde în memoria altui computer, pe care l-au folosit pentru a pătrunde în memoria altuia şi aşa mai departe. Dar nu-i chiar atât de simplu

să urmezi calea inversă, ca în jocul ăsta în care, unind punctele numerotate, obţii o imagine. Fiecare computer care intervine pe parcurs reprezintă mii de căi potenţiale. E ca un terminal feroviar, cu mii de linii care duc în direcţii diferite.

Imaginea de pe ecran se şterse, fiind înlocuită de apariţia unui nou mesaj, având aceeaşi înfăţişare.

Ştiaţi că rata şomajului în rândurile populaţiei de culoare, atât la bărbaţi, cât şi la femei, este de două ori mai mare decât la bărbaţii şi femeile albe? Ştiaţi că nouă din primele zece piese muzicale intrate în topuri anul acesta sunt interpretate de negri şi că fiicele şi prietenele voastre sunt, în proporţie de şaizeci la sută, cele care cumpără această aşa-zisă muzică? Ştiaţi că doar cinci la sută din cărţile vândute în fiecare an în ţară sunt cumpărate de negri? Urmăriţi-ne peste douăzeci şi opt de minute.

— Chestia asta mai apare şi în altă parte? vru să afle Hood.

Degetele lui Stoll alergau deja pe tastatură.

— Acum verific asta, spuse el, tastând coordonatele unei adrese de pe Internet: listserv@cfrvm.sfc.ufs.stn. E cea mai obscură adresă de e-mail pe care mi-am putut-o aminti. E cea a unui grup de discuţii privind filmele de acţiune produse în Hong Kong.

O clipă mai târziu, imaginea de pe ecran se modifică iar.

Întâmplător, sunt de părere că interpretarea personajului Wong Fei Hong de către Jackie Chan e cea mai bună din câte s-au realizat până acum. Deşi personalitatea lui Charlie din afara ecranului se face simţită pe alocuri, el reuşeşte să-i dea viaţă lui Wong Fei Hong.

— Mi se pare corect să presupunem că intruşii li s-au adresat numai celor pasionaţi de jocuri, opină Stoll.

— E firesc să se adreseze direct segmentului de piaţă respectiv câtă vreme încearcă să-şi vândă propriile jocuri

extremiste, încuviinţă Nancy.

— Da, dar n-or să-şi permită niciodată să-şi vândă jocurile altfel decât pe sub tejghea, interveni Hood. Mă îndoiesc că anunţurile lor publicitare or să poată fi găsite în Paginii Aurii.

— Sigur că nu, fu de acord Stoll. Dar zvonurile circulă repede. Oricine e dornic să practice jocurile astea ştie unde pot fi găsite.

— Şi, având la dispoziţie noul Enjoystick, puştii care n-au altceva mai bun de făcut or să vrea cu siguranţă să le-ncerce, continuă Hood raţionamentul.

— Dar cum rămâne cu legile? întrebă Nancy. Credeam că există restricţii în privinţa conţinutului materialelor care pot fi făcute publice prin Internet.

— Există, confirmă Stoll.

Apăsă pe o tastă, iar pe ecran reapăru imaginea pergamentului suprapusă pe fondul jocului jucat de el până de curând. Era limpede, Stoll dăduse uitării spaimele de până atunci.

— Legile sunt similare celor ce guvernează alte pieţe de desfacere. Pornografia pedofilă e urmărită, iar cei care o difuzează sunt căutaţi şi arestaţi. Publicitatea pentru asasinii plătiţi e ilegală.

Dar difuzarea unor date de genul ăsta, care pot fi regăsite în orice anuar statistic, n-are cum să fie interzisă, chiar dacă intenţiile sunt declarat rasiste. Singura ilegalitate pe care au comis-o cei care le-au difuzat a fost invadarea neanunţată a spaţiului din reţea ocupat de alţii. Îţi garantez însă că în cel mult câteva ore mesajele or să dispară, înainte ca autorităţile să apuce să-i identifice pe făptaşi.

Nancy îşi întoarse privirea spre Hood.

— Bineînţeles, eşti convins că şi aici e mâna lui Dominique, nu-i aşa?

— E capabil de asta, nu?

— Da, dar asta nu face din el automat un criminal.

— Nu, admise Hood. Dar omorurile şi furturile comise îl recomandă drept un răufăcător de cea mai joasă speţă.

Privirea ei o susţinu pe a lui vreme de câteva clipe, apoi Nancy îşi plecă ochii.

Fără a da, cel puţin în aparenţă, atenţie schimbului lor de replici, Stoll rosti:

— Există anumite caracteristici în imaginea pergamentului care-mi amintesc de jocul strecurat în calculatorul din biroul lui Hausen.

Se aplecă şi atinse ecranul.

— Umbra curburii de la baza pergamentului e albastră, nu neagră, aşa cum ar fi fost de aşteptat. Cineva cu experienţă în domeniul publicisticii şi tiparului ar fi putut face o asemenea eroare din obişnuinţă. La separarea culorilor în pregătirea pentru tipar, umbrele albastru închis sunt reproduse mai corect decât cele negre. Iar culorile palide ale pergamentului, care dau un aspect de soliditate aici – atinse un punct din partea superioară a ecranului – sunt identice cu cele ale pielii căprioarelor din pădurile celuilalt joc.

— Astea sunt doar speculaţii, spuse Nancy.

Stoll clătină din cap.

— Ca designer de programe, ar trebui să ştii că toţi creatorii de jocuri îşi au „semnătura” lor, care figurează în toate programele, o contrazise Stoll. Sunt convins că-ţi aduci aminte de primele jocuri video care au apărut pe piaţă. Pe vremea aceea, puteai deosebi un joc lansat de Activision de un altul de la Imagic sau de la Atari, datorita tocmai semnelor lăsate de programatori. Ba chiar puteai spune că un joc Activision fusese proiectat de David Crane şi nu de altcineva. Creatorii îşi lăsau amprentele pe fiecare joc.

— Mi-aduc aminte de zilele alea mult mai limpede decât crezi,

Matt, spuse Nancy. Şi pot să-ţi dau în scris că la *Demain* n-o să găseşti aşa ceva. Creând programe de jocuri pentru Dominique, eşti nevoit să-ţi laşi la garderobă viziunea personală. Singura cerinţă care prevalează este aceea de a introduce cât mai multă grafică şi culori realiste în fiecare joc.

— Asta nu înseamnă că nu *Demain* s-a aflat la originea jocului. Mă îndoiesc că Dominique ar face greşeala de-a produce jocuri cu tentă extremistă asemănătoare celor obişnuite.

— Dar am văzut creaţiile fiecăruia dintre cei care lucrează acolo, clătină Nancy din cap. M-am gândit mai înainte la stilul lor. Nici unul dintre ei nu lucrează aşa.

— Poate c-a fost un designer din afara companiei, sugeră Hood.

— La un moment dat, jocurile tot ar fi trebuit să treacă prin atelierele companiei, spuse ea. Era nevoie să fie testate, reproduse, descărcate în reţea. Sunt o mulţime de operaţiuni implicate.

— Dar dacă întreg procesul s-a realizat în exterior? întrebă Hood.

Stoll pocni din degete.

— Puştiul ăla, Reiner, asistentul lui Hausen. Spunea că-i place să proiecteze stereograme. Se pricepe la computere.

— Exact, încuviinţă Hood. Nancy, dacă un joc a fost proiectat în exterior, care e numărul minim de persoane de la *Demain* care ar trebui să vadă dischetele?

— În primul rând, ceva atât de periculos n-ar fi adus sub formă de dischete, spuse ea.

— De ce nu? se miră Hood.

— Ar fi ca un pistol fumegând, rosti Nancy. Un program marcat temporal pe o dischetă ar putea fi o dovadă acceptată de orice tribunal cum ca Dominique a avut de-a face cu jocurile extremiste.

— Da, asta dacă programul n-ar fi şters de îndată ce ar fi lansat în reţea, o întrerupse Stoll.

— Nu, programul ar fi păstrat până ar fi siguri că totul s-a desfăşurat conform planului. Aşa lucrează cei de la *Demain.* Oricum, un astfel de program realizat în exterior ar trebui să fie transmis prin modem la unul dintre computerele lipsite de cititoare de dischete.

— Şi noi avem acelaşi gen de calculatoare, şefule, spuse Stoll. Sunt folosite pentru procesarea datelor cu grad înalt de risc, pe care nu e cazul să le vezi copiate de pe computerul legat în reţea pe vreo dischetă.

Hood se afla în afara domeniului său pe terenul tehnologiei informatice, dar reuşise să înţeleagă esenţa spuselor lui Stoll.

— Singurii care dispun de computere fără cititoare de dischete sunt vicepreşedinţii companiei, care au acces la informaţiile referitoare la noile jocuri sau la strategiile de afaceri, spuse Nancy.

Stoll şterse programul de joc de pe ecranul laptop-ului.

— Da-mi numele şmecherilor care au calificarea tehnică necesară pentru a urmări procesarea programelor de jocuri, ceru Stoll.

— Te referi la procesarea completă? întrebă Nancy. Doar doi dintre ei ar fi în stare de aşa ceva: Etienne Escarbot şi Jean-Michel Home.

Stoll introduse în memoria calculatorului cele două nume, expediindu-le apoi la Centrul de Comandă, de unde ceru un raport privind activitatea lor anterioară. În aşteptarea acestuia, Hood avu timp să reflecteze mai pe îndelete la o idee care nu-i dădea pace de când stătuse de vorbă cu Ballon. Colonelul nu fusese deloc încântat de faptul că Hausen insista să ia parte la operaţiune. Îl catalogase drept un oportunist care încerca să se împăuneze în scopuri electorale.

Dar dacă adevărul e, de fapt, mai urât? se întrebă Hood. Nu-i făcea deloc plăcere să-l bănuiască de rea credinţa pe acest om care i se păruse a fi onest, dar meseria sa îi cerea să nu scape din vedere nici o variantă. Inclusiv cea care îi impunea să se întrebe:*Ce-ar fi dacă...?* Iar acum, după ce-l ascultase pe Hausen povestind cu mândrie despre tatăl său şi activitatea acestuia în cadrul Luftwaffe, se întreba: Dar *dacă Hausen şi Dominique nu sunt, în realitate, duşmani?* În această privinţă, Hood nu ştia decât ceea ce-i mărturisise Hausen însuşi despre cele întâmplate în urmă cu douăzeci de ani. *Dar dacă lucrează de fapt împreună? Iisuse, Ballon a pomenit de tatăl lui Dominique, care îşi câştigase averea fabricând componente pentru avioanele Airbus. Avioane. Iar Hausen e un pilot înnăscut.*

Hood îşi urmă firul gândurilor. Dar dacă Reiner nu făcuse decât ceea ce-i ceruse şeful său să facă? Îl transformase pe Hausen într-o victimă, ducând cu preşul Centrul de Comandă, pe Ballon şi guvernul german, atrăgându-i într-o incursiune stânjenitoare. Cine ar mai fi îndrăznit să-l atace a doua oară pe Dominique, dacă primul atac n-ar fi scos la iveală nimic concret?

— Aha! exclamă Stoll, întrerupându-i sumbrele reflecţii. Avem deja câteva mere putrede în coş. Potrivit dosarelor din arhiva juridica a lui Lowell Coffey, în 1981 monsieur Escarbot a fost acuzat de o firmă pariziană de trădarea unor secrete comerciale în dauna companiei IBM, ceva referitor la un procesor de imagini grafice. *Demain* a plătit din greu, iar cazul a fost clasat. De asemenea, în urmă cu nouăsprezece ani, Jean-Michel Home a fost şi el acuzat, dar acţiunea juridică a fost retrasă. Se pare că omul nostru a obţinut un brevet de invenţie francez pentru un microprocesor despre care o companie americană afirma că ar fi fost furat din atelierele sale de proiectare. N-au reuşit însă sa dovedească nimic, aşa cum nu a fost găsită nici persoana care se presupunea a fi furat respectivele date.

Stoll încetă să citească şi chipul său palid se întoarse încet spre Hood, iar apoi spre Nancy.

— Nu, rosti ea. Nu te înşeli. Nu există două Nancy Jo Bosworth. Eu am fost aceea.

— E-n regulă, îl linişti Hood. Ştiam.

Stoll clătină din cap neîncrezător, apoi se uita lung la Nancy.

— Iartă-mă că-ţi spun asta, însă, în calitate de proiectant de programe, găsesc o atare faptă de-a dreptul dezgustătoare, spuse el.

— Ştiu, şopti Nancy.

— Ajunge, Matt, interveni Hood sec.

— Precum ţi-e voia, stăpâne, mormăi Stoll.

Se lăsă pe spate în fotoliu, îşi puse centura de siguranţă de care, de altfel, nu-i păsase niciodată şi le întoarse celor doi spatele, privind ostentativ pe fereastră.

Iar apoi, în mintea lui Hood izbucni un gând: *La naiba cu toate astea.* Iată că ajunsese să-l repeadă pe Matt Stoll, în loc să se întrebe cum se făcea că Nancy apăruse în parc, ieşindu-i în întâmpinare chiar la momentul potrivit. Mai mult chiar, în clipa când Hausen era alături de el. Fusese doar o coincidenţă, sau amândoi lucrau pentru Dominique? Brusc, se simţi cuprins de un sentiment de nesiguranţă şi uimire în faţa propriei nesăbuinţe. Prins în vârtejul evenimentelor, nerăbdător să-l împiedice pe Dominique să invadeze America cu jocurile-i extremiste şi mesajele sale pline de ură, ignorase cele mai simple norme de securitate şi prudenţă. Mai grav, le îngăduise oamenilor săi să se despartă. Expertul său în probleme de securitate, Bob Herbert, bântuia acum undeva prin pădurile Germaniei.

Poate că exagera, aşa-i spunea instinctul. Dar bunul simţ îi cerea să afle mai mult. Iar asta cât mai repede, înainte de a porni atacul împotriva companiei *Demain.*

Rămase lângă Stoll, în vreme ce Nancy reveni la locul pe care-

l ocupase până mai devreme. Era nefericită şi nu încerca deloc să ascundă acest lucru. La rândul său, Stoll era dezgustat şi nu se ferea s-o arate. Doar Hood era nevoit să-şi păstreze sentimentele pentru sine, deşi nu pentru multă vreme.

Când glasul lui Elisabeth răsună în difuzor, anunţându-i că începea coborârea către aeroportul din Toulouse, Hood îi ceru lui Stoll laptop-ul aşa, ca într-o doară.

— Vrei să-ţi încarc un joc de Solitaire? întrebă Stoll, ştiind care era jocul preferat al lui Hood.

— Nu, mulţumesc, răspunse Hood, pornind micul computer. Aş juca mai degrabă un Tetris.

În timp ce vorbea, Hood tastă un mesaj pe ecran: Matt, nu spune nimic, ci fă-mi legătura cu Darrell.

Stoll îşi scărpină rădăcina nasului, se apleca asupra laptopului şi introduse parola şi codul de acces al Centrului de Comanda. Hard-disk-ul bâzâi, în vreme ce pe ecran fură afişate cuvintele: *Procesare în curs.*

Când procesorul confirma realizarea legăturii cu Centrul de Comandă, Stoll se retrase, fără a-şi desprinde însă privirea de monitor.

Hood introduse propriul sau cod de acces rapid, apoi începu să scrie:

Darrell, am nevoie de toate detaliile pe care le poţi obţine cu privire la viaţa ministrului-adjunct de externe german Richard Hausen. Verifică dosarele de impozitare începând cu 1970. Cercetează posibilitatea unui posibil angajament faţă de Airbus Industrie sau faţă de un individ pe nume Dominique sau Dupre din Toulouse. De asemenea, vreau detalii privind activitatea de după război a lui Maximillian Hausen, fost combatant în Luftwaffe. Anunţă-mă de îndată ce afli ceva. Termenul limită e ora 16 (la voi), cel mai târziu.

Hood se lăsă pe spate, oftând.

— Joc ca o cizmă. Cum ies din jocul ăsta?

Stoll întinse mâna şi, apăsând pe o tastă, transmise mesajul prin poşta electronică.

— Vrei să salvez vreuna dintre partide? Ai de gând s-o reiei mai târziu?

— Nu, răspunse Hood.

Stoll apăsă pe un şir de taste, alcătuind astfel un soi de portret abstract: :-), apoi şterse toate datele de pe ecran.

— De fapt, spuse Hood închizând computerul, cred că aş prefera să-i faci vânt pe fereastră maşinăriei ăsteia blestemate.

— N-ar trebui să abordezi niciodată un joc video atunci când eşti cu nervii încordaţi, interveni Nancy din celălalt capăt al cabinei, ridicându-şi privirea spre Hood. E la fel ca în cazul sporturilor sau al sexului. Trebuie să fii relaxat, ca să-ţi tihnească de-adevăratelea.

Hood îi înapoie lui Stoll computerul. Se ridică şi se îndreptă spre Nancy, se aşeză şi îşi legă centura de siguranţă.

— Îmi pare rău că te-am implicat în toate astea, îi spuse el.

— La ce anume te referi? întrebă ea. La micul nostru raid, sau la toată afacerea asta dubioasă şi murdară?

— La raid, preciza el. N-ar fi trebuit să folosesc argumentul…

Se opri, căutând cuvântul potrivit, apoi se hotărî, cu oarecare ezitări, pentru „prietenie”:

— … Argumentul prieteniei noastre.

— E-n regula, n-are nici un rost să te frământi, îl linişti ea. Zău, Paul. O parte din fiinţa mea s-a săturat să fugă mereu şi să depindă de *Demain,* de viaţa de exilat pe care numai un ţicnit ar savura-o. Cum spunea Sydney Carton, urcând spre eşafod în *Poveste despre două oraşel* „E de departe cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată”…

Hood îi răspunse cu un zâmbet cald. Ar fi vrut să-i spună să nu-şi facă griji în privinţa eşafodului. Dar nu putea să se pună

chezaş pentru soarta ei viitoare, aşa cum nu ştia ce să mai creadă despre loialitatea ei. În vreme ce avionul ateriza lin pe pământul Franţei, Hood spera din suflet că îngrijorarea de pe chipul lui Nancy se datora îndoielilor privind viitorul ei, nu al lui.

49

Joi, ora 14:59,
Washington, D.C.

Mesajul lui Hood fu recepţionat de asistenta executivă a lui Darrell McCaskey, Sharri Jurmain. Tânăra absolventă a Academiei FBI transmise mesajul mai departe, pe aceeaşi cale a poştei electronice, către computerul personal al lui McCaskey şi de asemenea doctorului John Benn de la Secţia de Informare Rapidă a Centrului de Comandă.

Secţia IR era alcătuită din două birouri mici în care fuseseră instalate nu mai puţin de douăzeci şi două de computere, supravegheate în permanenţă de doi operatori. Conducătorul secţiei era doctorul Benn. Englez de origine, burlac din convingere, fost angajat al Bibliotecii Congresului, acesta lucrase ca ataşat diplomatic în Qatar vreme de doi ani, înaintea declarării independenţei emiratului, în 1971. Benn mai rămăsese şapte ani în Qatar, apoi se mutase la Washington pentru a fi alături de sora sa după ce aceasta rămăsese văduvă. Fermecat de Washington şi de felul de-a fi al americanilor, Benn renunţase să-şi însoţească sora atunci când aceasta hotărâse să se întoarcă în Anglia. Devenise cetăţean american în 1988.

Talentul lui Benn, de care acesta era foarte mândru şi pe care şi-l aprofundase în perioada liniştită petrecută în Qatar, era acela de a putea cita fragmente de dialog dintre cele mai obscure din literatura engleză. Chiar apelând la ajutorul Internet-ului, nici unul dintre angajaţii Centrului de Comanda nu reuşise să identifice măcar unul singur dintre citatele lui Benn, deşi, după

cum acesta le dovedise ulterior, toate erau corecte.

Benn tocmai îşi sorbea – mai devreme decât de obicei – ceaiul, interpretând rolul domnului Boffin din *Prietenul nostru comun* de Dickens, când cererea de informaţii a lui Hood îi parveni prin poşta electronică. Sosirea mesajului fu anunţată de computer prin versul *O să mă-nalţ şi voi pleca* din poemul *Insula de pe lacul Innisfree* de Yeats, rostit de un glas sintetizat electronic. Mesajul fu urmat de afişarea numărului de identificare al persoanei care solicitase informaţiile.

— Iar suntem tulburaţi, iubiţii mei prieteni, iar, oftă el, mutându-se în dreptul primului monitor.

Atât el, cât şi asistenţii săi, Sylvester Neuman şi Alfred Smythe, recunoscură imediat „salutul” lui Matt Stoll, schiţa acelui chip zâmbitor înclinat: :-). Mai în glumă, mai în serios, într-unul dintre accesele sale paranoice, Stoll le comunicase că, în cazul în care avea să fie vreodată obligat de cineva să transmită date, chipul zâmbitor avea să fie înlocuit de o figură mohorâtă: :-(.

Cei trei trecură imediat la treabă, cu eficienţa lor obişnuită, strângând informaţiile solicitate.

Pentru a sintetiza o biografie a ministrului adjunct de externe Hausen şi toate informaţiile disponibile referitoare la tatăl acestuia, Smythe execută PTF-urile – protocoalele de transfer a fişierelor – care îi permiteau accesul în mai multe baze de date: *ECRC* de la Munchen, *Deutsche Elektronen Synchotron, DKFZ* de la Heidelberg, *Gesellschaft fur Wissenschaftliche Datenverarbeitung GMBH, Konrad Zuse Zentrum fur Informationstechnik,* precum şi reţeaua de arhive *TeX,* tot de la Heidelberg. Neuman cuplă trei computere la Internet şi accesă informaţiile oferite de *Deutsches Klimarechenzentrum* din Hamburg, de *EUnet Germany* – reţeaua germană de informaţii – de *ZIB* şi de *Berlin auf Ufer.* Cu ajutorul unuia dintre aghiotanţii lui Stoll, directorul adjunct al Operaţiunilor, Grady Reynolds, reuşi

să pătrundă în fişierele protejate referitoare la impozite, contracte de angajări şi dosare privind educaţia din fosta Republică Federală a Germaniei, precum şi în cele similare din fosta Republică Democrată Germană. Dosarele multora dintre germani nu erau disponibile decât în original. Cu toate acestea, datele privind istoricul educaţional şi financiar al figurilor politice marcante fuseseră, în mod sigur, introduse în memoria computerelor, pentru a fi oricând la îndemâna diverselor comisii. De asemenea, multe dintre marile companii îşi ţineau evidenţa contabilă în bazele de date uşor accesibile.

Biroul lui McCaskey, responsabil pentru relaţia cu alte agenţii, le făcu imediat legătura cu FBI-ul, cu CIA, cu Interpolul şi cu diversele ramuri ale forţelor de ordine germane: *BKA – Bundeskriminalamt*, echivalentul german al FBI-ului; *Landespolizei*; *Bundeszolipolizei* – poliţia vamală şi *Bundespostpolizei,* biroul răspunzător de siguranţa transporturilor poştale. Adeseori, ultimele două segmente aveau informaţii mai detaliate privind anumiţi infractori decât celelalte, mai importante din punct de vedere ierarhic.

Pe măsură ce asistenţii săi găseau date referitoare la Hausen şi la tatăl acestuia, doctorul Benn le sistematiza, alcătuind un raport coerent structurat. Deoarece Hood ceruse să fie contactat telefonic, Benn avea să-i citească raportul. Pentru orice eventualitate, datele aveau să fie stocate în vederea unor eventuale accesări sau imprimări ulterioare.

Citind informaţiile pe măsura sosirii lor, iar apoi recitind solicitarea lui Hood, Benn se întrebă în ce măsură directorul Centrului de Comandă înţelesese corect reperele de la care pornise. Între datele referitoare la cei doi Hausen părea să existe o oarecare confuzie.

Lăsând însă mirarea deoparte, Benn îşi văzu de treabă, pentru a-i putea transmite lui Hood raportul până la termenul stabilit.

50

Joi, ora 15:01,
Washington, D.C.

Toate cererile de informaţii adresate secţiei IR primeau automat un număr de înregistrare şi un cod temporal dat de computer. Sarcinile respective erau întotdeauna precedate de un număr cu una, două sau trei cifre, care identifica persoana care solicitase informaţiile. Cererile fiind adeseori adresate de către persoane aflate în situaţii periculoase, anumiţi angajaţi ai Centrului erau anunţaţi automat ori de câte ori o astfel de cerere parvenea la secţia IR. În felul acesta, dacă persoana aflată pe teren păţea ceva, cei abilitaţi o puteau înlocui imediat pentru a duce operaţiunea la bun sfârşit.

Când Hood solicită datele de care avea nevoie despre cei doi Hausen, Mike Rodgers fu alertat de un sunet strident emis de computerul său. În cazul în care, întâmplător, nu s-ar fi aflat în birou, semnalul ar fi răsunat automat din minut în minut.

Mike Rodgers se afla însă la birou luând un prânz târziu. Muşcând din când în când din hamburgerul adus de la bufet şi încălzit în cuptorul cu microunde, examină cererea şi începu numaidecât să-şi facă griji.

Rodgers şi Hood se deosebeau în multe privinţe, dar părerile lor erau diametral opuse îndeosebi în ceea ce privea viziunea fiecăruia despre lume. Hood credea în bunătatea universală a oamenilor, în timp ce Rodgers era convins de egoismul omenirii, pe care nu se sfia s-o caracterizeze drept o adunătură de carnivore gata oricând să-şi apere teritoriile. Rodgers era de

părere că dreptatea înclina în favoarea opiniei sale. În caz contrar, el şi alte milioane de soldaţi ca el n-ar mai fi avut slujbe.

Iar dacă bunul Paul Hood avea unele îndoieli în privinţa clanului Hausen, existau cu adevărat motive de îngrijorare.

— Paul e în Franţa, gata să atace o grupare teroristă avându-l drept ajutor doar pe Matt Stoll, exclamă generalul, fără a se adresa nimănui în mod special, căci era singur în birou.

Îşi ridica privirea spre ecranul computerului. Ar fi vrut ca totul să fie mai simplu. Apăsând pe o singură tastă, ar fi luat legătura cu Centrul Regional de Comandă şi ar fi solicitat deplasarea imediată a acestuia, cu efectivele complete şi cu propria Forţă de Impact gata de acţiune, la Toulouse. COR-ul fiind însă, deocamdată, doar în stadiul de proiect, trebui să se mulţumească să acceseze programul MAPEURO.

O hartă în culori a Europei îşi făcu apariţia pe ecran. Îi suprapuse o grilă şi o studie vreme de câteva clipe.

— Opt sute de kilometri, mormăi el, unind din priviri nordul Italiei cu sudul Franţei.

Apăsă tasta ESC şi tastă un nou cod: NATOITALY.

Cinci secunde mai târziu, un meniu cu două coloane apăru pe ecran, oferind diverse posibilităţi de selecţie, de la „Resursele în domeniul transportului” la „Desfăşurările de trupe”, de la „Armament” la „Simulări ale unor situaţii conflictuale”.

Mută cursorul mouse-ului pe ecran şi selectă „Transporturile”. Un nou meniu fu afişat, din care alese „Transportul aerian”. Cel de-al treilea meniu oferea posibilitatea de a alege între mai multe tipuri de aeronave şi terenuri de decolare. Elicopterul Sikorsky CH-53E era disponibil. Aeronava dotată cu trei motoare avea o rază de acţiune de o mie opt sute de kilometri şi o capacitate îndeajuns de mare pentru ceea ce-i trecuse prin minte. Viteza medie de trei sute douăzeci de kilometri pe oră nu era însă suficientă. Coborî cursorul spre capătul listei şi, brusc, se

opri.

V-22 Osprey. Un vehicul aerian cu decolare şi aterizare verticală, construit în colaborare de Bell şi Boeing. O rază de acţiune de două mii cinci sute de kilometri, la o viteză de croazieră de cinci sute de kilometri pe oră. Iar faptul cel mai îmbucurător era că această minune a tehnicii fusese repartizată pentru testare Flotei a şasea, staţionată la Napoli.

Rodgers zâmbi, apoi abandonă meniul deschis şi făcu să apară pe ecran un alt meniu, conţinând un indice telefonic. Selectă „Apelurile directe către NATO” şi alese numărul comandantului forţelor NATO din Europa, generalul Vincenzo Difate.

Trei minute mai târziu, Rodgers reuşise să dea de urma generalului la un dineu oferit de Ambasada Spaniei la Londra şi se străduia deja să-i explice cât mai limpede de ce ţinea morţiş să împrumute elicopterul şi zece soldaţi francezi.

51

Joi, ora 21:02,
Wunstorf, Germania

— Olog tâmpit!

Herbert auzise destule înjurături la viaţa lui. Le auzise strigate negrilor din Mississippi, evreilor din fosta Uniune Sovietică şi americanilor din Beirut. Dar ceea ce-i strigase tânăra santinela adineauri, atunci când se repezise pe urmele lui Jody, era una din cele mai cretine insulte din câte-i fusese dat să audă. Însă, oricât de puţin jignitoare ar fi fost, expresia reuşi să-l scoată din sărite.

Herbert desprinse lanterna-far de scheletul scaunului rulant şi şovăi o clipă, înainte de a-i îndrepta spotul de lumină către bancheta din faţa a maşinii pe care o urmărise ceva mai devreme. Imediat, se grăbi să se tragă deoparte, ca nu cumva unuia dintre neonazişti să-i vină ideea de a trage în el luându-se după reperul luminos. De la adăpostul întunericului, văzu cum santinela ajunsese lângă Jody, iar aceasta se opri, în sfârşit. Cu băgare de seamă, Herbert scoase Skorpion-ul de sub picior.

Jody şi santinela se aflau la vreo zece metri de el şi la vreo douăzeci şi cinci de restul neonaziştilor. Dincolo de aceştia, pe malul lacului, mitingul îşi urma netulburat cursul.

Jody se oprise chiar între Herbert şi santinelă.

Tânărul puse o întrebare în germana. Jody îi răspunse în engleză, spunându-i că nu-l înţelesese. El se întoarse şi le strigă ceva celor din urmă, cerând instrucţiuni. Făcând acest lucru, îşi mută greutatea pe piciorul stâng. Herbert aţinti Skorpion-ul spre umărul dezgolit al tânărului şi apăsă pe trăgaci.

Tânărul se prăbuşi urlând.

— Ei, uite-acum suntem amândoi ologi, mormăi Herbert, în vreme ce-şi vâra arma într-unul dintre buzunarele de piele uzată ale scaunului.

Apoi se grăbi să se îndrepte spre partea opusă a maşinii.

Mulţimea tăcu, iar neonaziştii care formaseră barajul din spatele santinelei se trântiră la pământ, adăpostindu-se. Denivelările terenului îi împiedicau să tragă din această poziţie, dar Herbert ştia că aceştia nu aveau să rămână multă vreme în această situaţie.

Ocolind maşina, îi strigă lui Jody:

— Fă ce ai de făcut şi hai s-o ştergem!

Fata îl privi, apoi îşi îndrepta ochii dincolo de mulţimea cu chipuri palide.

— Nu m-ai învins! strigă ea cât putu de tare. Nu m-ai învins şi n-o să reuşeşti sa mă învingi niciodată!

Herbert deschise portiera maşinii.

— Jody!

Fata se holbă vreme de-o clipă la tânărul căzut, apoi porni în fugă înapoi.

— Urcă la volan, îi ceru Herbert, în timp ce se chinuia să urce pe scaunul de alături. Cheile sunt în contact.

Unii dintre cei adunaţi pe malul lacului începură să urle. O fată dintre cei ce se treziseră la pământ sări în picioare, cu arma în mână, ţintind-o pe Jody.

— La dracu’! înjură Herbert şi trase prin geamul portierei.

Jody ţipă şi îşi astupă urechile. Glonţul pornit din arma lui Herbert o lovi pe fată în şold, iar aceasta se rostogoli la pământ, împroşcând sânge în jur.

Herbert coborî înapoi în scaunul rulant, cu arma pregătită pentru a deschide focul, acoperind retragerea lui Jody. Ea ajunse lângă maşină, urcă la volan şi porni motorul, care se opri însă

imediat. Fata îşi pierduse stăpânirea de sine. Tremura şi gâfâia – simptome clasice ale unui sindrom posttraumatic.

Herbert nu-şi putea permite să o lase baltă tocmai acum.

— Jody, vreau să mă asculţi, i se adresă el cu un glas calm, dar hotărât.

Fata începu să plângă.

— Jody!

— Ce vrei?! ţipă ea. Ce, ce, ce?!

— Vreau să porneşti maşina încet, cu spatele.

Fata se agăţase de volan şi privea în jos. Mulţimea se agita, asemenea furnicilor dintr-un muşuroi, dincolo de cei care alcătuiseră barajul şi care încremeniseră. Herbert îl văzu pe orator discutând animat cu femeia de lângă el. Aveau la dispoziţie foarte puţin timp, poate doar câteva secunde, înainte de-a fi atacaţi.

— Jody, repetă Herbert, răbdător. Vreau să treci în marşarier şi să dai maşina înapoi cât se poate de încet.

Herbert era conştient că nu putea să urce în maşină fără a lăsa în jos arma. Dar, dacă făcea asta, aveau să fie atacaţi. Aruncă o privire scurtă în urmă. Din câte apucase să distingă în întuneric, terenul era liber cale de aproximativ o sută de metri. Se gândise să se lase tras cu spatele, agăţat de portiera deschisă, ţinându-şi arma aţintită înainte, acoperindu-le retragerea. Când aveau să ajungă la o distanţă îndeajuns de sigură, avea să urce în maşină şi se vor putea îndepărta.

Nu era un plan grozav, dar era singurul care-i venise în minte.

— Jody, mă asculţi?

Fata încuviinţă din cap, suspină şi se opri din plâns.

— Poţi conduce încet cu spatele?

Cu o lentoare plină de nesiguranţă, fata îşi puse mâna pe maneta schimbătorului de viteze. Plânsul o podidi din nou.

— Jody, de data asta chiar trebuie să plecăm, îi spuse Herbert

calm.

Porni motorul şi trecu în marşarier exact în clipa în care ambele pneuri din faţa explodară.

Şocul exploziei ridica maşina, care recăzu greoaie peste cauciucurile făcute zdrenţe de împuşcătura pornită de undeva din direcţia mulţimii. Portiera deschisă fu smucită în lături, împingându-l cât colo pe Herbert. O clipă mai târziu, o ploaie de gloanţe se abătu asupra portierei. Mulţimea se despărţise în două, iar în spaţiul creat stătea o femeie, ţinând sub braţ o mitralieră. După expresia lui Lang – lui Herbert nu-i venea să creadă că-l auzise spunând asta cu numai câteva ore în urmă – *nu putea fi decât Karin Doring.*

Herbert se retrase până în dreptul portierei din spate. O deschise şi, de la adăpostul ei, trase o rafală în direcţia din care veniseră împuşcăturile. Reuşi astfel să-i împiedice pe cei culcaţi să se ridice, dar nu şi s-o oprească pe femeia, care se apropia inexorabil, precum gerurile iernii.

Jody plângea. Herbert zări armele de pe bancheta din spate. Şi tot acolo văzu şi altceva, ceva ce i-ar fi putut fi de folos.

Trase încă o dată în direcţia mulţimii, apoi rosti:

— Jody. Trebuie să mă acoperi.

Fata clătină din cap, dar Herbert ştia că nici măcar nu-l înţelesese.

O nouă rafală izbi portiera din faţă. *Următoarea ploaie de gloanţe o s-o străpungă,* îşi zise Herbert. Apoi avea să vină rândul portierei din spate şi, la urmă, rândul lui.

— Jody! urlă Herbert. Trebuie să treci de peretele despărţitor, să iei armele şi să tragi. Trage, Jody, sau suntem morţi!

Fata se agăţă de volan, refuzând să-i dea ascultare.

— Jody!

Ea continuă să plângă cu sughiţuri.

În disperare de cauză, Herbert se întoarse către ea şi trase

câteva gloanţe în tapiţeria scaunului de alături. Fata ţipă şi sări ca arsă, în vreme ce fulgii banchetei plutiră în sus, haotic.

— Jody, repetă el. Ia armele şi trage în Karin Doring, dacă nu vrei să te-mpuşte!

Jody întoarse privirea spre el, cu ochii holbaţi. De data asta, se părea că înţelesese. Cu un gest hotărât, se întoarse spre bancheta din spate şi, de dincolo de peretele despărţitor coborât, apucă cele două revolvere.

— Coboară piedicile, chestiile alea micuţe din... începu Herbert.

— Le-am găsit, îl linişti Jody.

Herbert o privi admirativ, în timp ce fata îşi înghiţea lacrimile. Apoi o urmări cum trase un foc prin parbrizul din spate, se rezemă de spătarul scaunului şi, ţipând, sfărâmă cu o lovitură de picior rămăşiţele parbrizului.

— Grozav, mormăi Herbert. Împarte-ţi loviturile cu măsură, o sfătui el pe fată. Economiseşte muniţia.

Rămânând cu ochii pe nemţi, Herbert se aplecă şi luă cutia cu cele şase sticle cu apă minerală de la baza banchetei. Pe măsură ce Karin Doring se apropia, avangarda trântită la pământ începu să prindă curaj. Unul dintre tineri se ridică.

— *Ticălosule*! strigă Jody şi apăsă pe trăgaci.

Lovitura zbură în gol, dar neamţul se trânti din nou la pământ.

Herbert clătină din cap. *Am creat o micuţă criminală*, îşi zise el, deschizând două sticle de apă minerală şi golindu-le conţinutul pe pământ. Când acestea se goliră, se dădu înapoi cam un metru şi, folosindu-şi cuţitul, tăie o bucată din anvelopa stânga a roţii scaunului. Nici măcar Karin Doring n-ar fi fost în stare să treacă printr-un zid de foc.

Gloanţele atinseră capota şi ricoşară, pierzându-se în pădure. Jody se aruncă într-o parte, către stânga. Realizând că nu se afla la adăpost, sări spre dreapta. O clipă mai târziu, gloanţele loviră

locul în care se aflase mai devreme fata, înfigându-se în tapiţeria banchetei.

— Jody, apasă pe butonul brichetei, ordonă Herbert.

Fata îl ascultă, iar apoi se trânti din nou pe banchetă. Herbert ştiu că nu avea să se mai ridice.

Îi mai despărţeau vreo trei sute de metri de Karin Doring. Simţind că se aflau în siguranţă, ceilalţi nemţi începură la rândul lor să înainteze.

Între timp, Herbert apucase să deschidă rezervorul de benzină şi umplea sticlele cu combustibil. Gloanţele loveau tot mai frecvent caroseria. Cei din mulţime aprinseseră mai multe lanterne. În aproximativ o jumătate de minut, Herbert şi Jody aveau să ajungă în situaţia monstrului lui Frankenstein, vânat de sătenii înfuriaţi.

Auzi clinchetul brichetei. Jody nu mai era în stare să-l ajute. Rostogolindu-se înainte şi constatând cu groază cât de mare se făcuse gaura din portieră, Herbert întinse mâna şi apucă un smoc din umplutura scaunului ciuruit de gloanţe. Aşeză pe podea una dintre sticle şi îndesă vata în gâtul celeilalte, în chip de fitil. Apoi scoase bricheta din amplasamentul de pe bordul maşinii şi atinse vata. Spre uimirea sa, nu se întâmplă nimic.

Îngrozit, realiză că materialul era antiinflamabil.

Cu o înjurătură, împinse dopul de vată în sticlă, aruncă bricheta cu vârful incandescent înăuntru, apoi azvârli grenada astfel improvizată cât putu de sus, cu braţul rigid, rugându-se ca sticla să nu explodeze înainte de-a atinge pământul.

Spre ghinionul lor, cocteilul Molotov explodă la jumătatea drumului prin aer, împroşcând mulţimea ce se apropia cu o ploaie de cioburi şi picături incandescente. Acolo unde acestea atingeau carnea sau ochii, se ridicară ţipete de durere.

Jody îşi înălţă capul, ca trezită din somn. De data asta, spaima din ochii ei fusese înlocuită de uimire. De la jocul de lumini al

flăcărilor, privirea i se îndreptă spre Herbert.

— Nu mai am alte bombe, îi spuse acesta, urcând alături în maşină. Aş sugera s-o-ntindem cât mai putem.

Herbert trase după sine ceea ce mai rămăsese din portieră, în timp ce Jody demara, mergând cu spatele. În faţa lor, Karin Doring îşi croise drum prin mulţime, nerăbdătoare să deschidă focul asupra lor. Alţi câţiva indivizi înarmaţi i se alăturară, apăsând la rândul lor pe trăgaci.

— Auuuu…

Herbert privi spre stânga. Geamătul adânc fusese al lui Jody. Fata se prăvăli asupra lui. Retragerea încetini, apoi limuzina se opri, iar vuietul motorului se stinse.

Herbert o studie în grabă şi descoperi că un glonţ îi atinsese umărul. La prima vedere, trecuse chiar pe sub claviculă.

Fata era în pragul leşinului. Strângea pleoapele şi îşi încleştase fălcile de durere. Herbert încercă să-i modifice uşor poziţia, astfel încât umărul să-i fie rezemat de braţul său, fără a-i apăsa însă rana. Mişcându-se, zări pachetul de ţigări din buzunarul cămăşii fetei. Îl scoase fără sa mai stea pe gânduri şi tresări bucuros: rupse ambalajul de celofan, luând chibriturile.

O culcă pe Jody pe banchetă şi, mutându-se mai spre dreapta, luă sticla de pe podea şi şi-o aşeză între genunchi. Karin reuşise să dea la o parte mulţimea şi îşi încărca pistolul automat. Herbert îşi scoase batista din buzunar, o îndesă pe gâtul sticlei şi scapără un chibrit. Atinse ţesătura subţire cu vârful flăcării. Batista luă foc şi începu să se dezintegreze mai repede decât se aşteptase Herbert.

— Fie ce-o fi, mormăi el în barbă, aplecându-se în afara şi azvârlind sticla în direcţia lui Karin. Ori se stinge, ori ardeţi dracului cu toţii!

Spărgându-se, sticla împrăştie conţinutul de combustibil care se aprinse instantaneu, cu un pârâit distinct. Flăcările pâlpâiră,

se extinseseră orizontal, iar apoi răbufniră către înalt, asemenea unui acord maiestuos de orgă.

Herbert se întoarse din nou către Jody. Fata îşi apăsa umărul rănit cu mâna. Durerea cea mai arzătoare trebuia să fi trecut, iar acum zona din jurul rânii începuse, în mod sigur, să-i amorţească.

Herbert îşi plie scaunul rulant şi-l trase înăuntru în maşină, mai mult de dragul telefonului montat pe braţul acestuia, de care avea să aibă, poate, nevoie. Nu avea de unde să ştie dacă telefonul instalat în limuzină mai funcţiona, după schimburile de focuri. O ajută apoi pe Jody să se ridice de pe banchetă.

— Jody, mă auzi? şopti el. Vreau să te rog să faci ceva pentru mine, da?

Fata încuviinţă o dată din cap, cu o mişcare abia vizibilă.

— Eu nu pot apăsa pe acceleraţie. Va trebui s-o faci tu în locul meu. Crezi că eşti în stare s-o faci?

Fata dădu din nou din cap.

Herbert se strecură în spatele fetei şi apucă volanul. Privi înainte şi văzu cum un bărbat o reţinea pe Karin Doring, încercând s-o împiedice să se avânte înainte prin perdeaua de flăcări.

— Jody? N-avem prea mult timp la dispoziţie. Îţi promit c-o să am grijă de tine, dar mai întâi trebuie să scăpăm de-aici.

Ea încuviinţă din nou din cap, îşi linse buzele uscate şi icni, întinzându-şi piciorul. Ochii îi erau închişi, dar Herbert îi ghidă mişcările bâjbâite, prin care ea încerca să atingă pedala de acceleraţie.

— Acolo, rosti el. Bravo, ai nimerit-o. Acum apasă încet pedala.

Jody se supuse, iar maşina se urni încet şi începu să se retragă. Cu mâna dreaptă petrecută peste pieptul fetei, Herbert ţinu strâns volanul, răsucindu-l cu un gest sigur. Limuzina se

întoarse, săltând prin hârtoapele drumului de pământ, apoi zvâcni înainte, printre copaci. Lumina portocalie a flăcărilor răzbătea prin geamul din spate.

O nouă ploaie de gloanţe se abătu asupra maşinii, fără a-i produce însă vreo stricăciune. Trăgeau orbeşte prin perdeaua de flăcări, în vreme ce o voce puternică striga din răsputeri, cerându-le tuturor să se calmeze.

Haos în Zilele Haosului, îşi spuse Herbert, satisfăcut. Feuer stăvilit de foc.

Ar fi savurat din plin jocul de cuvinte şi ironia situaţiei, dacă ar fi avut timp. Dar n-avea.

Maşina continua să înainteze. Roţile din faţă fiind pe jantă, nu-i era deloc uşor să rămână stăpân pe volan. Din când în când, câte o groapă în pământul bătătorit îi azvârlea lateral, iar aripa maşinii se freca de trunchiul unui copac de pe marginea drumului. Curând însă, flăcările de la marginea taberei neonaziştilor nu mai erau decât o pată luminoasa reflectată de norii ce se buluceau la limita orizontului întunecat. Herbert începu să creadă că, printr-un miracol, aveau să reuşească sa iasă vii din pădure.

Apoi, brusc, motorul se opri.

52

Joi, ora 21:14,
Wunstorf, Germania

Karin Doring îşi şterse calmă petele de benzină aprinsă care-i împroşcaseră hainele. Îi veni în minte comportarea laşă a oamenilor ei, dar refuză să lase acest subiect să-i distragă atenţia. Ca o vulpe, îşi aţintise privirea asupra prăzii. Urmări maşina ce se retrăgea cu spatele prin perdeaua de fum şi flăcări, ignorând agitaţia isterică a tovarăşilor ei.

Tipul nu e prost, îşi spuse ea. Nu aprinsese farurile. Dădea înapoi, ghidându-se doar după strălucirea slabă a luminilor de poziţie. Apoi chiar şi ele se stinseră. Pumnalul SA îi atârna la centură, în teaca lui de metal. Arma pe care o ţinea în mână avea să-l ucidă pe bărbat. Pumnalul i-l rezervase fetei.

Venind din urmă, Manfred o apucă de umăr.

— Karin, avem răniţi. Richter are nevoie de ajutorul tău ca să restabilească…

— Îi vreau pe ăia doi, scrâşni ea, ignorându-i spusele. Lasă-l pe Richter să se descurce cu balamucul. Voia să conducă. N-are decât s-o facă.

— Oamenii noştri n-or să-l asculte, spuse Manfred. E prea devreme. N-or să accepte ordinele lui…

— Atunci, or să te-asculte pe tine.

— Ştii prea bine că eşti singura pe care ar urma-o şi-n flăcările iadului, rosti Manfred.

Karin îşi smuci umărul din mâna lui Manfred. Apoi se întoarse cu faţa spre el, cu o expresie îngheţată în privire.

— În iad? Au luat-o la fugă care încotro, adăpostindu-se, când americanul a cutezat să-i înfrunte. S-au lăsat înfrânţi de un bărbat singur, de un infirm ajutat de o puştoaică isterică! M-au făcut de râs! Mi-e şi ruşine să mă gândesc.

— Un motiv în plus ca să dăm uitării incidentul, argumentă Manfred. A fost doar o scăpare, am fost luaţi pe nepregătite.

— Vreau răzbunare. Vreau sânge, auzi?

— Te rog, nu, o imploră Manfred. Asta a fost greşeala înaintaşilor noştri. S-au lăsat purtaţi de răzbunare. E doar un răgaz, nu o înfrângere.

— Vorbe şi iar vorbe. Vorbe de rahat!

— Karin, ascultă-mă, insistă Manfred. Ai putea să canalizezi patima asta în altă direcţie. L-ai putea ajuta pe Richter să ne conducă spre Hanovra.

Karin îi întoarse spatele şi-şi aţinti privirea spre zidul de foc.

— N-am nici un drept să dau ordine, atâta vreme cât cei doi sunt încă în viaţă. Am stat cu mâinile-n sân lângă Richter şi am îngăduit ca oamenii mei, soldaţii mei, să nu facă nimic.

Îşi alcătui în minte un traseu printre flăcările care îşi mai pierduseră din vlagă şi porni înainte, prin fumul tot mai gros. Manfred şchiopăta în urma ei.

— Nu poţi să urmăreşti o maşina, îi spuse el.

— Conduce cu farurile stinse pe un drum de pământ, spuse ea, iar mersul i se transformă într-o alergare uşoară. O să-l ajung din urmă sau cel puţin o să aflu încotro a luat-o. N-o să fie prea greu.

Manfred îşi iuţi la rândul său pasul.

— Nu judeci cu mintea limpede, o mustră el. De unde ştii că n-o să te-aştepte după prima cotitura?

— N-am de unde să ştiu asta.

— Dar ce-o să mă fac eu fără tine? izbucni Manfred.

— O să i te alături lui Richter, chiar tu ai spus-o.

— Ştii foarte bine că nu la asta m-am referit! striga el. Karin, te rog, acceptă măcar să stăm de vorbă.

Ea o rupse la fugă.

— Karin! strigă el.

Ea simţea biciuirea înviorătoare a aerului pe faţa arsă şi energia crescând în ea, exploziv, în vreme ce alerga printre copaci, săltând uşoară pe drumul denivelat.

— Karin!

Dar ea nu mai voia să audă nimic. Nu mai era chiar atât de convinsă că oamenii ei o dezamăgiseră. Poate că ea era cea care-i decepţionase. Un lucru însă ştia sigur: pentru a-şi răscumpăra greşeala de a nu fi acţionat la timp pentru a preveni dezastrul, pentru a se simţi din nou curată, trebuia să-şi spele mâinile cu sânge.

Avea s-o facă. Într-un fel sau altul, în noaptea aceasta sau mâine, în Germania sau chiar în America, avea s-o facă.

53

Joi, ora 21:32,
Toulouse, Franţa

Hood privea prin hublou, în vreme ce Hausen executa cu gesturi sigure manevrele necesare pentru o aterizare uşoară, lipsită de dificultăţi. Hood observă că erau aşteptaţi. Un reflector puternic montat în vârful micului turn de control îi dezvălui un grup de unsprezece bărbaţi îmbrăcaţi în blugi şi cămăşi de lucru. Un al doisprezecelea era îmbrăcat într-un costum din stofă uşoară. Acesta din urmă era cel mai tânăr şi, din felul în care îşi privea ceasul din clipă în clipă, trecându-şi apoi mâna prin păr, Hood ştiu că nu era unul dintre oamenii legii. Îi lipsea răbdarea necesară unei astfel de profesii. De asemenea, ghici din prima clipă care dintre cei unsprezece era Ballon: afişa o expresie de buldog furios, gata să muşte pe oricine l-ar fi scos din sărite.

Ballon porni către avion, înainte chiar ca acesta să se fi oprit. Tânărul în costum se grăbi să-l urmeze.

— La naiba, am şi ajuns? oftă Matt Stoll, desfăcându-şi centura de siguranţă. Şi n-am fost serviţi nici măcar cu o pungă de alune.

Ballon – Hood era convins de-acum că acesta era „dulăul” pe care-l zărise – ordonă oamenilor săi să împingă scara rulantă către uşa avionului. Când copilotul deschise în sfârşit uşa, scara îi aştepta deja pe pasageri.

Hood coborî cel dintâi, urmat de Nancy, Stoll şi Hausen. Ballon îi măsură din priviri, încruntându-se atunci când ochii săi întâlniră chipul lui Hausen. Când Hood descinse pe asfaltul pistei, Ballon îşi aţinti din nou căutătura asupra acestuia.

— Bună seara, salută el, întinzându-i mâna francezului. Sunt Paul Hood.

Ballon îi strânse mâna.

— Bună seara, sunt colonelul Ballon.

Apoi, arătând către tânărul îmbrăcat în costum, adăugă:

— Dânsul e domnul Marais, de la Serviciul Vamal. M-a rugat să vă atrag atenţia că acesta nu este un aeroport internaţional şi că prezenţa dumneavoastră aici e o favoare pe care serviciul său o face Grupului de Intervenţie al Jandarmeriei Naţionale şi mie însumi.

— *Vive la France, mormăi Stoll.*

— *Les passeports,* îi aminti Marais colonelului.

— Doreşte să vă vadă paşapoartele, traduse Ballon. Iar după aceea, sper să putem porni cât mai curând.

Stoll i se adresă lui Ballon:

— Dacă, întâmplător, mi-am uitat acasă paşaportul, înseamnă că mă trimiteţi de unde-am venit?

Bal lon îl măsură atent.

— Dumneata eşti omul cu maşinăria? întrebă el.

Stoll încuviinţă.

— În cazul ăsta, răspunsul e nu. Chiar de-o să fiu nevoit să-l împuşc pe Marais ca să ne lase să trecem, o să vii cu noi.

Stoll îşi duse mâna la buzunarul jachetei şi-i întinse francezului paşaportul său. Ceilalţi îl imitară.

Marais le studie pe rând, comparând înfăţişarea noilor veniţi cu fotografiile din paşapoarte. Într-un târziu, îi înapoie actele lui Ballon, care i le întinse lui Hood.

— *Continuez,* rosti Marais, în al cărui glas se simţea nerăbdarea.

— Mi s-a cerut, de asemenea, să vă anunţ că, din punct de vedere oficial, nu aţi intrat pe teritoriul Franţei şi că vi se cere să-l părăsiţi în termen de douăzeci şi patru de ore, spuse Ballon.

— Nu existam şi, totuşi, suntem aici, comentă Stoll. Aristotel ar fi fost încântat de această afirmaţie paradoxală.

— De ce tocmai Aristotel? se miră Nancy, aflată chiar lângă el.

— Aristotel credea în posibilitatea abiogenezei, apariţia fiinţelor vii din materie nevie. Francesco Redi a dovedit că se înşelase, în secolul al şaptesprezecelea. Iar noi acum l-am contrazis pe Redi.

Hood împărţise paşapoartele, iar acum îl privea pe Marais. Din expresia acestuia, deduse că francezul nu era deloc încântat de ceea ce făcea. O clipă mai târziu, Marais îl trase deoparte pe Ballon. Conversară discret vreme de o jumătate de minut, apoi Ballon reveni, cu o mutră şi mai îngrijorată decât înainte.

— Ce s-a întâmplat? vru să afle Hood.

— Marais e neliniştit, spuse Ballon, privind semnificativ în direcţia lui Hausen. N-ar vrea ca această situaţie deloc conformă cu regulamentele să devină de notorietate publică.

— Nu-l condamn deloc, interveni Hausen, pe un ton plin de răceală. Cine-ar fi dispus să se laude că a tolerat vecinătatea unei lepre cum e Dominique?

— Nimeni, cu excepţia, poate, a celor care ni l-au dăruit pe Hitler, replică Ballon.

Când asista la confruntări de acest gen, Hood simţea nevoia sa intervină, pentru a media conflictele. De data asta, hotărî că era preferabil să stea deoparte. Cei doi exageraseră în egală măsură şi presimţea că, dacă ar fi intervenit, n-ar fi reuşit decât să şi-i facă duşmani.

— Am venit aici pentru a opri ascensiunea unui nou Hitler, nu pentru a bate câmpii despre cel vechi, interveni Nancy. Are cineva de gând să mă ajute?

Ocolindu-i pe Ballon, Marais şi ceilalţi membri ai Jandarmeriei, Nancy se îndreptă spre poarta terminalului.

Hausen privi pe rând către Hood, apoi către Ballon.

— Vă cer scuze tuturor, rosti el.

Ballon se strâmbă, gata să-i dea o replică tăioasă, însă apoi trăsăturile i se relaxară. Se întoarse către Marais, care părea a nu înţelege mare lucru.

— *A demain,* îl salută el sec, după care le făcu semn oamenilor săi s-o ia din loc.

Hood, Stoll şi Hausen îi urmară.

Înaintând cu paşi grăbiţi pe asfaltul pistei, Hood se întreba dacă salutul lui Ballon „Ne vedem mâine”, fusese arbitrar ales, sau astfel încât să reflecte, în limba franceză, destinaţia spre care se îndreptau.

Ballon îşi conduse grupul către două furgonete care aşteptau la marginea pistei. Fără prea multă vorbărie inutilă, se asigură că Stoll primise un loc confortabil, între Nancy şi Hood. Ballon urcă în faţă, lângă şofer. Pe bancheta din spate stăteau trei dintre oamenii săi, nici unul dintre ei înarmat. Armele se aflau în cealaltă maşină, unde fusese trimis şi Hausen.

— Mă simt ca botanistul de pe *Bounty,* îi mărturisi Stoll lui Hood, după ce porniră. Avea sarcina de a se îngriji de arborii de pâine care constituiau încărcătura navei, aşa încât căpitanul Bligh avea grijă de el ca de ochii din cap.

— Dacă tu eşti botanistul, atunci noi cine suntem? întrebă Nancy, strâmbându-se.

— Noi? Noi suntem răzvrătiţii, în drum spre Tahiti, îi răspunse Hood.

Nancy nu zâmbi. Nici măcar nu-i aruncă o privire. Cât despre Hood, acesta avea impresia că se afla pe Corabia Nebunilor, nu pe *Bounty.* Lăsând la o parte amintirile romantice, îi veni în minte, cât se poate de limpede, felul în care obişnuia să se îmbufneze Nancy. Trecea de la tristeţe la depresie, iar apoi la furie, de parcă ar fi alunecat pe o pantă noroioasa. Îmbufnarea nu dura mult, dar, ori de câte ori apărea, obişnuiau să se certe

urât, din nimicuri. Nu ştia ce anume îl speria mai tare: faptul că uitase de aceste răbufniri de furie, sau că ea trecea acum printr-o astfel de stare sufletească.

Ballon se întoarse către ei.

— Mi-am cheltuit ultimele resurse din capitalul de încredere de care dispuneam pentru a obţine intrarea voastră pe teritoriul Franţei. O bună parte din acest capital fusese deja irosită pentru a obţine mandatul de percheziţie necesar pentru ca să pătrundem în uzina *Demain.* Mandatul expiră în seara asta, dar n-aş vrea să-l ştiu dus pe apa sâmbetei fără folos. Am urmărit clădirea zile întregi, cu mai multe camere video, sperând să descoperim un indiciu care să justifice intrarea. Până acum, n-am reuşit să găsim nimic.

— Dar ce anume aţi sperat să găsiţi? întrebă Hood.

— Ideal ar fi fost să descoperim prezenţa unor terorişti cunoscuţi, explică Ballon. A unor membri ai nemiloasei grupări paramilitare Noii Iacobini, o reînviere a clicii celor care nu ezitau să ucidă femei bătrâne şi copii, dacă aparţineau claselor superioare.

Colonelul deschise torpedoul şi îi întinse lui Hood un dosar, înăuntru se aflau vreo zece desene şi fotografii nu foarte clare.

— Aceştia sunt iacobinii pe care-i cunoaştem, spuse Ballon. Pentru a intra, ar trebui să avem dovada că înăuntru se află măcar unul dintre ei.

Hood îi arătă dosarul lui Stoll.

— Crezi c-o să poţi să distingi chipurile celor dinăuntru îndeajuns de clar ca să-i identifici?

Stoll răsfoi desenele şi fotografiile înainte de-a răspunde.

— Poate. Depinde de poziţia în care or să se afle respectivii, dacă se mişcă sau stau pe loc, depinde de intervalul de timp pe care-l am la dispoziţie pentru a regla imaginea…

— Sunt o mulţime de condiţii ipotetice, spuse Ballon iritat.

Trebuie să am dovada prezenţei unuia dintre aceşti monştri în interiorul fabricii.

— Nu există nici o cale ca să eludăm stricteţea mandatului? vru să afle Hood.

— Nu, răspunse Ballon categoric. Iar eu n-am de gând să pretind că, din cauza slabei rezoluţii a imaginii, am confundat un sărman nevinovat cu un ticălos, doar pentru a putea pătrunde cu orice preţ în uzină.

— Asta înseamnă că totul depinde de mine, nu? spuse Stoll, înapoindu-i dosarul lui Ballon.

— E genul de situaţie în care se vede cine e profesionist şi cine-i un biet amator.

Nancy se răsti la Ballon:

— Eu aş zice, în primul rând, că un profesionist n-ar fi permis intrarea acestor terorişti în fabrică. Dominique a furat, s-ar putea chiar să fi ucis şi e gata să pornească războaie. Cu toate astea, reuşeşte de fiecare dată să-şi ducă intenţiile la bun sfârşit. Asta-l face un profesionist?

Ballon replică tăios:

— Cei de teapa lui Dominique îşi permit să încalce legea. Noi nu dispunem de luxul ăsta.

— Rahat! izbucni Nancy. Eu locuiesc la Paris, iar acolo mai toţi americanii sunt trataţi ca dracu’ de către toată lumea, de la proprietari până la jandarmi. Legea nu ne protejează în nici un fel.

— Dar dumneavoastră respectaţi legea, nu-i aşa? întrebă Ballon.

— Desigur.

— Atunci când legea e încălcată de către o singură parte, avem de-a face cu o forţă brută, dar nimic mai mult. Dar atunci când legea e încălcată de ambele părţi, avem de-a face cu un haos în toată regula.

Hood se hotărî să curme cearta, intervenind pentru a schimba subiectul:

— Cât mai avem până la uzină?

— Aproximativ cincisprezece minute, îi răspunse Ballon.

Colonelul continua să privească spre Nancy, care îşi întorsese capul şi privea afară, pe geam.

— Domnişoară Bosworth, argumentele dumneavoastră sunt de bun simţ şi regret că am fost atât de aspru cu domnul Stoll. Miza este însă mult prea mare.

Se adresă pe urmă tuturor:

— V-aţi întrebat vreodată care sunt riscurile unui succes?

Hood se încruntă.

— Nu, n-am făcut-o. Despre ce risc e vorba?

— Daca acţionăm cu o precizie chirurgicală şi Dominique cade în capcană, compania sa şi toate celelalte proprietăţi ale sale îi supravieţuiesc. Dar, daca acestea sunt antrenate de căderea lui Dominique şi se prăbuşesc, economia franceză suferă o destabilizare serioasă. Asta ar crea un vid de putere similar celor de care am avut parte în trecut.

Privi dincolo de ei, către furgoneta care-i urma.

— Un vid în care, ştim din istorie, naţionalismul german înfloreşte, iar politicienii germani agită spiritele. Iar nemţii încep să privească lacomi spre Austria, spre Sudeţi, spre Alsacia şi Lorena. Domnilor Hood şi Stoll şi domnişoară Bosworth. Ne aflăm pe o coardă întinsă. Dacă suntem precauţi, legea ne poate sluji drept plasă de salvare. Folosindu-ne de ea, putem ajunge teferi de cealaltă parte a abisului.

Nancy întoarse din nou capul spre geam. Hood ştia că nu avea de gând să-i ceară scuze lui Ballon. Cunoscând-o însă, ştia de asemenea că tăcerea ei echivala, de fapt, cu recunoaşterea propriei greşeli.

— Şi eu cred în lege şi în sistemul pe care l-am edificat ca s-o

apărăm, spuse Hood. O să vă ajutăm să treceţi cu bine de cealaltă parte a coardei întinse peste abis, domnule colonel.

Ballon îi mulţumi cu o uşoară înclinare a capului, cel dintâi semn de apreciere pe care-l arătase de la sosirea lor aici.

— Mulţumesc din suflet, şefule, oftă Stoll. Precum spuneam adineauri, se pare că tot eu o să duc greul, nu?

54

Joi, ora 21:33,
Wunstorf, Germania

Când maşina se opri, Jody îşi ridică piciorul de pe pedala de acceleraţie, îşi rezemă capul de banchetă şi închise ochii.

— Nu mă pot mişca, gemu ea.

Herbert aprinse lumina interioară şi se aplecă deasupra ei.

— Scumpa mea, trebuie să plecăm de-aici, rosti el blând.

— Nu.

Herbert se apucă să smulgă smocuri de vată din scaunul ciuruit.

— Motorul e mort şi, dacă nu plecăm de-aici, vom muri şi noi.

— Nu pot, repetă ea.

Herbert trase deoparte gulerul bluzei fetei şi tamponă uşor rana de la umăr, îndepărtând sângele. Gaura lăsată de glonţ nu era prea mare. Herbert n-ar fi fost deloc mirat să afle că proiectilul de calibrul 22 fusese tras dintr-o armă manufacturală construită de unul dintre puştanii din mulţime.

Gunoaie fără minte, îşi zise el*. Ar vărsa, de şi-ar vedea propriul sânge blestemat.*

— Mi-e frica, rosti deodată Jody şi începu să scâncească. Am greşit. Şi-acum mi-e frică.

— Nu-ţi mai face griji, încercă Herbert s-o liniştească. Ceri prea mult de la tine.

Lui Herbert îi era milă de biata copilă, dar nu-şi putea permite s-o piardă. Nu acum. Nu se îndoise nici o clipă că, singură sau însoţită de oamenii ei, Karin avea să-i urmărească. Pentru a fi cu

adevărat un simbol al puterii, sceptrul nazismului se cerea înmuiat în sângele învinşilor.

— Jody, ascultă-mă, rosti Herbert. Ne aflăm aproape de locul din care-am pornit. Ne desparte doar un kilometru şi jumătate de şoseaua principală. Dacă reuşim să ajungem acolo, suntem salvaţi.

Herbert deschise torpedoul. Găsi o cutiuţă cu nişte calmante şi îi dădu două pastile fetei. Apoi se întinse spre bancheta din spate, luă una dintre sticlele cu apă minerală şi îi dădu să bea. Pe urmă pipăi sub scaun, căutând ceva.

— Jody, trebuie să plecăm, repetă el.

În sfârşit, găsi ceea ce căutase.

— Scumpa mea, trebuie să mă ocup de rana ta, adăugă el.

Fata deschise ochii, clipind a durere în vreme ce-şi mişca puţin umărul.

— Cum?

— Trebuie să scoatem glonţul de-acolo. N-avem însă nici un fel de bandaj şi nici ustensilele necesare ca să coasem rana. După ce scot glonţul, trebuie s-o cauterizez.

Fata deveni brusc atentă.

— Ai de gând să arzi locul?

— Am mai făcut şi altădată aşa ceva, o linişti Herbert. Trebuie să plecăm de-aici cât mai repede cu putinţă, iar în starea în care eşti acest lucru e imposibil. Ceea ce am de gând să fac o să te doară. Dar rana te doare cumplit şi acum. Cumva, trebuie să punem capăt durerii.

Fata îşi lăsă capul pe spate.

— Scumpa mea. N-avem timp de pierdut.

— E-n regulă, şopti ea cu un glas răguşit. Fă ce-ai de făcut.

Ţinându-şi mâinile în afara câmpului vizual al fetei, ca să n-o sperie, Herbert aprinse un chibrit şi-l ţinu în dreptul vârfului micului pumnal, ca să-l sterilizeze. După câteva secunde, stinse

chibritul şi, cu două degete, cât putu de blând, desfăcu marginile rănii. Glonţul sclipi în lumina galbenă din maşină. Herbert trase adânc aer în piept şi-şi aşeză mâna stângă deasupra gurii fetei.

— Dacă simţi că nu mai poţi suporta durerea, muşcă-mă, îi spuse el, ridicând cuţitul.

Jody icni.

Totul era să nu lărgească rana produsă de glonţ la intrare. Proiectilul însă se cerea scos, ca nu cumva să sfâşie mai departe ţesutul, sau chiar să se rupă în bucăţele, în urma mişcărilor pe care avea să le facă fata, fugind.

Într-o situaţie ideală, un chirurg ar fi folosit un forceps sau o pensetă. Herbert n-avea la dispoziţie decât cuţitul. Asta însemna că avea să fie nevoit să împingă vârful cuţitului sub proiectil şi să-l împingă cât mai repede în sus, ca nu cumva zvârcolirile de durere ale fetei să mişte lama, făcând-o să taie în dreapta şi-n stânga, la întâmplare.

Studie atent rana vreme de câteva clipe, apoi aşeză vârful pumnalului deasupra ei. Glonţul pătrunsese cu o uşoară înclinaţie dinspre dreapta spre stânga. Cuţitul trebuia să urmeze exact aceeaşi cale. Îşi ţinu răsuflarea, potrivi cuţitul, iar apoi îl împinse lent în rană.

Jody ţipă şi se zbătu, dar antebraţul stâng al lui Herbert, aşezat de-a curmezişul pieptului ei, o împiedică să se mişte. Pentru el, era o nimica toată, în comparaţie cu eforturile pe care le făcuse pentru a se deplasa prin pădure în scaunul rulant.

Împinse lama de-a lungul glonţului. Îi simţi capătul, înclină uşor lama, iar pe urmă o folosi ca pe o pârghie, pentru a împinge în sus proiectilul. Acesta se ivi încet din rană, după care se rostogoli pe lângă trupul fetei.

Herbert îşi puse cuţitul la centură şi-i dădu drumul fetei. Luă chibriturile.

— Am nevoie de patru sau cinci secunde ca să cauterizez

rana, îi spuse el fetei. Crezi c-o să poţi suporta?

Strângând din pleoape şi din buze, ea încuviinţă din cap.

Herbert aprinse un chibrit şi-l folosi pentru a aprinde un mănunchi de alte câteva chibrituri. Căldura degajată de acestea avea să fie mult mai mare decât cea pe care ar fi obţinut-o încălzind vârful pumnalului. În plus, câştiga timp, iar acum fiecare secundă conta enorm.

Aşezându-şi din nou mâna în dreptul gurii fetei, Herbert apăsă vârfurile chibriturilor pe rana sângerândă.

Jody se încorda toată şi-l muşcă de mână. Herbert cunoştea durerile pe care le avea de îndurat fata şi ştia că acestea aveau să se înteţească, pe măsură ce umiditatea rănii scădea. Luptând cu durerea provocată de dinţii fetei, se aplecă şi-i şopti la ureche:

— L-ai văzut pe Kenneth Branagh în *Hernie al V-lea!*

O secundă. Sângele începu să fiarbă. Jody îşi încleşta mâinile pe încheietura lui Herbert.

— Mai ţii minte ce le spunea oştenilor?

Două secunde. Carnea începuse să sfârâie. Dinţii lui Jody străpunseră pielea palmei lui Herbert.

— Henric spunea că, într-o bună zi, oştenii se vor lăuda cu cicatricele lor în faţa nepoţilor.

Trei secunde. Rana sfârâia, cu un sunet sinistru. Între timp, puterile începură s-o părăsească pe Jody, care dădu ochii peste cap.

— La fel o să faci şi tu, continuă Herbert. Desigur, în cazul în care nu-ţi faci o operaţie estetică.

Patru secunde. Marginile rânii se lipiră una de alta, umflându-se sub acţiunea căldurii. Jody scăpă din mâini încheietura lui Herbert, neputincioasă.

— Dar atunci nimeni n-o să creadă că ai fost împuşcată. Lumea o să te ia în râs, când o să te lauzi că te-ai luptat cu regele Bob Herbert, într-un codru uitat, la dracu-n praznic.

Cinci secunde. Trase deoparte chibriturile, care se desprinseră de carnea arsă cu un plescăit sec. Aruncă mănunchiul de chibrituri, iar apoi curăţă urmele de scrum care mai atârnau în jurul rânii. Nu era o treabă de profesionist, dar putea fi liniştit: rana era închisa.

Îşi scoase mâna dintre dinţii fetei. Palma îi sângera.

— Acum vom avea amândoi cicatrice cu care să ne lăudam, mormăi el, întinzându-se ca să deschidă uşa. Crezi c-o să fii în stare să mergi?

Jody îşi ridică privirea spre el. Transpirase abundent şi broboanele de sudoare îi străluceau pe frunte.

— O să reuşesc, rosti ea.

Evită să-şi privească rana atunci când îşi încheie nasturii de la bluză, acoperind-o.

— Te doare mâna?

— Dacă nu suferi de turbare, cred c-o să supravieţuiesc, zâmbi el, deschizând uşa. Iar acum, dacă mă ajuţi să-mi urnesc din loc scaunul rulant, o să ne cărăm naibii de-aici.

Jody coborî din maşină, mişcându-se cu precauţie. Cu fiecare pas, în vreme ce ocolea maşina, devenea tot mai încrezătoare. Pe când ajunse în dreptul lui, părea a fi redevenit ea însăşi. După un efort, reuşi să scoată scaunul din maşină, iar apoi îl desfăcu, aşezându-l în dreptul lui Herbert. Acesta îşi făcu vânt şi, cu o săritură îndelung exersată, ateriză la fix.

— Să mergem, rosti el. O s-o luăm spre est, adică spre stânga noastră.

— Dar nu dintr-acolo am venit, protestă ea.

— Ştiu, încuviinţă el. Ascultă-mă. Ştiu ce fac.

Ea începu să-l împingă. Scaunul părea că se agăţa de fiecare rădăcină, de fiecare ramură căzută la pământ. Departe, din urma lor, bezna tăcută a pădurii purtă către ei un zgomot de paşi strivind frunzele uscate.

— N-o să reuşim, gemu Jody.

— Ba da, atâta vreme cât continuăm să înaintăm în direcţia asta, o contrazise Herbert.

Jody se rezemă de scaun şi-l împinse înainte. Înaintau încet, în întunericul ce-i înconjura. Între timp, Herbert îi explică fetei ce avea de gând.

55

Joi, ora 21:56,
Toulouse, Franţa

Lăsând în urmă furgonetele, Ballon, Hood, Stoll, Hausen şi Nancy traversară pe jos podul înalt arcuit de peste râul Tam. Felinarele ce se înălţau din douăzeci în douăzeci de metri furnizau îndeajuns de multă lumină pentru a le permite să vadă pe unde mergeau şi, Hood o ştia, destulă lumină pentru ca şi ei să poată fi văzuţi.

Dar asta n-avea importanţă. Oricum, Dominique probabil că era convins că era ţinut sub supraveghere. Apariţia lor nu avea de ce să provoace întărirea măsurilor de precauţie deja existente.

Ajungând în dreptul vechiului bastion, se opriră, la adăpostul unui desiş crescut din micul petic de iarbă de la malul râului.

Bombănind fără încetare, Stoll îi întinse laptop-ul lui Nancy şi se apucă să despacheteze dispozitivul T-Bird.

— Sper că sunteţi siguri că nu e nimic ilegal în ceea ce facem, mormăi Stoll. N-am de gând să sfârşesc în puşcărie, ca-n *Midnight Express II.*

— În Franţa nu se întâmplă asemenea lucruri, îl linişti Ballon. Iar ceea ce facem nu are nimic ilegal.

— Ar fi trebuit să citesc mandatul ala al vostru, urmă Stoll. Dar nu ştiu franceza, aşa încât nu cred c-aş fi priceput mare lucru.

Expertul în computere conecta dispozitivul de dimensiunile unei cutii de pantofi la imprimanta de vizualizare. Îndreptă partea anterioara a aparatului către clădire şi folosi un buton al

imprimantei ca să activeze scannerul cu laser. Acesta avea să cureţe imaginea, îndepărtând ceaţa datorată particulelor din aer care reflectau lumina.

— Domnule colonel, aveţi măcar o vagă idee despre grosimea acestor ziduri? întrebă Stoll.

— Aproximativ cincisprezece centimetri, în cea mai mare parte.

— În acest caz, ar trebui să ne descurcăm, spuse Stoll, pornind generatorul de frecvenţă cu o putere de ordinul terahertzilor. După mai puţin de zece secunde, dispozitivul emise un piuit.

— Se pare c-o să ştim exact peste mai puţin de-un minut, încheie Stoll.

Stoll se aplecă şi aşteptă ca imprimanta să genereze cea dintâi imagine color. Hârtia se ivi cu o viteză asemănătoare celei a unui fax mai lent. Ballon era nerăbdător s-o studieze.

Când bâzâitul maşinăriei încetă, Stoll desprinse foaia şi i-o întinse lui Ballon. Colonelul o cercetă la lumina unei lanterne minuscule. Ceilalţi se apropiară curioşi.

Hood începea să se nelinişteascâ. La o asemenea viteză, n-aveau să termine prea curând.

— Ce-i asta? întrebă Ballon. Pare a fi o piscină.

Stoll se ridică, iar încheieturile-i pocniră. Privi imaginea.

— E o secţiune dintr-un zid cu mult mai gros decât cei cincisprezece centimetri despre care mi-aţi vorbit.

Studie datele înscrise la baza imaginii.

— Raza a pătruns şaisprezece centimetri prin zid, apoi s-a oprit. Asta înseamnă fie că zidul e mai gros decât credeaţi, fie că de cealaltă parte se mai afla ceva.

Hood privi către Nancy, care se încruntase. Apoi îşi întoarse privirea spre clădirea cu cinci etaje. Existau ferestre, dar acestea aveau obloanele închise. Era convins că de cealaltă parte a acestora se afla o izolaţie din materiale radioreflectante.

Ballon făcu vânt hârtiei, furios.

— Asta-i tot? Pentru asta am venit până aici? izbucni el.

— Cel care plăteşte îşi asuma riscul, rosti Stoll, vădit uşurat. Presupun c-ar fi trebuit să ne dăm seama că n-o să fie la fel de uşor ca o incursiune în arhivele computerizate guvernamentale.

Chiar în vreme ce rostea aceste cuvinte, Stoll realiză că făcuse o greşeală. Ballon îşi îndreptă lanterna asupra lui, iar Hood îl privi lung pe expertul său în computere.

— Te pricepi la spargerea codurilor de siguranţă? întrebă Ballon.

— Mda, făcu Stoll, uitându-se la Hood. Am făcut-o, dar e ceva ilegal, mai ales că...

— Am încercat de nenumărate ori să penetrăm în sistemul informatic al companiei *Demain,* dar n-am reuşit să dăm cu nici un chip de urma lui Dominique în reţea. Au lucrat la treaba asta cei mai bun specialişti ai noştri, dar fără nici un rezultat.

— Asta s-a întâmplat din cauză că nu ştiaţi ce anume ar fi trebuit să găsiţi, interveni Nancy. Aţi găsit vreun joc produs de companie?

— Desigur, spuse Ballon.

— Înseamnă că datele căutate erau acolo, e aproape sigur. Erau însă disimulate într-unul dintre jocurile multiple.

— Ia te uită! exclamă Stoll. Am jucat şi eu aşa ceva, chiar în avion.

— Ştiu, rosti Nancy. Am observat comenzile pe care le foloseai. Ştiu, de asemenea şi de mesajul pe care l-ai transmis.

Hood roşi, stânjenit.

— Pentru mine, e ca şi cum aş citi pe buzele cuiva, explică Nancy. Oricine are destulă experienţă în faţa tastaturii o poate face. Mă rog. Vă spuneam de jocurile companiei. Atunci când realizăm câte un joc nou, plasăm întotdeauna câte o poartă secretă către un alt joc. Am ascuns un joc de Tetris în Ironjaw,

unul dintre jocurile pe care le-am proiectat pentru *Demain.*

— Tu l-ai proiectat? întrebă Stoll. A fost grozav.

— Eu, confirmă Nancy. Nimeni nu se oboseşte vreodată să citească genericul de la final. Dar, dacă ai fi făcut-o, ai fi găsit cu siguranţă jocul Tetris. Era destul să subliniezi literele potrivite din două dintre numele fictive de pe generic, Ted Roberts şi Trish Fallo.

— Dar cine naiba s-ar gândi să facă una ca asta? se miră Hood.

— Tocmai asta-i: nimeni, zâmbi Nancy. Însă obişnuim să strecurăm informaţia în revistele fanilor sau în buletinele informative din reţea.

— Nimănui nu i-ar trece prin minte să caute un cod de activare într-un joc de aventuri inocent, spuse Hood.

— Ai dreptate, confirmă Nancy. Dar nici nu e nevoie de mai mult: e suficient un simplu cod de activare. Un mic program strecurat în computerul cuiva din Jerkwater Township, Statele Unite, poate declanşa lansarea pe Internet a unui joc extremist.

— Şi de ce n-ai scos un cuvânt despre asta până acum? întrebă Hood.

— Sinceră să fiu, nu mi-a trecut prin minte, replică ea tăios. Nu m-am gândit că cineva ar putea avea interesul de-a lansa jocuri extremiste folosindu-se de nişte programe minore. Cum de nu s-a gândit însă Matt? El e marele tău specialist.

— Are dreptate, ar fi trebuit să mă gândesc la asta, interveni Stoll. E ca-n bancul ăla vechi: când ţi-e poftă de carne de elefant, pleci la vânătoare, dar uiţi să arunci o privire în propriul frigider.

Hood nu-şi amintea bancul respectiv, dar asta n-avea nici o importanţă în acel moment.

— Aşadar, jocurile sunt ascunse, spuse el. Unde le-am putea căuta?

— Şi, chiar dacă le găsim, cum vom face legătura între ele şi

Demain! adăugă Hausen.

— E greu de spus unde-ar putea fi găsite, spuse Stoll. Programul ar putea fi construit astfel încât să fie pasat dintr-un joc într-altul, ca într-o partidă de fotbal: de la Scorpion Strikes la Phoenix, de-aici la Space şi-apoi la Claws of the Tiger-Man.

— E absolut necesar ca programul extremist să fi fost astfel compus încât să fie lansat dintr-unul din jocurile companiei *Demain!* întrebă Hood.

— Nu, răspunse Stoll. O dată implantat, e ca un virus programat să se declanşeze la momentul dorit.

— Aşadar, nu există dovezi incriminatoare, deduse Hood.

— Aşa e, confirmă Stoll. Chiar dacă am putea opri lansarea programului – ceea ce e îndoielnic, câtă vreme există cu siguranţă şi o rezervă, pe undeva – n-am descoperi nici o „amprentă" a celui care l-a implantat.

— Asta nu mi-e de nici un folos, rosti Ballon iritat. Nici cât negru sub unghie.

Hood se uita la ceas.

— Matt o să intre în reţea imediat, spuse el. Nancy, eşti absolut sigură că nu ne mai poţi da nici o informaţie? Măcar despre felul în care operează Dominique sau despre programatorii lui şi modul lor de lucru?

— Dacă aş fi ştiut şi altceva, ţi-aş fi spus, Paul.

— Ştiu. Mă gândeam însă că, poate, ţi-a scăpat ceva.

— Nu. Şi-apoi, nu finisez eu programele. Eu scriu parametrii, liniile generale, ca să zic aşa, iar alţii le „colorează". Indivizi bine plătiţi, închişi în ateliere, loiali şefului până la moarte. Jocurile ascunse în subrutinele jocurilor „oficiale" sunt doar un exerciţiu, o glumă. Ceea ce urmăriţi voi mă depăşeşte.

Tăcură cu toţii o vreme. Apoi Stoll bătu din palme şi se întinse în iarbă, lângă dispozitiv.

— Ştiu ce trebuie să facem. Ştiu cum am putea să-l prindem

pe ticălos.

Ballon îngenunche lângă el.

— Cum?

Ceilalţi se adunară în jurul lor, în vreme ce Stoll despacheta cablurile necesare pentru conectarea computerului său portabil, pe care îl cuplă la dispozitivul cu raze T.

— Programatorii lucrează asemenea artiştilor plastici. Aşa cum am văzut în biroul domnului Hausen, preiau elemente din peisajul înconjurător, pe care le utilizează în jocurile proiectate. Acum s-a lăsat întunericul şi deci o s-avem probleme în găsirea reperelor. Dar, dacă am prelua imaginile terahertziene ale copacilor, dealurilor şi celorlalte, compoziţia lor chimică s-ar reflecta în datele vizuale. Acest lucru o să ne permită să distingem fiecare detaliu, de la bolovani până la frunzele arborilor. Dacă am încărca toate aceste date în memoria computerului...

— Ai putea să rulezi un program de comparare a imaginilor video, ca să detectezi imaginile care se potrivesc, continuă Nancy. Matt, e o idee strălucită.

— Exact, rosti Stoll încântat. Cu puţin noroc, o să pot rula acest program chiar de-aici. În cazul în care o să am nevoie de memorie suplimentară, o să descarc totul în computerele Centrului de Comandă.

Stoll se puse imediat pe treabă. Hood îl urmărea, neînţelegând mare lucru, dar încrezător în colegul său. La un moment dat, telefonul lui celular începu să sune. Făcu câţiva paşi pe malul răului, înainte de a răspunde.

— Da?

— Paul? întrebă cel care sunase. Sunt John Benn. Putem vorbi?

Hood încuviinţă.

— Am un raport detaliat pentru tine, dar îţi relatez numai esenţa. Maximilian Hausen, tatăl lui Richard Hausen, a lucrat

pentru Pierre Dupre între 1966 şi 1979, în funcţia de pilot şi pilot principal.

— Ai spus cumva 1966? întrebă Hood.

— Exact.

Asta se întâmplase aşadar înainte ca Richard Hausen şi Gerard Dupre să fi fost colegi. În acest caz, după toate probabilităţile, nu se întâlniseră la Sorbona, aşa cum mărturisise Hausen. Cu siguranţă, cei doi avuseseră ocazia de a se cunoaşte înainte. Hood aruncă o privire către Hausen, care-l urmărea pe Stoll. De fapt, pe Hood nu-l interesa chiar atât de mult când anume se cunoscuseră, ci dacă, în prezent, mai păstrau legătura. Nu în calitate de duşmani, ci ca aliaţi.

— Ar mai fi ceva, urmă Benn. Se pare că bătrânul Hausen a fost un nazist devotat. După încheierea războiului, a continuat să-şi întâlnească vechii camarazi. Aparţineau cu toţii grupării Lupilor Albi, care punea la cale crearea unui Al Patrulea Reich.

Hood întoarse spatele grupului de pe malul răului şi întrebă şoptit:

— Richard a fost şi el membru al grupării?

— Nu exista dovezi care să confirme sau să infirme ipoteza, răspunse Benn.

Hood se bucură că, măcar în această privinţă, nu existau certitudini.

— Alte veşti, John?

— Deocamdată, nimic.

— Îţi mulţumesc, spuse Hood. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Cu plăcere, răspunse Benn. Îţi urez o noapte bună.

Hood închise, apoi rămase locului o vreme, privind apele întunecate ale râului Tam.

— O noapte bună. Sper să fie cu putinţă aşa ceva, murmură el şi porni din nou către locul în care se aflau ceilalţi.

56

Joi, ora 22:05,
Wunstorf, Germania

Jody se mişca pe cât de repede îi îngăduiau durerea chinuitoare din umărul rănit şi amorţeala picioarelor grele ca plumbul. Era uimită câte lucruri i se păruseră până atunci fireşti, venite de la sine: în primul rând un trup sănătos, pe de altă parte, o plimbare prin pădure. Faptul că împingea sau trăgea după sine un scaun rulant în care se afla cineva nu-i uşura deloc înaintarea.

Iar faptul că se ştia urmărită şi că-l auzea, dar nu-l vedea pe urmăritor sporea ineditul acestei experienţe care nu semăna cu nimic din ce-i fusese dat să trăiască până atunci.

Se împiedică, se ridică, împinse, gemu şi se rezemă de spătarul scaunului rulant. Acesta îi era un sprijin, dar şi o povară. Apoi auzi vocea femeii, strigându-i de undeva din urmă:

— Nici o mişcare!

Jody se opri.

— Mâinile sus!

Jody se supuse.

— Fă doi paşi spre stânga, fără să te întorci!

Jody îi dădu ascultare. Auzi cum Karin Doring se apropie, îi ascultă gâfâiturile. Nemţoaica trase o rafală scurta în spătarul scaunului rulant, iar zgomotul împuşcăturilor o făcu pe Jody să tresară. Trupul neînsufleţit din scaunul rulant se prăbuşi la pământ, cu faţa în jos.

— Doamne, gemu Jody.

Karin îi dădu ocol fetei. Chiar şi în întunericul pădurii, tânăra îi descoperi lucirea de furie turbată din ochi şi, de asemenea, zări pumnalul SA pe care îl ţinea în mâna.

— Ai îndrăznit să vii să mă înfrunţi în propria mea tabără! urlă Karin Doring.

Glasul îi era marcat de o furie pe care, în aceeaşi dimineaţă, Jody nu o detectase. Izbi cu piciorul în scaunul rulant, împingându-l din drum.

— Ai îndrăznit să mă sfidezi, să mă insulţi.

— Îmi pare rău, îngăimă Jody, cu un glas tremurător. Tu... Şi tu ai fi făcut acelaşi lucru, nu-i aşa?

— *N-ai nici un drept să te compari cu mine*! izbucni Karin. Tu n-ai avut nimic de răzbunat.

Brusc, trei împuşcături răsunară printre copaci. Atinsă, Karin se clatină, dar nu se prăbuşi. Ridică privirea şi-l văzu pe Bob Herbert foindu-se în crengile mai joase ale unui copac. Karin căzu în genunchi; sângele îi ţâşnea din răni.

Herbert îşi lăsă arma să cadă în patul de frunze moarte de dedesubt, iar apoi îşi dădu drumul, rămânând atârnat cu braţele-i puternice de creanga cea mai de jos.

— Ei bine, Karin, în clipa asta sunt convins că Jody e bucuroasă că nu se poate compara cu tine.

Karin lupta pentru a-şi ţine ochii deschişi. Capul îi tremura uşor, în vreme ce se străduia să ridice arma. Scăpă revolverul şi, o clipă mai târziu, se prăbuşi şi ea.

Jody îşi întoarse privirea dinspre Karin. Împinse cât colo cadavrul poliţistului, pe care-l aşezaseră în scaunul rulant, iar apoi alergă spre Herbert, care se lăsă să cadă în scaun. Jody se rezemă de trunchiul copacului, tremurând.

— Ţi-ai îndeplinit sarcina ca o adevărată profesionistă, îi spuse Herbert. Sunt mândru de tine.

Întinse apoi mâna pentru a-şi ridica revolverul dintre frunzele

moarte, spunând:

— Hai să plecăm naibii...

Nu mai apucă să-şi încheie îndemnul. O siluetă masivă se repezi asupră-i, urlând în bezna nopţii. Cu sete, orbit de furie, Manfred Piper îşi abătu cu toată forţa braţul în care ţinea pumnalul către pieptul lui Herbert.

57

Joi, ora 22:06,
Toulouse, Franţa

Punând telefonul în buzunarul jachetei, Hood urcă pe malul acoperit cu iarbă. Ceilalţi rămăseseră în acelaşi loc, la adăpostul micului desiş. Doar Stoll se îndepărtase câţiva paşi în direcţia podului, pentru a avea o perspectivă de ansamblu asupra râului şi a malului opus.

Apropiindu-se, Hood îl auzi pe Ballon discutând cu Nancy:

— ... Iar dacă ne văd, ducă-se dracului. Nu-mi pasă. Am trăit aceeaşi senzaţie atunci când am descoperit-o pe fosta mea soţie cu amantul ei. Faptul că nu-ţi place ceea ce vezi n-o să facă automat ca priveliştea neplăcută să dispară.

— Nu asta v-am întrebat, spuse Nancy. Voiam să ştiu dacă nu cumva asta şi vreţi, ca unul dintre cei de la *Demain* să ne observe. Şi, dacă am fi văzuţi, ce credeţi că s-ar întâmpla?

— Ne aflăm pe un teren public, răspunse Ballon. Chiar dacă ne văd, nu ne pot face nimic. Oricum, nu cred că Dominique ar risca o confruntare deschisă. Nu acum, când tocmai îşi descarcă jocurile în reţea.

Hood se opri în dreptul lui Hausen. Se pregătea să-l ia deoparte pentru a sta de vorbă, când Ballon se apropie la rândul lui.

— Totul e în regulă? întrebă colonelul.

— Nu sunt sigur, spuse Hood. Matt, totul e sub control?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Stoll.

Informaticianul era aşezat în iarbă, cu computerul pe

genunchi, iar degetele îi alergau neobosite pe tastatura.

— Cum se numeşte, în franceză, o persoană care se ţine de cuvânt?

— *Fidele,* veni răspunsul prompt al lui Ballon.

— Ei bine, omul nostru e *fidele,* rosti Stoll. Primul joc a fost lansat în reţea la zece fix, nici o secundă mai devreme, nici o secundă mai târziu. L-am salvat pe hard-disk. Dispozitivul T-Bird înregistrează imagini cu un unghi de treizeci şi opt de grade, aşa încât o să am un baleiaj complet al zonei înconjurătoare în cel mult zece minute.

— Iar apoi? se interesa Hood.

— După aceea trebuie să intru în joc şi să accesez peisaje cât mai diverse.

— De ce n-ai transmis toate datele la Centru?

— Fiindcă şi ei ar face exact ceea ce am eu de gând să fac, răspunse Stoll. Compun acum o mică modificare pentru programul Match-Book, astfel încât să recunoască şi imaginile dispozitivului T-Bird. După aia, Dumnezeu cu mila. Dacă nu ratez prea des, imaginile jocului se succed, iar când programul descoperă o anume potrivire între peisajele jocului şi acestea, sunt avertizat printr-un semnal sonor.

Stoll sfârşi de scris programul şi trase adânc aer în piept. Cu o apăsare pe buton, încărcă jocul.

— Nu pot să afirm că-mi place chestia asta. Trebuie să manevrez o mulţime pusă pe linşaj.

Între timp, Nancy se apropiase. Îngenunche lângă Matt şi îşi aşeză mâinile pe umerii lui.

— O să te ajut eu, rosti ea. Mă pricep de minune la jocurile de genul ăsta.

Hood îi privi lung pe cei doi. Felul în care îl atinsese Nancy pe Matt îi stârnise gelozia. Plutirea mâinilor ei, aşezate asemenea unor petale diafane pe umerii lui Stoll, îl umplu de nostalgie,

sentiment care fu urmat de dezgustul faţă de propriile-i gânduri.

În acea clipă, de parcă i-ar fi ghicit gândurile, Nancy se întoarse încet şi se uită la Hood. Întoarcerea ei fusese îndeajuns de lenta; dacă ar fi dorit cu adevărat, Hood ar fi avut tot timpul să-şi întoarcă privirea. Nu o făcuse însă. Privirile li se întâlniră, iar Hood simţi că se prăbuşea în abisul ochilor ei.

Se smulse din vraja lui Nancy amintindu-şi de Hausen. Trebuia să-i ceară lămuriri, iar aflarea adevărului era acum mai importantă decât orice altceva.

— Herr Hausen, i se adresă Hood. Aş vrea să stăm de vorbă.

Hausen ridică privirea atent, aproape nerăbdător.

— Desigur, spuse el.

Neamţul era în mod evident pus pe jar de ce se întâmpla, dar oare de partea cui se situa?

Hood îşi puse mâna pe umărul neamţului şi-l conduse către malul râului. Ballon îi urmă, la o distanţă de câţiva paşi. Hood n-avea nimic împotrivă ca francezul să asiste la această discuţie, care îl privea în egală măsură şi pe el.

— Adineauri am fost sunat de la Centrul de Comandă, începu Hood. Nu există nici o cale mai delicată de a întreba ceea ce am de gând, aşa încât întrebarea mea o să fie directă; de ce nu ne-aţi spus că tatăl dumneavoastră a lucrat pentru Dupre?

Hausen se opri.

— Cum aţi reuşit să aflaţi asta?

— Le-am cerut oamenilor mei să studieze dosarele privind impozitele germane. Tatăl dumneavoastră a lucrat ca pilot pentru Pierre Dupre din 1966 până în 1979.

Hausen zăbovi îndelung, înainte de a răspunde.

— E adevărat, rosti el într-un târziu. A fost unul dintre subiectele în privinţa căruia m-am certat în seara aceea cu Gerard la Paris. Tatăl meu l-a învăţat să piloteze, l-a tratat ca pe un fiu şi l-a învăţat să urască.

Ballon se opri în dreptul celor doi. Faţa sa se afla la numai câţiva centimetri de cea a lui Hausen.

— Tatăl dumneavoastră a lucrat pentru acest monstru? întrebă colonelul. Unde e acum?

— A murit în urmă cu doi ani, rosti Hausen.

— N-am terminat, interveni Hood. Ce ne puteţi spune despre opţiunile sale politice?

Hausen răsuflă adânc, înainte de a răspunde.

— Tata a fost un om corupt. A făcut parte din Lupii Albi, o grupare care a încercat să păstreze vie ideea nazismului, după război. Se întâlneau adeseori, iar el…

Hausen tăcu.

— Ce-i cu el? insistă Ballon.

— El credea în Hitler şi în ţelurile Reich-ului. Considera sfârşitul războiului drept un răgaz, nu o înfrângere şi. În felul său, se considera dator să continue. Când am împlinit unsprezece ani… – răsuflă din nou adânc, înainte de-a continua – … întorcându-se de la un film, tata şi doi dintre prietenii lui au tăbărât asupra fiului unui rabin, care se îndrepta către casă, venind de la sinagogă. După aceea, mama m-a trimis la internat, la Berlin. Pe tata l-am văzut doar după mulţi ani, când m-am împrietenit cu Gerard la Sorbona.

— Aşadar, Gerard a venit la Sorbona având drept unic scop să se împrietenească repede cu dumneavoastră şi să vă readucă pe „calea cea bună” ? întrebă Hood.

— Trebuie să înţelegeţi, rosti Hausen. M-a vrut dintotdeauna alături, mă considera o forţă, în ciuda vârstei mele fragede. Ceea ce a făcut însă m-a revoltat. Aud şi acum cum îmi striga să mă alătur lor, de parcă ar fi vorbit despre un spectacol de circ pe care ar fi fost păcat să-l ratez. Aud şi acum gemetele tânărului ăluia, scârţâitul bocancilor lor pe asfalt, în vreme ce-i dădeau ocol. A fost dezgustător. Mama îl iubea pe tata şi m-a trimis la

Berlin chiar în noaptea aia, ca să ne împiedice să ne distrugem unul pe altul. La Berlin m-a găzduit un văr de-al ei. Câtă vreme am locuit acolo, am format o grupare antinazistă. La şaisprezece ani, aveam o emisiune la radio. O lună mai târziu, am fost nevoit să solicit protecţia poliţiei. Unul dintre motivele care m-au determinat să-mi continuu studiile în afara ţării a fost numărul mare de ameninţări cu moartea pe care le primeam. Nu mi-am ascuns niciodată convingerile. Niciodată, sublinie el, uitându-se la Ballon.

— Şi cum l-aţi cunoscut pe Gerard? vru să afle Hood.

— Povestea nu diferă prea mult de ceea ce v-am spus mai devreme, urmă Hausen. Gerard era un tânăr bogat şi răsfăţat, care aflase de existenţa mea de la tata. Cred ca reprezentam pentru el un soi de provocare. Lupii Albi nu reuşiseră să mă intimideze. Gerard voia să mă oprească, folosindu-şi farmecul şi inteligenţa. În noaptea în care le-a ucis pe acele două fete, încerca să-mi demonstreze că doar proştii şi laşii se supun legii. În vreme ce fugeam de la locul faptei, mi-a spus că aceia care vor să schimbe lumea acţionează în conformitate cu propriile lor legi, iar apoi îi determină pe ceilalţi să li se supună.

Hausen îşi aţinti ochii în pământ, iar Hood se uită la Ballon. Francezul se înfuriase.

— Aţi fost implicat în crimele alea, dar n-aţi făcut nimic: aţi fugit, v-aţi ascuns, izbucni el. De partea cui sunteţi, Herr Hausen?

— Am greşit, recunoscu Hausen. De atunci n-am făcut decât să-mi ispăşesc pedeapsa. Aş da orice să pot întoarce timpul şi să-l denunţ pe Gerard poliţiei, chiar în noaptea aia. Dar n-am făcut-o. Mi-a fost teamă, n-am ştiut ce să fac şi am fugit. Credeţi-mă, domnule Ballon, de-atunci am trăit mereu cu conştiinţa vinovăţiei. Şi acum, zi şi noapte, remuşcările nu vor să-mi dea pace.

— Povestiţi-mi despre tatăl dumneavoastră, îl întrerupse Hood.

— După noaptea în care acel tânăr evreu a fost atacat, mi-am întâlnit tatăl doar de două ori, spuse Hausen. Mai întâi, la proprietatea familiei Dupre, unde ne-am ascuns împreună cu Gerard. Mi-a cerut să mă alătur lor, mi-a spus că aceea era singura mea scăpare. L-am refuzat, iar el m-a făcut trădător. A doua oară a fost în noaptea morţii lui. Eram la căpătâiul său şi, cu ultima suflare, m-a acuzat iar de trădare fiindcă am refuzat din nou să-i accept ideile. Mama era de faţă. Dacă doriţi, îi puteţi telefona. O să vă confirme tot ce v-am spus.

Ballon privi spre Hood, care nu-l scăpa din ochi pe Hausen. Americanul trăia din nou aceeaşi dilemă pe care o înfruntase pentru prima oară în avion. Voia din suflet să creadă în sinceritatea acestui om. Erau însă în joc vieţile unor oameni la care ţinea şi, în ciuda argumentelor lui Hausen, umbra unei îndoieli tot mai rămăsese.

Hood îşi scoase din buzunar telefonul şi formă un număr. John Benn îi răspunse imediat.

— John, aş vrea să ştiu când a murit Maximilian Hausen, ceru Hood.

— Aha, nazistul misterios! exclamă Benn. Durează un minut sau două. Poţi să aştepţi?

— Da, confirmă Hood.

Benn trecu apelul pe linia de aşteptare. Hood i se adresă lui Hausen:

— Îmi pare rău că vă pun la îndoială spusele, dar le datorez prudenţă maximă lui Nancy şi Matt, rosti el.

— Şi eu aş fi procedat exact la fel, spuse Hausen. Vă repet însă: îi dispreţuiesc pe Gerard Dominique şi pe Noii Iacobini, pe toţi neonaziştii şi tot ceea ce reprezintă. Dacă n-aş fi ştiut că aş fi fost de folos naziştilor compromiţându-mă, n-aş fi ezitat să-l denunţ chiar şi pe tata.

— Aţi fost nevoit să faceţi o alegere dificilă, spuse Hood.

— Da. Am făcut-o, răspunse Hausen. Vedeţi, Gerard greşea: laşii sunt cei care acţionează în afara legilor.

John Benn reveni la telefon.

— Paul? Hausen cel bătrân a murit acum doi ani fără o lună. Am descoperit un necrolog sumar într-un ziar din Bonn: fost pilot în Luftwaffe, pilot privat şi-aşa mai departe.

— Mulţumesc, rosti Hood. Îţi mulţumesc mult, repetă el, înainte de a închide. Încă o dată, Herr Hausen, îmi cer scuze.

— La rândul meu, domnule Hood, vă repet că... începu Hausen.

— Paul!

Hood şi Hausen îşi întoarseră privirea către Stoll. Ballon pornise în fugă într-acolo.

— Ai reuşit să obţii ceva? întrebă Hood, pornind pe urmele lui Ballon.

— Drace, răspunse Stoll. Orice-aş face şi aş drege, calculatorul meu nu-i destul de iute ca să termine de analizat imaginile mai devreme de 2010. Tocmai mă pregăteam să contactez Centrul pentru a le solicita băieţilor ajutorul, când lui Nancy i-a venit o idee mai bună.

Ea se ridică şi începu să-i explice lui Ballon:

— În alte jocuri ale companiei *Demain,* poţi trece de la un nivel inferior în următorul stopând jocul şi apăsând pe tastele direcţionale într-o anumită ordine: jos, sus, sus, stânga, dreapta, stânga, dreapta.

— Şi?

— Am reuşit să trecem deja la nivelul al doilea al acestui joc, fără a-l fi parcurs în prealabil pe primul, declară ea.

— Vrei să spui că Dominique a fost chiar atât de tâmpit încât să introducă în joc aceleaşi coduri de trişare? se miră Hood.

— Exact, confirmă Nancy. De fapt, codurile sunt o componentă constructivă a programelor de joc. Trebuie anulate, nu introduse.

Cineva, la un anumit nivel al producţiei jocului, a uitat să le şteargă.

Ballon îşi îndreptase spinarea gârbovită şi privea încrezător către fabrică.

— Ce ziceţi? întrebă Hood. O asemenea dovadă v-ar fi de-ajuns?

Ballon îşi smulse radiotelefonul de la centură, uitându-se la Matt.

— Aţi salvat manevra asta în memoria calculatorului?

— Saltul de la un nivel la altul a fost copiat şi stocat în memorie, anunţă Stoll.

Ballon apăsă pe un buton al aparatului de emisie-recepţie şi-l ridică în dreptul gurii.

— Sergent Sainte-Marie? rosti el. *Allons-y!*

58

Joi, ora 22:12,
Wunstorf, Germania

Manfred atacă, ţintind cu vârful pumnalului ridicat pieptul americanului pironit în scaunul rulant.

Pentru un om care se poate mişca în voie, a se apăra împotriva unui atac cu cuţitul nu e chiar atât de dificil. E destul să-şi considere braţul o pârghie şi să-l extindă în sus sau în jos, blocând lovitura cu antebraţul. Apoi, printr-o rotire a „pârghiei", inerţia adversarului e redirecţionată în sus şi spre exterior – respectiv în jos şi spre interior sau spre exterior. În acelaşi timp, se execută o retragere, care-i permite celui atacat să se pregătească pentru următoarea lovitură. Sau şi mai bine, câtă vreme adversarul şi-a expus flancul sau spatele prin manevra de îndepărtare, cel atacat are ocazia de a-l snopi în bătaie pe agresor.

Atunci când agresiunea are loc de la mică distanţă sau când atacatorul e mai înalt, tot antebraţul e folosit pentru pararea loviturii. Braţul trebuie însă, în acest caz, să fie îndoit uşor din cot. Formând un „V", cel atacat blochează antebraţul agresorului cu propriul său antebraţ, contactul având însă loc neapărat mai aproape de încheietura mâinii. Menţinând contactul între antebraţe, lovitura e deviată în sus, în jos sau lateral, la fel ca şi în cazul apărării cu braţul întins, descrisă mai devreme. Dacă atingerea nu ar avea loc aproape de încheietura, cuţitul ar putea să alunece de-a lungul antebraţului, strecurându-se pe sub cot şi atingându-şi ţinta.

Deoarece Manfred îşi proiectase lovitura de sus în jos, cu toată puterea concentrată în mâna în care ţinea pumnalul, Bob Herbert fu nevoit să-şi îndoaie cotul pentru a para. Îşi ridică braţul stâng, cu antebraţul în dreptul frunţii şi cu pumnul strâns, ca să sporească rezistenţa paradei. Când braţele se întâlniră şi reuşi să dea deoparte mâna care ţinea cuţitul, Manfred îşi expuse falca, permiţându-i lui Herbert să-i expedieze o directă năucitoare cu dreapta. Neamţul, turbat de furie, nu păru mai deloc afectat de lovitură. Îşi retrase braţul din blocaj, îşi luă avânt şi-l repezi spre stânga, ţintind din nou pieptul lui Herbert.

Herbert pară iar, formând un „V” din cele două antebraţe. Undeva în urmă auzi ţipatul lui Jody. Era însă mult prea concentrat asupra luptei cu bruta care îl atacase, astfel încât nu-şi îngădui să-i strige fetei să fugă. În lupta corp la corp, sunt mult mai numeroşi cei ce cad victime din cauza unei neatenţii decât cei care nu ştiu ce să facă pentru a se apăra.

De astă dată, însă, Manfred refuză să se lase oprit. În ciuda blocajului, reuşi să-şi îndoaie încheietura. Mâna i se mişca de parcă ar fi acţionat independent de restul corpului. Întoarse lama spre Herbert, cu tăişul atingându-i carnea. Herbert era la un pas de a se trezi cu încheietura secţionată.

Câştigă o secundă în plus, împingându-şi braţul stâng către Manfred, pentru a slăbi apăsarea acestuia. În timp ce neamţul se străduia să readucă pumnalul în poziţia potrivită, Herbert îşi duse dreapta pe deasupra stângii cu care-l bloca. Apucând la rândul său mânerul cuţitului, îşi strecură degetul mare între degetul mare şi arătătorul neamţului şi îşi încleştă celelalte degete în jurul pumnului acestuia. Îşi retrase apoi antebraţul cu care blocase lovitura şi răsuci pumnul lui Manfred în sensul acelor de ceasornic, brusc şi ferm.

Încheietura lui Manfred plesni, iar cuţitul îi scăpă din mână. Neamţul însă refuză să se lase învins şi plonja după el. Ţinându-l

în mâna stângă şi urlând de furie, îl luă prin surprindere pe Herbert, repezindu-şi genunchiul în stomacul lui. Herbert se răsturnă cu tot cu scaun, iar Manfred căzu deasupra lui. Ţintuindu-l pe american cu propria-i greutate, ridică pumnalul şi îl înfipse în spătarul scaunului rulant. Lama sfâşie pielea, în vreme ce Jody îi striga neamţului să înceteze.

Manfred lovi din nou, icnind feroce. Apoi iar. Se auzi un pocnet sec şi loviturile încetară. Neamţul îşi duse mâna la gât.

Descoperi o gaură largă, urma glonţului tras de Jody cu arma lui Karin. Din carotida ruptă chiar sub maxilar, sângele i se prelingea în şuvoaie. Scăpă pumnalul din mână şi căzu alături de scaunul rulant. Se mai zvârcoli câteva clipe, iar apoi rămase nemişcat.

Herbert se întoarse şi privi în direcţia siluetei întunecate a tinerei fete, care se profila pe cerul şi mai întunecat.

— O, Doamne, bâigui ea. O, Doamne.

— Eşti teafără? întrebă Herbert.

— Am ucis un om, rosti ea.

— N-ai avut de ales.

Fata începu să scâncească, repetând într-una:

— Am ucis un om. Am ucis un om.

— Nu, o întrerupse Herbert.

Se redresă şi se apropie de ea.

— Ai salvat o viaţă. A mea.

— Dar l-am… L-am ucis!

— Ai fost nevoită s-o faci, aşa cum şi alţii sunt nevoiţi să ucidă în război.

— În război?

— Exact aşa ceva trăim acum, insistă Herbert. Uite ce e, n-ai avut de ales. Mă auzi, Jody? N-ai făcut nimic rău. Absolut nimic.

Jody încremenise locului, scuturată de hohote de plâns.

— Jody?

— Îmi pare rău, rosti ea, adresându-se cadavrului. Îmi pare atât de rău.

— Jody, mai întâi aş vrea să te rog să-mi faci un serviciu, îi spuse Herbert.

— Ce anume? întrebă ea, cu o voce gâtuită.

— N-ai vrea să îndrepţi arma aia în alta direcţie?

Ea se supuse. Apoi îşi desprinse degetele şi arma căzu. Fata îşi ridică privirea spre Herbert, de parcă abia atunci ar fi devenit conştientă de prezenţa lui.

— Eşti teafăr, murmura ea. Cum se face că nu te-a înjunghiat?

— Nu plec nicăieri fără căptuşeala din Kevlar, răspunse el. Şezutul şi spătarul scaunului sunt blindate cu straturi suprapuse de material antiglonţ. Preşedintele mi-a dat ideea. Scaunul lui din Biroul Oval e echipat exact la fel.

Jody nu păru să-l audă. Se clătină preţ de câteva clipe, apoi se prăbuşi lângă arma scăpata mai devreme. Herbert înaintă până lângă ea şi o luă de mână. O strânse blând, iar ea deschise ochii.

— Ai trecut prin multe, Jody.

O ajută să se ridice în genunchi, apoi, cu o sforţare, fata se scula în picioare.

— Nu mai e mult până la linia de sosire, încercă el s-o liniştească. De-aici şi până la autostradă mai e cel mult un kilometru şi jumătate. Nu ne rămâne decât să…

Herbert tăcu brusc. Auzise un zgomot de paşi în depărtare.

Jody îl privi cu ochii mari.

— Ce s-a întâmplat?

Herbert îi făcu semn să tacă, ascultând din nou, cu simţurile încordate.

— Drace, şopti el. Ridică-te. Chiar acum.

Tânăra reacţiona prompt la tonul poruncitor din vocea lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să pleci imediat.

— De ce?

— Vin. Vor probabil să afle ce s-a întâmplat cu cei doi. Du-te.

— Dar tu?

— O să scap cumva, dar acum trebuie să-ţi acopăr retragerea.

— Nu. Singură nu plec nicăieri.

— Scumpa mea, eu sunt plătit ca să fac ceea ce fac. Tu nu. Gândeşte-te la părinţii tăi. Oricum, n-aş reuşi decât să-ţi încetinesc fuga. E preferabil să mă ascund undeva, să încerc să mă apăr şi să te apăr şi pe tine...

— Nu! strigă ea. Nu plec nicăieri de una singură.

Herbert înţelese că n-avea nici un rost să se certe cu tânăra. Jody era speriată, epuizată şi, cu siguranţă, la fel de flămândă ca şi el.

— E-n regulă, rosti el. Plecăm amândoi.

Herbert îi ceru lui Jody să ia arma pe care o folosise când trăsese din copac. Între timp, se apropie de cadavrul lui Karin şi ridică revolverul, după care aprinse farurile scaunului, căutând pumnalul SA. Îl lua şi-l piti sub coapsă, la îndemână, apoi verifică încărcătorul semiautomatului lui Karin, convingându-se că-i rămăsese destulă muniţie. Se îndreptă spre Manfred, luă cuţitul scăpat de acesta şi pipăi cadavrul, în căutarea altor arme. Nu găsi nimic. Mai întârzie câteva clipe, examinând conţinutul buzunarelor neamţului la lumina lanternelor-faruri, apoi i se alătură lui Jody, care-l aştepta la câţiva metri depărtare de cadavre.

În cea mai mare parte a timpului, Herbert se simţea ca eroul din *Wheelie and the Chopper Bunch,* un serial de desene animate pe care-l urmărise în perioada petrecută în centrul de reabilitare. Acesta era un tip ţintuit într-un scaun cu rotile, care participa la curse de maşini plini de neprevăzut. Acum însă, pentru prima oară de când nu-şi mai putea folosi picioarele, avea impresia că era însuşi Rambo: un bărbat singur şi hotărât, ce avea o misiune

de îndeplinit şi puterea necesară ca s-o facă.

Cu mai bine de o jumătate de veac în urmă, un negru pe nume Jesse Owens îl umilise pe Hitler la el acasă, întrecându-i pe atleţii lui arieni în probele olimpice. În noaptea aceasta, urmărirea turbată a lui Karin îi arătase cât de mult fusese afectată autoritatea de conducător a acesteia de faptul că Jody scăpase nevătămată. Iar acum, dacă un bărbat ţintuit într-un scaun rulant avea să reuşească să scape de urmărire, mitul supraomului nazist avea să fie spulberat. În rândul acestei grupări, cel puţin.

59

Joi, ora 22:41,
Toulouse, Franţa

Hood nu prea ştia la ce să se aştepte, în vreme ce se îndrepta alături de ceilalţi către fortăreaţa transformată în uzină. Traversând strada împreună cu ai săi, în urma lui Ballon şi a oamenilor lui, se întrebă câte armate parcurseseră acelaşi drum, de-a lungul veacurilor, pornind la asalt. Câte dintre ele ieşiseră victorioase şi câte suferiseră înfrângeri zdrobitoare?

Nu discutaseră prea mult despre ceea ce urmau să facă, o dată ajunşi înăuntru. Ballon afirmase că intenţia sa fusese dintotdeauna să caute dovezi incriminatoare care să facă legătura între Dominique şi Noii Iacobini, pentru a-l putea aresta. Oamenii săi fuseseră antrenaţi pentru astfel de acţiuni. Cu toate acestea, Hausen şi Hood reuşiseră să-l convingă pe colonel să-i lase pe Matt şi pe Nancy să arunce o privire în fişierele computerelor uzinei. Indiferent dacă aveau să găsească liste cu simpatizanţii sau membrii Noilor Iacobini, sau vreo dovadă a implicării companiei *Demain* în afacerea jocurilor extremiste, oricare dintre variante ar fi fost de ajuns pentru a-l distruge definitiv pe Dominique.

Nu întârziaseră prea mult nici asupra posibilităţii ca Dominique să acţioneze în vreun fel pentru a împiedica un astfel de deznodământ. Individul nu era doar comandantul unei armate de terorişti, ci ucisese el însuşi, cu propriile-i mâini. Cu siguranţa, ar fi făcut orice pentru a-şi proteja imperiul.

La urma urmei, de ce să n-o facă? se întrebă Hood, pe când se

apropiau de intrarea principală a fabricii. Cu siguranţa, Dominique se considera deasupra oricărei legi. De la greva lucrătorilor căilor ferate, care paralizase întreaga Franţă, această ţară se temea ca dracul de tămâie de conflictele de muncă şi de şomaj. Cine ar fi îndrăznit să acuze un întreprinzător de anvergura lui Dominique? Cu atât mai mult în cazul în care acesta ar fi susţinut pretutindeni că era hărţuit. Chiar şi superiorii lui Ballon aveau să fie nevoiţi să recunoască faptul că neobositul colonel era un fanatic. *Iar asta, doar de-ar fi fost dispuşi să folosească un termen indulgent,* îşi zise Hood.

Perimetrului bastionului îi fusese adăugată o poartă din bare de oţel. Singura concesie făcută modernizării erau camerele minuscule de luat vederi ce pândeau dintre arabescurile părţii superioare a porţii. Dincolo de ea se afla o cabină masivă din cărămidă, proiectată în acelaşi stil arhitectonic ca şi restul construcţiei. Când grupul condus de Ballon se apropie de poartă, doi bărbaţi ieşiră din cabină. Unul dintre ei era un paznic îmbrăcat în uniformă, celălalt un tânăr îmbrăcat într-un costum elegant. Nici unul dintre ei nu părea surprins de apariţia noilor veniţi.

— Sunt colonelul Bernard Benjamin Ballon din cadrul Grupului de Intervenţie al Jandarmeriei Naţionale, rosti Ballon, ajungând în faţa porţii.

Scoase din buzunar un portofel din piele, despături un document şi-l arătă celor doi.

— Acesta este un mandat de percheziţie eliberat de judecătorul Christophe Labique de la Paris şi contrasemnat de comandantul meu, generalul Francois Charrier.

Individul îmbrăcat în costum îşi întinse mâna cu degete fin manichiurate printre barele porţii, vrând să ia documentul.

— Sunt Vaudran, membru al firmei de consultanţă juridică *Vaudran, Vaudran et Boisnard,* rosti el. Sunt reprezentantul legal

al companiei *Demain.* Vă rog să-mi permiteţi să cercetez mandatul.

— Înţelegeţi, sper, că nu mi se cere, prin lege, decât să prezint mandatul şi să vă explic scopul vizitei noastre, replică Ballon.

— O să iau mandatul şi-o să-l citesc. Abia apoi, dacă e cazul, o să vi se permită să intraţi.

— Conform, legii, aveţi dreptul să citiţi mandatul în timpul desfăşurării percheziţiei, îl informă Ballon. Cunoaşteţi legea, sper. O să aveţi posibilitatea să consultaţi acest mandat de îndată ce intrăm.

— Trebuie să-i arăt mandatul clientului meu, înainte de-a vă lăsa să intraţi, replică Vaudran.

Ballon se holbă la el câteva clipe, iar apoi ridică mandatul către una din camerele de luat vederi de deasupra porţii.

— Clientul dumneavoastră a văzut mandatul, declară el. E vorba de un mandat, repet, nu de o cerere de primire în audienţă. Deschideţi poarta.

— Îmi pare rău, dar o simplă bucată de hârtie nu e de-ajuns, interveni avocatul. Trebuie să aveţi motive întemeiate.

— Avem, răspunse Ballon. Anumite elemente caracteristice au fost identificate atât în jocurile companiei *Demain,* cât şi într-un joc cu un scenariu extremist prezent pe Internet, joc numit *Mulţimea care taie şi spânzura.*

— Ce gen de elemente?

— Un cod de selectare a nivelului de joc. L-am înregistrat în memoria calculatorului nostru. O să aveţi dreptul să-l cercetaţi înaintea procesului, dar nu acum, înainte de percheziţie. Toate acestea sunt specificate în mandat. Acum, Monsieur Vaudran, vă rog să deschideţi poarta.

Avocatul îl privi lung pe Ballon, după care îi făcu semn însoţitorului său să se întoarcă în cabină. Paznicul închise uşa de lemn a acesteia şi ridică telefonul.

— Aveţi şaizeci de secunde la dispoziţie! urlă Ballon în direcţia acestuia, uitându-se la ceas. Sergent Sainte-Marie?

— Da, domnule.

— Ai la îndemână o încărcătură explozivă pentru a sparge zăvorul?

— Da, domnule.

— Pregăteşte-o.

— Am înţeles.

— Sper că sunteţi conştient de ceea ce va pregătiţi să faceţi, rosti avocatul.

Ballon nu răspunse, continuând să-şi privească ceasul.

— Au fost destui care şi-au distrus cariera pentru greşeli mult mai puţin grave, îi atrase atenţia avocatul.

— De data asta, e în joc o singură carieră, replică Ballon, privindu-l ţintă pe avocat. Ba nu. Două, adăugă el şi îşi mută din nou privirea pe cadranul ceasului.

Hausen tradusese schimbul de replici pentru Hood, Stoll şi Nancy. Urmărind desfăşurarea evenimentelor, Hood se întrebă ce aveau de câştigat, de fapt, din această operaţiune. Cu siguranţă, Dominique îi văzuse dinainte în faţa uzinei şi avusese răgazul necesar pentru a distruge sau ascunde orice dovezi care l-ar fi putut incrimina. Probabil că-şi folosea aceste ultime minute pentru a se asigura că nu-i scăpase nimic.

După mai puţin de un minut, paznicul tastă un cod pe panoul de comandă. Ballon îşi înşiră oamenii în dreptul porţii. O clipă mai târziu, avocatul se întoarse şi dispăru grăbit printr-una dintre intrările laterale ale clădirii. Ofiţerii pătrunseră nestingheriţi în incintă şi înaintară spre intrarea principală. Unul dintre paznici îi urmă şi le deschise uşa, introducând un cod cu ajutorul consolei fixate pe rama uşii. Înainte de a intra în clădire, Ballon îi întinse paznicului mandatul de percheziţie.

De cum intrară, oamenii colonelului se aliniară în dreptul

intrării principale. Ballon îi anunţă că, în cazul în care urma să găsească orice material pe care avea să-l considere necesar a fi confiscat, avea să-i cheme, iar ei aveau să transporte totul la furgoneta cu care veniseră. Hood deduse că poliţiştii exersaseră de atâtea ori această procedură, încât o puteau executa, la nevoie, chiar şi cu ochii închişi. Ballon le ceru ca, în cele ce aveau să urmeze, să păzească toate ieşirile, având grijă ca nimeni să nu părăsească clădirea.

Ballon şi grupul noilor veniţi îşi văzură de drum în interiorul uzinei. Traversară un hol spaţios şi somptuos decorat. Dacă s-ar fi aflat aici în calitate de simplu turist, Hood ar li zăbovit cu siguranţă câteva minute pentru a admira spectaculoasele arcade şi picturile murale complexe.

Glasul lui Ballon îl readuse cu picioarele pe pământ.

— Pe aici, rosti colonelul, pe un ton blând, dar imperativ, atunci când ajunseră la capătul holului.

Ignorând privirile paznicilor – care, în mod evident, primiseră instrucţiuni pentru a-i lăsa să treacă – cei cinci parcurseră coridorul strimt, cu ferestre mici, izolate cu gratii, care ducea spre sala rezervată programatorilor care lucrau în cadrul companiei.

Hood nu se aşteptase să găsească vreun angajat bântuind noaptea prin fabrică. Cu toate acestea, lipseau chiar şi obişnuitele echipe de serviciu. Locul era pustiu, cu excepţia celor câţiva paznici, care nu păreau a-i băga în seamă.

În ciuda corpurilor de iluminat, a dispozitivelor de alarmă, a camerelor de luat vederi şi a pardoselii moderne, clădirea îşi păstra personalitatea din vechime. Cel puţin aşa i se păru, până în clipa în care paznicul le deschise uşa ce dădea spre sala computerelor.

Fosta sufragerie a castelului fusese transformată într-o sală ce amintea de încăperile de la Biroul Naţional de Recunoaştere.

Pereţii erau zugrăviţi în alb, iar tavanul era mascat de luminile albe, fluorescente. Mobilierul era alcătuit din mese cu tăblii de sticlă, pe care erau înşirate cel puţin treizeci şi cinci de terminale de calculator. În faţa fiecăruia fusese fixat în podea un scaun pivotant cu spătar din plastic. Singura diferenţă dintre *Demain* şi BNR era lipsa oamenilor. Se părea că Dominique nu avea de gând să rişte nimic. Mandatul de percheziţie avea să-şi piardă valabilitatea peste exact o oră. Lipsa personalului care să poată răspunde întrebărilor avea să-i încetinească.

— Asta zic şi eu sală de jocuri, fluieră Stoll, privind în jur.

— Ei bine, jucaţi-vă, îl îndemnă Ballon.

Stoll privi către Hood, care încuviinţă fără să scoată o vorbă. Stoll răsuflă adânc şi privi întrebător către Nancy:

— Ai vreo preferinţă?

— Nu cred că are importanţă unde ne aşezăm, răspunse ea. Toate terminalele sunt legate la aceeaşi unitate centrală.

Dând din cap, Stoll luă loc în faţa celui mai apropiat dintre monitoare, îşi conectă propriul laptop şi-i dădu drumul.

— În mod sigur, au lansat câteva capcane în sistem, fu de părere Nancy. Cum ai de gând să le depăşeşti? În privinţa câtorva, ţi-aş putea fi de ajutor, dar o să dureze destul de mult.

— Nu-i nevoie să ne pierdem timpul, spuse Stoll, introducând o dischetă în laptop şi încărcând programul conţinut de aceasta. Am întotdeauna la mine un program realizat de mine, un program-buldozer. Acesta începe prin a detecta rapid codurile matematice de decriptare. Nu e cazul să le verifice pe toate pe rând: dacă unu cu şase şi opt cu zece nu se potrivesc, n-are nici un rost să mai încerce cu şapte. De îndată ce subrutina de localizare se familiarizează cu limbajul, ceea ce nu durează mai mult de câteva minute, buldozerul intră în acţiune, căutând meniurile de activare. Imediat după ce le-am obţinut, sunt ca şi intrat, în timp ce studiem toate datele aici, ele sunt descărcate şi

în memoriile computerelor de la Centrul de Comandă.

Ballon îl strânse de umăr pe Stoll, clătină din cap dojenitor şi-şi duse degetul la buze.

Stoll îşi plesni fruntea.

— Îmi cer scuze, spuse el. Ştiam: gura mare scufundă vapoare.

Ballon încuviinţă pe tăcute.

În vreme ce Nancy îi sugera lui Stoll câteva parole uzuale, Hausen se apropie de colonel.

— Domnule colonel, ce facem în privinţa lui Dominique?

— Deocamdată, aşteptăm.

— Ce anume?

Ballon se întoarse cu faţa către german. Îi făcu semn să se apropie şi-i şopti la ureche:

— Aşteptăm ca Dominique să se înfurie. După cum i-am atras atenţia şi domnului Stoll, Dominique e cu ochii pe noi, în mod cert. Dacă avem noroc, o să găsim ceea ce căutăm în memoria computerului.

— Şi dacă nu găsim nimic?

— În acest caz, rămâneţi dumneavoastră, răspunse Ballon.

— Eu?

— O să le cer domnului Stoll şi domnişoarei Bosworth să transmită un mesaj: declaraţia dumneavoastră privind crimele comise la Paris. Indiferent ce-o să se întâmple, Dominique o să fie afectat, rânji colonelul. Cu toate acestea, există şi o a treia posibilitate. Dominique a aşteptat douăzeci şi cinci de ani reîntâlnirea cu dumneavoastră. Dacă se teme ca nu cumva să dezvăluiţi secrete referitoare la trecutul lui, o să fie ispitit să nu vă mai lase să ieşiţi de-aici.

— Chiar credeţi că ar avea îndrăzneala de a-şi trimite Noii Iacobini împotriva noastră?

— Le-am ordonat oamenilor mei să rămână afară, explică

Ballon. Dacă Dominique e convins că ar putea pune mâna pe dumneavoastră înainte să intervină, o să vrea să-ncerce. Însă, de îndată ce schiţează o mişcare în acest sens, vă scot pe toţi de-aici şi iau cu asalt clădirea.

Făcu cu ochiul, lipsit însă de farmec:

— Aşa cum v-am spus, eu însumi îl pândesc de mult pe Dominique şi intenţionez să pun mâna pe el.

Spunând acestea, Ballon se retrase, pentru a vedea cum se descurcau Nancy şi Stoll. Hausen rămase locului, de parcă ar fi fost ţintuit de podeaua din lemn de esenţă tare.

Chiar şi de la distanţă, de dincolo de Stoll, Hood ghici, privind chipul lui Hausen, că se întâmplase ceva. Chipul veşnic calm al germanului era palid, iar sprâncenele încruntate. Dar se hotărî să nu-i pună întrebări încă. Lui Hausen îi plăcea să cumpănească îndelung înainte de a-şi descărca sufletul. Dacă avea ceva de spus, avea s-o facă, mai devreme sau mai târziu.

Hood se mulţumi aşadar să urmărească, pradă unui straniu amestec de teamă şi mândrie, cum soarta întregii lumi era pe cale de a fi hotărâtă de un tânăr care asuda de zor în faţa unui computer.

60

Joi, ora 17:05,
Washington, D.C.

Când şuvoiul de date începu să curgă în memoria computerului lui Eddie Medina, redirecţionat de Matt Stoll din Franţa, tânărul îşi scoase haina, îşi reluă locul la consolă şi-i ceru înlocuitorului său din schimbul de noapte, asistentul adjunct al responsabilului cu suportul logistic al operaţiunilor, ofiţerul Randall Battle, să-l anunţe pe generalul Rodgers.

Battle încuviinţă şi se supuse, în timp ce simbolul-semnătură al lui Matt Stoll, chipul zâmbitor înclinat, tocmai dispărea de pe ecran. Acesta fu înlocuit de o siglă care anunţa trimiterea unui fişier masiv numit *L'Operation Ecouter.*

Rodgers îi ceru lui Battle ca toate fişierele sosite să fie trimise prin reţea în propriul său computer. Apoi, împreună cu Darrell McCaskey şi Martha Mackall, începură să urmărească datele recepţionate.

Primul document era un avertisment al lui Stoll:

> Eddie: nu vreau să prelungesc transmisia cu comentariile mele. Pe scurt: buldozerul a spart fişierele *Demain.* Datele primare au fost şterse, dar copiile de rezervă au rămas intacte. Descarc tot ce-am găsit în acest fişier.

După avertisment apărură o serie de fotografii ale celor ce slujiseră drept modele pentru personajele jocului. Acestea fură urmate de secvenţe-test, cu albi hăituind bărbaţi şi femei de culoare. Albi violând o negresă. Un negru sfâşiat de câini. Urmă

apoi o nouă notă informativă a lui Stoll.

> Jocurile propriu-zise sunt lansate în reţea dintr-un cuib ascuns altundeva. Originea pare a fi protejată cu străşnicie.

Din nou, imagini din diverse unghiuri, cu negri şi negrese atârnând spânzuraţi. O rundă-premiu, în care un puştan alb trăgea la ţintă în băieţi negri, contra cronometru. Martha împietrise. McCaskey îşi muşca buzele, privind pieziş ecranul.

> Eddie: se pare că am declanşat o alarmă pe undeva. O mulţime de indivizi aleargă pe-aici, care-ncotro. Însoţitorul nostru, colonelul Ballon, a pus mâna pe armă. Trebuie să închid. Salut.

Imaginile continuară să se deruleze pe ecran, dar Rodgers încetase să le urmărească. Generalul trecu pe o linie secundară a computerului şi, în câteva secunde, primi legătura cu cei aflaţi în cabina aeronavei V-22 Osprey.

61

Joi, ora 23:07,
Toulouse, Franţa

— Îndepărtaţi-vă de tastatură!

Cu mâna stângă, colonelul Ballon îl împinse pe Matt Stoll la podea, apoi apăsă pe un buton al aparatului de emisierecepţie, în vreme ce pistolarii îşi făceau apariţia. În mâna dreaptă avea revolverul. Era singura armă de care dispuneau cei cinci.

Întins pe podea alături de ceilalţi, Hood numără doisprezece... cincisprezece... în total, şaptesprezece bărbaţi care trecură prin dreptul uşii, ocupând poziţii de-a lungul coridorului exterior. Exceptând ferestrele înalte, la care s-ar fi putut ajunge doar cu o scară, uşa pe care intraseră în sala computerelor era singura cale de ieşire.

Hausen era întins pe burtă între Hood şi Ballon, care rămăsese ghemuit.

— Felicitări, domnule colonel, rosti acesta. Dominique a înghiţit momeala.

Hood realiză că ratase discuţia anterioară dintre cei doi, dar asta nu mai avea importanţă acum. În mod sigur, Ballon nu părea deloc deranjat de această postură. Cu toate simţurile în alertă, dând dovadă de sânge rece, îi păndea pe noii veniţi.

Scurta privire pe care apucase să le-o arunce îi dezvălui lui Hood faptul că aveau de-a face cu o adunătură de bandiţi, nu cu o formaţiune organizată. Cu toţii erau îmbrăcaţi simplu, ca nişte oameni care n-aveau de gând să se arate în public, iar armamentul era foarte variat. N-avea nevoie de lămuriri din

partea lui Ballon pentru a şti că aceştia erau Noii Iacobini.

— Presupun că indivizii ăştia reprezintă dovada de care aveaţi nevoie, nu? întrebă Stoll, vădit neliniştit.

— *Levez-vous*! strigă unul dintre bărbaţii de afară, ivindu-se pentru o clipă în cadrul uşii, măturând încăperea cu ţeava armei.

— Ne-a cerut să ne ridicăm, şopti Ballon. Dacă ne supunem, s-ar putea să ne împuşte.

— Dar nu asta aveau de gând să facă, oricum? întrebă Nancy.

— Ca să ne împuşte în poziţia în care suntem acum, ar fi nevoiţi să intre, explică Ballon. Nu ştiu însă câţi dintre noi sunt înarmaţi. Se pare că nu sunt dispuşi să rişte.

Se aplecă şi adăugă, în şoaptă:

— Mi-am avertizat oamenii. Pornesc către noi şi-şi ocupă poziţiile.

— Până când ajung aici, s-ar putea să fie prea târziu, spuse Hausen.

— Nu şi dacă rămânem ascunşi, dacă îi silim pe adversari să vină după noi, îl contrazise Ballon. Suntem pregătiţi să-i primim cum se cuvine.

— Ba nu, nu suntem, rosti Nancy.

— Dacă se întâmplă să fiţi prinşi între două focuri, iar oamenii mei nu v-au zărit la timp, strigaţi: *Blanc!* Adică „alb”, continuă Ballon. În felul ăsta, or să ştie că în bătaia focului se află şi persoane neînarmate.

— O să le ofer animalelor ăstora şansa de-a trage, spuse Hausen. Ia să vedem dacă-i ţin curelele s-o facă.

Cu aceste cuvinte, se ridică.

— Herr Hausen, şuieră Ballon.

Germanul îi ignoră avertismentul. Hood aşteptă cu răsuflarea tăiată ce avea să urmeze, auzindu-şi parcă fiecare bătaie a inimii.

O vreme, nu se întâmplă nimic. Într-un târziu, unul dintre Noii

Iacobini strigă:

— *Allons donc!*

— I-a cerut lui Hausen să iasă, traduse Ballon.

— Din încăperea asta sau din clădire? întrebă Hood.

— Sau din situaţia fără ieşire în care ne aflăm? adăugă Stoll.

Ballon ridică din umeri.

Hausen porni către uşă. Curajul lui îl impresiona pe Hood, deşi, în adâncul sufletului, nu se putu împiedica să-şi pună întrebarea dacă germanul era animat de un curaj nebunesc sau de încredere. Încrederea unui complice în tovarăşii săi.

La rândul său, Ballon aşteptă. Hausen trecu pragul uşii, iar apoi zgomotul paşilor lui încetă. Ascultară cu toţii, dar nu mai auziră nimic. În aparenţă, Hausen fusese oprit pe coridor.

Individul de la uşă le strigă din nou să iasă. Hood îşi îndreptă privirea spre Ballon.

— Aţi mai avut de-a face cu această grupare teroristă. Ce obişnuiesc să facă în astfel de situaţii? întrebă el.

— În absolut orice situaţie, ucid sau snopesc în bătaie pe cei care li se opun, spuse Ballon. Oamenii ăştia nu cunosc sensul cuvântului „milă”.

— Se pare însă că nu l-au ucis pe Hausen, remarcă Nancy.

— *Sortez tout de suite*! porunci iacobinul de la intrare.

— Nici n-or s-o facă, atâta timp cât n-au pus mâna pe armele noastre, spuse Ballon.

— În acest caz, poate c-ar trebui să-i scoatem de-aici pe Matt şi Nancy, propuse Hood. Poate c-or să le dea drumul.

— Şi tu ar trebui sa vii cu noi, interveni Nancy.

— Ar merita să încercăm, încuviinţă Ballon, după un moment de gândire. Există însă posibilitatea să vă folosească drept ostatici, ameninţând c-or să vă împuşte, unul câte unul, până când mă decid să mă predau.

— Cum am putea evita asta? vru să afle Nancy.

— Într-o astfel de situaţie, îi anunţ prin radio pe oamenii mei, spuse Ballon. Ştiu ce-au de făcut.

— Dar n-avem nici o garanţie, constată Hood.

Teroristul urlă din nou, anunţându-i că avea să-şi trimită oamenii înăuntru, dacă nu se ridicau cu toţii imediat.

— Nu, n-avem nici o garanţie, recunoscu Ballon. Insa, dacă totul se desfăşoară cum am prevăzut, vor fi nevoiţi să aducă fiecare ostatic, pe rând, în faţa uşii, pentru ca eu să văd ce-o să li se întâmple. Iar dacă văd, o să pot să trag. Şi dacă trag, oricine-ar fi cel care-l ameninţă pe ostatic e doborât. Din clipa aia, aţi face bine s-o întindeţi.

Hood îl invidie pe francez pentru calmul de care dădea dovadă. De la Mike Rodgers, învăţase că aceasta era principala calitate necesara pentru a conduce o astfel de operaţiune. În clipa aceea, el însuşi nu era chiar atât de încrezător în şansele pe care le avea. Se gândi la soţia şi la copiii lui. Cât de mare nevoie aveau de el şi cât de dragi îi erau. Dar acum, totul putea să se sfârşească din cauza unui pas greşit sau a unui cuvânt rostit în plus.

Ridică privirea spre Nancy, care îi răspunse cu un zâmbet trist. Şi-ar fi dorit să se poată revanşa faţă de ea, pentru rolul pe care-l jucase în meandrele vieţii ei. Acum însă nu era timp pentru aşa ceva şi nici măcar nu putea fi convins că, mai târziu, avea să aibă ocazia s-o facă. Se mulţumi aşadar să-i adreseze un zâmbet cald; la vederea lui, surâsul ei se lărgi. Deocamdată, era tot ce puteau să facă.

— E-n regulă, rosti Ballon. Vreau să vă ridicaţi şi să vă îndreptaţi încet către uşă.

Ceilalţi ezitară.

— Picioarele mele refuză să se mişte, oftă Stoll.

— Obligă-le, îi arunca Hood, ridicându-se, urmat de Nancy.

Stoll îi imită, de voie, de nevoie.

— Credeam că suntem băieţii buni şi că nu ni se poate întâmpla nimic, se văietă Stoll. Acum, ce facem? Ridicăm mâinile sau înaintăm pur şi simplu către uşă?

— Încearcă să te calmezi, îl sfătui Hood, în timp ce-şi croiau drum printre mesele încărcate de computere.

— De ce, în asemenea situaţii, toată lumea nu ştie să spună decât atât: calmează-te? comentă Stoll. Dac-aş putea, m-aş linişti, credeţi-mă.

— Matt, începi să mă calci pe nervi, interveni Nancy. Fă-mi un bine şi linişteşte-te odată.

Stoll se supuse, tăcu, iar restul drumului fu parcurs în linişte.

Hood îl măsură din priviri pe Noul Iacobin care vorbise, cel aflat lângă uşă. Avea mustaţă şi o barbă deasă şi era îmbrăcat într-un tricou gri, jeanşi şi bocanci. Ţinea sub braţ o puşcă de asalt şi părea hotărât s-o folosească.

Trecură pragul uşii fără să scoată o vorbă. Hood îl zări imediat pe Hausen, întors cu faţa la perete, cu mâinile ridicate şi picioarele depărtate. Unul dintre terorişti îşi ţinea ţeava armei lipită de ceafa lui.

— Drace, înjură Stoll în şoaptă, pătrunzând pe culoarul îngust şi prost luminat.

Cei trei americani fură, pe rând, înşfăcaţi de către doi inşi şi împinşi cu faţa la peretele de cărămidă, iar ţeava unei arme li se înfipse în ceafă. Hood îşi întoarse uşor capul, pentru a-l putea vedea pe cel din uşă, care părea a fi conducătorul. Iacobinul era calm, cuprinzând cu privirea atât încăperea calculatoarelor, cât şi pe cei trei noi prizonieri.

Lângă Hood, Nancy se lăsase pradă unui tremur uşor. La dreapta ei însă, Stoll clănţănea de-a binelea. Privirea îi era aţintită de-a lungul coridorului, de parcă ar fi cântărit şansele pe care le avea de-a scăpa cu fuga.

— Avem un mandat de percheziţie, începu Stoll. Credeam că

tot ce facem e legal...

— *Tais-toi!* lătră conducătorul.

— Nu suntem trupe de comando, continuă Stoll. Sunt un biet informatician...

— Gura!

Stoll se supuse.

Conducătorul Noilor Iacobini îi studie o vreme, apoi se întoarse în cadrul uşii, strigându-i ultimului intrus rămas în încăpere să iasă.

Ballon îi răspunse, strigând în franceză:

— Dă-le drumul celorlalţi şi pe urmă ies.

— Nu. Mai întâi ieşi, apoi le dăm drumul, replică Noul Iacobin.

De data asta, Ballon nu răspunse. Era limpede că aştepta ca adversarul să facă următoarea mişcare. Aşa se şi întâmplă. Conducătorul făcu un semn din cap în direcţia lui Hausen. Teroristul aflat în spatele germanului îl apucă de păr. Când Hausen fu târât către uşă, Nancy ţipă. Hood se întrebă dacă teroriştii aveau de gând să-i ofere lui Ballon răgazul de a se preda, sau aveau să-l împuşte pe Hausen, aruncându-i cadavrul în încăpere şi ameninţând apoi că aveau să repete operaţiunea cu un alt ostatic, dacă francezul nu avea de gând să iasă.

O împuşcătură răsună, venind de undeva din beznă, dinspre uşa care dădea în holul cel mare al clădirii. Hood rămase o vreme nedumerit, înainte de a descoperi că, profitând de larma creată de ieşirea lor şi de strigătele căpeteniei teroriştilor, oamenii lui Ballon demontaseră, fără să fie auziţi, broasca bogat ornamentată a uşii. Prin orificiul rămas, aveau acum la dispoziţie un unghi bun de tragere, putând să-l atingă pe oricare dintre cei aflaţi pe culoarul strimt.

Cel care-l ţinea pe Hausen se prăbuşise. Se ţinea de şoldul drept şi urla. Hausen profită de confuzia creată şi se repezi spre uşă, în direcţia din care venise împuşcătura. Nici unul dintre Noii

Iacobini nu deschise focul, de teamă să nu împărtăşească soarta tovarăşului lor.

Hausen deschise uşa şi dispăru. De cealaltă parte nu se mai afla nimeni. Cu siguranţă, oamenii lui Ballon îl văzuseră venind şi se adăpostiseră.

Hood nu se clinti. Deşi cel care-l păzea îşi întorsese privirea, americanul simţi în continuare apăsarea ţevii armei acestuia la baza gâtului.

Transpiraţia i se prelingea la subsuori. Simţi cum palmele lipite de peretele de cărămidă i se umezesc şi îşi jură că, dacă avea să supravieţuiască, avea să-i îmbrăţişeze îndelung nu doar pe membrii familiei sale, ci chiar şi pe Mike Rodgers. Adjunctul său îşi petrecuse întreaga viaţă descurcându-se în astfel de situaţii. Respectul pe care Hood îl nutrea faţă de el crescu brusc.

În vreme ce se gândea la Rodgers, simţi cum mâinile încep să-i tremure.

Ba nu, îşi spuse Hood. *Nu-i vorba doar de mâinile mele.* Cărămida veche a zidului începuse şi ea să tremure. Apoi, cerul de dincolo de ferestrele cu gratii se lumină. Chiar şi aerul părea că vibrează. Căpetenia Noilor Iacobini le porunci oamenilor săi să-şi sfârşească treaba şi s-o întindă.

62

Joi, ora 23:15,
Wunstorf, Germania

Paşii ce veneau din urmă se auzeau tot mai aproape. Înaintând prin pădure, împingând de zor roţile scaunului său rulant, Bob Herbert nu se gândea însă la urmăritori. De fapt, nu se gândea decât la ceea ce-i scăpase din minte, în încordarea fugii. Cheia supravieţuirii, a victoriei.

Cum naiba îl chema?

Jody gemu. Înaintau încet prin bezna deasă. Herbert fu cât pe-aci s-o roage să-i tragă un şut în fund, ca să-şi amintească.

Nu-mi pot aduce aminte.

Avea să-şi amintească. Trebuia să-şi amintească. Nu-l putea lăsa pe Mike Rodgers să câştige. Fiind amândoi pasionaţi de istoria militară, discutaseră de multe ori despre această chestiune. Îşi puseseră următoarea întrebare: dacă ar fi avut de ales, înainte de a porni la luptă, ce-ar fi preferat, un mic grup de soldaţi devotaţi sau o armată numeroasă, de recruţi mai puţin instruiţi?

De fiecare dată, Rodgers alegea invariabil numerele mari; cu toate acestea, existau argumente solide în ambele privinţe. Herbert îi atrăgea mereu atenţia asupra legendei lui Samson, care învinsese de unul singur oastea filistinilor, înarmat doar cu o falcă de măgar. În secolul al treisprezecelea, Alexandr Nevski şi oştirea sa de ţărani ruşi, slab înarmata, reuşiseră să înfrângă armata teutonilor, dotată cu armuri şi tehnică de luptă. Două secole mai târziu, o ceată de englezi, sub comanda lui Hernie al

V-lea, învinsese o armată franceză mult mai numeroasă.

Rodgers îşi avea însă, la rândul său, exemplele de rigoare. Oricât ar fi fost de viteji, spartanii fuseseră copleşiţi de perşi, la Termopile, în 480 înainte de Cristos. Fortul Alamo nu rezistase asediului susţinut. Şi, desigur, mai era şi povestea diviziei a 27-a de cavalerie uşoară a britanicilor, care fusese măcelărită în cursul ultimului raid sinucigaş, în Războiul Crimeii.

Iar de-acum, în capul listei o să se-adauge Robert Westherbert cel blestemat, îşi zise el, ascultând paşii urmăritorilor săi, care striveau sub tălpi crengi uscate. *Chiar el, idiotul care n-a avut atâta minte, incit să-şi noteze pe o bucată de hârtie numele celui ce i-ar fi putut salva.* Oricum, avea să-şi găsească moartea într-o tovărăşie celebră: Regele Leonidas, Jim Bowie, Errol Flynn.

Gândul la Errol Flynn îl ajută să se relaxeze, înainte de a purcede la alcătuirea unui plan de întâmpinare a urmăritorilor. Spera doar că Jody avea să accepte să fugă. Ideea că avea să lupte pentru a salva viaţa fetei îi pompă un şuvoi de adrenalină în vine.

Tocmai atunci, poate fiindcă încetase să-şi scormonească în amintiri, numele pe care încercase să-l rememoreze îi răsună limpede în minte.

— Jody, împinge-mă, rosti el.

Până în clipa aceea, fata înaintase cu greu alături de el. Se supuse şi trecu în spatele scaunului rulant.

— Hai, împinge-mă, o îndemnă el. O să scăpăm din infernul ăsta cu bine, dar am nevoie de puţin timp.

Cu umărul rănit şi cu spinarea amorţită, Jody se strădui din răsputeri să facă faţă efortului suplimentar. Herbert întinse mâna pentru a-şi lua arma.

Însă, spre deosebire de personajul interpretat de Flynn, maiorul Vickers, cel condamnat să moară, Herbert avea să iasă învingător din confruntarea cu duşmanul, deşi, spre deosebire de

Samson, n-avea sa folosească drept armă o falcă de măgar.
Arma lui Herbert avea să fie un telefon celular.

63

Joi, ora 17:15,
Washington, D.C.

Apelul îi fu transmis lui Rodgers, în vreme ce acesta aştepta un raport de la colonelul August.

Era Bob Herbert, care-l suna de la telefonul celular. Generalul comută pe speaker, pentru ca Darrell, Martha şi Ann Farris să poată auzi şi ei.

— Sunt în fundul unei păduri, la dracu-n praznic, undeva între Wunstorf şi un lac, începu Herbert. Vestea bună e c-o am alături de mine pe Jody Thompson.

Rodgers sări în picioare şi trase un chiot de bucurie, aruncându-i în acelaşi timp o privire piezişă lui McCaskey.

— E grozav. Ai reuşit s-o găseşti, în vreme ce Interpolul şi FBI-ul n-au făcut altceva până acum decât să sâcâie autorităţile germane cu întrebări. Cu ce te putem ajuta, Bob?

— Ei bine, iată şi veştile proaste: o mulţime înfuriată alcătuită din aspiranţi nazişti e pe urmele noastre. Acum, aş avea mare nevoie de un anumit număr de telefon.

Rodgers se aplecă deasupra tastaturii computerului şi, apăsând pe o succesiune de taste, îi dădu alarma lui John Benn.

— Al cui număr, Bob?

Herbert îi spuse, iar Rodgers îi ceru să aibă puţină răbdare, în vreme ce tasta de zor: *Hauptmann Rosenlocher, Hamburg Landespolizei.*

McCaskey aruncă o privire pe ecran. Rodgers transmise cererea de căutare a numărului lui John Benn, iar Darrell

McCaskey se repezi la un alt telefon şi sună la Interpol.

— Rosenlocher ăsta îi stă ca un ghimpe-n coastă căpeteniei naziştilor, continuă Herbert. Ar putea fi singura persoană demnă de încredere de pe-aici. Din câte-am auzit, am dedus că s-ar putea să fie la Hanovra.

— Îl găsim şi-ţi facem legătura, spuse Rodgers.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, rosti Herbert. Tragem cât putem de tare, dar mi-e teamă că pierdem teren în faţa băieţilor care ne urmăresc. Le aud deja maşinile. Iar când or să găsească toate cadavrele pe care le-am lăsat în urmă...

— Am priceput, încuviinţă Rodgers. Poţi rămâne pe fir?

— Da, atâta vreme cât mai rezistă Jody. Fata e moartă de oboseală.

— Spune-i să se ţină tare şi încearcă şi tu să rezişti, îi transmise Rodgers, comutând calculatorul pe programul *Geolog.*

Selectă harta împrejurimilor Wunstorfului şi scrută porţiunea care despărţea orăşelul de lac. Terenul corespundea cu cel descris de Herbert: dealuri şi copaci.

— Bob, ai cumva o cât de vagă idee în privinţa poziţiei? Mi-ai putea furniza vreun reper?

— Aici e întuneric beznă, Mike. Din câte pot să-mi dau seama, e foarte posibil să o fi apucat pe un D.G.

D.G. Adică un „Drum Greşit”. Herbert nu voia ca Jody să ştie că era posibil să se fi rătăcit.

— E-n regulă, Bob, rosti Rodgers, după o clipă de gândire. Îţi transmitem imediat coordonatele tuturor celor aflaţi în zonă.

McCaskey continua să vorbească cu cei de la Interpol, aşa încât Rodgers formă el însuşi numărul lui Stephen Viens. Cu regret, Stephen Viens îl informă că, în ciuda dispozitivelor de amplificare a luminii pentru cercetarea pe timp de noapte, sateliţii BNR-ului aveau nevoie de cel puţin o jumătate de oră pentru a-l localiza pe Bob Herbert. Rodgers insistă, subliniind că

viaţa lui Herbert şi a fetei erau puse în joc. Cu părere de rău, Viens îi repetă acelaşi termen minim: o jumătate de oră. Rodgers îi mulţumi şi închise.

Generalul studie din nou harta. Într-adevăr, pădurea era situată la dracu-n praznic. Dacă Herbert îşi auzea urmăritorii, era puţin probabil ca vreo maşină de intervenţie sau chiar un elicopter al poliţiei să poată ajunge la timp.

Rodgers ridică privirea către McCaskey:

— Ai reuşit să afli ceva despre poliţistul nostru?

— Se lucrează.

Se lucrează. Rodgers avea o repulsie instinctivă faţă de această formulă. Nu-i plăcea când „se lucra”. Prefera să ştie lucrurile duse la bun sfârşit.

De asemenea, detesta situaţiile în care era silit să le dea veşti proaste oamenilor săi aflaţi pe teren. Veştile, chiar şi proaste, erau însă de preferat ignoranţei, aşa încât reveni la telefon.

— Bob, BNR-ul încearcă să-ţi dea de urmă. Poate că vom reuşi să te ţinem la distanţă de inamic. Între timp, continuăm să-l căutăm pe ofiţerul cu pricina. Mi-e teamă însă că, dacă-l găsim, nu ştiu dacă locul în care te afli o să-i fie la îndemână.

— Mie-mi spui? pufni Herbert. Blestematele de dealuri şi copacii sunt pretutindeni.

— Nu crezi că ar fi de preferat să încerci să-i ocoleşti pe urmăritori?

— Răspunsul e negativ, spuse Herbert. Terenul e destul de accidentat şi aici, iar încolo panta devine şi mai stâncoasă. Am fi nevoiţi să ne târâm.

Tăcu o vreme, apoi reveni:

— Domnule general. Dacă reuşiţi să-i daţi de urmă lui Rosenlocher, am mai putea încerca o variantă.

Rodgers ascultă cu atenţie explicaţiile lui Herbert. Propunerea ofiţerului de contrainformaţii era fantezistă, dacă nu de-a dreptul

nebunească şi nu părea să aibă prea mari şanse de reuşită. Însă, în lipsa altei soluţii, fu adoptată imediat drept plan de acţiune.

64

Joi, ora 23:28,
Toulouse, Franţa

Dintr-una dintre firidele biroului lui Dominique se aflau zece monitoare aşezate două câte două, unul peste altul şi legate la camerele de luat de vederi cu circuit închis. Înainte ca uzina să fi început să se cutremure, Dominique stătea relaxat în jilţul lui de piele, urmărind calm pe monitoare succesiunea întâmplărilor din holul clădirii şi din sala calculatoarelor.

Cât de proşti pot fi unii, îşi zise el, în vreme ce-i urmărea pe intruşii care încercaseră să străpungă codurile de securitate ale calculatoarelor, înainte de-a fi încolţiţi. Dominique ar fi fost dispus chiar să le dea drumul să plece, dacă aceştia n-ar fi devenit prea curioşi şi nu s-ar fi apucat să răscolească în fişierele secrete. Doamnei Bosworth îi lipsea pregătirea necesară pentru a face asta, aşa încât, în mod sigur, celălalt fusese cel care reuşise să spargă codurile. Dominique spera din tot sufletul că individul avea să supravieţuiască, deoarece intenţiona să-i facă o ofertă de angajare.

Chiar şi atunci când comandoul poliţiştilor îi blocă pe Noii Iacobini în coridorul strimt, Dominique nu se îngrijoră. Îşi trimisese şi el o a doua echipă, care să-i înlocuiască pe atacatori. Prevăzător, îi convocase din timp pe mai bine de jumătate dintre cei aproximativ o sută de Noi Iacobini, cerându-le să fie pregătiţi pentru a intra în acţiune. Nimic nu trebuia să împiedice lansarea cu succes în reţea a noilor jocuri video.

Dominique începu să-şi facă griji abia în clipa când clădirea

începu să vibreze. În acel moment, riduri adânci îi brăzdară fruntea, iar el începu să clipească des, încercând să distingă imaginile afişate pe monitoare. Folosind panoul montat într-unul dintre sertarele biroului, comută pe camerele instalate în exteriorul perimetrului clădirii. Ecranul alb-negru care ar fi trebuit să afişeze imaginea malului râului era de un alb orbitor, datorită unei explozii de lumină. Dominique micşoră contrastul şi urmări, surprins, aterizarea unei aeronave ce-şi aţintise reflectoarele puternice asupra clădirii. Era un avion ciudat, ale cărui motoare fuseseră astfel orientate încât să acţioneze ca elicele unui elicopter. Ici şi colo, în parcare erau staţionate câteva maşini, aşa încât ciudatul aparat de zbor nu putea să aterizeze. Când acesta ajunse la vreo cinci metri deasupra solului, plutind pe loc, în aer, trapa inferioară se deschise. Două scări de frânghie fură coborâte şi, cu ajutorul lor, din avion descinseră nişte soldaţi. Purtau uniformele trupelor NATO.

Dominique îşi muşcă buzele. *Ce caută trupele NATO aici?* Se răzvrăti el în gând, deşi cunoştea prea bine răspunsul la întrebare. Noul lor consemn prevedea arestarea lui.

În vreme ce douăzeci de soldaţi aterizau pe asfaltul parcării, Dominique luă legătura cu Alain Boulez. Fostul şef al poliţiei pariziene aştepta în garajul subteran al fortăreţei, împreună cu forţele de rezervă ale Noilor Iacobini.

— Alain, ai urmărit monitoarele?

— Da, domnule.

— Se pare că NATO n-are nimic mai bun de făcut decât să atace una dintre naţiunile membre. Ai grijă să fie întorşi din drum şi ţine-mă la curent, o să fiu la bordul elicopterului.

— Am înţeles.

Dominique îşi sună imediat după aceea directorul operativ.

— Etienne, cum stăm cu descărcarea programelor?

— *Concentration Camp* tocmai s-a terminat, Monsieur

Dominique, iar *Hangin' with the Crowd* o să fie gata până la miezul nopţii.

— Trebuie să vă grăbiţi, insistă Dominique.

— Domnule, am programat ritmul de descărcare în reţea în momentul în care am ascuns jocurile în...

— Trebuie să acţionaţi cât mai repede, ordona Dominique şi închise.

Îi telefonă pilotului de pe elicopterul său Long Ranger.

— Andre? Cobor chiar acum. Pregăteşte elicopterul.

— Imediat, domnule.

Dominique aşează receptorul în furcă. Se ridică în picioare şi-şi îmbrăţişă cu privirea colecţia de ghilotine. Acestea se înălţau fantomatice, în lumina difuză a monitoarelor. Auzi o împuşcătură, urmată de alte câteva.

Se gândi la Danton care, înainte de a fi decapitat, li se adresase astfel călăilor săi: *Arătaţi poporului capul meu. Merită!* Şi totuşi, chiar dacă uzina-fortăreaţă avea să fie cucerită, jocurile tot aveau să fie descărcate în reţea, iar el avea să fie liber. Avea să se retragă la una dintre numeroasele întreprinderi din ţară sau din străinătate pe care le desemnase drept sedii de rezervă: uzina de mase plastice din Taiwan, banca de la Paris, fabrica de CD-uri de la Madrid.

Închise monitoarele, îşi trase mânuşile de piele şi părăsi cu paşi grăbiţi biroul, îndreptându-se către ascensor. Nu, nu se retrăgea, îşi spuse el. Pur şi simplu îşi muta cartierul general. Ar fi fost păcat să cadă victimă primei confruntări mai serioase.

Ascensorul îl duse într-un pasaj subteran care dădea spre terenul de aterizare din spatele fabricii. Introduse codul de deschidere a uşii de la capătul culoarului. Uşa se deschise, înşfăcă un revolver din rastelul cu arme al Noilor Iacobini, iar apoi urcă treptele abrupte. Elicopterul Long Ranger îl aştepta cu motoarele pornite. Alergă de-a lungul ampenajului şi se aplecă

pe sub elicele care se roteau din ce în ce mai repede. Un membru al forţelor de pază ale uzinei îi ieşi în întâmpinare.

— Dominique, paznicii fabricii nu s-au implicat încă în nici un fel în acţiune. Ce trebuie să facem?

— Faceţi în aşa fel încât să nu poată fi stabilită nici o legătură între mine şi Noii Iacobini, răspunse Dominique. Daţi impresia că au ajuns aici neinvitaţi ca să-i trimită pe străini acolo de unde au venit.

— Dar cum am putea face asta, *monsieur*! întrebă paznicul, dezorientat.

Dominique ridică pistolul şi-l împuşcă în frunte pe paznic.

— Nu trebuie decât să păreţi că aţi încercat să le opuneţi rezistenţă, rosti el dispreţuitor, în vreme ce azvârlea pistolul lângă cadavru şi urca în cabina elicopterului. Dă-i drumul! i se adresă pilotului, pătrunzând în cabina spaţioasă şi închizând uşa în urma lui.

Puntea de comandă se afla în stânga. În cabina principală erau înşirate două rânduri de fotolii capitonate. Dominique se aşeză în primul, chiar lângă uşă. Nu se mai osteni să-şi lege centura de siguranţă, în vreme ce elicopterul decola.

Vuietul tunător al elicopterului îi sfărâmă parcă faţada de indiferenţă. Privind în jos către fortăreaţă, chipul lui Dominique se schimonosi de furie. Aeronava cu decolare verticală se îndrepta acum spre terenul de pe care tocmai plecaseră ei. Aterizând, ocupă o mare parte a terenului. Soldaţii NATO dispăruseră din parcare. Dominique zări însă sclipirile unor focuri de armă în interiorul clădirii.

Se simţi umilit. Soldaţii ăştia se purtau ca vizigoţii cuprinşi de furia distrugerii într-o biserică englezească. Ar fi vrut să le strige: *Nu înţelegeţi nimic din toate astea! Eu sunt destinul întrupat al civilizaţiei!*

Elicopterul survola la joasa înălţime râul, apoi făcu o voltă şi

reveni către fortăreaţă.

Dominique fu nevoit să urle pentru a se face auzit în vuietul rotoarelor:

— Andre, ce dracu’ faci?

Pilotul nu-i răspunse. Elicopterul începu să coboare.

— Andre? *Andre!*

Într-un târziu, pilotul rosti calm:

— Mi-ai spus la telefon că-mi urmăreşti fiecare mişcare. Una dintre ele ţi-a scăpat însă din vedere: am reuşit să mă apropii de pilotul tău şi l-am lovit, sărmanul, cu furia reprimată vreme de douăzeci şi cinci de ani.

Richard Hausen se întoarse şi privi ţintă în ochii lui Dominique. Francezul simţi un fior îngheţat pe şira spinării.

— Am decolat doar ca să fac loc celeilalte aeronave, spuse Hausen. Acum ne întoarcem, Gerard. De fapt, revenim în trecut, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă.

Vreme de o clipă, Dominique se gândi la un răspuns pe măsură. Nu cugetă însă decât preţ de o secundă. La fel ca şi la Paris, atunci, în urmă cu atâţia ani, argumentele verbale pălirăîn faţa dezgustului provocat de trădarea murdară a lui Hausen. Dominique se lăsă purtat de ură, aşa cum făcuse şi atunci când Hausen încercase să ia apărarea fetelor.

Dând uitării echilibrul fragil dintre primejdie şi necesitatea acţiunii, între raţiune şi dorinţă, Dominique se repezi spre Hausen, scoţând un urlet nearticulat. Îl apucă de păr şi-i trase capul în spate, de dincolo de fotoliul pilotului.

Hausen ţipă, în vreme ce Dominique îl smucea cu putere. Scăpă din mână manşa şi-şi încleşta mâna pe încheietura francezului. Elicopterul porni deîndată în picaj, iar Dominique căzu, lovindu-se de scaunul pilotului. Îi dădu drumul lui Hausen, care se prăbuşi peste comenzile aparatului.

Ameţit, cu fruntea însângerată, germanul se luptă ca să-şi

vină în fire. Sprijinindu-se de parbriz, reuşi să ia în mână manşa.

Elicopterul se redresa. În aceeaşi clipă, Dominique se strecură în spatele pilotului. Căştile acestuia căzuseră pe podea, iar el le ridică. Fără a scăpa din ochi manşa, Dominique petrecu firul căştilor în jurul grumazului lui Hausen şi smuci din toate puterile.

65

Joi, ora 17:41,
Washington, D.C.

Mike Rodgers studia harta Germaniei afişată pe monitorul calculatorului, atunci când Darrell McCaskey ridică privirea şi-i făcu un semn victorios.

— L-am prins! strigă McCaskey. Ai legătura cu Hauptmann Rosenlocher.

Rodgers se grăbi să ridice receptorul.

— Hauptmann Rosenlocher, vorbiţi engleza? întrebă el.

— Da. Cine-i acolo?

— Sunt generalul Mike Rodgers şi vă sun de la Washington, îmi cer scuze c-am întârziat atât de mult înainte de a lua legătura, dar aş vrea să vă vorbesc despre răpirea şi atacul asupra platoului de filmare.

— *Ja*? spuse neamţul, cu o undă de nerăbdare în glas. Am căutat toată ziua indicii referitoare la caz. De-abia am sosit…

— Am găsit-o pe fată, îl întrerupse Rodgers.

— *Was?*

— Unul dintre oamenii mei i-a dat de urmă, explică Rodgers. Se află în pădurile din preajma Wunstorfului.

— În pădurea aia are loc un miting chiar acum, interveni Rosenlocher. Karin Doring şi grupul ei. Credem că Felix Richter s-ar putea afla şi el la faţa locului. Am trimis o echipă de investigatori.

— Investigaţia lor a fost compromisa, spuse Rodgers.

— De unde ştiţi?

— Unul dintre poliţiştii dumneavoastră a încercat să-i ucidă pe omul nostru şi pe fată, replică Rodgers. Hauptmann, cei doi aleargă de câteva ore şi nu avem timpul necesar pentru a le trimite ajutoare. Un grup numeros de neonazişti se află pe urmele omului nostru. Dacă dorim să-l salvăm, împreună cu fata, o s-avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Ce trebuie să fac?

Rodgers îi spuse. Rosenlocher fu de acord. Un minut mai târziu, expertul în comunicaţii al Centrului de Comandă, Rosalind Locher, punea la punct toate detaliile tehnice necesare.

66

Joi, ora 23:49,
Wunstorf, Germania

Telefonul ţârâi în întuneric.

Cel aflat cel mai aproape de el, tânărul Rolf Murnau, se opri şi ascultă cu atenţie. Auzind pentru a doua oară ţârâitul înfundat, îşi îndreptă lanterna spre stânga. Făcu apoi câţiva paşi în acea direcţie, croindu-şi drum prin păienjenişul des al crengilor. Spotul conic al lanternei întâlni un cadavru. După carura impresionantă a umerilor, ghici imediat că era al lui Manfred Piper. Alături zăcea Karin Doring.

— Veniţi încoace! strigă Rolf. Dumnezeule, veniţi repede!

Mai mulţi bărbaţi şi câteva femei se apropiară în grabă, lumina lanternelor lor încrucişându-se. Câţiva se opriră în dreptul cadavrului lui Manfred, privindu-l uimiţi, în vreme ce telefonul ţârâi pentru a treia, iar apoi a patra oară. Alţi câţiva alergară spre Karin Doring.

Rolf îngenunchease deja lângă trupul neînsufleţit. Sângele formase o pată întunecată pe spatele jachetei lui Manfred, iar din această pată porneau în toate direcţiile pârâiaşe ce începuseră deja să se coaguleze. Rolf întoarse corpul cu grijă. Manfred avea ochii închişi; gura îi era deschisă, strâmbată de un rictus îngheţat.

— E moartă, rosti unul dintre cei ce se opriseră lângă trupul lui Karin. Blestemaţi să fie, au ucis-o!

Telefonul continuă să sune. Rolf îşi ridică privirea.

— Ce să fac? îi întrebă el pe ceilalţi.

Auzi frunzele uscate trosnind sub greutatea unor paşi, chiar alături.

— Răspunde, îi ceru Felix Richter.

— Da, domnule, spuse Rolf.

Pierderea conducătorilor, a eroilor săi, îl zăpăcise. Cu mâinile amorţite, scoase telefonul din buzunarul interior al jachetei lui Manfred. Cotropit de o stranie senzaţie de greaţă, apăsă pe butonul de pornire şi rosti, după o scurtă ezitare:

— *Ja?*

— Sunt Hauptmann Karl Rosenlocher, răspunse celălalt. Vreau să vorbesc cu cel care vă conduce, dobitocule.

Rolf îşi ridică privirea spre lumina lanternei aţintite asupra sa.

— Herr Richter? Vrea să discute cu comandantul nostru.

— Cine? întrebă Richter.

— Hauptmann Karl Rosenlocher, îngăimă Rolf.

În ciuda întunericului, Rolf distinse limpede tresărirea de mânie şi surpriză a lui Richter. Tot mai mulţi neonazişti soseau din urmă, pe măsură ce vestea morţii celor doi lideri se răspundea. În timp ce Richter cumpănea înainte de a lua o hotărâre, în jurul celor două cadavre se formară grupuri compacte.

Jean-Michel îşi făcu şi el apariţia chiar în clipa în care Richter se hotărî, în sfârşit, să ia telefonul. Cu gesturi lente, duse receptorul la ureche.

— Aici Felix Richter.

— Îmi recunoşti vocea, sunt convins, rosti Rosenlocher. Însă aş vrea să asculţi vocea altcuiva.

O clipă mai târziu, o voce de femeie tânără pronunţă în engleză:

— V-am spus că n-aţi reuşit să mă doborâţi. Nici unul dintre voi n-o să învingă vreodată.

— Copilă, suntem pe urmele tale, replică Richter.

Rosenlocher reveni la telefon.

— Nu-i mai puteţi face nimic, Herr Richter. E-n siguranţă, alături de mine, împreună cu americanul care a reuşit s-o smulgă de acolo. El mi-a telefonat şi am venit să-i luăm. Cât despre dumneata, din chestia asta, din incendiul ăsta, n-ai cum să scapi.

Richter scrută pădurea cufundată în beznă, făcându-le semn celor ce-l înconjurau. Acoperi apoi microfonul, poruncind:

— Armele! Pregătiţi-vă armele!

Oamenii se supuseră, luând poziţia de tragere.

— O să răspund forţei prin forţă, rosti Richter în microfon.

— N-o să-ţi folosească la nimic, replică Rosenlocher calm. Incendiul de care-ţi vorbesc vă macină pe dinăuntru.

— Despre ce vorbeşti?

— Cum crezi c-a reuşit americanul să scape din tabăra voastră? întrebă Rosenlocher. E singur şi e ţintuit într-un scaun de invalid, nu-i aşa?

Richter scrută întunericul.

— Aţi fost infiltraţi, Herr Richter, urmă Rosenlocher. Oamenii mei sunt acum printre voi. Ei l-au ajutat.

— Minţi, i-o reteză Richter încordat.

— Au fost acolo, printre voi, toată ziua, continuă Rosenlocher netulburat. Observând, pregătindu-se. L-au ajutat pe american. Ai pierdut oameni de bază în noaptea asta, nu-i aşa, Herr Richter?

Richter nu reuşea să distingă prea departe în bezna deasă.

— Nu cred o iotă din tot ce-mi spui. Nu te cred.

— Încearcă să-mi dai de urmă. Poate c-o să se lase cu un schimb de focuri. Oamenii or să tragă la nimereală, pe întuneric. Cine ştie cine-o să cadă, Herr Richter? Din ce direcţie o să vină glonţul?

— N-o să-ndrăzneşti să mă ucizi, izbucni neonazistul. Adevărul ar ieşi la iveală. O să fii terminat. Există legi…

— Lui Karin nu i-a păsat de legi când a atacat platoul de filmare, spuse Rosenlocher. Chiar crezi că opiniei publice o să-i pese de dumneata, Herr Richter? Chiar crezi că o să-i pese cuiva de moartea unor asasini?

— N-o să-nvingi, Hauptmann, spuse Richter. Dacă pun capăt urmăririi, dacă plec chiar acum, nu pot fi acuzat de nimic.

— Nu depinde de mine, rosti Rosenlocher. Am sunat doar ca să-mi iau rămas-bun. Şi, de asemenea, ca să te-asigur că n-o să fiu printre cei care-or să plângă, la sfârşit.

Rosenlocher închise, iar Richter aruncă cât colo telefonul.

— Blestemat să fie, cu tot neamul lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cineva.

Gesticulând cu pumnii strânşi, Richter se întoarse spre acoliţii săi:

— Hauptmann Rosenlocher susţine că între noi s-au infiltrat membrii ai poliţiei din Hamburg.

— Aici? se miră Rolf.

— Aici, confirmă Richter, privind în jur. Desigur, minte. E o idioţenie, o nebunie.

Apoi zise, gândind cu voce tare:

— Dar ce interes ar avea să mintă? Fata şi americanul sunt cu el. Ce-ar avea de câştigat, minţind?

— Poate că nu minţea, sugeră un bărbat, cu vocea marcată de nelinişte.

Richter îl fulgeră din priviri:

— Şi ce-ai vrea să fac? Să pun capăt urmăririi? Poate că tu însuţi eşti unul dintre oamenii lui.

— Herr Richter! strigă altul. Îl cunosc pe Jorgen de ani de zile. E trup şi suflet alături de cauza noastră.

— Poate că poliţaiul minte, fu de părere un altul.

— De ce-ar face una ca asta? întrebă Richter. Ce-ar avea de câştigat? Crede că ne poate speria? Vrea să ne dezbine, să ne

slăbească hotărârea? Crede c-o să intrăm în panică? Ce interes ar avea să mintă? mugi el.

— Ar câştiga timp, interveni Jean-Michel, din spatele său.

Richter se întoarse către el.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Căpitanul vrea să câştige timp, explică Jean-Michel calm. Noi am găsit cadavrele, ne-am oprit ca să ne ocupăm de ele, iar acum ne certam, încercând să descoperim cine dintre noi e trădătorul. Între timp, Rosenlocher se îndepărtează de noi.

— Cu ce scop? insistă Richter. A obţinut ce voia.

— Aşa să fie? întrebă Jean-Michel cu subînţeles. Nu cred că americanul şi fata au avut timp să ajungă până la autostradă. Poate că ologul avea un telefon la el şi l-a sunat pe Hauptmann. Francezul se apropie. La urma urmei, chiar dumneata i-ai dat de înţeles, în discursul tău, cine-ţi e inamicul cel mai înverşunat.

Richter rămase cu gura căscată.

— Nu le-ar fi fost deloc greu să pună la cale o convorbire combinată, pentru a da impresia că Rosenlocher, fata şi americanul sunt împreună, sugeră Jean-Michel.

Richter închise ochii, exasperat.

— Aţi făcut o greşeală pe care un conducător nu şi-o poate permite, urmă Jean-Michel. I-aţi oferit americanului şansa de a vă înfrânge, oferindu-i numele singurei persoane în care ar putea avea încredere. Iar acum sunteţi la un pas de a-i oferi inamicului şansa de-a vă învinge printr-o stratagemă veche de când lumea.

Richter se lăsă să cadă în genunchi. Apoi, cu pumnii strânşi, ridica privirea spre cer şi urlă:

— Puneţi mâna pe ei!

Ceilalţi ezitară să se supună.

— Ar trebui să ne îngrijim de cadavre, rosti unul.

— Dar nu pricepeţi că tocmai asta vrea Rosenlocher?! strigă Richter.

— N-are importanţă, replică acelaşi bărbat. Aşa se cuvine.

Rolf era dezorientat, pradă suferinţei şi furiei turbate. Însă datoria era mai presus de orice. Îşi roti spotul lanternei, luminându-i pe rând pe cei din jur şi izbucni:

— Pornesc pe urmele americanilor. Asta şi-ar fi dorit Karin Doring şi Manfred Piper să facem şi exact asta am de gând să fac.

Alţi câţiva îl urmară fără vreun cuvânt. În cele din urmă, cea mai mare parte a celor prezenţi li se alăturară. Înaintau grăbiţi, dornici să recupereze timpul pierdut şi să-şi înece furia.

Însă, în vreme ce Rolf îşi croia drum prin bezna pădurii, ochii i se umplură de lacrimi. Erau lacrimile puştiului ascuns sub suprafaţa subţire a tânărului bărbat. Lacrimile celui care-şi văzuse visurile unui viitor alături de mişcarea *Feuer* preschimbate în cenuşă.

67

Joi, ora 23:55,
Toulouse, Franţa

Misiunea principală a colonelului Brett August în cadrul trupelor NATO consta în pregătirea exerciţiilor de manevră. Deşi specialitatea sa erau asalturile de infanterie, avusese adeseori ocazia de-a participa la atacuri navale şi aeriene. Unul dintre însoţitorii săi, pilotul Boisard, participase la o serie de misiuni aeriene de salvare în Bosnia. Lui August îi plăcea să lucreze cu specialişti de calibrul acestuia, încercând să descopere manevre ce puteau fi preluate, combinate şi adaptate astfel încât, în situaţii de luptă, să-l ia prin surprindere pe inamic.

Pentru asaltul fortăreţei se hotărâse, cu toate acestea, pentru o strategie clasică de asalt, doi-câte-doi: doi oameni avansează în vreme ce alţi doi îi acoperă, după care ultimii avansează, iar primii trec în acoperire. Acest lucru permitea menţinerea unui atac cu maximă eficienţă şi cu precizia unei lovituri de laser. În cazul în care ar fi pierdut un om, echipa de patru avea consemnul de-a trece la asaltul în dublu salt de broască: cel aflat în ariergardă trecea în mijloc, fiind acoperit de cel aflat în frunte. Apoi trece la rândul său în frunte, sarcina acoperirii fiind preluată de cel rămas ultimul, evitându-se astfel riscul unei eventuale răniri de către cei din propria tabără. Dacă doi ar fi fost doborâţi, cei doi treceau la saltul simplu de broască, acoperindu-se reciproc, în cazul în care din echipă nu rămâneau decât un singur om, acesta avea ordin să se ascundă şi să încerce să-l ţină pe inamic pe loc până la sosirea de întăriri.

Douăzeci şi doi de soldaţi NATO pătrunseră în uzina companiei *Demain* sub conducerea lui August. Un om fu rănit la picior, un altul în umăr, de o schijă. Dintre cei de la Jandarmerie, doar colonelul Ballon se alese cu un glonţ în umăr. Din cei douăzeci şi opt de Noi Iacobini, trei fură ucişi şi paisprezece răniţi.

Mai târziu, August avea să depună mărturie în faţa unei comisii speciale a Adunăm Naţionale Franceze, confirmând că pierderile din rândul Noilor Iacobini se datoraseră faptului că aceştia luptaseră haotic şi cu prea multă înverşunare.

Erau ca începătorii în ale şahului, care cunosc mutările, dar nu şi strategia jocului, avea să afirme colonelul, citind din declaraţia pregătită în colaborare cu Lowell Coffey al II-lea. *Teroriştii aflaţi în fabrică au atacat fără a avea un plan concret, împrăştiindu-se şi au fost respinşi. Când au încercat să se retragă în clădire pentru a se regrupa, i-am încolţit. Văzându-se înconjuraţi, au făcut o tentativă de-a străpunge încercuirea, care le-a fost fatală. Întreaga operaţiune, de la prima şi până la ultima împuşcătură, a durat douăzeci şi două de minute.*

Lui Paul Hood însă i se păruse că acţiunea durase o veşnicie.

Când masivul V-22 Osprey descinsese în curtea interioară şi liderul Noilor Iacobini ordonase executarea prizonierilor, focurile de armă izbucniseră din nou. Veneau însă nu doar din direcţia broaştei demontate, ci şi dintr-o gaură decupată în tavanul fals, precum şi dinspre una dintre ferestrele exterioare, unde unul dintre jandarmi reuşise să coboare în rapel. Acţiunea fusese perfect coordonată, având drept rezultat rănirea şi scoaterea din luptă a trei dintre Noii Iacobini: cei trei care primiseră sarcina de a-i executa pe Paul Hood, Nancy Bosworth şi Matt Stoll.

De îndată ce aceştia se prăbuşiră, Hood se aruncă asupra lui Nancy, trântind-o la pământ. Matt Stoll se lungi şi el. Alergând să-l acopere pe acesta din urmă, colonelul Ballon se alese cu rana de la umăr.

În nebunia iscată, prizonierii fură daţi uitării de Noii Iacobini, care se repeziră să iasă din culoarul transformat în poligon de tragere, pentru a ajunge într-un spaţiu deschis, unde să se poată apăra. Se întoarseră nici zece minute mai târziu, încercând să ţină piept asaltului. Între timp, Hood şi ai lui apucaseră să se retragă într-un oficiu, unde Nancy îi curăţă şi bandajă rana colonelului, în vreme ce Hood se străduia să-l împiedice să se ridice. Colonelul ardea de nerăbdare să se arunce din nou în focul bătăliei.

Stoll se ţinea deoparte, recunoscând că vederea sângelui îi făcea rău şi se chinuia să-şi distragă atenţia pălăvrăgind şi autofelicitându-se pentru încercarea sa de a reţine atenţia teroriştilor cu ceea ce el numea „textul meu cu *sunt un simplu expert în calculatoare”,* după ce observase că broasca uşii era pe cale de-a fi demontată. La fel ca liderul Noilor Iacobini ceva mai devreme, Hood îl repezi, cerându-i să-şi ţină gura.

Doi soldaţi NATO apucară să intre primii în oficiu. Între timp, ceilalţi îşi revendicară controlul asupra culoarului, iar un medic fu chemat pentru a se îngriji de Ballon.

Hood, Nancy şi Stoll fură evacuaţi spre elicopter. August şi interpretul acestuia stabiliseră cartierul general al operaţiunii lângă cabina pilotului. După ce recepţiona un prim raport care îl anunţa că echipa sa cucerise primul etaj şi se îndrepta spre cel de-al doilea, August li se prezentă noilor veniţi. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia către translatorul, care se afla în legătură radio cu echipa NATO care tocmai lua cu asalt birourile conducerii.

Hood ar fi vrut să afle dacă vreuna dintre echipe dăduse de urma lui Dominique sau a lui Hausen. De asemenea, ardea de nerăbdare să ia legătura cu Rodgers. Îşi făcea griji în privinţa lui Herbert şi voia să ştie cum se descurca. Însă toate acestea puteau să mai aştepte. Era mulţumit că măcar se aflau în siguranţa.

Stoll se instalase deja confortabil în cabina Osprey-ului. Hood tocmai avea de gând să-i sugereze şi lui Nancy să urce, când o luminiţă îşi făcu apariţia pe cer. Era doar o sclipire ce se mişca dinspre est spre vest. Brusc, aceasta viră în direcţia lor şi crescu în intensitate, în timp ce zgomotul specific al palelor elicei unui elicopter se făcu auzit.

La rândul său. August îşi ridică privirea.

— E de-ai voştri? întrebă Hood.

— Nu, clatină din cap colonelul. S-ar putea să fie elicopterul care-a decolat chiar înaintea aterizării noastre. Am presupus că la bord se aflau căpeteniile teroriştilor, care încercau să scape cu fuga.

Deodată, un ofiţer al Jandarmeriei îşi făcu apariţia la marginea terenului de aterizare. Un bărbat îmbrăcat numai în cămaşă se sprijinea pe umărul lui.

— *Sous-lieutenant*! strigă ofiţerul către translator.

Îl aşeză pe individul aparent rănit lângă elicopter, pe asfalt şi schimbă câteva cuvinte cu sublocotenentul francez. Câteva clipe mai târziu, acesta i se adresă lui August:

— Domnule, omul susţine că e pilot. Spune că pregătea elicopterul unui oarecare Monsieur Dominique pentru decolare, în clipa în care a fost atacat de către un individ blond.

— Hausen, deduse Hood.

Elicopterul care se apropia porni în picaj. Era limpede că se prăbuşea, scăpat de sub control.

August le ceru tuturor să se întindă la pământ şi să-şi acopere capetele. Hood încercă din nou să o ferească pe Nancy, cu propriul lui trup. August rămase însă în picioare, urmărind uimit cum, la nici şaizeci de metri de sol, elicopterul se redresă, cotind în direcţia opusă, înapoi către râu.

— Cine e Hausen, domnule Hood? vru să afle August.

Hood se ridică în picioare.

— E un politician german care se pricepe să piloteze, răspunse Hood. Îl urăşte de moarte pe Dominique, cel care se află în spatele întregii afaceri.

— Îl urăşte oare îndeajuns de mult pentru a-şi risca viaţa furând un elicopter?

— Ba chiar mai mult, întări Hood. Cred că Hausen ar fi dispus să moară pentru a-l scoate din luptă pe Dominique.

— Mda, dar n-ar muri doar el, ci şi cei aflaţi în locul în care s-ar prăbuşi elicopterul, comentă August, continuând să urmărească din priviri aeronava care ţâşni spre nord, urcând, iar apoi îşi continuă zborul în linie dreaptă. N-ar fi prima oară când o veche duşmănie ar scăpa de sub control.

Colonelul se întoarse către translator:

— Manigot şi Boisard au rămas la etajul întâi?

Sublocotenentul obţinu imediat confirmarea prin radio.

— Se află la etajul unu şi continuă cercetările, raportă el.

— Transmite-le să se prezinte de urgenţă la mine, ceru August. Preiei comanda.

— Am înţeles, rosti tânărul ofiţer, salutând.

August ridică privirea spre cabina Osprey-ului şi-i făcu semn pilotului, rotindu-şi arătătorul deasupra capului. Pilotul încuviinţă din cap şi porni motoarele de decolare verticală.

— Ce se întâmplă, domnule colonel? întrebă Hood.

August alergă spre scările care duceau în carlingă, explicând din fugă:

— Cineva doreşte ca elicopterul acela să aterizeze, iar altcineva vrea contrariul. Dacă nu-l abordăm, nici unul dintre ei n-o să poată să-şi împlinească dorinţa.

— Să-l abordaţi?! strigă Hood, mirat.

Nu mai apucă să audă răspunsul. Cei doi soldaţi din comandoul NATO sosiră în grabă şi urcară la bord, iar vuietul motoarelor se înteţi. Stoll abia apucă să sară din cabina Osprey-

ului. Nancy şi Hood se retraseră şi, la mai puţin de două minute din momentul în care elicopterul fusese zărit pentru prima oară, uriaşa aeronavă cu decolare verticală se afla în aer.

68

Vineri, ora 0:04,
Wunstorf, Germania

Maşina cu însemnele poliţiei gonea cu o sută şaizeci de kilometri la oră pe autostradă. Hauptmann Roselocher avea privirile aţintite spre stânga, dincolo de şofer, pândind orice semn de activitate. Sirena nu fusese pusă în funcţiune, şoferul mulţumindu-se să pornească din când în când girofarul pentru a-şi croi drum printre maşinile răzleţe. Pe bancheta din spate stătea, tăcut, un bărbat. La fel ca şi comandantul său, urmărea cu atenţie drumul.

În spatele maşinii lui Rosenlocher se aflau alte două, purtând indicativele Doi şi Trei. În fiecare dintre ele se aflau câte şase poliţişti, efectivul echipei tactice de cincisprezece oameni fiind complet. Cinci dintre ei erau înarmaţi cu puşti cu lunetă M1 de calibrul 30, iar alţi cinci aveau asupra lor puşti semiautomate HK 53. Cu toţii mai aveau şi câte-un revolver Walther P1 şi urmăreau să descopere orice semn al prezenţei tinerei femei însoţite de bărbatul în scaunul rulant.

Ofiţerul cărunt, cu faţa brăzdată de riduri, se întrebă dacă Richter muşcase momeala. Rosenlocher nu avea deloc experienţă în operaţiunile psihologice de genul ăsta. Specialitatea sa erau înăbuşirea manifestărilor violente şi operaţiunile sub acoperire. Generalul Rodgers îl asigurase însă că o strategie similară funcţionase în 1976, când unul dintre colegii săi se confruntase cu deturnarea unui avion al companiei TWA de către nişte terorişti croaţi, deasupra Parisului. Oricum, ideea

generalului Rodgers se întemeia pe o constatare corectă: majoritatea revoluţionarilor, mai ales cei noi în branşă, încă nesiguri, tindeau să creadă că în rândul lor se aflau trădători. Adeseori, chiar aveau dreptate.

Telefonul mobil al ofiţerului începu să sune.

— *Ja?*

— Hauptmann Rosenlocher, sunt Rodgers. Am reuşit, în sfârşit, să vă reperăm prin satelit. Bob şi fata sunt la trei kilometri nord de locul în care vă aflaţi acum şi se îndreaptă spre autostradă. Neonaziştii se opriseră, dar acum au luat-o iar din loc. Şi ei şi dumneavoastră aveţi şanse egale de a ajunge primii la faţa locului.

Căpitanul aruncă o privire spre vitezometru, apoi se aplecă înspre şofer, şoptindu-i:

— Accelerează!

Şoferul, un tânăr cu o figură de copil, încuviinţă printr-un mormăit.

— Mulţumesc, domnule general, rosti Rosenlocher în microfon. Vă contactez de îndată ce voi avea noutăţi.

— Succes, îi ură Rodgers.

Rosenlocher îi mulţumi încă o dată, apoi îşi aţinti privirea înainte. Arma sa era aşezată pe un suport fixat de spătarul scaunului. Se întinse şi o luă în mână. Ca întotdeauna înaintea intrării în acţiune, palmele îi transpiraseră. Cu toate acestea, spre deosebire de alte situaţii, de data asta ardea de nerăbdare să deschidă focul. Îşi dorea din suflet ca brutele care voiau să-i distrugă ţara să îi ofere ocazia de a o face.

— Mai repede, i se adresă el şoferului.

Acesta îşi ţuguie buzele şi apăsă pedala de acceleraţie până jos.

Maşina gonea prin noapte, urmată de celelalte două. Deodată, Rosenlocher zări două siluete palide apărând din frunzişul

întunecat de pe partea stângă a drumului. Văzând maşinile poliţiei, se retraseră înapoi în beznă.

— Oamenii lui Richter, rosti ofiţerul. Îi miros de la o poştă, chiar şi la o sută optzeci de kilometri pe oră. Începeţi.

Şoferul se supuse. Câteva secunde mai târziu, doi oameni se iviră din pădure: un bărbat într-un scaun rulant împins de o tânără femeie.

— Opreşte, ceru Rosenlocher.

Şoferul apăsă pe frână şi ambreiaj şi trase pe dreapta, în vreme ce Rosenlocher lua radioul. Celelalte maşini încetiniră la rândul lor, detectând din timp manevra.

— Doi şi Trei, li se adresă căpitanul celorlalte două echipe. I-aţi zărit?

— Aici Doi, îi vedem.

— Trei. I-am observat şi noi.

— Doi, acoperiţi flancul sudic. Trei, trageţi mai în faţă şi păziţi nordul. Încercăm să-i recuperăm.

Cele trei maşini opriră la distanţe de douăzeci de metri una de alta, pe marginea şoselei. Şoferii rămaseră la volan, în vreme ce restul poliţiştilor coborâră prin dreapta. În eventualitatea existenţei unor victime ale schimbului de focuri, maşinile aveau să plece cu toată viteza spre spitalul din Hanovra. Ofiţerii aflaţi în maşinile Doi şi Trei se îndreptară spre sud, respectiv spre nord. În bezna care domnea pe marginea şoselei, se aliniară în poziţie de tragere de-a lungul ei. În cazul în care se trăgea asupra lor sau a americanilor, consemnul era să deschidă focul, fără alte ordine.

Rosenlocher trecu cel dintâi de balustrada care delimita autostrada. Nu-l despărţeau decât treizeci de metri de marginea pădurii, unde Bob Herbert şi Jody Thompson îşi făcuseră deja apariţia, încercând să se distanţeze de cei care-i urmăreau.

Rosenlocher ridică arma. Ţinti către zona din spatele tinerei

femei, unde zărise o mişcare.

— Haideţi! îi strigă el lui Herbert.

Jody continua să împingă scaunul rulant cu ultimele-i puteri. Se împleticea şi se împiedica la tot pasul, dar refuza să se oprească.

Rosenlocher îi căută din priviri pe ceilalţi. La lumina farurilor maşinilor care treceau, zări câteva chipuri sclipind în întuneric. Chipuri tinere. Unele schimonosite de furie, altele îngheţate de spaimă. Ştia că ar fi fost de-ajuns un pas greşit, indiferent de ce natură şi situaţia ar fi scăpat de sub control. Spera însă că instinctul de conservare avea să fie mai tare şi nimeni nu avea să-şi piardă cumpătul.

Acum distingea limpede feţele celor doi americani. Încordat, Herbert împingea de zor roţile scaunului rulant. Jody scâncea, pe jumătate împingând, pe jumătate sprijinindu-se de spătarul scaunului.

Rosenlocher îşi aţinti arma spre un grup de tineri care ieşiseră de la adăpostul pădurii. Erau cei mai curajoşi, era limpede, gata să-şi sacrifice vieţile de dragul unei idei. O clipă mai târziu, observă că aceştia nu aveau să atace, totuşi. Karin sau Manfred nu se zăreau nicăieri. Rosenlocher nu ştia unde se aflau, dar era sigur că, în lipsa capului, trupul nu putea gândi. Şi, fără bătăile inimii, nu putea acţiona. Indiferent ce-ar fi fost în stare să le facă unor adversari izolaţi, ticăloşii ăştia nu aveau curajul de a se opune unei forţe bine antrenate.

Herbert şi Jody ajunseră în dreptul lui. Aşa cum fuseseră instruiţi mai devreme, şoferii maşinilor Doi şi Trei coborâră pentru a-l ajuta pe Herbert să treacă de palisadă. Gesturile lor erau precise, lipsite de pripeală sau panică. Eficienţa de profesionişti era o caracteristică a membrilor echipei lui Rosenlocher.

Ceilalţi poliţişti nu se clintiră din poziţiile de tragere, câtă

vreme şoferii îi ajutară pe Herbert şi Jody să urce în prima maşină. Când aceştia fură în siguranţa înăuntru, dispozitivul începu să se replieze dinspre exterior spre interior. Unul câte unul, poliţiştii urcară în maşini prin dreapta, acoperindu-şi colegii care părăseau dispozitivul pentru a reveni la maşini.

Când toţi subordonaţii săi ajunseră la adăpost, de cealaltă parte a palisadei, Rosenlocher întoarse spatele pădurii şi porni calm, fără să se grăbească, spre maşină. Într-un fel, se aştepta să fie împuşcat. În orice mulţime de terorişti se găsea întotdeauna câte unul mai laş. Îşi menţinu capul sus. Laşii erau întotdeauna intimidaţi de cei ce refuzau să fie ca ei. De cei ce nu se temeau. În vreme ce înainta, percepea cu o acuitate sporită fiecare sunet, fiecare pas, conştient că oricare ar fi putut fi ultimul.

Când ajunse în dreptul maşinii, se îndreptă spre locul de lângă şofer şi le făcu semn alor săi să urce.

Maşinile demarară fără nici un incident.

Rosenlocher îşi instrui şoferul să meargă direct la spital. Acesta încuviinţă şi puse în funcţiune sirena şi girofarul.

Aşezată pe bancheta din spate a maşinii, Jody se rezemă cu capul de umărul lui Herbert şi începu să plângă în hohote.

— Mă doare umărul, scânci ea.

— Şşşş, făcu Herbert.

— Mă dor toate. Toate…

Herbert o mângâie pe obraz.

— O s-avem grijă de tine, murmură el cu blândeţe. Totul o să fie bine. Eşti în siguranţă. Te-ai descurcat ca o adevărată eroină.

Ea îl îmbrăţişa. Herbert îi simţi răsuflarea şi lacrimile fierbinţi prelingându-i-se pe gât. O strânse cu putere la piept; era atât de mândru de ea, încât simţi, la rândul lui, cum ochii i se umpleau de lacrimi.

— Dar dumneata, domnule Herbert? întrebă Rosenlocher. Eşti

teafăr?

— Da, încuviinţă acesta. Mai bine nici că s-ar putea.

— Prietenul dumitale, generalul, avea dreptate, urmă Rosenlocher. Mi-a spus că e de-ajuns să-ţi ofer câteva minute. „Dă-i un pai şi Bob o să se smulgă din mlaştină”.

— Sigur că da, râse Herbert. Din mlaştină, direct în nisipurile mişcătoare. Vă mulţumim că ne-aţi scos de-acolo, domnule căpitan. O să fiţi pe lista cu felicitările pe care am să le trimit de sărbători multă vreme de-acum înainte.

Rosenlocher zâmbi. Se întoarse, luă receptorul telefonului din maşină şi-i ceru dispecerului să-i facă legătura cu generalul Rodgers, la Washington.

Arma îi rămăsese în poală. În vreme ce aştepta legătura, îi simţi greutatea pe genunchiul drept. Fusese nevoie de un război mondial pentru a-l doborî pe Hitler. După ce Herbert şi fata aveau să fie în siguranţă, el şi oamenii lui aveau să se întoarcă, pentru a-i hăitui pe ticăloşi. Ce ironie ar fi dacă, după atâţia ani în care-l urmărise pe Felix Richter, după atâtea antrenamente pentru atacuri şi schimburi de focuri, l-ar prinde pe noul Fuhrer fără măcar o împuşcătură.

Mda, o ironie, dar cât de potrivită, îşi zise Rosenlocher. Poate că, totuşi, am mai învăţat câte ceva. Atunci când porneşti la luptă îndeajuns de devreme împotriva unui tiran, constaţi că e îmbrăcat în hainele cele noi ale împăratului.

Rosenlocher îşi îngădui să savureze acest gând, în timp ce avea plăcerea de a-i oferi receptorul lui Herbert, lăsându-i acestuia ocazia de a-i raporta superiorului său că misiunea fusese îndeplinită.

Cu vârf şi îndesat.

69

Vineri, ora 0:16,
Wunstorf, Germania

Felix Richter văzu cum oamenii săi, trimişi în urmărire, se întorceau, târşâindu-şi picioarele.

— Unde-s americanii? întrebă el.

Rolf se numără printre cei dintâi care reveniră. Privi lung cadavrele lui Karin şi Manfred. Capetele şi umerii celor doi fuseseră acoperite cu câte o haină. Păreau nişte câini striviţi pe autostrada. Tânărul îşi întoarse privirea.

Richter se apropie.

— Ce s-a întâmplat?

— Poliţia ne aştepta, răspunse el. Nu mai era nimic de făcut.

— Crezi că asta ar fi spus Karin Doring? ţipă el. Că nu mai era nimic de făcut?

— Karin ar fi fost acolo şi ar fi acţionat, îi răspunse un altul, strigând. N-ar fi stat aici cu mâinile-n sân, aşteptând să ne întoarcem. Karin nu era doar o gură-spartă.

— N-am afirmat niciodată că aş fi Karin Doring…

— Nu, nu eşti, spuse Rolf, amărât. Iar eu o să plec.

Richter îi tăie calea.

— Ascultă-mă. Ascultaţi-mă cu toţii. Nu putem lăsa moştenirea să moară din cauza unui impas vremelnic. Datorăm acest lucru înaintaşilor noştri, care au luptat…

Mai mulţi oameni ridicară trupurile neînsufleţite. Alţii îi aşteptau.

— Nu lăsaţi să se sfârşească totul aici! strigă Richter.

Ceilalţi îl ocoliră, pornind către tabără, pentru a le duce celor rămaşi acolo cumplita veste. Rolf porni şi el, urmărind luminile lanternelor care sculptau bezna pădurii. Aceste luminiţe palide erau oare reflectoarele care, după cum spusese Richter, aveau să lumineze, făcând să strălucească simbolurile şi faptele lor?

— E un impas temporar, nu o înfrângere, insistă Richter. Nu-i lăsaţi să ne înfrângă.

Nimeni nu se opri din mers.

Richter repetă aceleaşi cuvinte, cu o voce ridicată, încercând să reînvie fervoarea de la mitingul din acea noapte.

Din urma sa, Jean-Michel îl interpelă, calm:

— Nu le pasă de medaliile dumitale, Herr Richter. Ei ştiu doar că şi-au pierdut tragerea de inimă. Dac-o să fii îndeajuns de inteligent şi hotărât, o să poţi, mai târziu, să-i recâştigi pe unii dintre ei. Acum însă e vremea să ne întoarcem acasă.

Jean-Michel porni şi el în urma luminiţelor mişcătoare, lăsându-l pe Richter singur în întuneric.

70

Vineri, ora 0:17,
Toulouse, Franţa

Osprey-ul se înălţă deasupra pământului ca un nor de furtună, negru, tunător, cu luminile de navigaţie ca nişte mici fulgere intermitente. Colonelul August rămăsese în picioare în spatele pilotului, în vreme ce elicopterul lua altitudine, ajungând în curând la o înălţime de trei sute de metri.

Long Ranger-ul căpătase deja un avans de cinci kilometri, zburând în josul râului, către sud-est. Din când în când, elicopterul pierdea altitudine, redresându-se imediat, dar aceste căderi se manifestau din ce în ce mai rar. Părea un armăsar sălbatic care se resemnase şi era gata să se lase îmblânzit. Dar August nici nu-şi dorea ca pilotul elicopterului să reuşească să-l stăpânească prea curând. Din punct de vedere legal, acţiunea pe care-o întreprindeau acum nu-şi găsea justificarea decât în cazul în care Long Ranger-ul ar fi fost scăpat de sub control, devenind astfel o ameninţare la adresa celor de la sol.

— Viteză aproximativă unu opt zero kilometri pe oră, anunţă pilotul, urmărind alături de colonel zborul din ce în ce mai coerent al elicopterului.

Osprey-ul îşi înclină uşor botul, iar elicele sale îşi modificară poziţia, înclinându-se, pentru zborul în linie dreaptă. Putând atinge chiar şi cinci sute de kilometri pe oră, aeronava cu decolare verticală avea să recupereze repede avansul celorlalţi. Şeful de echipaj nu era însă pregătit să intre în acţiune. Împreună cu cei trei oameni ai săi, se afla în cală, pregătind

cabestanul capabil să ridice greutăţi de până la o mie de kilograme, cu ajutorul unui cablu lung de şaizeci şi cinci de metri. În condiţii obişnuite, troliul era folosit pentru ridicarea sau depunerea mărfii în zonele în care Osprey-ul nu putea să aterizeze.

August le ordonase să pregătească troliul. Când le explicase motivele ordinului, Manigot şi Boisard izbucniseră în râs, rugându-l să-i trimită în faţa curţii marţiale sau direct în faţa plutonului de execuţie, căci rezultatul final ar fi fost oricum acelaşi.

August era însă de altă părere. Le repeta ceea ce le spunea întotdeauna celor aflaţi sub comanda sa. Şi anume că, dacă o operaţiune era corect planificată şi executată de către profesionişti, nu putea fi mai greu de îndeplinit decât trezirea în fiecare dimineaţă. Şi, cu cât o misiune se arăta mai grea la început, cu atât era mai satisfăcătoare reuşita.

Osprey-ul ţâşni înainte, preschimbat în elicopter. August nu-şi făcea probleme din pricina vitezei, dar se temea ca nu cumva să scape din ochi celălalt aparat. Dacă pilotul acestuia se hotăra să schimbe brusc cursul, August voia să-l poată detecta imediat. De asemenea, colonelul îi ordonase radiooperatorului să menţină tăcerea. Cu cât pilotul Long Ranger-ului ştia mai puţine despre cei care-l urmăreau şi despre intenţiile lor, cu atât mai mic era riscul să reacţioneze neprevăzut. Nimic nu era mai înspăimântător decât un inamic tăcut şi fără chip.

Pilotul modifică altitudinea Osprey-ului, astfel încât să zboare cu vreo treizeci de metri mai sus decât Long Ranger-ul. Acesta oscila deasupra râului, cotind când spre est, când spre vest. În mod evident, cel aflat la manşă ştia să piloteze, dar habar n-avea de navigaţie.

Osprey-ul înghiţi distanţa care-l despărţea de cel urmărit cu viteza unui uragan, prăvălindu-se din înalturi, maiestuos şi de

neoprit. Long Ranger-ul încercă să se distanţeze din nou, dar nu reuşi. În mai puţin de două minute, Osprey-ul zbura chiar deasupra lui. Long Ranger-ul încercă să se eschiveze, dar fiecare mişcare era urmată prompt de către urmăritori.

Între timp, echipa care se ocupa de troliu lucrase de zor. Terminând pregătirile, şeful de echipă îi anunţă prin radio pe cei din cabina de comandă.

— Taylor e gata, domnule, transmise pilotul.

Colonelul îşi puse mănuşile şi încuviinţă.

— Spune-i să deschidă trapa. Pornesc într-acolo.

Pilotul încuviinţă şi transmise mai departe ordinul, în vreme ce August părăsea carlinga, traversând cabina principală. O rafală de vânt îl izbi de îndată ce pistoanele puternice traseră deoparte mecanismul trapei. Căptuşeala fuzelajului începu să se agite violent, sub acţiunea curentului puternic de aer.

August înaintă cu paşi repezi, împotriva vântului. Câtă vreme echipa era gata să pornească asaltul, era contraproductiv să-i lase pe membrii ei să aştepte. Aşteptarea era de natură să submineze energia şi entuziasmul.

August pătrunse în cală; oamenii săi tocmai îşi verificau paraşutele.

— Gata de plecare? întrebă el.

Ceilalţi încuviinţară din cap, hotărâţi.

August discutase în linii mari planul cu Manigot şi Boisard, de cum urcaseră la bord. Taylor avea să-l coboare cu grijă pe Manigot cale de cincisprezece metri de-a lungul cablului, chiar în spatele stabilizatorului orizontal aflat la jumătatea distanţei dintre elicea principală şi ampenajul vertical al cozii. Distanţa de la palele elicei principale era îndeajuns de mare pentru a permite aceasta manevră. Singura problemă o reprezenta intervalul de cinci până la opt secunde în care Manigot sau cablul de deasupra lui aveau să se afle chiar în dreptul palelor elicei. Dacă Long

Ranger-ul încetinea sau îşi schimba direcţia în acest interval, Manigot sau cablul aveau să fie făcuţi felii. La cea mai mică tentativă de mişcare relativă a elicopterului, Manigot avea ordin să dea imediat drumul cablului, paraşutându-se, iar misiunea avea să fie anulată. Dacă nu apăreau probleme, de îndată ce Manigot şi Boisard aveau să ajungă cu bine pe coadă, consemnul le cerea să avanseze spre cabină şi să intre.

Teoretic, acesta ar fi trebuit să fie mersul operaţiunii. Executaseră simulări ale unor transferuri de la un elicopter la altul, însă, în cazul exerciţiilor, elicopterele în cauză staţionau în aer. Privind în jos prin trapa deschisă, către ţintă, colonelul îşi dădu seama că nu putea să rişte, trimiţându-şi oamenii de la un vehicul care se mişca la un altul.

Tocmai se pregătea să dea ordinul de anulare a misiunii, când la bordul Long Ranger-ului se întâmplă ceva.

71

Vineri, ora 0:51,
Toulouse, Franţa

Richard Hausen zăcea pe podeaua cabinei, masându-şi gâtul şi întrebându-se de ce Dominique nu-şi terminase treaba, ci îl lăsase în viaţă. Apoi auzi zgomotul motoarelor aeronavei care-i urmărea. Da, cineva era pe urmele lor, aproape de tot.

Ştia că nu-şi puteau permite să-l doboare pe Dominique. Singura şansă de a-l opri era ca ei să ajungă la bordul Long Ranger-ului.

În ciuda durerii care-l încerca, germanul se trezi întrebându-se dacă o asemenea manevră putea fi executată de la un elicopter la altul, când ambele se aflau în mişcare. Oricum ar fi fost, era limpede că abordarea ar fi fost mult mai uşoară dacă Long Ranger-ul nu s-ar fi mişcat, dacă Dominique n-ar fi avut posibilitatea de-a încerca să le scape.

Hausen clipi des, încercând să-şi limpezească privirea, apoi căută din ochi butonul care comanda staţionarea în zbor de pe panoul de comandă. Îl găsi, se ridică şi se aruncă asupra lui Dominique. Apăsă pe buton şi-l azvârli pe francez la podea.

72

Vineri, ora 0:52,
Toulouse, Franţa

Osprey-ul ţâşni ca un fulger pe deasupra Long Rangerului care se oprise şi staţiona în zbor. August îi ordonă pilotului să se întoarcă. Uriaşa aeronavă făcu o voltă şi se opri, plutind chiar deasupra Long Ranger-ului.

August privi din nou în jos, prin trapa deschisă. Acum ambele vehicule stăteau pe loc, dar nu se putea şti cât avea să rămână Long Ranger-ul aşa. Se întreba dacă nu cumva Dominique încerca să-i păcălească.

Nu, îşi zise el. Dominique n-avea de unde să ştie dacă intenţionau să-l abordeze sau voiau doar să-l determine să aterizeze. Mai mult, francezul nu avea cum să-i vadă din cabină. Nu putea şti dacă ar fi reuşit să ademenească afară din cabină unul, doi sau mai mulţi din echipa inamicului. Instinctul îi şoptea lui August că nu Dominique era răspunzător pentru manevra elicopterului, ci Hausen.

Manigot, Boisard şi Taylor aveau privirile aţintite către colonel, aşteptând ordine.

Nimic nu se câştiga fără riscuri, iar cei ce se temeau să rişte nu meritau să poarte o uniformă. Colonelul avea o misiune de îndeplinit şi oameni capabili s-o ducă la bun sfârşit.

— Daţi-i drumul, rosti el.

Taylor apăsă pe butonul care comanda troliul, iar Manigot începu să coboare. Cablul se derula cu o viteză de un metru pe secundă, astfel încât, cincisprezece minute mai târziu, Manigot

ajunsese cu bine pe stabilizatorul celuilalt elicopter. O dată ajuns jos, după ce se asigură, legă cablul de stabilizator şi le semnaliză celor de sus cu o lanternă. Boisard coborî repede, fără probleme. De îndată ce, la rândul său, acesta se asigurase de cealaltă parte a stabilizatorului, Manigot desfăcu cârligul cablului, iar Taylor porni troliul în sens invers. Greutatea cârligului masiv împiedică balansul care ar fi riscat să proiecteze cablul în palele elicei posterioare.

În lumina palidă care răzbătea prin trapă, August îl urmări încordat pe Boisard, care îşi desfăcu frânghia de siguranţă de la centură şi o trecu prin inelele de metal ale centurii colegului său. Apoi Manigot dădu drumul stabilizatorului şi începu să înainteze de-a lungul cozii în direcţia cabinei.

Brusc, Long Ranger-ul începu să coboare. Nu era un picaj necontrolat, ca mai devreme; de data asta, pilotul încerca în mod conştient să le scape. Manigot alunecă inexorabil către arborele elicei principale. Prezenţa de spirit îl făcu să se agaţe de ţeava de eşapament, înainte de-a fi fost înghiţit de vârtejul elicei. Boisard rămase agăţat de stabilizator, legănându-se într-un echilibru periculos, în vreme ce elicopterul îşi continua coborârea.

August se repezi la radio şi-i ceru pilotului să-l urmărească. Apoi scrută întunericul, în speranţa că avea să-i vadă pe oamenii săi desprinzându-se pentru a sări cu paraşuta.

N-o făcură, însă. Erau orgolioşi, desigur, dar nu încăpăţânaţi: aveau să sară de îndată ce aveau s-o poată face fără riscul de a fi loviţi de elice.

Osprey-ul se lansă în urmărirea Long Ranger-ului. August rămase în dreptul trapei, iritat de faptul că, din cauza vântului, a distanţei şi a beznei, nu reuşea să distingă mare lucru. Într-un târziu, Long Ranger-ul îşi încetă coborârea, începând să înainteze cu o viteză constantă, iar August se întoarse către Taylor.

— Porneşte troliul! strigă el. Cobor şi eu!

— Domnule, n-avem idee dacă şi câtă vreme elicopterul o să mai păstreze acelaşi curs... începu Taylor.

— Acum! urlă August, înşfăcând o paraşută din rastelul cu echipament şi legându-şi centurile. Am de gând să fixez cârligul de ampenajul cozii. După ce ajung cu bine lângă Boisard, îl remorchez pe ticălos către casă.

— Domnule, troliul a fost testat pentru o sarcină maximă de o mie de kilograme, iar elicopterul e...

— Ştiu. Însă, atâta vreme cât elicea elicopterului se învârte, n-o s-avem de-a face cu o greutate inertă. Anunţă-l pe pilot să păstreze o distanţă constantă, orice s-ar întâmpla. De îndată ce fixez cârligul, îţi transmit un dublu semnal luminos. La momentul respectiv, o să-i ceri pilotului să pornească în direcţia opusă.

Taylor încuviinţă, salutând, apoi trecu la tabloul de comandă al troliului, tot neîncrezător, dar hotărât.

Osprey-ul săgetă văzduhul, deasupra celuilalt elicopter. Cablul începu să coboare, cu August atârnând la capătul său, într-un unghi ascuţit faţă de coada Long Ranger-ului. Vântul îl răsucea în toate direcţiile. În cele din urmă reuşi să se agaţe de stabilizator. Se târî de cealaltă parte a acestuia, astfel încât, împreună cu Boisard, să păstreze echilibrul aeronavei. Îşi fixă coarda de siguranţă, apoi legă cablul; acesta alunecă de-a lungul unei porţiuni a cozii, iar apoi se opri, cu o smucitură precedată de un sunet metalic, rezistând tensiunii.

August îşi îndeplinise prima parte a planului. Renunţă însă să semnalizeze către Taylor, căci îi venise altă idee.

Cu privirea aţintită înainte, se lăsă să lunece de-a lungul cozii, către Manigot. Înainta centimetru cu centimetru, luptând cu vântul năprasnic. Când ajunse în dreptul cabinei, Long Ranger-ul îşi schimbă brusc direcţia, cotind către est. Osprey-ul pierdu startul. Cablul fu smucit, întinzându-se, elicopterul tresări violent,

dar troliul rezistă forţei potrivnice.

August descăleca de pe coadă şi se prelinse pe laterala ei. Ridică privirea, pentru a se convinge că Manigot era teafăr, apoi privi în jos. Picioarele îi atârnau la nici doi metri de barele transversale ale trenului de aterizare, aflat chiar dedesubt. Dacă îşi dădea drumul, nu putea să le rateze.

Se lăsă să atârne, ţinându-se strâns şi abandonă orice idee de a-şi plănui căderea. Era la fel ca într-o aruncare decisivă, într-un meci de baschet: fie nimerea coşul, fie nu. Nu exista o a treia posibilitate.

Îşi scoase mânuşile şi le lăsă să cadă. Desfăcu cordonul de siguranţă ce-l ţinuse agăţat până atunci de bara de metal fixată de-a lungul cozii. Aşteptă până când Long Ranger-ul îşi stabiliză din nou direcţia şi îşi dădu drumul.

Căzând, fu aruncat în urmă, dar nu îndeajuns de mult încât să-i scape partea posterioară a barei trenului de aterizare. Se agăţă de ea cu mâna stângă, ridică imediat mâna dreaptă şi, prin forţa braţelor, se strădui să încalece bara. Vântul îl făcea să se legene până la un unghi de patruzeci şi cinci de grade, izbindu-l de cala pentru bagaje, în vreme ce se chinuia să se caţere.

Văzu privirea pilotului întorcându-se către el. Între scaunele din spate se mai afla cineva, un bărbat lungit la podea, care se lupta să se ridice. Pilotul îşi întoarse privirea şi lansă elicopterul în picaj. Cablul rezistă, ambele aeronave se zguduiră, iar pilotul privi din nou în urmă. De data asta însă nu se uita la August: zărise cablul.

Încet, pilotul trecu elicopterul într-o mişcare de retragere, într-o fracţiune de secundă, August înţelese cu groază ce intenţiona să facă. Încerca să se folosească de elice ca să taie cablul. Dacă tot nu reuşea să scape, era dispus să se prăbuşească, trăgându-i pe toţi ceilalţi după el.

Luptând din răsputeri, August izbuti să încalece bara. Curând

se afla în picioare pe ea. Întinse mâna şi smuci de uşă, deschizând-o. Se strecură în compartimentul pasagerilor. Din două salturi, ajunse în cabina de pilotaj. Sări peste bărbatul semiconştient prăbuşit la podea şi, cu braţul îndoit din cot şi ridicat la nivelul pieptului, într-o poziţie de jiu-jitsu, îl lovi pe pilot în tâmplă. Cu forţa unui piston de locomotivă şi cu o viteză uimitoare, izbi a doua şi a treia oară, iar apoi îl smulse pe individul ameţit din scaunul de pilotaj.

Luându-i locul, apucă manşa, restabilind controlul şi se întoarse către celălalt, care nu reuşise încă să se ridice.

— Hausen? Ridică-te. Am nevoie de tine, trebuie să pilotezi elicopterul ăsta blestemat.

Germanul era încă zăpăcit în urma loviturilor primite, dar reuşi să îngaime:

— Am... am încercat să vă ajut, stabilizând aparatul... de două ori.

— Bravo, rosti August. Vino odată...

Cu gesturi chinuite, Hausen reuşi să se ridice şi se prăbuşi în scaunul rezervat copilotului.

— Mai repede, te rog, spuse August. Habar n-am ce e de făcut.

Şuierând zgomotos, Hausen îşi şterse ochii injectaţi cu mâneca şi preluă manşa.

— E-n regulă, murmură el. De-aici... mă descurc.

Sărind în picioare, colonelul îl luă de guler pe Dominique şi-l târî după sine, azvârlindu-l în cabina pasagerilor. Apoi scoase capul pe uşa deschisă şi privi afară. Boisard pornise curajos în direcţia lui Manigot.

— Totul e bine, aici, înăuntru! îi strigă August. După ce-l prinzi pe Manigot, desfă cablul!

Boisard încuviinţă din cap, iar August se retrase în cabină.

— Te simţi bine? îi strigă colonelul lui Hausen.

— Mă descurc, răspunse germanul, cu un glas obosit.

— Menţine-l pe poziţie până când îţi spun, urmă August. Apoi pornim înapoi către uzină.

Hausen încuviinţă. Colonelul se aplecă asupra lui Dominique, îl ridică şi-l trânti într-unul dintre fotolii. Apoi se proţăpi în faţa lui, cu braţele încrucişate.

— Habar n-am ce-ai făcut, dar sper să fi fost ceva îndeajuns de grav pentru a fi închis pe viaţă, îi spuse el.

Năucit şi plin de sânge, Dominique reuşi totuşi să ridice privirea, rânjind:

— Pe mine mă puteţi opri, rosti el printre dinţii sparţi. Dar nu ne puteţi opri pe noi toţi. Ura... ura e un capital mai valoros decât aurul.

August se strâmbă, iar apoi îl pocni din nou, cu sete.

— Uite şi-o dobândă pe care s-o treci în contul meu, scrâşni el.

Dominique se lăsă moale, pierzându-şi cunoştinţa. August reveni în dreptul uşii şi, cu mâinile tremurându-i de oboseala, îl ajută pe Manigot să intre. Când Boisard sfârşi de dezlegat cablul, August îl ajută şi pe el. Apoi închise uşa şi se lăsă să cada greoi, aşezându-se direct pe podeaua cabinei.

Din păcate, îşi zise el, ticălosul ala avea dreptate. Ura şi propovăduitorii ei aveau să continue să existe şi de acum încolo. Odinioară, luptase împotriva lor. Se pricepuse de minune să facă asta, pe-atunci. Şi, se vedea nevoit s-o recunoască, nu-şi pierduse nici acum îndemânarea. Într-un târziu, când reuşi să-şi pună de acord gândurile cu sentimentele, ştiu ce avea de făcut: de îndată ce aveau să aterizeze, trebuia să dea un telefon.

73

Vineri, ora 0:53
Toulouse, Franţa

Echipa Jandarmeriei reuşise să pună stăpânire pe întreaga uzină în momentul în care ateriză Osprey-ul. Noii Iacobini fuseseră înconjuraţi şi capturaţi. Fuseseră despărţiţi, li se puseseră cătuşe şi acum erau închişi, doi câte doi, în birouri separate, păzite de câte doi jandarmi fiecare. Ballon era de părere că eroii şi martirii se năşteau din orgoliu şi exhibiţionism. Astfel separaţi, neavând spectatori care să-i îndemne sau să-i provoace, teroriştii nu aveau să fie ispitiţi să se dea în spectacol în faţa camarazilor, prin acte de eroism. Capturarea uşoară a Noilor Iacobini îi întărise lui Ballon şi o altă convingere şi anume că erau animale de pradă care atacau în haită, dar care n-aveau curajul să lupte când rămâneau singuri sau erau puşi în faţa unui adversar egal sau superior ca forţă şi efective.

Cert e că nici unul dintre ei nu opuse rezistenţă. Dubele poliţiei locale fură chemate pentru a-i prelua. Veniră şi câteva ambulanţe, dar Ballon insistă să fie tratat pe loc, dornic să aştepte întoarcerea celor două elicoptere. Alături de ceilalţi, urmări cu sufletul la gură lupta care se desfăşura la distanţă, însă, până la primirea unui mesaj din partea pilotului de pe Osprey, deznodământul acesteia le fu necunoscut.

Când Osprey-ul ateriză, urmat la scurtă vreme de Long Ranger, colonelul August îl escortă personal pe Dominique către maşina poliţiei. Coborâră deodată din elicopter, August ţinându-l strâns de braţ pe Dominique. Antebraţul francezului era întors cu

faţa în sus, lipit de cel al lui August. Cotul îi era blocat la subsuoara colonelului, iar palma îi era răsucită. Dacă ar fi încercat să-i scape, August n-ar fi trebuit decât să-şi plieze uşor mâna în sens invers, provocându-i prizonierului o durere de nesuportat la încheietura mâinii.

Dominique nu încercă să evadeze. Abia putea să umble. August îl predă celor de la Jandarmerie, iar ei îl urcară într-o furgonetă în care se aflau Ballon şi patru dintre oamenii lui.

— Transmite-i lui Herr Hausen că-i dau voie să-şi aroge toate meritele în faţa presei, îi spuse Ballon lui August, înainte ca furgoneta să demareze. La naiba, spune-i c-o să scriu eu însumi un articol.

August îl asigură că mesajul avea să fie transmis.

Pilotul Osprey-ului apucase să-i cheme pe medicii trupelor NATO. Deşi superficiale, vânătăile şi rănile suferite de Boisard şi mai ales de Manigot erau îndeajuns de numeroase. În plus, Manigot se alesese şi cu două coaste fracturate.

Hausen era în starea cea mai gravă. Străduindu-se să rămână conştient şi să-şi concentreze energia, pe parcursul zborului de întoarcere acesta apucase să-i povestească lui August tot ce se întâmplase. Mai întâi, Dominique încercase să-l sugrume. După aceea, de fiecare dată când reuşise să se ridice şi să pună din nou mâna pe comenzile elicopterului, Dominique revenise la atac, lovindu-l cu sălbăticie şi aruncându-l înapoi la podea. De îndată ce elicopterul ateriză cu bine, Hausen îşi pierdu cunoştinţa.

Hood urcă în Long Ranger pentru a-i ţine tovărăşie lui Hausen, până când acesta avea să fie evacuat cu o ambulanţă. Se aşeză în scaunul pilotului, în aşteptarea sosirii medicului NATO, ocupat cu acordarea primului ajutor victimelor atacului.

Hood îi rosti numele. Hausen îşi ridică privirea şi-i răspunse cu un zâmbet palid.

— A fost prins, şopti el.

— Tu l-ai prins, îl corectă Hood.

— Eram gata să mor, cu condiţia să-l pot lua cu mine, spuse Hausen. Nu... nu mi-a păsat de nimic altceva. Îmi pare rău.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, replică Hood. Totul s-a rezolvat, până la urmă.

Americanul se ridică, făcând loc medicului şi asistentului acestuia. Doctoriţa examină rănile lui Hausen, la tâmple, la gât, pe pielea capului şi la maxilar, asigurându-se că nu exista riscul unei hemoragii. Îi examină apoi ochii şi coloana vertebrală.

— Avem de-a face cu un şoc neurogenic uşor, i se adresă ea asistentului. Trebuie să-l ducem de-aici.

Fu adusă o targă, iar Hausen fu scos din Long Ranger de către brancardieri. Hood îi urmă.

— Paul! îl strigă Hausen, în vreme ce targa era coborâtă din elicopter.

— Sunt aici, răspunse Hood.

— Paul, încă nu s-a terminat, rosti Hausen. Mă înţelegi?

— Ştiu. O să punem pe picioare centrul regional. O să preluăm iniţiativa. Dar acum, nu mai vorbi.

— La Washington, continuă Hausen, în timp ce era urcat în ambulanţă.

Zâmbi chinuit:

— Data viitoare ne întâlnim la Washington. E mai multă linişte.

Hood îi răspunse cu un zâmbet şi apucă să-i strângă mâna înainte ca portiera ambulanţei să fie închisă.

— Poate c-ar trebui să-l invităm la o audiere pe probleme de buget, propuse Matt Stoll, care se ivise lângă el. Cele întâmplate în seara asta or să i se pară floare la ureche.

Hood se întoarse şi îşi aşeză mâna pe umărul colegului său.

— Ai fost un erou în noaptea asta, Matt. Îţi mulţumesc.

— A, vezi-ţi de treabă, şefule. E uimitor de câte poate fi omul

în stare când îi e viaţa în pericol şi n-are de ales.

— Nu-i adevărat, îl contrazise Hood. Destui se lasă cuprinşi de panică în situaţiile limită. Tu n-ai făcut-o.

— Aiurea, râse Stoll. Am încercat să-mi ascund frica. Cred însă că mai ai şi altele de făcut. În concluzie, o să mă îndepărtez tiptil şi o să-mi găsesc un loc liniştit unde să pot ceda psihic fără să fiu deranjat.

Stoll se întoarse şi se îndepărtă. Nancy se afla alături, în umbră.

Hood o privi o vreme, apoi se apropie de ea. Ar fi vrut să-i spună şi ei că se comportase ca o eroină, dar n-o făcu. Nu se dăduse niciodată în vânt după vorbele mari, iar el ştia prea bine că nu asta aştepta să audă.

Îi luă mâinile într-ale lui.

— Cred că e ultima oară când ieşim împreună.

Ea râse, dar din ochi i se rostogoleau lacrimi grele.

— Pe vremuri eram nişte încuiaţi bătrânicioşi. Cinam acasă, citeam înainte de culcare, ne uitam la ştirile de la ora zece, iar la sfârşit de săptămână mergeam la cinematograf la matineu.

Brusc, Hood simţi povara enormă a portofelului din buzunarul jachetei, greutatea de plumb a celor două cotoare de bilete. Ea însă nu la asta se gândea. Îl privea în ochi, iar în privirea ei se puteau citi dragostea şi dorinţa. N-avea de gând să-l cruţe.

Îi mângâie dosul palmelor cu degetele mari, apoi îşi puse mâinile pe umerii ei. O sărută pe obraji. Sarea fierbinte a lacrimilor ei îl făcu s-o strângă la piept, să nu-i mai dea drumul, s-o sărute lângă ureche…

Se dădu cu un pas înapoi.

— Or să urmeze anchete şi o serie de convocări la tribunal. Aş vrea să-ţi cauţi un avocat bun.

— E-n regulă. Îţi mulţumesc.

— Sunt convins că, atunci când or să se termine toate,

compania *Demain* o să fie preluata de altcineva. Oamenii mei au relaţii sus-puse, o să am grijă ca şi tu să-ţi ai locul tău în cadrul companiei. Până atunci, Matt ţi-ar putea face rost de nişte angajamente temporare.

— M-ai salvat, rosti ea sec.

Hood clătină din cap, necăjit.

— Nici pentru mine nu e deloc distractiv, Nancy. Dar trebuie să înţelegi că nu-ţi pot oferi ceea ce vrei.

— Chiar n-ai putea?

— Nu, n-aş putea să-ţi ofer nimic fără a răpi acel lucru altei persoane pe care o iubesc. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii de adult alături de Sharon. Suntem legaţi de lucruri care sunt mai presus de orice pentru mine.

— Asta-i tot ce-ţi doreşti? întrebă ea. O relaţie mai aparte? Dragostea ar trebui să fie un delir. Aşa era pentru noi, odinioară. Chiar şi când ne certam, o făceam cu patimă.

— Da, dar toate acestea aparţin trecutului, spuse Hood. Sunt fericit cu Sharon. Ar fi multe de spus în favoarea stabilităţii. Să ştii că există cineva care e oricând alături de tine…

— … La bine şi la rău, până când moartea o să vă despartă, completă Nancy, pe un ton plin de amărăciune.

— Da, încuviinţă Hood. În plus, să ştii că persoana în cauză n-o să te lase niciodată să aştepţi degeaba în faţa unui cinematograf.

Nancy se întrista. Clipi des, fără a-şi întoarce însă privirea.

— Asta a fost o lovitură directă, şopti ea.

Lui Hood îi părea rău c-o rănise prin spusele sale, dar se bucura, pe de altă parte, că avusese în sfârşit curajul de a spune ceea ce se cerea spus. Nu-i fusese uşor, dar aşa se cuvenea.

Într-un târziu, Nancy îşi întoarse capul, spunând:

— Aşadar, presupun că ar fi trebuit să mă-ntorc în oraş cu colonelul Ballon.

— Cei de la poliţia locală se află pe drum încoace. I-aş putea

ruga pe ei să te conducă unde vrei, propuse Hood.

— Tot naiv ai rămas, zâmbi ea, bravând. Voiam să zic că e burlac. A fost o glumă.

— Aha, făcu Hood. Îmi pare rău.

Nancy trase adânc aer în piept, înainte de a-i răspunde.

— Şi mie îmi pare nespus de rău. Pentru tot ce-a fost.

Ridică din nou privirea către el:

— Deşi n-a mers aşa cum aş fi vrut, mă bucur că am avut ocazia să te revăd. Şi mă bucur că eşti fericit. Mă bucur sincer.

Se îndepărtă, legănându-se aşa cum obişnuia, aşa cum o văzuse în dimineaţa trecută, la hotel, în vreme ce părul îi flutura când într-o parte, când în alta. Hood porni în urma ei. Fără să se întoarcă, ea îşi ridică mâna ca un agent de circulaţie care opreşte circulaţia într-o intersecţie şi clătină din cap.

Hood se opri, privind în urma ei, simţindu-şi ochii umezi. Când dispăru în mulţimea de poliţişti şi medici care forfoteau în parcare, zâmbi trist.

Întâlnirea stabilită cu atâţia ani în urmă avusese, în sfârşit, loc.

74

Luni, ora 9:32,
Washington, D.C.

Hood, Stoll şi Herbert fură întâmpinaţi la sosirea în Centrul de Comandă cu o mică petrecere de bun venit, organizată în Rezervor, sala de conferinţe izolată de la subsol. Erau aşteptaţi de membrii eşalonului superior al organizaţiei, cu tăvi pline de ceşti cu cafea, cornuri şi pateuri.

— Am cumpărat toate specialităţile de patiserie franţuzească şi nemţească pe care le-am putut găsi la cantină, sublinie Ann Farris, urându-i bun venit lui Hood cu o sărutare pe obraz.

Ed Medina şi John Benn îşi petrecuseră sfârşitul de săptămână construind o mică dioramă, cu nişte soldaţi de jucărie care îi reprezentau pe Hood, Herbert şi trupele NATO. Aceştia apărau o fortăreaţă ce purta eticheta ONOARE, în faţa unei hoarde de soldăţei desfiguraţi, care se revărsau dintr-un transportor de trupe pe care scria URĂ.

Plin de vânătăi, dar mândru ca întotdeauna, Herbert fu mişcat până la lacrimi. Stoll era în culmea bucuriei, iar Hood se simţi stânjenit. Rodgers rămăsese într-un colţ al încăperii, ferindu-se parcă de privirile lui Hood, cu o uşoară lucire de invidie în ochi.

Invitat să ia cuvântul, Hood se rezemă de marginea mesei de conferinţe şi rosti răspicat:

— N-am făcut decât ceea ce fac generalul Rodgers şi băieţii din Forţa de Impact zi de zi.

— Adică aţi semănat haos dincolo de graniţe, dându-le de lucru diplomaţilor? sugeră Lowell Coffey ironic.

— Nu, îl contrazise Stoll. Am luptat pentru adevăr, dreptate şi pentru bunăstarea Americii.

— Aoleu, unde-mi sunt pompoanele? întrebă Ann Farris, râzând.

Hood le ceru linişte celor douăzeci şi ceva de oameni adunaţi în încăpere.

— Precum spuneam, am urmat exemplul colegilor noştri de la Centrul de Comandă. Şi, că veni vorba... Mike, n-ai vrea să faci tu anunţul?

Rodgers clătină din cap, făcându-i semn să continue. Hood ar fi vrut să-l tragă de mânecă, să-l oblige să împărtăşească şi el măcar o parte din glorie. Dar generalului Rodgers nu-i stătea în fire să se umfle în pene.

Hood urmă:

— La acest sfârşit de săptămână, generalul Rodgers a pus la punct toate detaliile necesare, astfel încât colonelul Brett A. August urmează să vină la Washington pentru a prelua comanda Forţei de Impact. Colonelul August este cel care l-a prins pe Gerard Dominique, iar venirea sa o să însemne un câştig enorm, din punct de vedere strategic şi personal, pentru echipa noastră.

Răsunară aplauze sincere.

— Sunt sigur că aţi observat cu toţii, continuă Hood, că la acest sfârşit de săptămână mass-media n-a vorbit decât de căderea lui Gerard Dominique şi de implicaţiile operaţiunii duse la bun sfârşit de Jandarmeria Franceză. Am văzut o mulţime de editoriale referitoare la felul în care prejudecăţile şi suspiciunile unor oameni altminteri nevinovaţi ar fi putut fi manipulate, folosite pentru a distruge vieţi şi chiar temeliile societăţii. Sper că avertismentele n-or să fie date uitării când titlurile mari din ziare or să dispară. Ann, trebuie să stăm de vorbă despre asta. Să vedem dacă n-o să reuşim să alcătuim un program educaţional pentru copiii din şcoli.

Ea încuviinţă din cap, zâmbindu-i cu mândrie.

— Dovezile dezgropate de Matt din arhivele computerelor companiei *Demain* sunt în siguranţă, la Procuratura Franceză. Cazul având şi implicaţii internaţionale profunde, mai mulţi reprezentaţi ai Statelor Unite, Germaniei şi ai altor ţări vor veghea ca Dominique să nu scape de sub acuzare. Aş vrea de asemenea să-i felicit pe Matt şi echipa sa. Ieri au reuşit să dea de urma sediului lansării jocurilor în reţea, aici în Statele Unite, în baza de date a unei bănci din Montgomery, Arizona. Jocurile au fost plasate în fişiere prin Internet, astfel încât să poată fi lansate cât mai aproape de locul în care, în 1955, Rosa Parks a refuzat să-i cedeze locul în autobuz unui alb. Dominique era obsedat de istorie. Păcat că n-a ştiut să tragă învăţăminte din ea.

Rodgers interveni pe un ton solemn:

— Samuel Taylor Coleridge spunea odinioară că „dacă oamenii ar putea să tragă învăţăminte din istorie, câte lecţii minunate ne-ar putea da aceasta. Dar patimile şi părtinirea ne orbesc”.

— Ei bine, mai ales datorită lui Bob, cred că am reuşit să le deschidem ochii multor oameni în Europa, spuse Hood.

— Să n-o uităm pe Jody Thompson, îl întrerupse Herbert. La ora asta aş fi mort şi îngropat dacă n-ar fi fost ea.

— Da, nu trebuie s-o uităm pe Jody Thompson, încuviinţă Hood. Am fost informaţi că Zilele Haosului s-au transformat într-un eşec lamentabil după cele întâmplate. O mulţime de tineri şi-au văzut iluziile sfărâmate şi s-au întors acasă mai devreme decât plănuiseră.

— Bieţii copii, rosti Martha sarcastic. Pe cât punem pariu c-or sa se întoarcă?

— Ai dreptate, o aprobă Hood. N-am izbutit să punem capăt extremismului. Am reuşit însă să le dăm un avertisment. La ora zece, am întâlnire cu doamna senator Barbara Fox...

Răsunară câteva huiduieli răzleţe.

Hood ridică mâinile, cerând linişte.

— Vă promit solemn că nu pleacă de-aici până când n-o conving să renunţe la reducerile de buget cu care ne-a ameninţat. De fapt, la acest sfârşit de săptămână m-am gândit la felul în care-am putea utiliza o suplimentare a bugetului: o să înfiinţăm, în cadrul Centrului sau independent, o Patrulă a Reţelei, o Poliţie Informatică menită să vegheze asupra autostrăzii informaţionale.

— De ce n-am numi-o, în acest caz, chiar Patrula Autostrăzii Informaţionale? întrebă Stoll.

Se auziră murmure dezaprobatoare.

— Ce e? Vi se pare că Poliţia Informatică sună mai bine?

— E o denumire care-o să fie luată în serios de Congres şi de presă, îi explică John Benn. La urma urmei, asta contează, de fapt.

— Apropo de Congres, interveni Hood. N-aş vrea s-o las pe doamna senator să mă aştepte. Vă mulţumesc tuturor pentru căldura cu care ne-aţi întâmpinat şi, încă o dată, îi mulţumesc generalului Rodgers pentru sprijinul pe care ni l-a acordat, de dincoace de ocean.

Hood ieşi, în aplauzele şi uralele celor de faţă. În treacăt, îl bătu pe umăr pe Rodgers, rugându-l să-l însoţească. Părăsiră împreună Rezervorul.

— Cum am putea face astfel încât colonelul August să se simtă bine venit? întrebă Hood, în vreme ce se îndreptau către biroul său.

— Nu-mi vine în minte decât un singur lucru, zâmbi Rodgers. La amiază, o să dau o fugă până-n oraş, să văd dacă n-aş putea găsi un Messerschmitt Bf 109. Când eram copii, construiam aeromodele, iar ăsta ne-a scăpat şi ne-am jurat c-o să-l găsim şi-o să-l facem până la urmă.

— Să-l treci în contul Centrului, sugeră Hood.

Rodgers clătină din cap.

— Nu, de data asta o să plătesc eu. Măcar atât îi datorez lui Brett.

Hood îl asigură că înţelegea, apoi îl întrebă pe Rodgers dacă voia să participe la întâlnirea cu doamna senator Fox.

Rodgers refuză categoric.

— Mi-ajunge o întâlnire cu ea pentru săptămâna asta. Şi-apoi, te pricepi mult mai bine la negocieri. Eu... pur şi simplu n-am simţul necesar.

— Mike, tocmai am încercat să-ţi fur meseria. Aş zice că şi tu te-ai descurca într-a mea.

— În cazul ăsta, ne-am înţeles, rânji Rodgers. Dacă nu reuşim s-o convingem, îi punem cătuşe şi-o închidem într-un elicopter.

— De acord, râse Hood, în clipa în care asistentul lui, Bugs Benet, îşi scoase capul din biroul aflat mai încolo pe culoar şi-l informă pe director că doamna senator Fox tocmai sosise.

Urmărit de urările de succes ale lui Rodgers, Hood se grăbi către ascensor, pentru a o întâmpina pe Barbara Fox.

Aceasta îşi făcu apariţia însoţită de cei doi asistenţi ai săi, afişând o expresie impenetrabilă.

— Bună dimineaţa, Paul, rosti ea, coborând din lift. Ai apucat să te odihneşti la sfârşit de săptămână?

— Mda, atunci când nu trebuia să suport zbieretele nevestemii, care a fost îngrozitor de furioasă că mi-am riscat viaţa.

— Mă bucur.

Porniră de-a lungul culoarului, iar doamna senator Fox urmă:

— În ce mă priveşte, nu pot spune că m-am odihnit. Încercam să găsesc o cale de-a reteza capetele câtorva dintre cei care lucrează pentru bărbatul care tocmai a salvat lumea. Eşti sigur că nu tu ai pus la cale toate astea, doar pentru a-mi face mie viaţa grea?

— Nu vreţi cu nici un chip să mă lăsaţi în pace, nu-i aşa?

replică el.

— Oricum, din punct de vedere mediatic a fost o lovitură, spuse Barbara Fox. Mai ales salvarea lui Jody Thompson de către acel bărbat ţintuit într-un scaun cu rotile. N-a fost doar un miracol, a fost un vis, o mişcare genială din punctul de vedere al relaţiilor publice. Presa s-a îndrăgostit de fată, mai ales de când a început să refuze ofertele de ecranizare a poveştii ei, dacă n-o să fie acceptată ea însăşi ca regizoare. E tare fata.

Ajunseră în faţa biroului lui Hood şi se opriră în dreptul uşii.

— Bob şi Mike au fost cei care-au salvat-o pe domnişoara Thompson, răspunse Hood. Eu n-am nici un merit.

— Sigur că da, zise Barbara Fox şi clătină din cap. Păstrarea armoniei, ca nu cumva oraşele noastre să se transforme în câmpuri de luptă, precum şi stăvilirea ascensiunii unui viitor tiran de talie mondială, astea au fost meritele tale. Nu-i mare lucru... Oricum, Paul, să ştii că sunt la fel de hotărâtă în privinţa reducerilor. Le datorez asta contribuabililor.

— Ar trebui să discutăm despre asta în biroul meu, propuse Hood. Cred însă că ar trebui să vorbim între patru ochi. Aş vrea să vă spun ceva.

— N-am secrete faţă de colegii mei, spuse Barbara Fox. N-or fi ei nişte eroi, cum sunt oamenii dumitale, dar sunt colegii mei.

— Înţeleg, încuviinţă Hood. Totuşi, aş prefera să discutăm câteva clipe numai noi doi.

Fără să întoarcă privirea spre asistenţii ei, doamna senator li se adresă:

— Vă deranjează să mă aşteptaţi câteva clipe? Nu durează mult.

Neil Lippes şi Bobby Winter refuzară oferta lui Hood de a le pune la dispoziţie un birou. Barbara Fox intră, iar Hood închise uşa în urma sa.

— Luaţi loc, o invită el, îndreptându-se către birou.

— Mulţumesc, dar voi rămâne în picioare, replică ea. Ai spus că nu va dura mult.

Hood se hotărî să rămână şi el în picioare, în faţa biroului, iar nu dincolo de acesta. În sinea sa, detesta replicile teatrale şi voia să spună ceea ce avea de spus într-un mod cât mai direct. Ştia însă că trebuia să rămână în preajma senatoarei.

Luă de pe birou un plic sigilat şi i-l întinse, fără a-l lăsa însă din mână.

— Acest plic a sosit ieri prin curierul diplomatic al Ambasadei Germaniei. A fost trimis de ministrul adjunct de externe Richard Hausen.

Hood şovăi o clipă. Îl rugase pe Matt să facă o analiză computerizată a conţinutului plicului, pentru a se convinge că nu se înşela. Nu exista nici o îndoială. Deşi se temuse de această clipă încă de la primirea plicului, ştia că trebuia să-şi joace rolul până la capăt.

— Te ascult, rosti sec Barbara Fox.

— Cu ani în urmă, Gerard Dominique şi Richard Hausen au fost colegi de facultate, la Paris, începu Hood. Într-o noapte, au ieşit să se plimbe împreună. Băuseră.

Obrajii roşii ai Barbarei Fox îşi pierdură din culoare. Privirea i se îndreptă către plic.

— Îmi dai voie? întrebă ea, întinzând mâna.

Hood i-l oferi. Ea îl pipai îndelung, încercând să-i ghicească conţinutul, înainte de a-l deschide.

— Fotografii, rosti ea.

Hood se apropie şi spuse, calm şi amabil:

— Doamnă senator, vă rog să luaţi loc.

Ea clătină din cap şi deschise plicul. Alese o fotografie la întâmplare şi o privi.

Instantaneul color surprinsese o fată în vârful Turnului Eiffel, Parisul întinzându-i-se la picioare, cufundat în ceaţă.

— Lucy, murmură Barbara Fox.

Vocea îi era înecată de lacrimi, de-abia se auzea. Vârî fotografia înapoi în plic şi-l strânse la piept.

— Spune-mi, Paul, ce s-a întâmplat?

Hood văzu cum ochii i se umplură de lacrimi. Clipea, încercând să le alunge şi strângea şi mai tare plicul la piept.

— Dominique le-a atacat pe cele două fete, explică Hood. Hausen a încercat zadarnic să-l oprească. Pozele au fost găsite în biroul lui Dominique de la uzina *Demain.*

Barbara Fox avea ochii închişi şi răsuflarea întretăiată.

— Fetiţa mea, şopti ea. Lucy a mea…

Hood ar fi vrut s-o îmbrăţişeze. Se mulţumi să se uite la ea, conştient de inutilitatea oricărui gest sau a oricărei fraze în asemenea momente. Politicianul inflexibil devenise un om în carne şi oase, sensibil şi vulnerabil. Ştiu de asemenea, că, indiferent ce-avea să intervină între ei pe viitor, ea nu avea să-l mai privească niciodată cu aceiaşi ochi, n-avea să-l poată refuza niciodată pe de-a-ntregul. Nu acum, după ce fusese martorul suferinţei sale, pe care o împărtăşise.

În mod evident, Barbara Fox era şi ea conştientă de acest lucru. Îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp şi îşi ridică privirea spre Hood. Răsuflă adânc, limpezindu-şi gândurile şi-i întinse plicul.

— Te-ar deranja dac-ai păstra o vreme plicul? După douăzeci şi cinci de ani, mi-ai oferit, în sfârşit, ocazia de a închide cercul. Ştiu, sună banal. Nu sunt însă pregătită ca să sufăr din nou. Presupun însă c-o să am parte de destulă suferinţă, o dată cu deschiderea procesului lui Dominique.

— Înţeleg, încuviinţă Hood.

Puse plicul în spatele lui. Rămase în picioare, ascunzându-l privirilor ei.

Imaginea de personalitate publică reveni încetul cu încetul pe

chipul Barbarei Fox. Ochii i se limpeziră, îşi îndreptă umerii plecaţi şi glasul îşi recăpătă forţa.

— Mda. Cred că-ţi dai seama că, în aceste condiţii, nu mai poate fi vorba de nici un fel de reduceri de buget.

— Doamnă senator, n-am făcut toate astea pentru a câştiga favoruri de ordin politic, spuse Hood.

— Ştiu. Iar ăsta e un motiv în plus pentru a lupta de partea ta. Eram furioasă când am venit aici, dar acum sunt convinsă că Centrul de Comandă şi-a dovedit valoarea. La fel şi tu. Majoritatea cunoscuţilor mei ar fi încercat să profite de un astfel de moment ca să mă manipuleze. Washingtonul nu e un teren favorabil pentru clipele de reală intimitate, cum a fost asta pe care-ai ştiut s-o creezi azi. Sunt convinsă, din adâncul sufletului, că trebuie să-i sprijinim pe cei care merită, că trebuie să susţinem instituţiile care şi-au dovedit valoarea.

Îi întinse mâna, iar el i-o strânse cu căldura.

— Îţi mulţumesc pentru ce-ai făcut azi pentru mine, îi spuse ea. O să te sun mai târziu şi-o să stabilim o altă întâlnire. Să vedem, poate că reuşim să-i mulţumim pe cerberii bugetului, fără să te nedreptăţim.

— Vă avertizez, de-acum o să am nevoie de mai mulţi bani, zâmbi Hood. Mi-a venit ideea unui nou departament.

— Asta chiar că ar putea fi o cale pentru a obţine mai mulţi bani, spuse senatoarea. O să tăiem niţel din bugetul Centrului de Comandă, iar banii o să-i furnizăm, cu un oarecare adaos, noului departament. E o mică mârşăvie la mijloc, dar toată lumea o să fie mulţumită.

Senatoarea Fox ieşi din birou cu capul sus, ignorând privirile întrebătoare ale adjuncţilor ei şi se îndreptă spre ascensor.

Hood ocoli biroul şi se aşeză. Puse plicul cu fotografii într-un sertar. Apoi îşi scoase portofelul din buzunarul interior al hainei, luă cotoarele biletelor de cinematograf şi le rupse în bucăţele

mici. Le puse într-un alt plic, pe care-l vârî în fundul sertarului.

După douăzeci şi cinci de ani, Hood simţi că, la rândul sau, putea să afirme că cercul se închisese.

Cuprins

Mulţumiri 5
1 6
Joi, ora 9:47, Garbsen, Germania 6
2 11
Joi, ora 9:50, Hamburg, Germania 11
3 17
Joi, ora 9:59, Garbsen, Germania 17
4 23
Joi, ora 3:04, Washington, D.C. 23
5 27
Joi, ora 10:04, Garbsen, Germania 27
6 29
Joi, ora 10:07, Garbsen, Germania 29
7 32
Joi, ora 10:12, Hamburg, Germania 32
8 47
Joi, ora 11:05, Hamburg, Germania 47
9 62
Joi, ora 11:42, Wunstorf, Germania 62
10 66
Joi, ora 5:47, Washington, D.C. 66
11 73
Joi, ora 11:52, Toulouse, Franţa 73
12 77
Joi, ora 11:55, Wunstorf, Germania 77
13 81

Joi, ora 6:40, Quantico, Virginio 81
14 88
Joi, ora 8:02, Washington, D.C. 88
15 93
Joi, ora 14:10, Hamburg, Germania 93
16 99
Joi, ora 8:16, Washington, D.C. 99
17 112
Joi, ora 14:30, Hamburg, Germania 112
18 119
Joi, ora 8:34, New York, New York 119
19 128
Joi, ora 14:45, Hamburg, Germania 128
20 133
Joi, ora 8:47, Washington, D.C. 133
21 137
Joi, ora 14:55, Hamburg, Germania 137
22 146
Joi, ora 15:28, Toulouse, Franţa 146
23 151
Joi, ora 15:23, Pe malul râului Leine, Germania 151
24 157
Joi, ora 15:45, Hamburg, Germania 157
25 163
Joi, ora 9:50, Washington, D.C. 163
20 168
Joi, ora 15:51, Hanovra, Germania 168
27 176
Joi, ora 16:00, Hamburg, Germania 176
28 182

Joi, ora 10:02, Washington, D.C. 182
20 191
Joi, ora 16:11, Hamburg, Germania 191
30 201
Joi, ora 16:22, Hanovra, Germania 201
31 204
Joi, ora 16:33, Hamburg, Germania 204
32 213
Joi, ora 16:35, Hanovra, Germania 213
33 219
Joi, ora 11:00, Washington, D.C. 219
34 221
Joi, ora 17:02, Hamburg, Germania 221
35 224
Joi, ora 17:17, Hanovra, Germania 224
30 232
Joi, ora 17:30, Hamburg, Germania 232
37 234
Joi, ora 17:47, Hamburg, Germania 234
37 241
Joi, ora17:47, Hamburg, Germania 241
38 251
Joi, ora 12:02, Washington, D.C. 251
30 264
Joi, ora 18:25, Wunstorf, Germania 264
40 268
Joi, ora 18:26, Toulouse, Franţa 268
41 278
Joi, ora 9:34, Studio City, California 278
42 282

Joi, ora 18:41, Hamburg, Germania 282
43 294
Joi, ora 18:44, Wunstorf, Germania 294
44 302
Joi, ora 18:53, Toulouse, Franţa 302
45 307
Joi, ora 18:59, Hamburg, Germania 307
46 312
Joi, ora 13:40, Washington, D.C. 312
47 317
Joi, ora 20:17, Wunstorf, Germania 317
48 322
Joi, ora 20:36, La sud-vest de Vichy, Franţa 322
49 334
Joi, ora 14:59, Washington, D.C. 334
50 337
Joi, ora 15:01, Washington, D.C. 337
51 339
Joi, ora 21:02, Wunstorf, Germania 339
52 346
Joi, ora 21:14, Wunstorf, Germania 346
53 349
Joi, ora 21:32, Toulouse, Franţa 349
54 355
Joi, ora 21:33, Wunstorf, Germania 355
55 360
Joi, ora 21:56, Toulouse, Franţa 360
56 366
Joi, ora 22:05, Wunstorf, Germania 366
57 368

Joi, ora 22:06, Toulouse, Franţa 368
58 374
Joi, ora 22:12, Wunstorf, Germania 374
59 379
Joi, ora 22:41, Toulouse, Franţa 379
60 385
Joi, ora 17:05, Washington, D.C. 385
61 387
Joi, ora 23:07, Toulouse, Franţa 387
62 393
Joi, ora 23:15, Wunstorf, Germania 393
63 395
Joi, ora 17:15, Washington, D.C. 395
64 398
Joi, ora 23:28, Toulouse, Franţa 398
65 403
Joi, ora 17:41, Washington, D.C. 403
66 405
Joi, ora 23:49, Wunstorf, Germania 405
67 410
Joi, ora 23:55, Toulouse, Franţa 410
68 415
Vineri, ora 0:04, Wunstorf, Germania 415
69 420
Vineri, ora 0:16, Wunstorf, Germania 420
70 422
Vineri, ora 0:17, Toulouse, Franţa 422
71 425
Vineri, ora 0:51, Toulouse, Franţa 425
72 426

Vineri, ora 0:52, Toulouse, Franţa.....426
73.....431
Vineri, ora 0:53 Toulouse, Franţa.....431
74.....436
Luni, ora 9:32, Washington, D.C.....436
Cuprins.....444

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER #1

Centrul de comandă

Jocuri de stat

– un joc periculos şi, poate, chiar adevărat –
– ceea ce salvează ori aruncă în aer guvernele –

într-o serie creată de

Tom Clancy şi Steve Pieczenik

Unificarea Germaniei a rezolvat o problemă şi a creat zece. Printre ele, deloc de neglijat, se numără recrudescenţa actelor de violenţă neonaziste care, de această dată, nu vizează doar Bonnul sau Münchenul, ci întreaga Europă şi chiar Statele Unite. Avertizaţi, specialiştii din Centrul de Comandă se înarmează cu tutun, răbdare şi armament sofisticat pentru a destrăma un nou spectru al coşmarului.

editura rao

ISBN 973-9460-14-3

9 789739 460149